

JANE GREEN

Babyville

CHIC

Colecția

CHIC

„Odată cu **Babyville**, fenomenul *chick lit* a făcut un pas înainte. Este un roman plin de viață și de căldură, inteligent și, mai presus de orice, imposibil de lăsat din mână despre impactul maternității asupra femeii din zilele noastre.

Purtând amprenta sincerității și umorului caracteristice lui Jane Green, poveștile celor trei femei îi vor face pe cititori să râdă, să plângă și poate chiar să se recunoască pe ei înșiși.“

Hello!

„Veți fi absolut fermecate, chiar dacă un copil este ultimul lucru la care vă gândiți.“

Company

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-1091-4

www.polirom.ro

Colecția CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Jane Green, *Babyville*

Copyright © Jane Green, 2001

All rights reserved

© 2008 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37;

P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GREEN, JANE

Babyville / Jane Green;

trad. și note de Luminița Gavrilă. – Iași : Polirom, 2008

ISBN 978-973-46-1091-4

L. Gavrilă, Luminița (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

JANE GREEN

Babyville

Traducere din limba engleză și note
de Luminița Gavrilă

POLIROM
2008

Jane Green n-a fost o studentă strălucită, după cum ea însăși mărturisește. A descoperit scrisul imediat după absolvire, a lucrat ca jurnalistă pentru diverse ziare naționale și reviste din Londra, iar ocazional a făcut PR pentru film, televiziune și tot felul de celebrități. La douăzeci și șapte de ani s-a hotărât să plece de la *Daily Express* și să scrie povestea adevărată a unei femei singure într-o metropolă. Trei luni mai târziu, *Straight Talking* (1997), primul ei roman, în mare parte autobiografic, a devenit peste noapte bestseller și, alături de *Jurnalul lui Bridget Jones*, a creat fenomenul *chick lit*. Jane Green a mai publicat *Jemima J.* (1998; Polirom, 2008), *Mr Maybe* (1999), *Bookends* (2000), *Spellbound* (2003), *The Other Woman* (*Eu și soacră-mea*, 2004; Polirom, 2008), *Life Swap* (2006), *Second Chance* (2007; în pregătire la Editura Polirom) și *The Beach House* (2008; în pregătire la Editura Polirom), romane care s-au bucurat de un mare succes.

Julia, Maeve și Sam sunt cele trei protagoniste ale romanului *Babyville* (2001), trei femei extrem de diferite pentru care ideea conceperii unui copil reprezintă o schimbare totală de perspectivă. Julia își dorește cu ardoare un cămin fericit și este convinsă că un bebeluș va reuși să îndrepte relația nereușită pe care o are cu Mark. Spre deosebire de ea, Maeve, o irlandeză roșcată și sexy, este de-a dreptul alergică atunci când vine vorba de relații pe termen lung, însă o aventură de-o noapte, în urma căreia rămâne însărcinată, o aruncă într-o lume absolut surprinzătoare, deși deloc neplăcută. Sam este mama obsedată de pruncul său, care își neglijează partenerul și este îngrozită de îndatoririle sale de soție. Cum vor reuși cele trei să-și regăsească echilibrul și mult râvnita libertate este o întreagă poveste, pe cât de incitantă, pe atât de comică și încurcată.

Lui Harrison Burke, o obrăznicătură

Mulțumiri

Ca întotdeauna, Louisei Moore, editorul meu, și echipei de la Penguin, care face o treabă absolut minunată.

Agentului meu, Anthony Goff, pentru prietenia și îndrumările lui.

Lui Karl Murphy, drăguței de Tricia și tuturor moașelor și asistentelor din aripa Lingo a spitalului St. Mary – vă mulțumesc din suflet.

Lui Randie Pieterse, Danielle Postma și Lindsey McEvoy, îngerii mei păzitori care m-au ajutat să-mi păstrez mintea întreagă.

Și lui David Burke, care a trecut prin toată povestea asta și încă mai este în stare să râdă.

Julia

În pat, Julia ridică picioarele la piept, apoi le întinde drept în sus și le sprijină ușor de tăblia patului.

— Hai că ești caraghioasă, pufnește Mark ieșind din dormitor să aducă niște hârtie igienică de la baie, pentru că înțelegerea e următoarea : ea va accepta pata umedă pe jumătatea ei de pat cu condiția ca Mark să o curețe ; și acceptă numai pentru că e bucuroasă, încântată, *uimită* în primul rând că Mark chiar a fost de acord cu acest copil.

De fapt *a fost* bucuroasă. Cu nouă luni în urmă. Când a deschis pentru prima oară subiectul și i-a spus că își dorea cu disperare un copil, că la 33 de ani nu mai ai timp de pierdut ; că maică-sa a rămas cu greu însărcinată și i-au trebuit doi ani și jumătate pentru asta. De fapt, ultima parte era o minciună nevinovată. În realitate, maică-sa o concepuse în noaptea nunții, dar asta a fost doar așa, ca să-l convingă, și, până la urmă, Julia a obținut ce-a vrut.

Îl privește pe Mark întorcându-se de la baie. Destul de înalt, lat în umeri, cu ochi verzi și păr cenușiu-închis, ar face niște copii adorabili. Împreună ar face niște copii adorabili. Ar avea gropițele Juliei și ochii lui Mark. Părul ei și fizicul lui.

Blândețea și calmul lui Mark, dârzenia și ambiția Juliei.

Ar avea atâtea calități, numai de-ar putea să-i facă.

Nouă luni.

Ironie, nu-i așa?

Dacă ar fi reușit de prima oară când au decis să lase prezervativele în sertar, acum ar fi avut un copil. Mai exact, Julia ar fi trebuit să nască joia următoare. Pe 30 ianuarie.

El sau ea, sau *bebelușul meu*, cum numise Julia acea viață care întârzia să crească înlăuntrul ei, ar fi în zodia Vărsătorului. Cartea ei, *Limbajul secret al zilelor de naștere*, spunea despre cei născuți pe 30 ianuarie următoarele:

Personalități puternice, cei născuți pe 30 ianuarie sunt făcuți să conducă. Au un talent extraordinar să îndrume, să distreze, să predea, să explice și, în general, să se impună în fața celorlalți.

Copilul Juliei ar fi avut aceeași zi de naștere cu Franklin Delano Roosevelt, Vanessa Redgrave, Gene Hackman și o mulțime de alți oameni, chipurile celebri, pe care nu merită să-i mai pomenim.

Dar Franklin Delano Roosevelt? Ei bine, vă puteți închipui la ce se gândea Julia. În acea primă noapte a stat trează, cu ochii deschiși, ceasuri întregi, gândindu-se la fiul ei ca la viitorul prim-ministru sau la fiica ei ca la următorul secretar general al Națiunilor Unite. Nu că așa plănuise, dar zău, își spusese ea, există vreo zodie mai bună în galaxie?

Bebeluşul meu ar fi fost suficient de norocos să nu moștenească toanele de Rac ale lui Mark sau sentimentalismul ei alunecos, de Pește. După spusele Lindei Goodman, copiii din zodia Vărsătorului

pot fi calmi și adorabil de ascultători în aparență, dar la cel mai mic semn de autoritate, pot fi exact pe dos.

Așteptați-vă ca un copil născut în luna februarie să aibă un vis, spune ea, pe care să-l urmeze cu perseverență – până găsește altul. Micuțul vostru uranian este, se pare, foarte special. E un umanist. Iubește oamenii. Vă dați seama ce lucru rar? Deoarece societatea noastră intră în era Vărsătorului, înțelepciunea lui lipsită de prejudecăți ne conduce. Copiii din zodia Vărsător au fost aleși de destin să împlinească promisiunile viitorului.

Una peste alta, nu-i rău deloc. Așa că era cu atât mai regretabil că bebelușul Juliei nu voia să-și facă apariția.

În primele două luni n-a fost o problemă. A devenit însă atunci când Sam, cea mai bună prietenă a Juliei, a rămas însărcinată fără ca măcar să se fi străduit. Firește, Julia s-a bucurat pentru ea, nici că putea fi mai fericită și mai emoționată, dar cumva toată povestea asta a făcut să crească miza, a început s-o apese și, dintr-odată, Julia și-a dat seama că nu mai era de glumă, treaba era serioasă. Pentru prima oară în viață ceva nu-i reușea.

Julia fusese întotdeauna o femeie de succes. În facultate, apoi la primul ei loc de muncă într-un program de instruire a absolvenților la televiziunea londoneză. Norocul i-a surâs și a fost promovată repede, iar acum e producătoarea unui *chat-show* de seară, de mare audiență.

De obicei ia masa de prânz cu șeful departamentului de divertisment. El ciugulește din friptura ei de pui într-un mod care sugerează că sunt

egali și apropiați. Și poate chiar mai mult, deși pe ea n-o interesează. Șefa de la știri – care nu încetează să o uimească – o cheamă pe Julia să i se plângă de viața ei amoroasă. Stau la bar după program, în timp ce documentariștii încearcă să le intre în grații făcându-le cinste cu băutură și punându-le la curent cu bârfele de la birou.

Bineînțeles, Julia nu are de ce să se plângă. Iată ce se spune despre ea : „Aș vrea să fiu în locul ei“.

A avut întotdeauna ceea ce alții doar au visat să aibă. De la părul negru, lucios – de departe punctul ei forte –, la picioarele mici, încălțate în balerini cu mărgele sau pantofi sexy cu vârful ascuțit și baretă la spate ; de la cariera în lumina reflectoarelor – apare periodic în reviste la rubrica „Exemple de urmat“ – la casa imensă, în stil victorian, din Hampstead (de fapt din Gospel Oak, dar pentru că, practic, se află în zona Heath, căreia toți agenții imobiliari îi spun Hampstead, Julia zice și ea la fel). Și, mai presus de toate, Mark.

Julia și Mark s-au cunoscut cu patru ani în urmă. El era avocatul companiei, lucra acolo de vreo șase luni și devenise idolul femeilor de la birou. Julia, spre cinstea ei, nici că avea habar de toate astea, la vremea respectivă fiind încurcată cu un tip din aceia îngrozitor de dificili, care spun că te iubesc, dar care de fapt sunt prea ocupați cu prietenii și viața lor ca să-ți mai dea măcar bună ziua.

Poate e prea mult spus că n-avea habar. Aflase câte ceva despre un nou avocat care făcea furori și despre faptul că toate colegele ei de la documentare dădeau întruna fuga la etaj, să „legalizeze“

câte ceva care, după părerea ei, era cât se poate de legal, însă, deși știa că îl întâlnise pe Mark și chiar vorbiseră, nu se gândea la el ca la un *bărbat*.

Apoi, odată, la un prânz, el a venit la masa Juliei cu o farfurie plină vârf cu spaghetti ce amenințau să dea pe dinafară și a întrebat-o dacă poate să se așeze. Era deprimată pentru că tocmai își dăduse seama că tipul-groaznic-de-dificil era din cale-afară de dificil chiar și pentru ea, dar în numai câteva minute Mark a reușit s-o facă să zâmbească. Era prima oară când zâmbea după săptămâni întregi.

Julia nici nu s-a sinchisit să-l sune pe tipul-groaznic-de-dificil să-i spună că relația lor s-a terminat. De altfel, nici el nu a mai sunat-o. Uneori se simte tentată să-l caute acum, după patru ani, și să-i spună că relația lor nu prea merge, doar așa, ca să se distreze, dar cu toate că gândul ăsta îi stârnește uneori zâmbete, n-ar face-o niciodată.

Julia și Mark au fost prieteni o vreme. Ea lucra zi și noapte, documentându-se pentru o emisiune informativă despre femeile care își fac operații estetice. Pe atunci, Mark era avocat debutant. Pretindea că are și el de lucru până târziu și venea la ea la birou, încercând să o convingă să iasă la o gustare după program.

Dar, oricât de minunat li se părea celorlalți, Mark pur și simplu nu era genul ei. Nici acum nu e pe deplin convinsă că e genul ei. Tuturor le spune că s-a *îndrăgit* de el. Pentru că era blând și se purta frumos cu ea și pentru că era un tip așa de treabă. Și poate, doar poate, pentru că ea era ușor confuză la vremea aia, deși singura persoană față de care a recunoscut acest lucru a fost Sam.

Însă dacă ar fi fost într-adevăr așa, în nici un caz n-ar mai fi cu el acum, după patru ani, nu? Nu?

Și acum lucrează tot împreună, iar el încă e feblețea tuturor. Documentaristele, aidoma unor polițiști, deși tot mai tinere, încă se strâng ciorchine când trece el sau se fâțâie pe coridor prin fața biroului lui, un cârd nesfârșit de pipițe blonde dornice nevoie mare să-l impresioneze. Asta o face pe Julia să zâmbească. Întotdeauna a făcut-o să zâmbească. Slavă Domnului că nu e o femeie geloasă sau suspicioasă.

Se spune că trebuie să fii atentă când ai de-a face cu bărbați tăcuți. Că întotdeauna cei care îți lasă impresia că nu ar fi în stare să te înșele o fac în cele din urmă, iar Julia își spune uneori că Mark ar fi genul ăsta. Însă adevărul e că ei nu prea îi pasă. Dacă Mark ar înșela-o, nu e sigură că și-ar bate capul cu asta. Sau poate că da. Poate că ar fi un motiv bun să pună capăt relației.

Nu că ar fi tocmai nefericită. Dar nici fericită nu e. Doar *este*. De doi ani încoace, Julia are impresia că își trăiește viața plutind pe un nor de apatie, și adevărul e că nu prea știe care e problema. Toată lumea îi spune că e cea mai norocoasă fată din lume, iar Mark face, *făcea*, totul pentru ea, deși acum, când îi surprinde privirea în timp ce stau pe canapea și se uită la televizor, e șocată să se recunoască pe ea însăși; își ferește privirea și clipește, nesuportând gândul că și Mark e la fel de indiferent, fiindcă, dacă așa stau lucrurile, atunci ce rost ar mai avea?

Un copil ar da un sens vieții lor, hotărâse cu nouă luni în urmă, când indiferența asta amenința să o sufocă. Pentru că, deși n-o fi ea nemaipomenit

de fericită cu Mark – nu se mai distrează atât de bine împreună și abia dacă își mai vorbesc, poate doar când se ceartă, și nici atunci n-o fac prea bine, Mark fiind o fire blândă căreia nu-i place să se certe –, deși refuză să creadă că viața se rezumă, sigur nu se poate rezuma doar la *atât*, Mark are totuși niște calități pe care le *adoră*.

Adoră faptul că el o să fie un soț minunat. Un tată desăvârșit. E loial, de încredere și devotat. E înnebunit după copiii altora (deși spunea întotdeauna că nu e pregătit să aibă copii – nu în viitorul apropiat, nu încă), a crescut împreună cu trei frați și o soră, iar părinții lui sunt încă împreună. Și fericiți, pe deasupra. Stau pe canapea îmbrățișați ca doi adolescenți.

— Prea frumos să fie adevărat, a declarat Sam cu tărie după ce l-a cunoscut, cucerită de-a dreptul.

— Crezi? a întrebat Julia cu un aer blazat, afișând acea nonșalanță pe care ți-o permiți numai atunci când te știi vânată de cineva pentru care orice colegă de-a ta ar face moarte de om, iar pe tine nu prea te interesează.

— Prea frumos să fie-adevărat și de tine-amorzat.

Așa s-a exprimat Sam. Ca un slogan. Ca o afirmație care nu e și nu poate fi contestată. Un adevăr, pur și simplu.

Julia a ridicat din umeri nepăsătoare, dar Sam a continuat:

— Nu-l lăsa să-ți scape, a atenționat-o ea, iar Julia a căzut pe gânduri.

La urma urmei, Sam era experta. Sam îl găsisese deja pe Chris, bărbatul cu care urma să se căsătorească, așa că, atunci când i-a spus Juliei

că Mark e un tip *responsabil*, Julia i-a urmat sfatul și l-a păstrat.

Într-adevăr, e un tip responsabil. Sam avea dreptate. Julia îl privește spălând vasele în fiecare seară, îl ascultă cum aduce cumpărăturile acasă fluierând și știe că merită mai mult de-atât. Dar crede că și ea ar merita mai mult de-atât.

Au găsit un mod de a trăi unul alături de celălalt fără a comunica în adevăratul sens al cuvântului. La început s-au amuzat că erau atât de diferiți. Au râs spunându-și cât sunt de norocoși că firile opuse chiar se atrag, deși nici atunci Julia nu era tocmai convinsă.

Le spuneau prietenilor că secretul relației lor constă tocmai în faptul că *sunt* atât de diferiți; credeau că nu se vor plictisi niciodată, fiecare având propriile lui interese. Abia acum își dă Julia seama ce prăpastie se cascadează între ei, o prăpastie care a existat dintotdeauna, dar care, asemenea unei așchii fine, a fost prea greu de observat la început.

Lui Mark îi place să stea acasă, pe când Juliei îi place să iasă în oraș. Lui îi place să fie cu familia, cu prietenii apropiați și, bineînțeles, cu Julia. Ei îi place să fie înconjurată de oameni, de străini, de oricine – cu cât mai mulți, cu atât mai bine. Lui Mark îi place să-și facă de lucru prin casă și grădină, găsește adevărata fericire spirituală Acasă, în timp ce Julia se simte cel mai bine într-un bar zgomotos, unde să stea la taclale și să răsfoiască niște reviste *Cosmopolitan*. Mark ar face un atac de panică dacă ar constata că s-au terminat granulele contra melcilor de grădină, pe când Julia face atacuri de panică numai dacă nu are semnal la telefonul mobil.

Când s-au întâlnit prima oară, el stătea cu chirie într-un mic apartament din Finsbury Park, iar ea avea o căsuță ca vai de lume chiar în apropiere de Kilburn High Road. Nici unul dintre ei nu-și mai amintește foarte bine cum s-a întâmplat, dar la o lună după ce s-au cunoscut, Mark s-a mutat la ea. Nu-și amintesc să fi discutat, tot ce știu e că într-o zi el nu era acolo, iar în ziua următoare era.

Însă Juliei i-a plăcut la început. Fusesse singură de când terminase facultatea și uite că deodată avea pe cineva cu care să vorbească, cineva care să o asculte, indiferent dacă avusese o zi bună sau rea.

Mark și-a asumat repede rolul de gospodină, de bucătar, de organizator. Teancul de plicuri nedesfăcute din hol a dispărut peste noapte, iar Mark se ocupa de *probleme*. Probleme de adulți, pe care Julia nu se ostenise să le ia în seamă. A reparat dușul care picura, un mic inconvenient cu care ea ajunsese să se obișnuiască. A preschimbat curtea plină de moloz într-o terasă. I-a transformat casa într-un cămin și, după un an, când a devenit prea mică pentru amândoi, a cumpărat o casă imensă chiar în apropiere, în ceea ce pe atunci era clar Gospel Oak.

Acum se lăfăie amândoi în această casă enormă, mult prea mare pentru Julia. Ei îi plăcea căsuța ei, pentru că preferă încăperile mici și intime, iar în această casă nu s-a simțit niciodată confortabil, nu s-a simțit niciodată bine.

În schimb, lui Mark i-a plăcut de cum a văzut-o. Deoarece Julia își zicea că ei nu prea îi pasă unde locuiește și credea că, dacă Mark e fericit, va fi și ea fericită, a fost de acord, însă acum își

dă seama că întotdeauna s-a simțit intimidată de camerele mari, de plafoanele înalte, de ferestrele imense cu arcade.

De obicei se întâlnesc în bucătărie, singurul loc care îi place Juliei, singura încăpere în care se simte la ea acasă, singura martoră la rarele ocazii în care Mark și Julia se amuză împreună. Vorbesc. Comunică.

Pentru că, din când în când, chiar se distrează de minune. Amândoi se încăpățânează să spere că vremurile bune de odinioară vor reveni, că vor reuși să retrăiască acel farmec al începutului.

De aceea a fost Mark de acord cu copilul. Julia știa că el nu își dorea asta, că nu era încă pregătit, dar a ajuns la concluzia că acest copil este cea mai mare șansă a lor. Bineînțeles că nu e corect să te folosești de copii pentru a repara o relație care scârțâie, dar Julia era convinsă că se va schimba dacă vor avea un copil. Ar fi liniștită. Fericită. Ar fi și ei o familie.

Cu nouă luni în urmă credeau că va fi ușor. Acum, după nouă luni, știu că nu este, iar nepuțința lor de a face un lucru atât de natural, un lucru care pentru alții e atât de simplu, pare să-i îndepărteze încă și mai mult unul de celălalt.

La început au discutat despre treaba asta. Cu ezitare. Cu teamă. Fără ca vreunul dintre ei să admită că s-ar putea să fie o problemă, deși la momentul acela nici unul nu credea cu adevărat că *era* o problemă. Pe vremea aceea încă mai făceau sex în mod spontan. Făceau dragoste fără să verifice calendarul, fără să-și măsoare temperatura și fără ca Julia să stea întinsă cum face acum, cu picioarele ridicate perpendicular pe piept pentru ca sperma să ajungă pe calea cea

mai simplă, cea mai lentă, spre ovulul ei care – speră ea – e pregătit s-o primească.

În vremurile bune de odinioară, stăteau întinși în pat după fiecare partidă de sex, spontan sau altcumva, întrebându-se dacă au reușit, dacă au conceput un copil. Prietenele Juliei spuneau că *au știut*. Sam spunea că *a știut*. Exact în momentul în care s-a întâmplat, Sam zicea că *a știut*, dar altele cu care a mai vorbit spuneau că nu-s decât aiureli, că nu te simți deloc altfel, că singurul motiv pentru care au intrat la bănuieli a fost că le-a întârziat ciclul.

Iar Julia a vorbit cu *multe* alte persoane. Foaaarte multe persoane, pentru că a face un copil a devenit o obsesie, iar a reuși să facă un copil – misiunea vieții ei. E încântată să stea la povești cu prietenele prietenelor, cu colege mai puțin apropiate, cu persoane total necunoscute, în încercarea de a afla cum se face, ce trebuie să facă să reușească.

Pe cât de ușor i se pare să abordeze persoane străine, să le chestioneze în legătură cu cele mai intime subiecte (de care, din fericire, mamele nu par să se jeneze, probabil pentru că întreaga lor intimitate le-a fost extirpată la un moment dat pe masa de operație), pe atât de greu îi vine să stea în preajma celor pe care îi *cunoaște* și care au copii.

E absurdă. Egoistă. Obsedată. Julia simte toate astea, însă știe că nu le poate reprima. Nu-și poate stăpâni durerea pe care o simte la vederea acelor copilași adorabili, nu-și poate ascunde latura ei cea mai urâtă, singura care iese la iveală în acele momente.

A recunoscut față de Sam adevăratele ei sentimente: este invidioasă și supărată că alții pot

avea copii. Nu e vorba de oameni străini, se simte bine mersi în preajma acestora și a copiilor lor. Dar prietenii? Familia? Au fost momente când Julia simțea că o inundă o furie plină de ură. Uură plină de furie. Au fost momente când nu reușea nici să vorbească, atât era de copleșită de această ură care se temea să nu-i iasă pe gură într-un șuvoi de răutăți și insulte.

N-o urâți pe Julia pentru asta. Nu e o persoană rea. E o femeie invidioasă și plină de resentimente, o femeie care se urăște pentru asta, dar n-are încotro.

Se urăște pentru că evită să se întâlnească cu persoane cunoscute care au copii. Evită petrecerile în familie pentru că sora cumnatului ei are o fetiță de zece luni pe care o cheamă Jessica. Ultima dată când a văzut-o, Jessica avea trei luni, iar Julia încă nu aflase cât de complicat era să aibă și ea o fetiță.

O ținea pe Jessica în brațe și inima i se umplea de bucurie, dar acum n-ar mai putea. Nu poate da ochii cu părinții Jessicăi, fiindcă îi urăște că au reușit s-o aibă. E nevoie de timp, se roagă ea. Precis nu-i decât o chestiune de timp până va rămâne însărcinată și va avea și ea un copil.

Cu mult timp în urmă, Julia a făcut un avort. Nu s-a mai gândit la asta ani de zile. Însă în ultimul timp a constatat că se gândește enorm. Se gândește mai ales că nu e nimic în neregulă cu ea. A fost însărcinată. Nu e vina ei. Și dacă nu e vina ei, atunci a cui înseamnă că e?

Încearcă să nu stăruie prea mult asupra acestui aspect, speriată de concluzia la care ar putea ajunge.

Însă tot mai oprește mămici pe stradă să le întrebe diverse tertipuri și încă experimentează tot felul de sfaturi băbești în încercarea de a rămâne însărcinată.

Ultimul este această poziție, cu picioarele în sus. I l-a dat o femeie de la locul de joacă pentru copii. (Acesta fiind încă un loc pe care îl frecvențează, iar ochii i se umplu de lacrimi când privește acele creaturi mici și bucălate care se târăsc pe jos, cu gura plină de nisip de la joacă, în timp ce mamele sunt prea absorbite în conversații ca să mai bage de seamă. De reținut, se gândește Julia stând pe bancă, *ea* n-ar fi atât de absorbită. De reținut, *ea* ar fi mama perfectă.)

Femeia care stătea lângă ea avea patru copii și sfatul ei era acesta: picioarele sus timp de cinci minute, nici o secundă mai puțin. Julia e de părere că cinci minute nu sunt de ajuns pentru ca sperma să ajungă la destinație, așa că a decis să stea așa o oră întreagă, cu Mark sforăind liniștit alături, în timp ce ea recitește cărțile despre cum să rămâi însărcinată.

Vizualizarea creativă. Țsta e un alt sfat. Din când în când, așază cartea alături, închide ochii și vizualizează cum sperma își croiește drum spre ovul prin tuburile falopiene, iar uneori se concentrează atât de tare, încât are impresia că simte cum se întâmplă lucrul ăsta.

De fapt, nu cumva se întâmplă chiar acum...? Să fie oare posibil...? Oare...? *Te rog, Doamne, imploră ea, fă să se întâmple. Te rog, Doamne, dă să am un copil. Îngăduie ca viața să fie mai mult decât atât și să fiu fertilizată chiar acum, când stau aici cu ochii închiși.*

În caz că vă întrebați, Julia nu s-a dus la nici un doctor, la vreun specialist în probleme de fertilitate sau ceva de genul ăsta. Dumnezeu, nu, ar zice ea. Nu încă. În zilele bune își spune că n-au trecut decât nouă luni, zău, nu-i chiar atât de mult.

În seara asta, în timp ce exersează vizualizarea creativă, stând cu picioarele în sus, Julia poate să jure că parcă se întâmplă ceva. Nu că ar fi absolut sigură, dar crede că de data asta s-ar putea să fi reușit.

2

În mod normal, Julia n-ar suporta s-o vadă pe Sam, a cărei burtă tot crește și care nu se gândește decât la nașterea copilului, la travaliu și la înghețata de ciocolată combinată cu măslina verzi și creveți. Dar, într-un fel, Julia o acceptă pe Sam, pentru că o iubește și pentru că, deși recunoaște că e geloasă, nu pare să se simtă copleșită, așa cum se întâmplă când e vorba de alții.

Iar Sam e doar gravidă. Încă nu are copilul pe care Julia și-l dorește cu disperare și, oricât ar vrea să facă parte din viața ei și după ce va naște copilul, așa cum se întâmplă acum, nu bagă mâna în foc că o să reușească.

Julia s-a oprit pe drum la Pizza Hut. A luat două pizza mari, cu *pepperoni*, multe măslina verzi și creveți, ca să-i facă o bucurie lui Sam. Cum era de așteptat, Sam ciugulește *topping*-ul, pe care îl combină cu înghețată de la frigider, apoi aruncă blatul, în timp ce Julia se strâmbă dezgustată.

— Ar putea fi și mai rău, spune ea cu gura plină de amestecul de-a dreptul grețos. Gândește-te câte pofte dezgustătoare pot avea oamenii. Aș putea fi în patru labe prin grădină, îndopându-mă cu pământ.

— Înainte de toate, ce te face să crezi că îți face bine ce mănânci tu? îndrăznește Julia. Oricum, chestia asta e doar un mit urban. Adică oamenii nu fac cu adevărat așa ceva, nu?

Sam zâmbește, cum de altfel face întotdeauna.

— Ba da. Chiar și cărbune. Puteam să te trimit până la garaj să aduci niște saci cu cărbuni în loc să te trimit la Pizza Hut. Se cheamă *pica*, e un fel de deficiență de fier. Tocmai asta e interesant. Când ești gravidă, organismul îți spune întotdeauna de ce are nevoie.

— Și ce anume crezi tu că îți spun înghețata, măslinile și creveții?

Sam mai ia o gură zdravănă.

— Probabil că trebuie să mă mai îngraș.

La care amândouă izbucnesc în râs.

Sam a fost dintotdeauna mai *pufosă*. E numai bucle blonde, are talia fină, dar un fund și niște coapse care puteau foarte bine să-l inspire pe Rubens. Dar ce-i place Juliei cel mai mult la Sam este cât de mult se iubește pe sine. Ea nu are nici una dintre acele îndoieli pe care le au de obicei femeile care visează să fie slabe. Sam nu întreabă niciodată dacă pare grasă sau dacă cutare fustă nu o avantajează sau dacă tocurele o fac să pară că are picioarele prea lungi.

Lui Sam îi place că e voluptuoasă și e încântată că e gravidă mai mult decât oricare alte femei pe care Julia le-a cunoscut vreodată. Primul lucru pe care l-a făcut când a aflat că „a rămas“ a fost să dea fuga să cumpere cartea *La ce să te aștepți când aștepți un copil*. Al doilea a fost să rupă foile cu capitolul *Cele mai bune diete de slăbit*.

— Americani nenorociți, spunea ea, rupând fiecare pagină, mototolind-o cu satisfacție și aruncând-o cu boltă spre coșul de gunoi din colț. Sunt

toți obsedați de mâncare. Dumnezeuule, asta e singura dată din viața ta când ai voie să mănânci orice-ți poștește inimioara, așa că dă-le-ncolo de porcării. Cât despre faptul că nu trebuie să pui pe tine mai mult de 12 kilograme, Iisuse, cred că pe astea le-am pus în primele douăsprezece săptămâni.

— Și ia zi, până acum câte ai pus pe tine? a întrebat Julia.

— Habar n-am. Nu m-am mai cântărit de când eram în patru săptămâni. De ce să-mi bat capul?

Iar acum Sam e aproape rotundă. Seamănă cu un hopa-mitică, se bălăbăne, doar că nu se răstoarnă. Și totuși arată minunat. E una dintre acele femei norocoase care nu se pătează și cărora nu li se îngrașă părul din cauza sarcinii. Are tenul neted și curat, iar părul des, strălucitor îi crește repede.

— Iisuse, să nu crezi că sunt norocoasă, zicea ea acum două săptămâni, când cineva de la spital, o altă femeie care aștepta să fie consultată de moașă, i-a spus ce păr superb are, ce norocoasă e că-i crește atât de repede. Cât de repede îmi crește pe cap, la fel îmi crește pe tot corpul, spusese Sam dându-și ochii peste cap. Am o pădure pe picioare pe care o epilez cu ceară numai înainte să vin la spital, pentru că nu vreau să mă comenteze moașele, cât despre barba mea...

Sam nu e o blondă naturală și, în consecință, declară sus și tare că, dacă ar fi să naufragieze pe o insulă pustie timp de o lună, orice vapor care s-ar întâmpla să treacă pe-acolo ar pleca mai departe, neștiind că gorila aceea care face cu mâna sub un palmier e de fapt Sam.

Dar nimeni nu a văzut vreodată barba asta a ei.

— Uite, uite, îi spune ea Juliei cum face de obicei, dându-și capul pe spate și arătând ceva ce nu se vede.

— Tot nu văd nimic.

— Bine, ia pune mâna, pune mâna.

O apucă pe Julia de un deget și se mângâie cu el sub bărbie, moment în care Julia trebuie să admită că se simte foarte, dar foarte puțin, un început de tuleie.

— Țasta e singurul lucru care nu-mi place în privința sarcinii, oftează Sam. Părul ăsta nenorocit care crește.

— Dar hemoroizii?

Julia îi aruncă un zâmbet răutăcios.

— Of, fir-ar să fie! Ți-am spus și asta?

Sam pare jenată în timp ce Julia dă din cap în semn că da.

— Asta nu mă deranjează atât de mult, spune ea. Mă duc la Boots și cumpăr o tonă de Anusol și le spun că e pentru soțul meu.

— Bănuiesc că Chris nu se duce pe-acolo.

— Doar sâmbăta, dar nu au același personal în weekend, așa că nu-l întreabă nimeni ce-i mai fac hemoroizii.

— Dar, Sam, e de așteptat ca femeile însărcinate să aibă hemoroizi, nu e ceva rușinos.

— Ba este. E rușinos și te mănâncă.

— Bine, bine. Mi-ai spus mai mult decât era cazul, mersi frumos. Povestește-mi ce mai e pe la serviciu.

Sam e graficiană. Poate că, cine știe, chiar îi cumpărați conservele de supă. Pare o meserie fascinantă, dar ei i se pare plictisitoare, neinteresantă și deloc creativă, cel puțin pentru o persoană atât de talentată cum e Sam.

Când nu e la serviciu, are inspirație. Pernuțele alea de pe sofa? Sam le-a făcut. Jaluzelele alea simple și frumoase cu motive cu frunzulițe în partea de jos? Sam le-a făcut. Picturile alea în ulei, nemaipomenite, în stil Rothko, înșiruite pe holul de la intrare? Ați ghicit din nou.

Deși n-ar recunoaște nici în ruptul capului, în timp ce Julia își dorește acest copil pentru a repara relația ei cu Mark, Sam căuta de fapt un motiv ca să nu mai lucreze și, mai mult decât atât, dorea să demonstreze că va fi o mamă mai bună decât propria ei mamă – care niciodată n-a avut timp pentru ea.

Sam și Julia vorbiseră îndelung despre cum va fi când vor avea ele copii. Ziceau ce grozav ar fi dacă ar avea copii de aceeași vârstă, dar Sam nu s-a așteptat să se întâmple atât de repede, iar Julia, normal, nu s-a așteptat să se întâmple atât de greu.

Mai aveau o prietenă comună, Bella. Se spune că un trio nu funcționează niciodată, dar la ele a funcționat întotdeauna. Poate a contribuit și faptul că mai întâi Sam și Julia au devenit prietene, înainte ca Bella să intre în ecuație, dar ele nu s-au confruntat cu acele gelozii meschine care apar deseori în astfel de triumphiuri.

Julia și Sam s-au cunoscut cu ani în urmă, la o petrecere. Julia se uita la Sam, care a dat muzica mai tare și a început să danseze în mijlocul camerei, în timp ce toți ceilalți stăteau de vorbă, privind-o pe furiș, pentru că și ei voiau să danseze, dar nu îndrăznea nici unul.

Sam a observat că Julia o privea și s-a dus la ea, a prins-o de braț zâmbind, iar atunci a început

și Julia să danseze. Brusc, Juliei nu i-a mai părut că era una dintre acele petreceri pretențioase la care nu poți să stai relaxat și să te distrezi. Nu i-a mai părut că trebuia doar să soarbă din paharul cu vin și să facă conversație. Sam și Julia, deși nu se cunoșteau, dansau dând din mâini, rotindu-și bazinul și arătând cu degetul pe sus ca în filmul *Febra de sâmbătă seara*.

După aproape două ore s-au prăbușit pe canapea, de unde nu s-au mai clintit tot restul serii, vorbind despre toate cele și povestindu-și viața. La sfârșit au făcut schimb de numere de telefon, iar a doua zi Sam a sunat-o și i-a propus să iasă din nou să danseze. Prietenia dintre ele începea deja să se înfiripe.

Doi ani mai târziu, Bella a venit la London Daytime Television. Bella și Julia erau amândouă documentariste la emisiunea de știri și s-au plăcut aproape imediat. Spun aproape deoarece, atunci când a văzut-o prima dată, Julia nu era deloc sigură de asta. Bella avea 24 de ani, dar arăta de 30. De fapt, a spus întotdeauna că 35 e vârsta ei reală, că și-atunci când avea 16 ani părea mult mai în vârstă.

Pe scurt, Bella intimidă pe toată lumea, mai puțin persoanele foarte sigure pe ele, și s-au împrietenit abia când le-au trimis împreună la Leeds să ia niște interviuri pentru emisiune.

O perioadă de timp, Julia s-a văzut cu ele separat. Cu Sam se ducea în cluburi, în baruri la modă, la petreceri bune, iar Bella era rezervată pentru restaurante sofisticate, dineuri fițoase, chiar și pentru niște partide de tenis jucate extrem de prost.

Bella și Sam se cunoscuseră. Drumurile lor se intersectau din când în când acasă la Julia și, cu

toate că nu se poate spune că nu se agreeau, nici nu se plăceau prea mult. Abia când Bella l-a cunoscut pe Paul, pe atunci cel mai bun prieten al iubitului lui Sam, și s-a îndrăgostit de el, ea și Sam au devenit prietene, dar tot Julia e veriga dintre cele două, cea care le ține laolaltă.

Acum Bella s-a îndepărtat. La propriu și la figurat. Cu doi ani în urmă a primit o ofertă să lucreze la New York ca producătoare a unei emisiuni matinale pe postul național, ofertă pe care, evident, nu a putut să o refuze. A fost atât de ocupată încât abia a avut timp să dea o petrecere de rămas-bun, iar acum Julia se consideră norocoasă dacă reușește să-i răspundă la mesaje măcar o dată pe lună.

În rarele ocazii când mai au timp să vorbească, i se pare că Bella se distrează de minune acolo. Rămasă singură de bunăvoie după ce Paul i-a frânt inima, s-a avântat dezlănțuită în viața amoroasă din New York, uimindu-și prietenii de-acasă cu numărul de bărbați cu care se pare că se întâlnește. Lucru extrem de surprinzător, cum îi place lui Sam să spună, fiindcă ea a crezut întotdeauna că 90% din bărbații neînsurați din Manhattan sunt gay. Evident că nu, după spusele Bellei.

Bella plătește o sumă scandalos de mare pentru un apartament cât o cutie de pantofi într-o clădire cu portar, foarte căutată, la intersecția dintre 75th Street și Second. Second Avenue nu e chiar Fifth, râde Bella, dar tot în Upper Easter Side e, iar în New York adresa spune totul.

Bella s-a adaptat la viața din Manhattan ca peștele în apă. În fiecare dimineață, înainte de serviciu, se duce la gimnastică, ceea ce Juliei și lui Sam li se pare complet ridicol, dat fiind că tenisul jalnic pe care îl juca Bella era singura

formă de mișcare pe care o făcea la Londra, și chiar și acela era doar un pretext ca să mai bârfească, ceea ce n-o împiedica să se simtă extrem de virtuoasă.

Bella a știut întotdeauna să se adapteze, să adere la sintagma „Când ești la Roma, fă ce fac romanii”, iar acum a devenit a doua ei natură să meargă săptămânal la manichiură, să ia prânzul la Bergdorf și să-și croiască drum prin mulțimea de pe Madison Avenue, purtând o pereche mortală de pantofi cu baretă și toc înalt.

Vine rareori în țară. Sam și Julia aproape că nu au recunoscut-o când a venit ultima dată într-o vizită foarte scurtă. Stabiliseră să se întâlnească cu ea în holul hotelului Sanderson, însă au trecut nestingherite pe lângă tipa foarte zveltă, îmbrăcată în negru, cu niște ochelari uriași stil Jackie O care îi ascundeau fața.

Bella mai cu seamă adoră meseria pe care o are. E pasionată de emisiunea pe care o face, de felul în care muncesc americanii și își iubește colegii la nebunie. (Până la un punct, chiar la propriu, fiindcă într-o perioadă se întâlnea cu unul dintre boșii rețelei, însă el era însurat – dar asta e o cu totul altă poveste. De fapt, un întreg roman.)

Emisiunea se prinde și aici, dacă ești norocos să ai televiziune prin satelit, cablu sau sistem digital. E în fiecare zi la ora 2 după-amiaza, așa că Julia reușește să o vadă numai atunci când e bolnavă sau lucrează de acasă, lucru care începe să se întâmple tot mai des în ultima vreme, cariera ei trecând categoric pe locul al doilea după dorința de a avea un copil.

Acum Bella. Bella, care ar vrea să găsească bărbatul perfect, dar care nu crede că acesta există

în realitate. Bella, care nu are nici cea mai mică dorință de a face copii. Cel puțin deocamdată. Bella, care este cu adevărat fericită. Cel puțin așa spune ea.

Dar, până la urmă, și despre Julia se spune la fel, însă cine știe cum stau lucrurile în realitate.

— La muncă e plictisitor ca întotdeauna, spune Sam, ridicându-se cu mare greutate de pe canapea să ducă în bucătărie cutiile goale de pizza.

Julia se gândește dacă să facă asta în locul ei, dar renunță, știind că Sam s-ar simți ofensată. „Sunt însărcinată“, ar spune ea, „nu bolnavă, ce naiba!“

Bineînțeles, ferească Dumnezeu să nu-i cedeze careva locul în metrou la ore de vârf. „Alo!“ strigă ea împingând burta înainte ca să se asigure că o vede vreun domn care stă pe scaun. „Nu vedeți că sunt gravidă în opt luni?“ Întotdeauna se găsește cineva să-i cedeze locul.

Fiindcă veni vorba, ea nu e însărcinată în opt luni. E în cinci. Dar pare că e în opt, mai ales când își împinge burta înainte.

— Nu pot să vorbesc despre muncă, spune ea pufnind și gâfâind după cei câțiva metri pe care i-a făcut. Abia aștept să plec de-acolo. Chris zice că o să mă întorc după patru luni de concediu de maternitate, iar eu nu m-am îndurat să-i spun că-l mai așteaptă și altceva. Dar tu cu ce te lauzi? Vreo noutate despre sarcină?

— E prea devreme să mă pronunț. Abia peste două săptămâni.

— Sper că faci sex în draci, pentru că ești în plină perioadă de fertilitate.

— De fapt, nu prea. Încercăm să facem sex o dată la două zile; se pare că, dacă faci zilnic,

sperma devine mai slabă, de-aia trebuie s-o lași să se odihnească, și cineva mi-a spus că ziua a 13-a este cea mai importantă; asta a fost alaltăieri și am făcut-o, iar acum așteptăm din nou să vedem.

— Mamă! Sex. Îmi amintesc și eu cum era.

— Sam! Ești însărcinată abia în cinci luni. Cum adică îți amintești cum era? Încă poți să faci sex, ce naiba!

— Julia dragă, nu numai că nu vreau să fac sex, dar în momentul ăsta nici măcar nu-i suport mirosul, fir-ar să fie!

— Ce?

Sam oftează.

— Pe bune. Se rostogolește cu fața în jos până la mijlocul patului de vreo treizeci de ori pe noapte și de fiecare dată mă trezesc, îi simt mirosul respirației și-mi vine să vomit.

— Și-atunci ce faci?

— Îl boscorodesc să se-ntoarcă și de cele mai multe ori se execută automat, fără să se trezească.

— Și dacă se trezește?

— Atunci începe să țipe la mine, iar eu încep să plâng. În ce mă privește, în momentul de față, mai bine mor decât să fac sex. Se pare că-i o chestie hormonală. Chris era teribil de încântat, pentru că majoritatea femeilor sunt ca iepuroaicele, dar, ghinionul lui, eu sunt singura care *nu* se-aprinde.

— Cel puțin el încă *vrea* să facă sex cu tine. Mark zice că se simte ca un automat. Nu suportă că sexul a devenit ceva atât de mecanic, doar un mijloc pentru a atinge un scop.

— Și are dreptate? Are?

Julia își amintește cum a fost acum două zile. Ce încântată a fost că era a 13-a zi, ce convinsă era că seara aceea avea să fie hotărâtoare. Au mâncat în fața televizorului, așa cum fac de obicei în ultimul timp, schimbând câte o vorbă între ei, însă fără să discute de fapt.

La 11, Julia s-a dus să se culce. Mark a spus că vine și el după ce se termină filmul, iar Julia i-a reamintit cu blândețe că seara aceasta este una dintre serile *alea*, știi tu, așa că îl roagă să vină mai repede. El a mormăit ceva, dar nu a spus nimic. Doar și-a încrucișat brațele și a continuat să se holbeze la ecran.

Mă rog, poate n-a fost cel mai reușit început. Iar lucrurile nu aveau să se îmbunătățească...

Mai demult, Julia obișnuia să poarte lenjerie sexy. Avea sertare întregi cu dantelărie și mătăsuri cu bretele subțiri care îi cădeau de pe umeri. Acum poartă tricouri lălâi vara și pijamale iarna. Tricouri care de obicei i-au fost trimise uneia dintre documentariste, deoarece cineva, undeva, s-a gândit că dacă pune un logo uriaș pe un tricou mărimea XL, se vinde mai bine. Tricouri decolorate de la atâtea spălări de-a lungul anilor, pe care nici în ruptul capului nu le-ar purta în altă parte decât la ea acasă.

Cât despre pijamale... în nici un caz nu e vorba despre acele pijamale sexy în care ți-ai imagina-o pe Meg Ryan, și chiar pe una ca Julia. Nu e vorba de genul de pijamale bărbățești care arată atât de drăguț și par atât de moi pe modelele acelea cui-bărite lângă un foc cu lemne în paginile revistelor de modă. Pijamalele astea bărbățești au marginile roase. Turul pantalonilor îi atârnă până la genunchi și, pentru că elasticul s-a slăbit de tot

cu foarte mult timp în urmă, Julia și-a prins în talie un ac de siguranță cu care nu e tocmai în siguranță, dar în care, mare minune, nu s-a înțepat până acum. Sunt lălâi, decolorate și diforme, doar că ei de fapt nici nu-i pasă, pentru că sunt confortabile și călduroase.

În seara aceea purta pijamale. Însă a catadicsit să-și perie părul și să-l lase liber pe umeri, așa cum îi plăcea lui Mark. Stătea în pat și citea, uitându-se din când în când la ceas. Deși își promisese că nu-l va striga, după o jumătate de oră n-a mai suportat: s-a dus valvârtej în capul scărilor și a țipat la el să vină sus.

În cinci minute, Mark a urcat și s-a oprit în prag cu o privire amenințătoare.

— Tocmai mă uitam la ceva care oricum se termina în 15 minute și puteai să ai și tu puțină răbdare. M-am săturat ca toate să se învârtă în jurul tău. Numai ce vrei tu, când vrei tu...

Julia a deschis gura să-l întrerupă, dar el a continuat:

— Iar acum n-am chef. Știu totul despre a 13-a zi și, să ți-o spun pe-a dreaptă, mi se pare o aiureală, și ultimul lucru pe care mi-l doresc acum e să fac sex.

Aproape că a scuipat ultimul cuvânt, de parcă ar fi fost vorba de cel mai scârbos lucru din lume.

Julia și-a înghițit frustrarea, lucru care i s-a părut aproape imposibil, dar, la urma urmei, era ziua a 13-a și calendarul trebuie respectat cu sfințenie, iar orgoliile trebuie înfrânte, ca să nu mai zicem de altele.

— Îmi pare rău, a spus ea smerită, privindu-l pe sub gene în timp ce se dădea jos din pat și se îndrepta spre el. Am fost egoistă. Nu m-am gândit. Îmi pare nespus de rău.

S-a ridicat pe vârfuri și l-a sărutat pe obrazul împietrit de nepăsare, știind că nu era decât o singură cale pentru a face ca lucrurile să meargă în direcția dorită. Și-a coborât mâna spre fermoarul pantalonilor lui în timp ce se lăsa în genunchi.

— Mă ierți? a mormăit ea cu gura plină.

Apoi și-a dat seama că nu mai conta.

Zece minute mai târziu zăcea întinsă în pat, cu picioarele în sus și citea din cartea despre femei însărcinate, în timp ce Mark, dezgustat, se ducea să aducă hârtia igienică.

N-a scos o vorbă când s-a întors în dormitor. Doar a clătinat abătut din cap, privind-o pe Julia, și s-a băgat în pat. Abia câteva minute mai târziu a vorbit, iar vocea îi era gravă, ciudată.

— Oare altădată nu era mai bine? Spune-mi că era. Nu făceam dragoste? Nu ne lua ore întregi? Nu era frumos, înainte de toată povestea asta cu copilul?

S-a uitat la Julia așteptând un răspuns, dar ea a preferat să tacă, așa că s-a întors cu spatele, oftând. În câteva minute nu se mai auzea decât cum sforăie ușor.

Ce putea să-i răspundă? Nu era nimic de spus.

Julia se uită la Sam și ridică din umeri.

— Nu crezi că sexul merge întotdeauna bine până la un anumit punct? spune ea fără nici o urmă de emoție. Sigur, la început a fost minunat, dar nu-i așa că după o vreme pasiunea se cam pierde? Mark crede că, tot încercând să facem un copil, a devenit ceva mecanic și plictisitor, dar sunt sigură că pasiunea s-ar mai fi stins oricum, pentru că așa se întâmplă de obicei. Suntem împreună de patru ani, și doar nu te-aștepți acum

ca viața sexuală să fie nemaipomenită și după patru ani.

— Dar nici măcar nu ești căsătorită, spune Sam, devenind deodată serioasă. Ești sigură că vrei acest copil? Ești sigură măcar că îl vrei pe... *Mark*? Își alege cu grijă cuvintele, ezitând, pentru că rostește lucruri la care Julia nu vrea nici măcar să se gândească, darămite să le audă. Julia, ce vreau eu să spun e că nu cred că-i corect să aduci pe lume un copil dacă nu ești convinsă că te potrivești cu...

— Bine, bine, o întrerupe Julia. Îmi pare rău, Sam, dar nu pot să vorbesc despre asta. Știi cât de mult îmi doresc acest copil. Cum poți să spui lucrurile astea?

Julia știe foarte bine cum poate să spună lucrurile astea. Sam nu face decât să spună toate acele lucruri la care și ea se gândește când se trezește în mijlocul nopții cu inima zvâcnindu-i nebunește, aproape sufocându-se de panică, cu dorința arzătoare de a evada, stăpânită doar de faptul că știe că totul va reveni la normal odată cu lumina zilei. Și cum poate să dea crezare acestor temeri nocturne? Cum poate să le dea crezare, când ele dispar odată cu venirea dimineții? Dacă ar fi reale, dacă ar trebui să le asculte, le-ar avea tot timpul, nu-i așa?

Nu-i așa?

— Îmi pare rău, spune Sam plină de remușcări, fiindcă acestea sunt cuvinte greu de spus, chiar și celei mai bune prietene. Îmi fac griji pentru tine.

— Știu, oftează Julia. Și eu îmi fac.

Ca întotdeauna, Mark se trezește primul. Se întoarce spre Julia care încă doarme dusă, cu gura deschisă, cu pumnii încheștați, cu pilota trasă peste urechi, și se apleacă să o sărute ușor pe obraz. Când e așa, atât de liniștită și de inocentă, știe exact de ce o iubește, de ce a rămas cu ea.

Se ridică pe marginea patului, își întinde brațele spre tavan și cascade, după care iese tiptil din cameră, închizând ușa cu grijă ca să n-o trezească.

Mark muncește mult. Stă la birou până târziu, încercând să termine totul înainte să meargă la sala de gimnastică, pentru că sunt multe de făcut. Nu mai ia prânzul la cantină, în schimb înfulecă grăbit un sendviș în birou în timp ce citește teancuri de documente juridice.

Zilele astea se simte obosit. Mereu e obosit, dar sunt atâtea lucruri la care să se gândească, atâtea de făcut, încât nici nu poate fi vorba să lenevească în pat. Nu că n-ar vrea, dar mintea lui e mereu ocupată. De adormit, adoarme. Ușor, chiar. Dar de cele mai multe ori, e treaz în primele ore ale nopții. Stă și o ascultă pe Julia, știind că nici ea nu doarme, dar neputând să comunice cu ea, și se gândește la munca lui, la viața lui.

E atât de obișnuit să se trezească la ora 6:45 dimineța ca să se ducă la serviciu, încât și în weekenduri se trezește automat, exact la aceeași oră, ceea ce e culmea, dat fiind că de luni până vineri are nevoie de ceas deșteptător ca să se trezească. De luni până vineri se duce la baie împleticindu-se ca un om beat, dorindu-și să mai doarmă încă puțin, dar sâmbăta și duminica pur și simplu sare din pat.

Mark coboară în bucătărie și pune ibricul pe foc, așezând revista *The Times* pe masă, după care scoate două felii de pâine din pungă și le bagă în prăjitor.

Trosc! Zgomotul corespondenței care cade în cutia poștală și de-acolo în hol îl face să tresară. Oftează aplecându-se să ia plicurile și le răsfiră uitându-se prin ele să vadă dacă e ceva interesant, în timp ce se întoarce în bucătărie și pune niște cafea proaspătă într-o cafetieră.

Nimic interesant astăzi. Reclame, reclame, iar reclame și facturi. E perioada aceea din an când vin tot felul de facturi. Deschide extrasul de cont de la cardul Visa și îl parcurge rapid, se oprește și se întoarce să citească din nou ceva, pentru că nu-i vine să creadă ce scrie.

Ei bine, Mark știe că Julia e înnebunită după cosmetice, produse de îngrijire și alte chestii *femeiești*. Știe că Julia nu poate să treacă pe lângă o farmacie fără să intre și că, odată ce-a pășit înăuntru, petrece acolo ore întregi, fericită, cheltuind o avere pe tot felul de sticlute în culori pastelate, cu produse de care el nici măcar n-a auzit. Odată a venit cu o colecție de elastice din catifea pentru păr, în culori asortate, care i s-au părut irezistibile. Și pe-atunci avea părul scurt.

Dar mai știe și că au reguli stricte cu privire la contul comun. Așa cum se întâmplă în ziua de azi cu niște persoane independente ca ei, își țin banii separat. Julia are contul ei din care cheltuiește pentru orice nu are legătură cu Mark, iar Mark îl are pe-al lui. Apoi au un cont comun, pe care în general îl folosesc pentru plata facturilor de întreținere, pentru restaurante, mobilă, alimente, cadouri pentru prieteni comuni și vacanțe. Adică pentru orice îi privește pe amândoi. Și aici nu intră cumpărăturile de la Boots. Mai mult decât atât, cum naiba a reușit să cheltuie aproape două sute de lire numai în magazinul ăla? Ce naiba cumpără de-acolo?

Julia cumpără teste de sarcină. Încearcă să reziste tentației, dar în fiecare lună, înainte de ciclu, își satisface ceea ce ea numește pofta de ClearBlue. Din păcate, doar unul singur nu o satisface.

La început cumpăra un singur test. Așa fac toate. Acum nouă luni, a cumpărat un test cu cinci zile înainte de ciclu, chiar la început, când erau la primele încercări. L-a făcut acasă la Sam și s-au distrat de mama focului.

— Eu cred că e prea devreme, a spus Sam.

— Dar, dacă sunt însărcinată, înseamnă că organismul meu produce deja hormonul hCG, și-atunci ar trebui să se vadă la test.

— Dar pe cutie scrie că trebuie să aștepti până în prima zi a ciclului, iar tu n-ai nici măcar un simptom.

— Ba sigur că am, a insistat Julia. Uite ce mi s-au umflat sânii. Sunt enormi.

— Dar trebuie să îți vină ciclul peste cinci zile și întotdeauna ți se umflă înainte, i-a spus Sam amuzată.

— În plus — și aici Julia a făcut o pauză de efect — *toată* noaptea mă duc la toaletă. Jur, vezica mea nu mai face față.

— Tu întotdeauna ai avut cea mai slabă vezică din câte știu, dar, mă rog, fie cum zici tu. Hai să-l facem.

Julia s-a luminat la față de bucurie.

— Super! Îmi dai un pahar?

— Pentru ce?

Julia a citit instrucțiunile cu voce tare, să audă și Sam.

— Puneți testul în jetul de urină sau introduceți-l în urină.

Nici n-a observat expresia oripilată a lui Sam când i-a explicat că nu avea încredere în varianta cu testul în jetul de urină, de teamă că n-o să-l nimerească.

— Doar nu-ți imaginezi că ai să folosești vreun pahar de-al meu!

Într-un final s-au hotărât să ia capacul de la deodorantul lui Chris.

— Să nu dea sfântul să-i spui cumva. Jur că o să divorțeze din cauza asta.

— Îl clătesc cu dezinfectant după ce termin, a spus Julia îndreptându-se spre baie.

— Știu, știu, i-a strigat Sam în timp ce ea închidea ușa. Tu ce crezi că foloseam pentru testele *mele*?

Testul a ieșit negativ. La fel și cel pe care l-a cumpărat mai târziu în aceeași zi. Și celelalte șase pe care le-a cumpărat până să-i vină ciclul. La început nu știa decât ea, dar 8,95£ e al dracului

de scump când ai nevoie de o duzină de teste în fiecare lună, iar acum Julia a hotărât că, întrucât încercau să facă un copil „al lor“, atunci și testele de sarcină ar trebui să fie tot cheltuiala „lor“.

Firește că Mark nu știe de cutiile ClearBlue ascunse sub teancurile de prosoape. Nu că în principiu l-ar deranja – nu e ca atunci când părinții îți găsesc foliile cu pilule anticoncepționale în sertarul noptierei, când ai 16 ani și știi că se vor înfuria –, l-ar deranja doar cantitatea, fiindcă Mark e în primul rând un tip pragmatic. Ar fi îngrozit de faptul că Julia face testele cu câteva zile înainte de menstruație; de faptul că nu respectă instrucțiunile de pe pachet; de nerăbdarea și extravaganta unei obsesii pe care el, unul, n-ar putea să o înțeleagă.

Nu ar înțelege mai ales pentru că nu o înțelege pe Julia. Calitățile ei care la început l-au atras sunt exact acele calități care acum îi despart.

I-a plăcut vioiciunea ei când s-au întâlnit pentru prima oară. I-au plăcut râsul, ambiția și naturalețea ei. O văzuse la serviciu, se interesase de ea înainte să îndrăznească să o abordeze la cantină, hotărâse deja că trebuie să o cunoască, să o atingă, să fie cu ea.

Uneori trecea pe lângă ea, pe hol, vorbind aprins cu vreo colegă de-a ei și, când se apropia, o privea insistent, dorindu-și ca ea să ridice privirea, să îl observe, însă Julia n-o făcea niciodată. În fiecare zi bătea la ușa lui câte o documentaristă îndrăgostită lulea, cu o scuză de doi bani, dar pe el nu l-a interesat niciodată, pentru că nici una dintre ele nu era ea.

Mark nu știa cum s-o abordeze, ce să-i spună și își dădea seama că situația era delicată, fiindcă erau colegi. Deși tot timpul se înfiripau relații la serviciu, acestea stârneau nemulțumirea conducerii. Chiar și tatăl lui îl sfătuisese întotdeauna să nu facă prostia asta. Pe unde a lucrat înainte, a luat în serios treaba asta, dar a uitat-o cu desăvârșire când a văzut-o pe Julia.

Chiar dacă Julia nu părea să-l observe.

Mark e unul dintre bărbații care arată bine, însă fără să fie arogant, ceea ce nu prea i-a folosit. Prietenii lui mai puțin arătoși, dar mult mai tupești, au avut întotdeauna mai mult succes la femei. Cu cât zdrobeau mai multe inimi și călcau în picioare mai multe sentimente, cu atât mai multe femei mureau după ei. Mark trecea drept un tip cumsecade, și ce poate fi mai rău de-atât? La școală era cel mai bun prieten al fetelor, pentru că era chipeș și dădea bine să fii văzută cu el, dar prea cumsecade să vrei să ieși cu el. Atât de cumsecade, încât era considerat chiar plictisitor.

Abia când era la facultate s-a remarcat, și chiar și-atunci i-a luat câțiva ani. Se întâlnea cu Amanda de mai bine de un an, dar a pus capăt relației fiindcă știa că nu e potrivită pentru el și fiindcă nu-i mai rămânea decât un an ca să se distreze.

Și chiar s-a distrat. Și-a făcut ambiția, cum îi ziceau încântați prietenii, cu oarecare gelozie. Până în ziua de azi e renumit pentru puterea lui de seducție, iar numărul femeilor cu care se spune că a fost devine din ce în ce mai mare, precum peștele din proverb. Deși, culmea ironiei, nu s-a străduit niciodată. Fusese întotdeauna prietenul

arătos al Amandei și, imediat ce a rămas singur, a devenit cel mai vânat bărbat din campusul universitar.

Nu mai era tipul-cel-cumsecade.

Doar că, în realitate, în afara faptului că, fără voia lui, zdrobise câteva inimi, *era* totuși un tip cu mult bun-simț și încă timid în relația cu femeile, în special cu cele pe care le plăcea cu adevărat, cum era Julia.

Nimeni nu și-ar putea imagina ce eforturi a trebuit să facă să o abordeze în cantină, în ziua aceea. Pe atunci vedea în ea femeia perfectă, o așezase pe un pedestal atât de mare încât risca să o piardă în înaltul imaginației lui.

Lui Mark îi plăcea vivacitatea ei, felul Juliei de a fi naturală, expansivă, extrovertită. Ea era tot ceea ce nu era el, tot ceea ce el își dorea în sinea lui să fie. Când era cu ea, simțea că este într-adevăr cea mai bună persoană cu putință. Mark nu voia să fie tăcut, retras, introvertit când era ea în preajmă. Să fie cu Julia era ca o călătorie veselă în lumea zânelor și își dorea ca senzația aceasta să nu dispară niciodată.

Acum i se pare că toate astea s-au întâmplat cu foarte multă vreme în urmă. Mai tot timpul e epuizat din cauza Juliei. Epuizat și nedumerit, pentru că trăiesc în două lumi total diferite, iar Mark își dă seama nu numai că nu poate să evadeze din ceea ce este el în realitate, dar că nici nu-și dorește. S-a străduit la început. În primul an sau cam așa ceva. Un șir nesfârșit de petreceri, de vizite, de prieteni care îi înconjurau, de prieteni ai prietenilor, de oameni străini. O vreme i-a plăcut, deoarece credea că se vor termina la

un moment dat. La urma urmei, nimeni nu ar duce o astfel de viață în permanență.

Poate doar Julia.

Mark și-a dat seama cam în al doilea an de când erau împreună că șirul acela neîntrerupt de oameni care se perindau prin casa lor nu părea să se termine. Că Julia, care venea acasă cu tot felul de colegi fără masă, fără casă, așteptând să găsească suficientă mâncare pentru toți, nu avea să se schimbe.

Dar Mark știa că nu ar fi corect să spere ca ea să se schimbe. La urma urmei, a știut în ce se bagă atunci când a rămas cu ea, dar a crezut totuși că vor găsi o cale de mijloc, că vor face cumva ca lucrurile să meargă.

La început, când încă era încântat și plin de pasiune, când mai credea că există o mulțime de posibilități pentru a găsi acea cale de mijloc, s-a gândit chiar să o ceară de soție. A plănuit o excursie în Barbados în luna ianuarie, a rezervat o masă la un restaurant cu vedere spre plajă, unul dintre primele zece cele mai romantice restaurante din lume, pregătise până și ce avea să-i spună.

Lucrurile au început să meargă prost cu câteva săptămâni înainte să plece. Cearta a pornit de la o discuție despre revelion. Nu fuseseră invitați la nici o petrecere, spre nemulțumirea Juliei, dar Mark spusese că, pentru el, revelionul ideal ar fi să invite la cină două sau trei cupluri dintre prietenii lor cei mai apropiați și să deschidă șampania la miezul nopții.

Julia a fost scandalizată. Ea dorea să dea o petrecere. Un megachef pentru toată lumea, fără excepție, să intre în forță în noul an. Ea nu avea de gând să cedeze, așa că Mark s-a dat bătut și

a recunoscut că trebuie să se gândească mai bine la perspectiva de a petrece tot restul vieții împreună.

Dar făcuse deja planuri să meargă în Barbados. Plănuise deja vacanța. Propunerea de căsătorie. Chiar și inelul. Și totuși, în timp ce stăteau pe terasă și privea chipul Juliei la lumina lumânărilor, și-a dat seama că nu putea s-o facă. O iubea, dar nu era sigur. O iubea, dar nu era sigur că dragostea era de ajuns.

Va aștepta. Nu mult, dar inelul din buzunar va rămâne acolo și, cine știe, poate anul viitor lucrurile se vor schimba, poate chiar de luna viitoare.

Au trecut patru ani de atunci, și nimic nu s-a schimbat. Mark și Julia au găsit o cale de a conviețui sub același acoperiș, de a dormi în același pat, dar în același timp ducând fiecare o viață separată.

Așezat la masa pentru micul dejun și citind *The Times*, cu teancul de facturi puse deoparte și scandalosul extras de cont Visa deasupra, Mark decide că vor petrece o zi frumoasă, că se vor simți bine.

Astăzi are loc nunta lui Adam și a Lornei. Se căsătoresc în Blackheath, o nuntă tradițională, într-o biserică de modă veche.

Adam și Lorna sunt prietenii Juliei. Mark trebuie să facă această distincție deoarece prietenii lor au foarte puține în comun. Nu au prea avut niciodată. Julia e de părere că prietenii lui sunt drăguți, dar prea *simpli* pentru gustul ei, chiar plictisitori, în timp ce Mark nu a înțeles

niciodată foarte bine prieteniiile dintre femei, cu bârfele, secretele și hlizelile lor.

Se întâmplă de multe ori să intre în bucătărie și să o găsească pe Julia stând la masă, discutând aprins cu două sau trei prietene de-ale ei, cu cănile de cafea și paharele de vin împrăștiate pe masă, cu scrumierele pline de chiștoace de țigări marca Silk Cut Extra Low. Vorbesc întotdeauna pe un ton scăzut și invariabil încep să-l tachineze pe Mark, ceea ce îl face să se simtă prost, deși el încearcă să zâmbească și să nu le ia în seamă. Își ia ce are nevoie, apoi le lasă în pace și dispare în biroul lui pentru tot restul serii.

— De ce nu te străduiești și tu mai mult să vorbești cu prietenele mele? a întrebat Julia când s-a dus la culcare în seara aceea, foarte târziu.

— De ce prietenele tale nu se străduiesc mai mult să vorbească cu mine? s-a apărut Mark, încercând de fapt să spună „De ce nu mă înțeleg?“, „De ce nici eu nu le înțeleg pe ele?“.

Mark și-a păstrat prietenii din școală și din facultate, așa cum fac bărbații de obicei. În ultimul timp mai mult vorbește decât se vede cu ei, e adeptul comunicării prin e-mail. Se întâlnesc din când în când, mai ales când Julia e plecată. În rarele ocazii când Mark a încercat să o introducă și pe ea în ecuație, a ieșit un adevărat dezastru.

Julia a încercat să fie drăguță. S-a străduit să-i placă. Dar nu avea nimic în comun cu ei — chiar nimic — și fiecare întâlnire cu ei i se părea mai obositoare decât precedenta. Până la urmă i-a spus lui Mark că îl iubește pe el, nu pe prietenii lui: va trebui să se vadă singur cu ei. Mark s-a prefăcut supărat, deși în realitate se simțea

ușurat. Și pentru el era la fel de stresant ca și pentru Julia.

Acum fiecare are prietenii lui, viața lui, însă la ocazii cum e cea de azi cei doi se pun de acord, și adevărul e că lui Mark i-au plăcut întotdeauna Adam și Lorna. De fapt, cu excepția lui Sam și a lui Chris, probabil că ei sunt oamenii care îi plac cel mai mult din cercul Juliei. De anul acesta, Adam și Lorna locuiesc în Brighton, așa că abia dacă i-a mai văzut, dar se întorc în Blackheath, unde a crescut Lorna, pentru a se căsători.

Lui Mark îi plac nunțile, întotdeauna i-au plăcut, ca și Juliei, de altfel, așa că, cine știe, poate că dorința de a avea o zi frumoasă nu e chiar atât de nerealistă; așadar, pentru început, îi va duce Juliei micul dejun în pat.

— Mmmm.

Julia se ridică încet în capul oaselor și se întinde zâmbind leneș, în timp ce Mark îi așază cu grijă tava pe pat. Se uită la ceai și la pâinea prăjită, apoi înmoaie un deget în borcanul cu miere și-l linge, fiindcă de atâta timp nu au mai luat micul dejun împreună, încât Mark a uitat cu ce anume îi place ei să ungă feliile de pâine. Parcă cu miere, dar nu vrea să dea greș. Ca să fie sigur, a înghesuit pe tavă pastă Marmite, miere, unt de arahide și gem de căpșuni.

— Ce-am făcut ca să merit asta?

— Nimic, îi zâmbește el, așezându-se lângă ea pe pat și lăsând ziarul pe pernă. Am vrut doar să-ți fac o surpriză. În plus, astăzi trebuie să mergem la nuntă și, dacă te-aș mai fi lăsat să dormi, sigur am fi ratat-o.

— Nunta, suspină Julia. Nu pot să cred că Adam și Lorna se căsătoresc. Dumnezeuule! Credeam că doar vor locui împreună pentru totdeauna. Se uită pe furiș spre Mark. Așa, ca noi.

— Adică vrei să te măriți?

Mark e uimit. E un subiect pe care nu l-au mai adus în discuție de luni de zile. De ani de zile. De la început. Însă privirea gânditoare a Juliei se transformă repede în chicoteli.

— Te-ai speriat, nu-i așa? îl tachinează ea.

Deși nu vrea să recunoască, Mark simte o ușurare imensă, pe care o ascunde luând o înghițitură de cafea.

— Pe bune, nu credeam că Lorna vrea să se mărite, dar cred că nu m-am gândit niciodată că relația cu Adam o să dureze atât de mult.

— Dar Adam e chiar un tip de treabă.

— Îhâm, dar hai să recunoaștem că nu e cel mai dinamic om din lume. Sinceră să fiu, i-ar prinde bine un implant de charismă... Dar e un dulce, schimbă ea vorba imediat, știind că, în momentele ei de răutate, spusese același lucru și despre Mark. Și sunt sigură că vor fi foarte fericiți împreună, continuă apoi, repede, înainte ca Mark să-și dea seama.

— Zi mai departe.

— Ce să zic?

— Știu la ce te gândești. Care e pronosticul tău?

Julia își strânge picioarele la piept și-i zâmbește lui Mark, pentru că în momente din astea își amintește de ce e împreună cu el. Deși nu-i prea face plăcere să recunoască, el o cunoaște mai bine decât oricine, știe cum gândește, știe cum să-i capteze atenția și să i-o rețină.

— Cinci ani.

Mark ridică din sprânceană.

— Atât de mult?

— Bine, bine. Patru ani și trei luni. Tu?

— Știi că nu-mi place să mă bag în astfel de jocuri.

— Cred că tu le-ai da zece ani și jumătate.

— Ești pe-aproape.

Mark râde și, în momentul acesta de apropiere, se apleacă și o sărută pe Julia pe gât. Ea se întoarce și-l sărută la rându-i, lăsând încet pe tavă felia de pâine prăjită.

— Așteaptă, șoptește el, dând-o puțin la o parte ca să ia tava de pe pat și să o așeze cu grijă pe podea.

Julia se trage mai jos în pat, în timp ce Mark se lasă peste ea, sărutând-o, mirosindu-i părul, gâtul, mângâindu-i pielea.

El își coboară mâna și-i desface nasturele de sus al pijamalei.

— Fir-ar să fie, așa nu-mi plac pijamalele astea, îi șoptește el în ureche, iar ea râde pe-nfundate, apoi geme de plăcere când degetele lui îi mângâie sfârcurile, sărutând-o în tot acest timp.

— Stai, șoptește ea, trăgându-se înapoi ca să-l poată privi. Nu e... știi tu.

— Nu e ce?

Mark vorbește calm, pentru că știe ce vrea ea să spună și deja simte că-i cam pierde chef.

— Nu e, știi tu...

Se uită jenată în altă parte preț de o secundă, apoi îl privește din nou în ochi.

— ...momentul potrivit.

Mark nu zice nimic din lucrurile pe care le-ar spune de obicei. Nu izbucnește. Pur și simplu se

apleacă să o sărute în timp ce degetele lui alunecă de-a lungul trupului ei.

— Știu, șoptește el în timp ce coboară cu limba spre talia ei, apoi nici unul nu mai spune nimic pentru foarte mult timp.

— Ei, asta chiar a fost o surpriză plăcută, zâmbeste Julia și se cuibărește sub brațul lui Mark, plimbându-și încet mâna pe pieptul lui.

Zâmbetul ei e sincer; chiar că uitase ce minunat era să facă dragoste cu Mark. Țasta fusese dintotdeauna liantul care îi ținuse împreună, această pasiune extraordinară dintre ei, pe care o simțiseră încă de la început.

Când au făcut sex pentru prima dată au fost uluiți amândoi. Atracția dintre ei a fost atât de puternică încât parcă se încingea aerul în preajma lor. Stăteau întinși în pat, atunci, prima oară, cu respirația tăiată, amuțiți, nevenindu-le să creadă cât de norocoși erau că s-au găsit unul pe altul, căci nici unul dintre ei nu mai trăise așa ceva până atunci.

Julia credea că sentimentul acesta dispăruse, pe când Mark se gândea că poate i s-a părut lui atunci, la început.

Acum își amintește.

Poate că asta e problema, se gândește Mark, privindu-se în oglinda de la baie și simțindu-se bine, într-adevăr bine, pentru prima dată după luni întregi. Noi nu mai facem dragoste. Facem copii. Și nu reușim. Trebuie să facem dragoste mai mult, să restabilim apropierea, căldura, intimitatea care ne lipsește atât de mult.

Dacă putem face asta, atunci poate că ne vom înțelege. Poate că totul va fi bine.

— Cine e *aia* ?

Julia și Mark se tot învârt prin mulțimea din afara bisericii, Julia reușind până la urmă să-și croiască drum înspre fumătoare, un mic grup de doamne, cât se poate de elegante, lăsând la o parte faptul că pufăie cu nesaț, hotărâte să inhaleze suficientă nicotină cât să reziste până la sfârșitul ceremoniei.

Țigările le țin laolaltă pe aceste femei care s-au strâns în grup compact și își admiră reciproc toaletele, pasând de la una la alta singura brichetă disponibilă, în timp ce trecătorii – îmbrăcați neglijent în comparație cu ele – zâmbesc spre mulțimea de nuntași, cu toții dornici să se bucure și ei puțin de speranțele lor, de această ocazie și, desigur, de strălucirea evenimentului. Pentru că această nuntă nu poate fi altfel decât strălucitoare, femeile întrecându-se în materie de pălării uriașe și pantofi cu tocuri înalte.

Julia aruncă țigara și o strivește cu talpa pantofului ei cu baretă, marca Jimmy Choo.

— Frumoși pantofi, zice o tipă înaltă, cu părul roșu, din grupul de fumătoare, care e de fapt chiar tipa cu bricheta (marca Mini-Bic, roz aprins).

— Mersi, spune Julia zâmbind și îi întoarce și ea complimentul. Mie îmi place pălăria ta.

Urmează un moment de stânjeneală și una din ele tocmai se pregătește s-o întrebe pe cealaltă cum i-a cunoscut pe Adam și Lorna, când Julia aude că strigă cineva.

— Julia! Scumpo! Se întoarce și o vede pe mama Lornei venind grăbită spre ea. Arăți minunat!

Doamna Young se repede la Julia, se apleacă și încearcă să o sărute în aer, ținându-și cu mâna pălăria imensă. Amândouă râd când borurile pălăriilor se ciocnesc.

— Arăți nemaipomenit.

Julia trebuia să spună asta și, bineînțeles, e adevărat, pentru că, deși Julia nu e la curent cu planurile de nuntă ale Lornei, e de ajuns să se uite la Sandra Young ca să-și dea seama că nu e nunta Lornei, ci a mamei ei.

— Serios?

Sandra Young face a optzecea piruetă pe ziua de azi și ridică întrebătoare din sprânceană, iar Julia o complimentează din nou. E limpede pentru toată lumea că e înnebunită să fie în centrul atenției, că rochia ei – cu decolteu adânc, împodobit cu un model sofisticat din mărgeluțe, evident de firmă – a fost aleasă, conștient sau nu, ca să o eclipseze pe mireasă.

Sandra Young mai face o piruetă, după care observă că mai sosesc niște invitați.

— Unchiule Jimmy! strigă ea, făcându-i cu mâna peste mulțime, și își croiește drum spre el pentru a executa încă o piruetă, în timp ce femeia cu pălărie îi zâmbește Juliei.

— Să nu crezi cumva că e o mamă care încearcă să eclipseze mireasa, spune ea.

— Dar trebuie să recunoști că arată senzațional.

— Așa și trebuie, la cât costă rochia aia! Se uită în jur să vadă dacă o aude cineva, apoi se apleacă ușor, cu un aer complice. Mai mult decât rochia de mireasă.

— Nu se poate!

Julia e șocată pentru că, știind-o pe Lorna, rochia de mireasă ar trebui să fie unicat, de firmă și să coste o avere.

Femeia clatină din cap.

— Mă cheamă Maeve, spune ea zâmbind. Tu ești Julia, nu-i așa?

Julia încuviințează.

— De unde știi?

— Te-am recunoscut din niște fotografii mai vechi ale Lornei.

— Cum ai cunoscut-o pe Lorna?

Întrebarea era inevitabilă și amândouă zâmbesc.

— Sunt vecina lor din Brighton.

— Și nu te înnebunește cu obiceiul ei de a veni mereu să împrumute o ceașcă de zahăr?

— Poate vrei să zici să împrumute prezervative, mai degrabă. Ea și Adam încă nu s-au hotărât ce metodă de contracepție să folosească și, pentru că sunt singura necăsătorită de pe stradă, am devenit furnizorul lor secret de prezervative.

Julia râde, de-a dreptul surprinsă de sinceritatea femeii. Julia a reușit întotdeauna să-i facă pe oameni să se simtă bine în preajma ei, să capete în doar câteva minute impresia că o cunosc de când lumea și într-atât de bine, încât să-i destăinuie lucruri intime fără ezitare.

— Ești necăsătorită? N-aș fi zis.

— De ce? Pentru că una ca mine ar trebui să aibă un prieten? Pentru că, dacă arăt bine și

am succes, dar nu am și un bărbat lângă mine, înseamnă că am vreun defect anume?

Încearcă să-și păstreze tonul calm, dar cuvintele o trădează și Julia își cere scuze.

— Mi-am dat seama că m-am exprimat greșit, spune Julia mâhnită. Parcă aș fi una din rudele mele mai în vârstă. Când mă duceam la petrecerile de familie și mă întrebau dacă am un prieten, iar eu le ziceam că nu, mă băteau pe genunchi și-mi spuneau chestii de-astea : Lasă, că ești încă tânără. Sau : ce-i al tău e pus deoparte, o să găsești tu omul potrivit, o să vezi. Vai, nu pot să cred că am făcut și eu la fel, îmi pare nespus de rău.

— Nu face nimic. Parcă am avea aceleași rude. Și mie îmi pare rău că te-am repezit. Sunt singură pentru că așa vreau eu, dar nimeni nu pare să înțeleagă.

— Și ai fi fericită să-ți petreci restul vieții singură ?

Maeve ridică din umeri și-i oferă Juliei încă o țigară, pe care aceasta o ia și, preț de câteva clipe cât își aprind țigările, nici una nu spune nimic.

— Încerc să nu mă gândesc prea departe, să-mi trăiesc viața în prezent, spune Maeve într-un târziu, suflând fumul cu zgomot, dar, sinceră să fiu, deși nu prea îmi surâde ideea, nici nu mă sperie. Am o viață frumoasă. O slujbă care-mi place, o casă, și nu cred că sunt pregătită să fac compromisuri.

— Te invidiez.

Cuvintele i-au scăpat Juliei înainte să-și dea seama ce spune. Și, imediat ce le rostește, se oprește uimită. Nu a vrut să spună asta. Fir-ar să fie, nici măcar nu a vrut să se gândească la așa ceva și acum șovăie, neștiind cum să continue.

— Nu, scutură Maeve din cap. Fiecare vrea altceva de la viață, și știi ce? Fiecare tânjește după ce are celălalt. Atâția ani m-am gândit că poate viața mea ar fi împlinită dacă aș avea un bărbat, dar când l-am avut, mi-am dorit să fiu singură din nou. Știi, uneori mă simt singură, dar cred că îmi e mai bine așa. O, Doamne, asta e Lorna? Credeam că au închiriat un Daimler alb.

Un Mercedes lung și negru se oprește lângă biserică și toată lumea din jur se grăbește să-și stingă țigările și să intre să se așeze, când șoferul îmbrăcat într-un costum gri deschide portiera.

Julia e pe punctul de a o urma pe Maeve în biserică, dar nu rezistă tentației de a arunca o otheadă rochiei de mireasă, fiindcă, deși știe că pentru un timp nu poate fi vorba de măritiş în cazul ei, tot nu-și poate reprima fascinația în fața unei astfel de povești cu zâne.

Portiera se deschide și se aude un oftat de ușurare colectiv. Nu e mireasa. E o femeie neînsoțită, îmbrăcată într-un costum roz aprins, cu o masă de organza roz și negru în chip de pălărie, cercei strălucitori din aur cu perle și niște ochelari de soare de un negru opac, care îi ascund chipul aproape în întregime, rujată discret cu un ruj maro-rozaliu.

Coboară din mașină și urcă treptele; abia când ajunge în dreptul ei, Julia țipă surprinsă.

— Doamne, Dumnezeu!

Femeia se întoarce spre ea, își coboară puțin ochelarii de soare ca să o vadă mai bine, apoi zâmbește, deschizând brațele.

— Bella! țipă Julia și se repede să o îmbrățișeze pe prietena ei atât de strălucitoare, atât

de newyorkeză, mai să n-o recunoască. Ce naiba cauți aici?

— Te surprinde? Bella se desprinde din îmbrățișare și amândouă se îndepărtează puțin una de alta ca să se privească încântate. Și tu arăți *supeerb*!

Amândouă râd.

— Ce naiba e cu mașina asta?

Bella suspină de încântare.

— Vai, îți vine să crezi? Sunt atât de obișnuită să comand limuzine la New York, încât acum nici n-am mai stat pe gânduri și tot drumul până aici m-am uitat la oamenii care se opreau în loc, întrebându-se ce VIP o fi înăuntru.

Julia scutură din cap zâmbind.

— Doar tu puteai să fii, râde ea. Doar tu.

Bella se uită la mulțimea care acum începe să iasă iar din biserică.

— Dar unde naiba e Sam?

— E atât de gravidă încât abia poate merge, râde Julia. A acceptat invitația, după care a ajuns la concluzia că vezica ei n-o să reziste pe toată durata ceremoniei, așa că probabil o să vină numai la masă.

— Vai, dar e un adevărat coșmar. Spune-mi că nu voi avea niciodată copii.

În clipa asta, văzând figura Juliei, își dă seama ce-a spus.

— Scuze. De o mie de ori scuze. Tu știi părerea mea despre copii. Dar nu despre copiii prietenelor mele, așa că ia zi, cum merge treaba?

Julia oftează. Bineînțeles că nu se supără că o întreabă, probabil că s-ar simți mai ofuscată dacă nu ar fi întrebat-o, Bella fiind una dintre

apropiatele ei, dar își dorește să nu fi spus la atât de multă lume că e hotărâtă să încerce să facă un copil.

Mark a avertizat-o de atâtea ori. Poate că nu vor reuși. Nu spune nimănui, a zis el, dar bineînțeles că ea a trebuit să-i spună lui Sam. Și Bellei. Și Lornei. Și fetelor de la birou. Curând au aflat toți și, de câte ori se întâlnește cu cineva, o întreabă: ați reușit? Cu sprâncenele ridicate a curiozitate și priviri pline de speranță. La drept vorbind, s-a cam săturat să tot dea din cap că nu. Ar vrea să-l fi ascultat pe Mark pentru că, de fiecare dată când întreabă cineva, nu face decât să-și amintească de nereușita lor și să se simtă mai prost ca niciodată.

Dar ea e Bella, așa că va vorbi despre asta, nu doar va zâmbi abătută, clătinând din cap că nu.

— E o porcărie, spune Julia. Pur și simplu nu reușim. În fiecare lună îmi spun că acum o să se întâmple, dar în fiecare lună ciclul îmi vine la fix, fir-ar să fie.

— Te-ai gândit să consulți un specialist?

— Păi, am citit un articol interesant într-o revistă, săptămâna trecută, despre o femeie care nu putea să rămână însărcinată și care s-a dus la o vindecătoare. S-a dus la femeia asta, o ședință, și bang! A rămas imediat însărcinată. Am scris numărul de telefon al vindecătoarei și cred că am să o sun și eu.

— De fapt, nu la asta m-am referit. M-am referit la un doctor. Un specialist în probleme de fertilitate. Cineva în măsură să-ți spună dacă sunt probleme sau nu.

— Nu, nu încă. Și oricum, nu cred că lui Mark i-ar conveni dacă ar afla că el, mă rog... Știi tu...

— E steril?

— Exact. Gândește-te ce groaznic trebuie să fie pentru un bărbat. Dumnezeu mi-e martor că ultimul lucru de care am nevoie este să-l lovesc în orgoliul lui de mascul. Și, în fond, nu a trecut prea mult timp. Nu cred că vreunul dintre noi e pregătit pentru un astfel de pas.

— Tu crezi că e din vina lui Mark?

— Cam așa, spune Julia. Eu am mai fost însărcinată, îți amintești?

— Dar asta s-a întâmplat cu *mulți* ani în urmă. Dumnezeuule, se putea întâmpla orice de-atunci. Și, recunoaște și tu, nu te duci prea des la clinică. Chiar așa, când ți-ai făcut ultima dată o analiză?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Bine, bine, îmi pare rău. Dar te știu eu și cred că ar trebui să te duci mai des. În plus, dacă tu chiar crezi asta, e groaznic. E clar că dai vina pe Mark și n-ai nici un motiv să o faci.

Julia simte că i se umplu ochii de lacrimi, dar n-are de gând să plângă aici. Refuză să plângă aici.

— Bella, suntem la o nuntă. Nu te-am văzut de luni de zile și nu pot să discut subiectul ăsta chiar acum, nu e nici momentul, nici locul potrivit. Povestește-mi despre tine.

Se străduiește să zâmbească și o strânge pe Bella de mână.

— Care ți-e secretul de arăți atât de bine?

Lorna spunea întotdeauna că va păși în biserică afișând un zâmbet mare cât Palatul Brighton Pier, dar acum arată extraordinar de sfioasă și chiar mai frumoasă decât a fost vreodată în viața ei.

Încearcă să privească drept înainte, dar nu-i prea iese, și face ochii mari de încântare când le

vede pe Julia și Bella care exclamă admirativ la capătul rândului, acum, că pot s-o vadă mai bine.

— Iisuse ! Bella își șterge delicat colțul ochilor. Dacă n-aș fi eu, aș muri de nerăbdare să mă mărit, numai ca să arăt așa.

— Poți să-ți cumperi oricând o rochie, doar așa, de-a naibii. S-o păstrezi pentru zile grele. Și cum adică, ai muri de nerăbdare dacă n-ai fi tu ? Nu-mi spune că ai devenit anticăsătorie.

— Nu, dar tipul însurat se ține iar după mine. Telefoane. Flori...

— Bella, nu ! șoptește Julia apăsător și puțin cam prea tare.

Își dă părul după urechi și-i cere scuze, cu un zâmbet, doamnei de vârstă mijlocie din față, care se întoarce spre ea cu o privire plină de reproș.

— Mai târziu, îi șoptește Bellei printre dinți, apoi se ridică toți în picioare ca să cânte *Ierusalim*.

— Dar tu ? șoptește Bella după ce se termină imnul, ignorând privirea femeii din față, care se întorsese iar. E vreo șansă să te măriți cu minunatul Mark sau nici la capitolul ăsta nu merge ?

— Suntem fericiți așa. Julia se apleacă ușor, astfel încât Mark, așezat în partea cealaltă, să nu audă. Ne știi. Suntem fericiți așa.

Mark încearcă să se relaxeze, ajutat considerabil și de o cantitate copioasă de vin, plus că stă lângă Bella, care întotdeauna i s-a părut cam deconcertantă, deși în același timp foarte atrăgătoare.

Bella nu e o naivă. Își dă seama că Julia și Mark nu sunt fericiți și, cu toate că e de partea Juliei, fără îndoială, întotdeauna va fi, nu vede de ce nu i-ar acorda atenție și lui Mark.

L-a întrebat despre serviciu, arătându-se sincer interesată, punând întrebări inteligente și la

subiect, și l-a făcut să se amuze cu niște bancuri despre politica de birou din America, în tot acest timp având grijă ca paharul lui să fie plin.

Julia e încântată că altcineva se ocupă de Mark în locul ei, că are grijă ca el să se simtă bine, dar e și mai încântată că stă lângă Jason, un prieten deosebit de atrăgător de-al lui Adam, care s-a despărțit de prietena lui acum vreo șase luni, profită de orice ocazie i se ivește și are încă impresia greșită că nunțile sunt un loc bun de agățat (oamenii ăștia au treizeci și ceva de ani și ar trebui să știe mai bine).

— Sunt Jason, spune el strângându-i mâna și așezându-se alături. Și azi am venit singur, așa că s-ar părea că va trebui să ai grijă de mine.

— Eu sunt Julia. Ochii ei se aprind cu interes. O clipă se gândește dacă să-l prezinte pe Mark, dar e așa de prins în discuția cu Bella și, oricum, de ce să dea explicații în legătură cu Mark? În fond, n-au fost niciodată un cuplu de genul *MarkșiJulia*. Sunt o veche prietenă a Lornei, continuă ea, întorcându-se ușor, astfel încât să stea cu fața la Jason și departe de Mark. Dar tu? Cum i-ai cunoscut?

Un timp stau de vorbă despre fleacuri obișnuite, iar Julia nu poate să nu observe că, de fiecare dată când el își schimbă poziția, fie să pună o mână pe masă, fie să-și îndrepte picioarele, fie să stea picior peste picior, ea face exact la fel. Probabil că face așa de mai mult timp, fără să-și dea seama, iar când Jason își sprijină bărbia în palmă, Julia tresare și își dă seama că tocmai a făcut și ea același lucru. Își ia repede mâna de la bărbie și își impune să nu-l mai copieze. A citit

și ea *Maimuța dezgolită* și știe ce înseamnă să copiezi limbajul trupului.

Deodată, Jason se oprește la mijlocul unei fraze.

— Oh, e o poveste lungă și plictisitoare, spune el, și nu pot să încep o conversație banală cu tine, ești mult prea atrăgătoare. Julia simte că se îmbujorează, o emoție pe care n-a mai simțit-o de mulți ani. Mai bine spune-mi... El se apleacă ușor cu un aer complice, iar Julia nu se poate abține, se apleacă și ea până ce fața lui este foarte aproape de a ei. El vorbește aprins. Atent. O privește adânc în ochi. Ești – se oprește – sau nu ești – se oprește din nou – de părere că *Clangers*¹ ar trebui să revină?

E un gest de apropiere, însoțit de o întrebare copilărească, dar Jason știe că nu ajungi niciunde cu o conversație banală, pe când nostalgia e o emoție mult mai potrivită cu ajutorul căreia să-ți croiești drum spre inima unei femei.

Julia începe să râdă. Ușurată. Un pic dezamăgită.

— Categoric sunt de părere că ar trebui să revină, râde ea.

— Și ești sau nu ești de părere că *Soup-Dragon*² ar trebui să apară mult mai des?

— Vai! Julia face ochii mari de încântare. Nu m-am mai gândit la *Soup-Dragon* de ani de zile.

— Dar pun pariu că n-ai uitat măiestria ei în arta conversației.

1. Serial de desene animate din anii '70, în care personajele, mici creaturi de pe o planetă îndepărtată, comunicau între ele prin fluierături ce imitau ritmul și intonația limbii engleze.

2. Personaj din serialul amintit.

Julia se lasă pe speteaza scaunului, se gândește câteva clipe, apoi se apleacă din nou, scoțând câteva sunete asemeni lui Soup-Dragon.

— Nuuu, scutură Jason din cap. Nu seamănă deloc cu Soup-Dragon.

— Zi tu, atunci.

— Nu pot. Dar pot să imit destul de bine un *clanger*. Și începe cu o voce cântată. Du du? Du du du du du du. Du. Du du.

— Aiurea! Julia începe să râdă. Ei fluierau. Uite-așa!

Și își strânge buzele fluierând o conversație, în timp ce restul celor de la masă se opresc să se uite la ei.

— *Clangers*! strigă Maeve, care stătuse destul de tăcută de partea cealaltă a lui Jason.

Evident, planul fusese ca Maeve și Jason să fie împreună, dar lui Jason nu i-au plăcut niciodată roșcatele, așa că i-a lăsat pe Charles și Claudia să-i țină companie lui Maeve.

— Vezi? spune Julia întorcându-se triumfătoare spre Jason. Ți-am spus eu că fluierau.

— Dar nu era chiar un fluierat, zice Maeve.

— Vezi? E rândul lui Jason să fie triumfător. Ți-am spus eu că era cu *du-du*. Mai face puțin *du-du* pentru ceilalți de la masă, care sunt în unanimitate de acord că nu era totuși *du-du*, ci mai degrabă un fluierat.

— Gata, gata, îi întrerupe Bella ridicând o mână în aer chiar când i se aducea primul fel de mâncare. Dar *Casa lui Hector*¹? Ți-a fost întotdeauna preferatul meu.

1. Serial de desene animate din anii '70, în care personajul principal este un câine pe nume Hector.

— *Casa lui Hector*! strigă încântați în cor cei de la masă, fiindcă sunt toți cam de aceeași vârstă și au crescut urmărind aceleași programe de televiziune.

— Cu ce era *Casa lui Hector*? întreabă Jason în timp ce toți încep să râdă, fiind convinși că le-a plăcut, deși nimeni nu își amintea cu exactitate.

— Cu domnul Benn! strigă Julia, știind acum că subiectul a devenit motiv de nostalgie pentru toți.

— Uite pe cineva care ar fi trebuit să iasă la iveală acum mulți ani de zile.

Jason ridică paharul în cinstea domnului Benn.

Fiecare închină paharul pentru câte ceva. Pentru Crystal Tipps și Alistair, Mary, Mungo și Midge¹, apoi piesa de rezistență: *Pipkins*².

— Vai, oftează Julia. Eram nebună după *Pipkins*. Îți amintești ce snoabă era Octavia³?

— Dar ce ziceți de Hartley Hare?

Nimeni nu i-a observat pe Sam și Chris care se duceau să-și ocupe locurile la masă și toți au început să râdă. Hartley Hare. Cine naiba s-a mai gândit la Hartley Hare?

Bella se ridică să o îmbrățișeze pe Sam, lucru nu prea ușor din cauza sarcinii avansate.

— Gemeni? întreabă Bella, neputându-se abține, iar Sam îi dă una.

1. Personaje de desene animate din anii '80.

2. Program TV pentru copii în care personajele sunt un maestru păpușar, Inigo Pipkin, și păpușile create de el.

3. Pasăre cântătoare, unul dintre personajele programului TV amintit.

— Du-te-ncolo, râde ea, fiindcă Bella știe că s-a săturat să i se spună că probabil va naște o întreagă echipă de rugby.

— Pari foarte obosit, Chris, spune Julia întorcându-se spre soțul lui Sam, care se întinde să o sărute pe obraz, apoi ridică din sprâncene a resemnare.

— La naiba, nici nu e de mirare, cu Sam care abia se dă jos din pat să se ducă la toaletă de treizeci de ori pe noapte și nici măcar nu se sinchisește să facă mai puțin zgomot în baie, ori se foiește și se-ntoarce pe toate părțile de se zdruncină dracului toată casa.

Arată groaznic. E obosit, dar în timp ce povestește o strânge pe Sam de umăr cu afecțiune.

— Păi de ce să mă chinui numai eu? pufnește Sam, trăgându-se cât mai aproape de masă, după care extrage din geantă o sticlă imensă de Gaviscon și-o trânteste pe masă lângă paharul ei de vin.

— Ce dracu-i *aia*?

Bella arată cu degetul spre sticla verde, cu o expresie de groază pe chip, în timp ce Sam scoate dopul și ia o înghițitură zdravănă direct din sticlă.

— E pentru arsuri la stomac, explică Sam, oftând ușurată când medicamentul ajunge unde trebuie. Se zice că dacă ai arsuri mari la stomac – și eu am – o să ai un copil păros.

— Pe bune? întreabă Mark fascinat.

— Se pare că da, dar nu m-ar surprinde. Așa mamă, așa fată. Se uită la Chris. Sau băiat, dar tot ce pot să-ți spun e că, în ritmul ăsta, o să nasc o maimuță.

Sam și Bella își povestesc ce-au mai făcut în ultimul timp și Julia e puțin supărată că nu stă cu ele, în schimb stă lângă Jason, care se dovedește

o companie perfectă pentru o nuntă, iar ea se distrează de minună, se simte atât de sexy, de cochetă și plină de viață încât, pentru câteva clipe, chiar își dorește să fi fost singură.

Dar nu e. Locuiește cu Mark, încearcă să facă un copil și gândul ăsta o trezește la realitate preț de câteva secunde. Jason observă că e puțin absentă, încearcă o altă tactică și în curând Julia se amuză din nou, încercând amândoi să-și amintească versurile unui alt hit din tinerețe.

— „Hei, ce-i cu tine“, cântă Julia. „De ce ești așa de tristă. Ce ai de gând să faci, hei, e așa frumos aici, da da da da da, ah, chipul tău.“

— Și ce anume înseamnă da da da da da ? întreabă Jason zâmbind.

— Probabil același lucru ca și – Julia îl imită cu vocea unui *clanger* – du du du du du, apoi râd amândoi.

Dacă nu i-ai cunoaște, ai zice că sunt cuplul perfect.

Mark stă rezemat pe scaunul lui și o privește pe Julia. Știe că flirtează, dar nu îl deranjează. Îi place să vadă că se distrează – are încredere în ea – și îi place să o vadă așa : plină de viață, strălucitoare, însuflețită. E Julia pe care a cunoscut-o acum patru ani. Cu o ușoară durere în suflet se întreabă de ce el nu mai reușește să o facă să se simtă așa.

Imediat după ce se termină masa, mirele și mireasa ies la dans. Se aude melodia *It Had to Be You* și bărbații de la masă oftează dezgustați de așa o piesă lacrimogenă, în timp ce doamnele zâmbesc înduioșate de această primă revărsare de dragoste și romantism.

Apoi muzica revine la anii '70 pentru Adam și Lorna, iar Mark se ridică în picioare și o invită pe Julia la dans pe melodia *ABC* cântată de Jackson Five; continuă cu *Lady Marmelade* a lui Patti LaBelle, cu *White Lines* a lui Grandmaster Flash și se termină cu *Night Fever* de Bee Gees, moment în care sunt atât de obosiți, că simt nevoia să facă o pauză ca să bea un pahar cu apă.

Jason nu mai e când se întorc la masă. Și-a dat seama că Julia e cu Mark și acum e ocupat pe la alte mese, în căutarea prăzii potrivite. Julia și Mark se așază și își zâmbesc unul altuia.

— Mă distrez de minune, spune Julia, reușind să-și ascundă surprinderea.

— Știu. Mark îi atinge vârful nasului într-un gest afectuos pe care nu l-a mai făcut de foarte mult timp. Și eu.

Seara e pe sfârșite și n-au mai rămas decât vreo câțiva apropiați. Lorna a stat aproape tot timpul ținută pe locul ei la masa de onoare, evident îngrozită de gândul că, dacă și-ar părăsi tronul, nu va mai fi regina zilei, dar acum s-a relaxat și dansează împreună cu Adam, înlănțuiți pe ringul de dans, privindu-se în ochi în timp ce se leagănă încet în ritmul muzicii, vorbind și sărutându-se, amuzându-se de faptul că acum sunt soț și soție.

Majoritatea rudelor mai în vârstă au plecat, iar câțiva oameni care se pregătesc să plece se întorc să-i privească pe Adam și Lorna, amintindu-și de propria lor nuntă, gândindu-se ce mult a trecut de-atunci.

Pe măsură ce oamenii se risipesc, încăperea începe să arate deprimant. Câteva aranjamente

florale au dispărut deja, niște invitați reușind cumva să le sustragă fără să-i vadă nimeni, iar fețele de masă din damasc alb, apretat, arată acum murdare, cu o ușoară tentă de gri.

Chris și Sam au plecat acasă de-acum câteva ore. Sam a terminat Gavisconul și, după trei pahare mari cu lapte și un iaurt cu vanilie pe care unul dintre chelneri, suficient de amabil, a dat fuga să i le cumpere, și-a dat seama că nu mai rezistă. Au plecat, Sam ridicându-se cu greu de pe scaun, cu o mână ținându-se de șale și gemând de atâta efort.

Julia o privea cu afecțiune. Și invidie. Bella, care acum stă lângă ea, se uită la chipul Juliei și o ia de mână.

— Cred că îți e foarte greu, spune ea.

— Nici n-ai idee. Julia se forțează să zâmbească, apoi suspină. Aș da orice, orice, să fiu acum în locul lui Sam. O iubesc, mă bucur pentru ea, dar nici nu-mi vine să cred că înăuntrul ei respiră o ființă vie. Nu pot să cred că nu am și eu parte de așa ceva.

Rostind aceste cuvinte, Juliei i se umplu ochii de lacrimi și, simțindu-se înfrântă și copleșită de dezamăgire, iese în fugă din încăpere cu un suspin adânc, alimentat pe deasupra și de șampanie.

Mark se ridică în picioare ca să se ducă după ea, dar din privirea lui se vede că s-a săturat, iar Bella dă din cap și spune că se duce ea, e în regulă, Julia o să-și revină. Mark se așază la locul lui, mulțumit că nu trebuie să se ocupe el de această izbucnire emoțională, că nu trebuie să-i audă învinuirile, deoarece bineînțeles că știe că Julia îl învinovățește pe el.

Mark nu vrea decât ca ea să fie fericită. Dacă Julia vrea un copil, dacă asta ar face-o fericită, atunci și Mark e de acord. Dacă Julia vrea să meargă la un specialist în probleme de fertilitate, Mark e de acord. Dacă Julia vrea să nu facă copii pentru tot restul vieții lor, foarte bine și așa.

Problema e că Mark nu s-a gândit niciodată la ce vrea el. Și poate că e timpul să o facă.

Nici la serviciu lucrurile nu merg prea bine pentru Julia. Își petrece tot mai mult timp visând cu ochii deschiși ; fetele de la documentare trebuie să facă eforturi ca să îi atragă atenția, să o determine să ia o decizie.

Luni, telefonul de pe biroul ei sună, trezind-o din reverie.

— Julia ? Sunt Mike.

Mike Jones. Șeful de la departamentul de știri. Mentorul ei.

— Bună, Mike. E totul în regulă ?

— Julia, aș vrea să vii puțin până la mine. Ai o clipă liberă acum ?

Altădată, așa ceva ar fi făcut-o să tresară de emoție : poate vrea să-i dea un proiect nou și interesant. Și mai demult, pe vremea când era tânără, fără experiență și neobișnuită cu cei de-aici, i-ar fi sărit inima de teamă că o concediază.

Astăzi, nici măcar n-a tresărit.

Se ridică în picioare plictisită și-și dă părul pe spate, în timp ce Johnny, protejatul și mâna ei dreaptă, o privește trist, întrebându-se ce s-a întâmplat cu femeia strălucitoare și plină de viață care l-a angajat și l-a ajutat să avanseze de la operator la producător. Ea și Johnny râdeau tot timpul, dar acum e mult prea absentă ca să schițeze

un zâmbet. Știe toată povestea cu copilul. Dar vai, cine nu știe! Însă nu înțelege de ce o afectează atât de mult.

Uneori se gândește să-i spună despre zvonurile care circulă. Să-i spună că oamenii vorbesc că s-a pierdut, că nu mai e mult până o s-o dea afară, dar apoi se gândește că nu sunt decât niște zvonuri și, dacă nu sunt adevărate, nu vrea să fie el mesagerul împușcat.

Și mai e ceva. Ea nu obișnuia să se înfurie. Echipa o adora, ieșeau frecvent după program să bea ceva și Julia era întotdeauna prima pe listă. Acum o vede mai tot timpul țipând, jignind și sfidând pe toată lumea. Dar cel mai rău e că de multe ori ea nici măcar nu-și dă seama ce face.

Prietenii de la serviciu s-au întors împotriva ei, iar Johnny i-a rămas alături numai pentru că au trecut prin multe împreună și pentru că se roagă să fie ceva trecător, să redevină curând Julia de odinioară.

— Te duci undeva? întreabă el când o vede pornind încet spre ieșire, o umbră a femeii dinamice de altădată, atât de ocupată că ieșea din birou ca o tornadă.

— Oh! Se întoarce clipind din ochi, parcă pentru a reveni la realitate. Mă duc până la Mike. Nu cred că durează mult. Probabil vrea să-mi tragă o chelfăneală pentru toate reclamațiile alea.

Ultima ei emisiune, *Petrecere de vară*, a trimis câțiva oameni singuri în căutarea iubirii pe coasta Mediteranei, dar până la urmă aceștia au ajuns să se îmbete, să facă sex și să folosească un limbaj deocheat. Deși a avut o audiență foarte bună, reclamațiile au venit cu nemiluita.

— Sper să fie cum zici tu, îi răspunde Johnny aproape pierit, întorcându-se la ecranul calculatorului.

Julia se întoarce de la ușă.

— Cum?

— A, nimic. Nimic.

Ușile liftului se deschid, Julia pășește înăuntru adâncită în gânduri și, în timp ce ușile se închid, își ridică privirea.

— Rahat. Credeam că urcă, murmură ea.

— Julia?

Se străduiește câteva secunde să-și amintească chipul, apoi numele, pentru că nu pare a fi o figură cunoscută de la serviciu.

— Oh, bună, zice ea când îi pică fisa. Cu ce treabă pe-aici? Maeve, nu-i așa?

Maeve încuviințează din cap.

— N-o să-ți vină să crezi, dar tocmai am fost la un interviu pentru angajare. Chiar am vrut să te sun imediat ce am aflat, dar pe urmă am fost atât de ocupată să mă pregătesc și n-am mai avut când.

— Ce mică e lumea! Nici măcar nu știam că lucrezi în domeniu. Nu locuiești în Brighton?

Maeve ridică din umeri și zâmbește, de parcă ar vrea să spună că s-au întâmplat atâtea lucruri pe care Julia nu le știe.

— Ăsta e singurul lucru cu care nu mă împac. Chiriile din Londra. Dacă reușesc, va trebui să mă mut înapoi, iar chiriile au luat-o razna de când nu am mai locuit eu aici.

Preț de o clipă, Julia se gândește să o invite să se mute la ei. Slavă Domnului, au atâta loc, dar abia o cunoaște pe tipa asta și Mark ar lua foc.

— Ai putea încerca la avizier, sugerează ea până la urmă și respiră ușurată când ușile liftului se deschid și ajung la parter. Dacă obții postul și ai nevoie de ceva, sună-mă, adaugă ea înainte ca ușile să se închidă. Îmi pare bine că te-am văzut. Baftă!

— Mersi. Maeve îi zâmbește cu drag. Și ție.

Imediat ce se închid ușile, Julia se întoarce să se privească în oglinda de pe peretele liftului. Dumnezeuule, arată groaznic. Are părul unsuros, ochii injectați și, sub ochi, niște pungi cât toate zilele. La început, când nu dormea noaptea, încerca să le ascundă aplicând fond de ten ca să nu se vadă, dar acum nici nu se mai sinchisește. Oftează în timp ce se deschid ușile la etajul al doisprezecelea și intră în biroul lui Mike.

— Arăți ca dracu', sunt primele cuvinte pe care i le spune Mike și pe care își permite să le spună pentru că sunt prieteni. Ce mama dracului se întâmplă cu tine?

Julia zâmbește.

— Și eu mă bucur să te văd, Mike. Dar *tu* ce mai faci?

— Pe bune, Julia, arăți ca dracu'.

Mike scutură din cap și oftează, cu o privire încărcată de tristețe și compasiune în același timp.

Mike Jones nu e genul de bărbat pe care te-ai aștepta să-l vezi lucrând pentru o importantă companie de televiziune, cu atât mai puțin să-l vezi așezat la un imens birou directorial din lemn masiv de stejar, la etajul la care se află toată conducerea.

E îmbrăcat ca întotdeauna (mai puțin când are o ședință importantă cu ITC și trebuie să explicitze limbajul tehnic sau programarea, ocazie

cu care poartă singurul costum care există în garderoba lui: costumul Hugo Boss, doar că îl poartă cu pantofi Hush Puppies care aproape că-i distrug efectul), în jeanși și tricou. Mike ar spune despre el că e un tip excentric. Alții, care nu-l cunosc, ar spune că e vreun bătauș. Scund, cu părul tuns periută, îndesat, Julia îl tachina mereu spunându-i că se miră cum de nu l-a văzut în reportajele recente despre violența în fotbal.

„Veritabilul accent *larndan*“, preferința lui pentru tricouri de fotbaliști și multele halbe băute cu băieții contrastează cu un strălucit talent creativ. E un om iubit de toți cei care au lucrat vreodată pentru el, urât și temut de alte companii de televiziune.

Nu are studii universitare („Universitatea vieții, colega, universitatea vieții. Restu-i pentru fătălăi nenorociți, nu?“), a început la London Daytime pe post de curier, iar restul, cum se spune, e istorie.

Mike Jones e renumit pentru inteligența lui, pentru faptul că înjură mereu și – lucru oarecum inexplicabil până ajungi să îl cunoști – pentru abilitatea lui de a atrage femei. Acum șase ani, la o petrecere de Crăciun, când Julia băuse foarte mult și încă i se părea că puterea lui e ca un afrodisiac, s-a culcat cu el. N-au mai deschis niciodată subiectul ăsta, dar Mike a păstrat o slăbiciune pentru ea și e singurul care chiar vrea să discute despre ce se întâmplă.

— Și ia zi, despre ce-i vorba? Arăți ca dracu', munca ta se duce de râpă, aproape în fiecare zi vin documentariștii la mine să se plângă pentru că faci istericale și mă-ntreb de ce pizda mă-sii te mai plătesc. N-ai vrea să mă luminezi și pe mine?

Julia s-a albit precum o coală de hârtie.

— Vorbești serios? șoptește ea. Documentariștii chiar vin aici să se plângă de mine?

— Dă-i în mă-sa! Eu vreau să știu ce-i cu tine. Știu că vrei să faci un copil și că ai probleme.

Julia devine palidă, dar Mike continuă fără să-i pese.

— Îmi pare rău pentru tine, zău, nici măcar nu pot să-mi imaginez prin ce situație de rahat treci, dar trebuie să faci cumva să lași lucrurile astea la o parte când vii la muncă.

— Credeam că am reușit să fac asta.

Julia e pe punctul de a izbucni în plâns și Mike își înmoaie glasul.

— Uite ce e, credem că ai nevoie de un concediu. Ea ridică surprinsă capul.

— Cum?

— Da. Ia-ți câteva luni libere să te-aduni. Du-te la doctor. Du-te la o clinică. Du-te în vacanță. Drace, nu știu. Fă ce-oi face, numai să te-ntorci așa cum erai, și poate o pui și de-un copil până atunci.

Julia stă acolo năucită. Vrea să plângă, să strige, să țipe, dar îl cunoaște pe Mike și știe că n-ar avea nici un rost. În cele din urmă își dă seama că are dreptate. E obosită și se simte la fel de rău precum arată.

Brusc, perspectiva unei pauze de câteva luni începe să i se pară o idee bună.

Într-un sfârșit, își ridică privirea spre el.

— OK. Probabil că am nevoie de timp. Dar cum rămâne cu noua mea emisiune? Cum o să găsiți pe cineva pentru *Loved up*?

— Tocmai am găsit, spune Mike triumfător. Am auzit de ea când lucra la TV Anglia, deși nu cred să o cunoști. Minunată fată. E irlandeză. Roșcată.

Și face cu ochiul spre Julia, care îi știe pasiunea pentru Gillian Anderson.

— E vorba de Maeve, nu-i așa? oftează ea.

— Nu-mi vine să cred, sare Mike. Cum pizda mă-sii îi știi tu pe toți? Maeve o să vină curând, te știe și e bucuroasă că o să preia emisiunea. Echipa ta a avut o scurtă întâlnire cu ea...

— S-a întâlnit cu echipa? Dumnezeuule, Mike, nici n-am ieșit pe ușă și deja mă lucrați pe la spate. Probabil că a plăcut-o toată echipa. Probabil că s-au gândit că nu e una care face *istericale*.

Aproape că scuipă ultimul cuvânt, simțind deodată miros de trădare.

— Julia, stai calmă. Nimeni nu te lucrează pe la spate. Prima dată a venit acum două săptămâni pentru un alt show și azi am chemat-o iar, pentru că mă gândeam la *Loved up*. N-aveam ce să-ți spun și nu a fost o întâlnire propriu-zisă cu echipa. Deși Stella s-a întâlnit cu ea când tu și Johnny erați plecați la Swindon pentru documentare.

— Mie nu mi-a spus nimeni, zice ea nefericită. Mă urăsc toți, nu-i așa?

— Nu ți-a spus nimeni pentru că nimeni nu știa cine e. Și-or fi spus toți că e ultima mea cucerire.

Julia schițează un zâmbet.

— Așa te vreau. Mike zâmbește și el. Și nu, ca să știi și tu, documentariștii nu te urăsc.

— Mersi, Mike. Acum mă simt mai bine.

— Sunt de-a dreptul îngroziți.

— Ești un amator!

Și Julia începe să râdă.

Mai stau puțin de vorbă, apoi Mike o conduce la lift, de data asta povestindu-i cum a fost la bere

cu o seară înainte. Stau în picioare și așteaptă, ascultând zgomotul liftului care urcă, iar Mike se întoarce din nou spre Julia.

— Uite ce e, spune el sărutând-o stângaci pe obraz. Dacă ai vreodată nevoie de ceva, orice, să mă suni, bine?

— Bine, spune ea zâmbind recunoscătoare. Bine.

N-are nici un rost să mai stea la birou toată ziua. Nu acum. Nu când ar trebui să lucreze la noua ei serie de emisiuni. Acum noua serie a lui *Maeve*. Nu are nici măcar puterea să-și ia rămas-bun așa cum se cuvine. Încearcă să-i telefoneze lui Mark când se întoarce de la Mike, nu să-i explice, nu la telefonul din biroul ăsta imens, cu panouri pentru compartimentare, ci ca să vadă dacă poate să vină la bar ca să-i spună și lui, însă nu îl găsește. Nici nu se obosește să-i lase un mesaj pe robot. O să-i spună mai târziu.

La prânz, când sunt toți plecați, Julia caută prin sertare după câteva mărunțișuri pe care vrea să le ia acasă. Un raid rapid prin dulap și deja a terminat.

— E totul în regulă?

La naiba! Johnny intră în birou chiar când ea vrea să plece. Se uită la ea absolut nedumerit când o vede stând în picioare, cu o cutie mare de carton în mâini.

Julia se oprește din drum.

— Am nevoie de o pauză, spune ea încet. Tocmai am avut o discuție lungă cu Mike. Am convenit că am nevoie de un concediu.

Johnny nu știe ce să spună.

— E-n regulă, Johnny. Știu ce spun toți și știu că am fost cam a dracului în ultima vreme, dar trebuie, vorba lui Mike, să-mi revin din situația asta de rahat.

Johnny pare descurajat în timp ce Julia așază cu grijă cutia pe colțul unui birou din apropiere, apoi se întoarce să-l îmbrățișeze.

— O să te descurci fără mine, îi zice ea la ureche. Și-n plus, aveți o roșcată superbă care să-mi țină locul.

Când se desprinde din îmbrățișare, e puțin dezamăgită observând că Johnny pare oarecum încântat de o asemenea perspectivă. E limpede că loialitatea lui nu e totuși chiar atât de mare pe cât și-a imaginat ea.

* * *

Ușa se trânteste și Julia îl aude pe Mark înjurând în hol. Nu-i place când se trânteste ușa în urma lui, e îngrozit că se strică lemnul sau canatul, dar n-are ce face când își aduce de lucru acasă și se poticnește în hol cu brațele pline de dosare.

— Julia? strigă el din capătul scărilor.

Ea coboară încet spre el, ștergându-și cu prosopul părul ud, și se oprește pe ultimele trepte în timp ce Mark pune dosarele deoparte și ridică privirea spre ea.

— E adevărat?

Julia dă din cap în semn că da.

— Ești bine?

— Cred că da. Presupun că toți au început deja să bârfească.

Mark face o grimasă.

— Dacă ar fi fost să cred tot ce-am auzit, m-aş fi aşteptat să ajung acasă şi să-i găesc pe oamenii în alb veniţi să te ia într-o cămaşă de forţă.

— *Glumeşti*, spune ea îngrozită.

— Măcar de-aş glumi. Se pare că toţi cred că ai o cădere nervoasă.

— Fir-ar să fie, Mark. De ce trebuie să vorbeşti aşa? Dumnezeuule, eşti atât de insensibil câteodată!

— Julia, tu m-ai întrebat, ce naiba? Acum de ce te iei de mine? Doamne, nu putem avea şi noi o seară civilizată să vorbim despre treaba asta? Tot ce ştiu e ce-am auzit la birou şi-am încercat să dau de tine toată după-amiaza. Johnny spunea că ai plecat la prânz, iar mobilul ăla al tău a fost închis toată ziua.

Julia tace îmbufnată. Nu îl învinovăţeşte pentru ceva anume.

Îl învinovăţeşte pentru *tot*.

A plecat de la birou la ora prânzului, a luat un taxi direct spre casă, apoi a stat închisă între patru pereţi. Singură în această casă imensă pe care o urăşte, a rătăcit dintr-o cameră în alta încercând să-şi dea seama cum se simte. Se simţea eliberată? Fericită? Furioasă? Dezamăgită?

Goală pe dinăuntru. Aşa se simţea. Asta era *tot* ce simţea. În tot acest timp.

A deschis televizorul, numai ca să aibă un fond sonor, şi s-a pomenit uitându-se la o emisiune despre copiii-problemă. Copii hiperactivi, neascultători, indisciplinaţi, nici unul mai mare de 7 ani, iar ea ar vrea să-i pocnească pe părinţii aceia disperaţi. „Cum îndrăzniţi să vă plângeţi?” se gândea furioasă. „Cum îndrăzniţi să-i vorbiţi de

rău pe propriii voștri copii, când sunteți atât de privilegiați prin simplul fapt că-i aveți?”

A închis dezgustată televizorul, și-a luat haina și a ieșit afară, înfruntând aerul rece de ianuarie. Julia n-a mai ieșit la plimbare de un car de vreme. Obişnuia să se plimbe foarte mult când era singură și avea timp.

A mers până în parcul Heath, urcând în fugă treptele de beton, și a ajuns în spațiile largi, unde locul de joacă pentru copii era pustiu pe timp de iarnă și doar câțiva alergători răzleți se zăreau pe pista de alergare. Era bine afară, în aerul proaspăt. Atât de bine, că nasul a început să i se înroșească de frig și a trebuit să-și ascundă bine mâinile în haină, încercând să le încălzească.

Erau atâtea lucruri la care trebuia să se gândească, atâtea gânduri de rumegat, încât era mai simplu să nu se mai gândească la nimic. A mers, a mers și iar a mers.

Mai erau câțiva oameni care se încumetaseră să iasă în frigul de afară ca să-și plimbe câinii. A făcut un ocol, apoi s-a așezat afară, pe terasa unei cafenele, încălzindu-și mâinile în jurul unei cani de cafea aburindă, schimbând din când în când câte o vorbă despre vreme cu vreun trecător ieșit la plimbare cu câinele.

Chiar când se pregătea să plece, a apărut o femeie cu doi copii. O fetiță de vreo 3 ani și un băiețel care nu avea mai mult de un an și jumătate se tot învârteau în jurul mesei. Fetița era frumoasă. Avea părul negru, ochii căprui, genele extrem de lungi. Era micuță, atât de micuță, că parcă era o păpușă cu un zâmbet dulce. Julia nu-și putea lua ochii de la ea.

— Nu, Katie, a muștrat-o mama ei când fetița s-a aplecat să ia de pe jos o napolitană Crunchie din care mâncase cineva. Nu trebuie să mănânci asta. E de la gunoi. A ridicat-o cu grijă și a aruncat-o într-un tomberon, în timp ce fetița se uita cu o mutrișoară dezamăgită. Poftim, scumpo, a încercat mama ei s-o împace căutând ceva în geantă. Uite, asta îți place ție. Iam, iam, iam. Prăjitură de orez organic.

Julia le privea zâmbind, iar mama, necăjită, i-a zâmbit și ea, crezând că zâmbetul i se adresa ei. Fetița a mușcat o dată din prăjitura de orez și imediat după aceea i-a dat drumul pe jos, observând că Julia se uită la ea. A început să țopăie, întorcându-se cu spatele la Julia, apoi s-a uitat sfioasă peste umăr și a zâmbit spre ea.

— Bună. Inima Juliei se topea privind-o cum face. Ce rochiță frumoasă!

Fetița se uită la Julia, o măsoară din cap până în picioare, evident gândindu-se dacă să vorbească sau nu..

— E rochița mea de serbare, spuse ea în cele din urmă. Vezi, are iepurași pe ea.

Își ținea poalele rochiței ca să-i arate iepurașii brodați.

— Sunt frumoși, spuse Julia, care nu dorea decât să o ia pe fetiță în brațe și să o ducă acasă. Au și ei un nume?

Fetița clătină din cap în semn că nu.

— Tu ai iepurași?

— Nu, dar am avut și eu când eram mică. La fel ca tine.

— Și cum îi chema?

— Am avut unul mare, alb și pufos, pe care îl chema Flopsy și unul mai mic, maro, pe nume Bussy.

Fetița își mușca buza în timp ce se gândea la cele spuse, apoi mai făcu un pas înspre Julia.

— Tu ai o fetiță ca mine?

Julia simți că se înăbușă de durere și clătină din cap că nu, fără să zică nimic.

— De ce nu ai?

— Păi... eu... Julia își ridică privirea spre cer și clipi ca să-și înfrâneze lacrimile ce stăteau să-i cadă. Mi-ar plăcea să am o fetiță ca tine și poate într-o bună zi...

— Katie! o întrerupse mama apropiindu-se, ținându-l pe băiețel de mână și geanta sub braț. Las-o pe doamna în pace! O luă pe Katie de mână, privind-o pe Julia jenată. Îmi cer scuze, spuse ea prefăcându-se că nu-i observă lacrimile, înnebunește pe toată lumea.

— Nu, nu face nimic...

Dar femeia, văzând-o pe Julia înlăcrimată, a plecat mai departe, lăsând-o singură, să plângă după copilul pe care nu-l concepuse.

Cum să-i explice lui Mark? Mark, care a reușit să interiorizeze durerea pe care o simțea. El nu vorbește deloc despre asta. Nu spune nimic din ce simte. Crede că, pentru a trece peste chestia asta, cel mai bine e să o lase mai moale.

Julia îl invidiază câteodată. Dar de cele mai multe ori e furioasă din cauza asta. Dacă Mark nu spune ce simte, atunci n-o va face nici ea, dar nefericirea, supărarea și suferința au devenit o povară prea grea, pe care aproape că n-o mai poate duce, și tot ce poate face ca să nu țipe furioasă la el e să folosească orice altceva drept scuză ca să-și descarce furia.

Azi, ziua în care Julia a plecat de la serviciu, în care a fost obligată să plece, Mark stă încă

acolo, neștiind ce să spună, ce să facă. Are mereu impresia că în preajma ei parcă ar călca pe o pojghiță subțire de gheață. O mișcare greșită și lumea lui se va prăbuși cu totul. Simte că ea suferă, își dă seama ce a pierdut și, mai presus de orice, vrea să ajungă la ea. Doar că nu știe cum. Nu știe de unde să înceapă.

Și se teme că s-ar putea să fie prea târziu.

— Julia, spune el întinzând rugător mâna spre ea. Hai să nu facem asta. Nu în seara asta. Vreau să știu ce s-a întâmplat, nu să ne certăm degeaba...

— Nu e degeaba, îl repede Julia, dar el știe că va câștiga și că ea, în adâncul sufletului, n-a vrut să-l repeadă.

— Știu, știu, o liniștește el. Îmi pare rău, n-am vrut să spun asta. Ce-ar fi să-ți usuci mai întâi părul, iar eu am să-ți pun un pahar cu vin? Ce zici? Vrei și un curry diseară? Să fac o comandă pentru acasă? Bine? Julia?

Julia își freacă degetul mare de la picior de covorul de pe scară, apoi ridică din umeri.

— Bine, murmură ea, semănând uimitor cu o puștoaică obraznică de 16 ani. Dar nu vreau pui Korma. Vreau pui Tikka.

— OK.

Mark zâmbește în sinea lui privind-o cum urcă scările. Poate că e numai pentru scurt timp, dar talentul lui de împăciuator a dat roade. Desface o sticlă de vin în bucătărie, își toarnă un pahar și-l dă pe gât imediat, apoi îl umple repede, în caz că apare Julia. Ia sticla și încă un pahar, apoi se duce în sufragerie să facă focul în șemineu. Nu că în Hampstead ar trebui să ai un șemineu cu lemne pentru foc, merg și imitațiile pe gaz, dar toți cei pe care îi cunoaște Mark au unul

adevărat. Nu e ceva neobișnuit să dai peste vreun vecin aflat în incursiune prin parcul Heath noaptea târziu, în căutare de bușteni.

Al doilea pahar de vin se golește în câteva clipe. Nu e un mare băutor, dar numai Dumnezeu știe că are nevoie de ceva care să-l ajute în momentul ăsta, ceva care să-i aline supărarea.

Dacă aş fi un om religios, se gândește el, așezând paharul pe masă și luând telefonul să comande cina, aş începe să mă rog la Dumnezeu chiar în clipa asta.

— O, Doamne, cred că îl iubesc cu adevărat!

— Ce spui tu acolo?

Bella se uită șocată la Sam, mai ales pentru că arată incredibil de bine. E adevărat că e gravidă în șase luni și că e cât o balenă, dar arată senzațional. De obicei, Sam e cea mai comodă dintre ele când vine vorba de aspectul fizic. Dacă se machiază, folosește cel mult un fond de ten, rimel, iar pentru buze un *gloss* roz pal.

Dar astăzi Sam e machiată aproape la fel de mult ca Bella. Are tenul neted și ușor bronzat, buzele date cu ruj din belșug, iar părul a fost uscat drept, așa încât îi fâlfâie ușor atunci când se mișcă. Au dispărut salopeta și rochia sac pe care le îmbracă de obicei de când a rămas gravidă. („Știu că sunt oribile, dar sunt atât de comode! N-aveți voie să vă amestecați decât dacă o să mă vedeți că mă uit după încălțări Birkenstock.”) Sam poartă pantaloni negri, cizme negre cu toc înalt și o bluză strâmtă de culoare oranj. Arată nemaipomenit de bine.

— Arăți senzațional.

Julia a rămas cu gura căscată de uimire.

Sam face câteva manevre ca să se așeze pe scaun, după care își duce mâna la inimă.

— Vorbesc serios, fetelor. Cred că sunt îndrăgostită de domnul Brennan.

— Tipul cu analizele pentru diabet?

Moaşa fusese îngrijorată că Sam se îngrăşase prea mult şi una dintre cauze, explica ea, ar putea fi diabetul gestaţional. Sam a făcut acum analiza glucozei, care a ieşit bine, dar ca să fie sigură, când se duce la controlul periodic, se întâlneşte şi cu medicul specialist, domnul Brennan.

Domnul Brennan, după spusele lui Sam, nu e tocmai genul ei. Nu e prea înalt, nu are nici foarte mult păr („Dar cel puţin“, l-a scuzat ea, „nu şi-l piaptână peste chelie“), dar este, aşa cum l-a descris Sam, „categoric un scump“ şi te cucereşte prin felul în care se poartă cu pacienţii.

Sam a început să se epileze pe picioare şi să-şi pună lenjerie de calitate de câte ori se duce la control. Evident, asta nu mai e de ajuns.

— Pe bune, mor după el, se confesează ea îmbujorându-se ca o şcolăriţă.

— Scumpo, e ceva normal, spune Bella foarte degajată, făcând semn unui chelner să mai aducă o sticlă de apă minerală şi un pahar mare cu lapte pentru Sam. Toate prietenele mele din New York sunt îndrăgostite lulea de ginecologii lor. Stai liniştită, o să-ţi treacă.

— Cred că de data asta e altceva, insistă Sam. Julia râde.

— Vrei să spui că Chris a fost o mare greşeală, iar domnul Brennan ar putea fi marea iubire?

Sam pare încurcată.

— Haida-de! începe Julia să râdă. Doar nu vorbeşti serios, nu-i aşa?

Sam se fâstăceşte, apoi, bombănind, recunoaşte că noaptea trecută, chiar înainte de programarea de azi-dimineaţă, a avut un vis erotic cu domnul Brennan; că febleţea ei e un om

important și ea abia a îndrăznit să-l privească în ochi când a ajuns astăzi acolo.

— Detalii, vrem detalii, sare Bella înnebunită. Ce fel de vis erotic? Ce s-a întâmplat?

— Nu-mi amintesc cum am ajuns acolo, dar eram în străinătate și cred că la început era Chris, eram amândoi în pat și, la un moment dat, Chris s-a transformat în domnul Brennan și nu că era vorba de sex, dar era atât de tandru și mă strângea în brațe și... mă rog. Cam asta a fost.

— Doar atât?

Bella e dezamăgită.

— Nu ați făcut sex? se amestecă și Julia, deși, la drept vorbind, până și ea ar înclina mai mult spre tandrețe la momentul ăsta.

— A fost ceva sexual, intim, fără să fie sex de-adevăratelea, înțelegeți? Dar când am intrat azi în cabinet, visul mi-a revenit în minte și abia dacă puteam să mă uit la el.

— El a observat?

— Nu cred.

— Și a trebuit să-ți dai chiloții jos?

— Bella! strigă Sam.

— Bella! strigă și Julia.

— Zi, da?

Sam se lasă pe spate făcându-și vânt cu mâna de parcă ar vrea să risipească o fierbințeală.

— Slavă Domnului, azi nu. Pe cuvânt, chiar ar fi fost jenant. Să ai un orgasm în timpul unui control de rutină la ginecolog. Doamne, Dumnezeule! Vă puteți imagina?

Râd toate, apoi Sam ia o mină serioasă.

— Și mai e ceva: mi-a spus că arăt foarte bine.

— Nu se poate! exclamă Julia la rândul ei, prefăcându-se șocată. Flirta cu tine?

— Nu. Categorie nu. Aș vrea eu. Scutură din cap, apoi se oprește să se gândească. De fapt, începe ea zâmbind, răsucindu-și ștrengărește o șuviță de păr în timp ce privește în gol undeva în față, s-ar putea. Crezi? E posibil să fi cochetat cu mine? O, Doamne! Parcă sunt o puștoaică. A spus că era ceva schimbat la mine, iar eu am îngăimat că ieri m-am coafat pentru o petrecere și că, oricum, petrecerea n-a prea meritat efortul, ceea ce, bineînțeles, era o informație inutilă, dar nu mă puteam opri din trăncănit și sunt sigură că și-a dat seama, apoi a spus că îmi stă bine, iar acum de o oră mă gândesc și analizez tonul și modul în care mi-a spus-o și cum s-a uitat la mine și dacă asta înseamnă că sunt specială pentru el.

— Ești sărită de pe fix, spune Bella fără răutate.

— Știu, știu, oftează Sam. Hai să schimbăm subiectul. Dar pot să vă mai întreb ceva? Le privește pe amândouă în ochi. Pe bune. Credeți că lui îi place de mine?

Pe vremea când Bella locuia la Londra, toate trei se întâlneau periodic să ia masa acasă la una dintre ele, de obicei la Julia, fiindcă bucătăria ei a fost întotdeauna cea mai potrivită pentru a petrece seara acasă, plus că Julia era singura care știa să gătească pe vremea aceea – Sam nu-și descoperise încă talentul culinar, iar Bella mânca de cele mai multe ori la restaurante scumpe.

Sam obișnuia să sune de pe mobil când era deja pe drum, să întrebe dacă e nevoie de ceva și, invariabil, trebuia să se oprească la Sainsbury ca să cumpere un pachet de *pitta*, o cutie de înghețată

Häagen-Dazs și două pachete de țigări Marlboro Lights.

Nu lipseau sticlele de vin puse la răcit în frigiderul Juliei și toate trei pălăvrăgeau câte în lună și-n stele în timp ce preparau salata, făceau marinate, turnau sosuri și chipsuri în castronele.

De obicei mâncau la masa din bucătărie și, dacă aveau chef, stăteau până după miezul nopții, povestind despre viața lor, despre trecutul lor, despre iubiți, despre speranțele lor sau se mutau în sufragerie, uneori să se uite la televizor, alteori să citească din revistele pe care Julia le ținea stivuite lângă șemineu. Așa era prietenia lor: simplă, firească. Erau ca o familie, fără ascunzișuri.

Acum, că fiecare și-a văzut de drumul ei, singura care duce dorul acelor vremuri e, poate, Julia. Sam are o căsnicie fericită cu Chris și așteaptă primul copil.

Bella a intrat într-o altă lume în New York. Are un nou cerc de prietene cu care nu se vizitează, fiindcă toate locuiesc în apartamente mici cât o cutie de pantofi. În decurs de un an, nici una nu a văzut cum arată bucătăria pe dinăuntru, se întâlnesc la restaurante și în baruri, stau și toacă (metaforic vorbind) la o salată Cobb fără brânză și fără dressing, cu cornuri prăjite fără unt. Ah, și alături o porție de cremă de brânză. Degresată. Doar cât pentru o tartină. Nu mai mult.

Iar Julia? Julia s-a străduit să-și îndeplinească viața cu cea a lui Mark și, când a văzut că nu reușește, a renunțat la viața ei. Viața ei de odinioară. Cu prietenii pe care el nu-i agreea nu prea s-a mai văzut și nici alții noi nu și-a mai făcut fiindcă – își spunea ea – era prea ocupată cu el, nici nu mai ieșea în oraș în ultimul timp.

Își spunea că e pregătită pentru un angajament. Pentru Mark. Pentru a avea un copil. Timp de nouă luni de zile, toată energia ei se concentrase în direcția asta și abia acum, când cele trei sunt din nou împreună, chiar dacă la restaurant, Julia își dă seama ce dor i-a fost de gașca ei, de surorile ei, de sufletele ei pereche.

Mi-e dor să fiu o femeie singură. Cuvintele îi apar în minte, făcând-o să tresară surprinsă. Încearcă să le alunge cu o înghițitură de apă, apoi se relaxează puțin. În fond, sunt doar niște cuvinte care nu înseamnă nimic. Cu siguranță nu înseamnă că trebuie să facă niște schimbări majore în viața ei.

Dar e categoric ceva care te pune pe gânduri, cât de ușor i-au venit acele cuvinte în minte, cât de adevărate par și, într-o clipă, își dă seama că nu de bărbați e vorba, nici de aventuri și de emoția de a fi o femeie singură, ci de libertate.

Prizonieră, realizează ea brusc. Sunt prizonieră într-o relație cu un bărbat de care îmi place foarte mult, dar mai bine mi-ar fi singură.

O, Doamne! Chiar a gândit ea așa ceva?

Scutură din cap ca să-și alunge acest gând, pe care îl înlocuiește imediat cu imaginea unui bebeluș dolofan care gângurește. E mai bine așa, își zice ea cu inima bătându-i încă nebunește din pricina șocului de a recunoaște ceva ce în adâncul sufletului ei știe că e adevărat, dar conștiința nu vrea să accepte.

Inima începe să-și recapete pulsul normal pe măsură ce se concentrează asupra acestei imagini. Un bebeluș dolofan întins pe o blăniță de oaie gângurește și zâmbește fericit către Julia în timp ce ea îl ține de piciorușe. *Vreau un copil*, își

zice ea și adaugă grăbită, *și pe Mark. Și o familie. Trebuie să alung toate gândurile astea de a fi singură. Pe asta am să mă concentrez de-acum încolo.*

— Pământul către Julia, Pământul către Julia. Răspunde, Julia.

Julia scutură din cap.

— Vai, îmi cer scuze. Mă gândeam la vremurile de altădată și la cât îmi e de dor.

— Dor de ce?

Sam se simte ofensată. La urma urmei, ea și Julia încă se mai întâlnesc, câteodată iau masa în oraș când Sam are vreo întâlnire în apropiere de biroul Juliei, iar aceasta nu are de lucru până peste cap.

— De noi *trei*. Împreună. E atât de *bine*. Mă face să mă simt...

— Cum? o îndeamnă Sam cu blândețe și Julia ridică din umeri.

— O să credeți că sunt nebună – se uită pe rând la fiecare din ele –, dar mă face să mă simt *împlinită*.

— Vrei să spui că în restul timpului nu te simți *împlinită*?

Bella se uită la Sam, cu care schimbă scurte priviri îngrijorate, dar Julia nu pare să observe și Bella se descurcă de minune să mimeze nonșalanța.

Julia ridică din umeri.

— Nu cumva, zice Sam cu prudență, încerci să faci un copil pentru că așa te-ai simți *împlinită*? Pentru că nu găsești niciodată în altă parte ceea ce cauți?

— Ce vrei să spui?

Sam se lasă gânditoare pe speteaza scaunului, pentru că și-o amintește pe Julia de odinioară. Își amintește de Julia cea plină de viață, dar și de perioadele ei de tăcere. Își amintește că de atâtea ori îi telefona plângând din cauză că se simțea singură, că dispărea uneori zile la rând, izolându-se acasă, cufundată în tristețe și plângându-și de milă.

Nu mulți au văzut această parte a Juliei. Pe cât de dură și intransigentă putea fi la serviciu, pe atât de vulnerabilă și slabă era uneori. Iar Sam își amintește foarte clar când Julia spunea că vrea să își găsească jumătatea.

Sam zicea mereu că, după părerea ei, fiecare dintre noi poate fi fericit alături de mai mulți oameni, dar Julia nu a fost niciodată de acord. Ea simțea că undeva, acolo, există bărbatul care ar putea s-o facă să se simtă împlinită, și chiar și atunci Sam voia să-i spună că greșește, că va fi mereu dezamăgită dacă va trăi așteptându-l, dar nu s-a ivit niciodată ocazia care să confirme acest lucru.

— Mai știi când ziceai că vrei să-ți găsești jumătatea?

Julia confirmă clătinând din cap.

— Și-ți amintești când îți spuneam că eu nu cred în așa ceva? Ei bine, atâta vreme cât aștepti de la alții să te facă să te simți împlinită, nu vei găsi niciodată fericirea.

— Dar am fost fericită, protestează Julia. Am fost fericită alături de Mark. *Sunt* fericită alături de el.

— Dar asta nu e o fericire adevărată, intervine Bella. Trebuie să-i dau dreptate lui Sam. Mark, oricât ar fi el de minunat, n-a reușit să te facă să

te simți împlinită, și nici un copil nu cred că te-ar face.

Continuă să vorbească, ignorând suferința din ochii Juliei, și-i acoperă mâna cu palma ei.

— Noi ținem la tine, Julia, dar, Dumnezeu ne e martor, dacă tu crezi cătuși de puțin că un copil ar putea fi o mare greșeală, mai bine nu-l mai faci.

Urmează un lung moment de tăcere și în cele din urmă Julia începe să râdă.

— Care copil? zice ea. Deocamdată cred că nu am de ce să-mi fac griji în privința asta.

Sam pleacă prima. Cât era ea de vioaie înainte, acum a căpătat obiceiul să tragă un pui de somn după-amiaza, așa că celelalte două au suportat un sfert de oră de căscături, după care i-au spus că e mai bine să plece.

Julia și Bella au rămas. Bella e în vacanță, iar Julia cam tot așa. Îi e dor să fie ocupată, să fie de folos, dar cu toate astea nici măcar nu s-a mai gândit la serviciu. Nu tocmai.

Din când în când îi telefonează Johnny ca să o pună la curent cu bârfele de la birou, ceea ce e drăguț din partea lui, deși pe Julia o lasă indiferentă. Se pare că Maeve s-a dovedit o alegere bună, umblă vorba că Mike Jones îi face curte, dar se zice că ea nu e o pradă ușoară.

Chelnerul mai aduce un rând de cappuccino, iar Bella caută ceva în poșetă.

— Uite ce e, zice ea scoțând o bucată de hârtie albă. Poate că n-ar trebui să-ți dau asta, dar la naiba! Știu o tipă din Manhattan care de un an de zile tot încerca să rămână însărcinată și nu reușea. Până la urmă, a căutat pe internet niște chestii despre fertilitate și a găsit ritualul ăsta pe un site păgân...

Juliei începe să-i bată inima cu putere în timp ce șoptește uimită, cu o undă de teamă:

— O *vraja* pentru fertilitate?

— Cam așa ceva. Presupun. Dar cred că ar trebui să-i spui ritual. Ideea e că a rămas gravidă în luna imediat următoare, așa că am întrebat-o dacă poate să-mi dea și mie vraja asta, adică *ritualul*, și l-am adus cu mine, dar nu știam dacă să ți-l dau sau, să-l ia naiba, dacă are efect sau nu, fiindcă, după părerea mea, s-ar putea să fie doar o coincidență fericită...

— Bella, te iubesc! Țipă Julia înhățând bucata de hârtie și îmbrățișând-o pe prietena ei. Cred că tocmai mi-ai schimbat viața.

Citesc ritualul împreună și toate „ingredientele” par accesibile. Bineînțeles că Julia vrea să-l facă imediat. Bella plănuise să se ducă la cumpărături în West End, dar și ea e curioasă să vadă cum se face, așa că e de acord să fie prezentă ca să o sprijine moral.

— Ești sigură că n-o să împiedice vraja? Adică *ritualul*? Dacă sunt și eu acolo?

— Nu, dacă și tu ai aceleași intenții ca și mine, spune Julia zâmbind cu gura până la urechi, poate primul ei zâmbet adevărat după luni de zile.

— Mă descurc și fără copil, mersi frumos, spune Bella îngrozită în timp ce Julia râde.

— Eh, fraiero! Dacă mă vizualizezi pe mine cu un copil și iei treaba în serios, atunci o să fie bine. Crezi că are efect și dacă nu e lună plină?

— De ce trebuie să fie lună plină?

— Uite, aici zice că „Este de preferat ca ritualul să se facă atunci când e lună plină”.

— Dacă așa zice că n-are, ai aștepta până la următoarea lună plină?

— Nu.

— Ei, atunci de ce mai întrebi?

O înghiontește pe Julia, care ridică din sprâncene, fără să-și poată șterge zâmbetul de pe față.

În drum spre casă trec pe la Covent Garden. E adevărat că nu ăsta e traseul cel mai scurt, dar e singurul loc pe care îl știu de unde pot obține toate ingredientele. Găsesc exact ce caută. E pentru prima dată când Julia mulțumește cerului pentru toate magazinele New Age pe care întotdeauna le-a considerat absolut inutile. Trebuie să spunem că de obicei aceste locuri nu sunt genul ei, iar mirosul de tămâie îi face greață, dar ține strâns în mână lista de cumpărături, fiindcă nu crede că o să găsească ingredientele la Sainsbury.

Articole necesare

Două lumânări albe (una pentru zeu, una pentru zeiță. Sau lumânări pentru orice forță divină vă convine mai mult)

O lumânare mov (pentru meditație)

O lumânare verde (pentru fertilitate)

Un săculeț cu șiret (confeționat acasă sau cumpărat de la magazin)

Plante aromatice (mac, salvie și rădăcină de echinacea care să amplifice puterea magiei, dar puteți să folosiți orice altceva pentru fertilitate)

Pisălog și mojar

Un cristal de cuarț roz

Un cristal de malahit

Este de preferat ca ritualul să se facă atunci când e lună plină.

Mai întâi pregătești spațiul pentru desfășurarea ritualului așezând lumânările, ierburile aromatice, pisălogul și mojarul și celelalte lucruri din lista de mai sus, apoi etalați cercul.

Julia se uită la Bella – amândouă sunt acum acasă, cocoțate pe canapeaua din sufrageria Juliei.

— Ce crezi că înseamnă asta, „etalați cercul“?

— Probabil să așezi toate lumânările și ierburile și toate chestiile alea în formă de cerc.

— Posibil. Sau o fi însemnând să stai în mijlocul camerei și să-ți imaginezi un cerc în jurul tău?

— Habar n-am. Dar ai putea să le faci pe amândouă, ca să fii sigură.

Ridică împreună măsuța de cafea și o dau la o parte, apoi așază cu un aer solemn toate ingredientele în cerc, în mijlocul sufrageriei. Se așază spate în spate în interiorul cercului, după ce s-au schimbat în haine albe, fiindcă Julia a considerat că albul e un simbol al purității și drept urmare le va introduce mai repede în atmosferă și, cine știe, poate va avea o influență benefică asupra vrăjii. Pardon, *ritualului*.

Doar că Julia are o singură pereche de pantaloni albi, așa că Bella stă cu un cearceaf alb pe ea, prins pe umăr în chip de togă.

— Fir-ar să fie! Julia iese din cerc. Trebuie să-mi pun și eu un cearceaf.

— Ce?

— Tu pari mai autentică, iar vraja asta nici măcar nu e pentru tine. Așteaptă aici. Mă duc să mă schimb.

Aleargă sus pe scări și revine câteva clipe mai târziu cu un cearceaf identic.

Opțional. Gravați tune de fertilitate pe lumânarea verde.

Bella se cam chinuie să citească, fiindcă bucată de hârtie e în afara cercului și trebuie să se întindă destul de mult ca să distingă ce scrie, iar Julia a decis că toată încăperea trebuie să fie luminată numai de lumânări, așa că nu se vede prea bine.

— Ce dracu' e aia tună pentru fertilitate? Bella se uită încă o dată mai bine. Pardon. *Rună*.

— Oh, râde Julia. Ce mai aștepti? Fă-o tu.

— Cum? Bella face o grimasă. Ce te face să crezi că eu știu ce e aia *rună* pentru fertilitate?

Julia bombăne nemulțumită.

— Poți să-i telefonezi prietenei tale să o întrebi?

— Nu am numărul ei aici. Uite, nu te stresa, spune că e opțional, deci probabil că merge și fără.

Julia nu e convinsă. Deodată, chipul i se luminează.

— Știu, ce-ar fi să gravăm un penis pe lumânare?

Bella începe să râdă, până când își dă seama că Julia nu glumește.

— Vorbesc serios, insistă Julia. Știi desenul ăla cu un uriaș cu o sculă imensă?

Bella se uită la ea cu atenție.

— Despre ce vorbești?

— Hai că știi și tu. Uriașul de la Cerne Abbas. Din Dorset. Conturul ăla imens al unui bărbat care cică e un simbol al fertilității. Ce poate fi mai fertil decât un penis în erecție?

— Sperma? sugerează Bella ridicând din sprâncene.

— Bella, având în vedere talentul meu artistic, dacă aş grava spermă pe lumânarea asta verde, forţele divine ar crede că am desenat nişte mormoloci şi în final m-aş pomeni cu o grădină plină cu broaşte.

— Şi ce te face să crezi că o să desenezi mai bine un penis în erecţie?

— Fiindcă am avut odată 15 ani şi încă îmi amintesc cum se face.

Odată gravat penisul, lumânarea e pusă la locul ei şi cele două femei se aşază din nou spate în spate în centrul cercului.

— Nu pot să fac aşa ceva. Bella iese din cerc şi îşi încrucişează braţele. Eu nu vreau să rămân însărcinată, şi dacă chestia asta chiar funcţionează? Ce-ar fi să stau eu în afara cercului şi să-ţi spun ce ai de făcut?

Julia încuviinţează pentru că, pe bune, cine ştie ce se va întâmpla, aşa că Bella sare afară din cerc ca să înceapă ritualul.

Aprindeţi lumânarea zeului. Spuneţi : „Îl chem pe Zeul, Domnul, Tatăl, Dătătorul de viaţă. Te rog să protejezi acest cerc şi pe mine care suntem în interiorul lui şi să mă păzeşti de rău“.

— Nu trebuie să spui „sunt“? şopteşte Julia.

— Cum?

— Nu trebuie să spui „pe mine care sunt...“? Sau e cumva „pe mine care este“?

— Aşa spune aici. Nici una nu mi se pare că sună bine. Sssst! Fă ce spune.

Acum aprindeţi lumânarea Zeiţei. Spuneţi : „Chem Zeiţa, Doamna, Mama, Dătătoarea de viaţă. Te rog să protejezi acest cerc şi pe mine care suntem în interiorul lui şi să mă păzeşti de rău“.

Acum spuneți: „Chem forțele naturii, Viața însăși. Te rog să protejezi acest cerc și pe mine care suntem înăuntrul lui și să mă păzești de rău”.

Aprindeți lumânarea mov, zice Bella pe un ton solemn, apoi strigă repede:

— Nu! Nu pe cea verde. Pe cea *mov*.

— Fir-ar să fie! face Julia, aproape șoptind pentru sine. Abia văd ce-i pe-aici. Vrei să mai aprinzi niște lumânări în afara cercului?

— Nu. Rămâi așa. *Acum așezați-vă pe podea și începeți să meditați, spunând: „Curăță-mi trupul, curăță-mi spiritul, curăță-mi mintea” timp de zece minute.*

După douăzeci de minute, Julia o păsăie pe Bella, care acum s-a relaxat definitiv și se gândește că poate meditația transcendentă nu e o idee chiar atât de rea, la urma urmei.

— Scuze. *Aprindeți lumânarea verde. Așezați săculețul și cristalele în fața lumânării verzi. Luați una din plantele aromatice și zdrobiți-o cu pisălogul în mojar în timp ce vă gândiți la lucruri fertile.*

— Ce fel de lucruri fertile? întreabă Julia alarmată.

— Ajung și acolo. *Vizualizați că sunteți însărcinată și țineți în brațe copilul nou-născut. Când ați terminat de pisat toate ierburile, puneți-le în săculeț și spuneți: „Un copil va crește înăuntrul meu așa cum Zeul a crescut înăuntrul Zeitei”.*

Julia are acum un aer solemn, fiind concentrată la pisălogul de marmură cu care macină și zdrobește ierburile, având mintea plină de gânduri despre copilul ei, despre burta ei care crește, despre un ghemotoc drăgălaș care gângurește.

Când toate ierburile vor fi în săculeț, intonează Bella când vede că Julia a terminat, luați cele două cristale, puneți-le în fața voastră și imaginați-vă o lumină verde, frumoasă, care curge prin ele făcându-le să strălucească. Când credeți că e suficient, puneți-le în săculeț și spuneți din nou : „Un copil va crește înăuntrul meu așa cum Zeul a crescut înăuntrul Zeiței“.

La sfârșit, legați bine săculețul și purtați-l cu voi tot timpul, iar când executați „dansul bebelușului“, puneți-vi-l pe burtă.

Julia se oprește și se uită alarmată la Bella.

— Dansul bebelușului ? Ce naiba e dansul bebelușului ?

— Probabil un dans senzual cu burta înainte. Uite-așa. Bella adoptă cea mai senină expresie de care e în stare și dansează din buric în jurul cercului, ținând cu grijă de cearceaf ca să nu cadă și ca să nu se împiedice în el. Ai niște muzică ?

Câteva minute mai târziu, Julia e din nou în mijlocul cercului, lăsându-se în voia ritmurilor de pe un CD cu muzică instrumentală, singurul din toată colecția pe care amândouă l-au considerat cât de cât spiritual. Cu capul dat pe spate, cu ochii închiși, se leagănă seducător, încântată de acest sentiment de libertate și relaxare totală, în timp ce Bella se unduiește în afara cercului, rotindu-și brațele și șoldurile.

— A-hm ! Mark tușește ca să se facă auzit și își lasă servieta jos în holul de la intrare. Sper să nu vă supărați că întreb, dar ce mama dracului se petrece aici ?

— Chiar nu mă interesează, oftează Mark. Cred că e o aiureală, dar dacă m-am supărat? Nu. Dacă cred că o să funcționeze? Nu. Dacă cred că ai început să-ți pierzi mințile?

Îi aruncă Juliei o privire și decide să lase ultima frază ca pe o întrebare retorică.

Julia se așază pe cealaltă canapea, cu cearceaful încă înfășurat în jurul ei, în timp ce lumânările topite și ierburile zac grămadă într-un colț al camerei, iar măsuța de cafea a fost așezată din nou la locul ei, înainte ca Mark să creadă că a pierdut-o definitiv.

Bella a șters-o deja la ea la hotel.

— Tu îmi zici mereu că trebuie să fac ceva în privința asta, spune Julia îmbufnată.

— Da. Am vrut să spun să consulți un expert în fertilitate. Nu să dănțuiești pe jumătate dezbrăcată pentru că așa zice nu știu ce tâmpenie găsită pe internet.

— De unde știi tu că e o tâmpenie?

— Julia, e o tâmpenie.

— Dar Bella știe o tipă care a rămas însărcinată după ce a făcut chestia asta și înainte avusese probleme mult timp.

Mark pufnește dezgustat.

— Ce altceva să fac? insistă Julia. Singurul motiv pentru care nu m-am dus la un expert în fertilitate este pentru că nu vreau să te supăr.

— Să mă superi? Și de ce dracu' m-aș supăra? Încet-încet, pentru Mark totul devine foarte clar. Tu chiar mă învinovățești pe mine, nu-i așa? Tu crezi că eu sunt problema. Că tu ai fi rămas însărcinată de-acum câteva luni dacă nu era din cauza mea. Doamne, Dumnezeuule! Nu pot să cred. Și de unde dracului știi tu că nu e vina ta? De unde știi tu că nu e din cauza ta?

— Pentru că eu *am* fost gravidă, i-o trânteste Julia cu dispreț. De-aia. Pentru că am făcut un avort când aveam 22 de ani. De-aia. Acum știi. N-am nevoie să mă duc la nici un nenorocit de expert în fertilitate, pentru că nu e nimic în neregulă cu *mine*.

Urmează un lung moment de tăcere, până când Mark se uită la ea cu ochii în lacrimi.

— Nenorocito! spune el aproape șoptit.

— Oh, Doamne, îmi pare rău.

Julia își dă seama, prea târziu, că a mers mult prea departe și se ridică să se ducă la el, să-l liniștească, crezând că lacrimile lui sunt lacrimi de supărare fiindcă și-a dat seama că e steril. Întinde brațele spre el, dar el o îndepărtează.

— Ești o nenorocită, repetă el. Acum știu de ce relația noastră e așa un rahat. Acum știu de ce abia ne mai vorbim și doar ne certăm. Tu mă învinovățești pe mine. Crezi că tu ești perfectă și eu nu și mă urăști pentru asta, nu-i așa?

— Nu..., bâiguie ea. Eu nu vreau, n-am vrut să afli. Am crezut că poate în timp se va întâmpla.

— Eu nu știu decât un singur lucru, spune Mark, luându-și haina. Tu chiar ai tupeu să mă

acuzi pe mine. Zici că ai făcut un avort acum zece ani. Ei, și? Poți la fel de bine să ai o problemă acum.

Își îmbracă haina, în timp ce Julia îl privește cu teamă.

— Unde te duci?

— Afară.

Și se întoarce să iasă, trântind ușa după el.

Oh, Doamne. Oh, Doamne. Ce-a făcut? Julia se plimbă nervoasă prin sufragerie. O sună pe Sam, disperată să vorbească cu cineva, dar răspunde robotul, iar mobilul pe care Bella l-a închiriat pe perioada șederii în țară pare să nu aibă semnal.

Își toarnă un pahar de vin și observă cu surprindere că-i tremură mâna. Ce-a putut să facă? Ce-a putut să facă?

Oare e prea târziu?

Nu a vrut să spună toate lucrurile alea. Sau poate că da. Oricât de speriată e că s-ar putea ca totul să se fi terminat, că s-ar putea să-l fi gonit pe bărbatul de lângă ea și, odată cu el, siguranța ei, viața ei din ultimii patru ani, trebuia să spună toate lucrurile alea.

O oală sub presiune. Chiar așa. A fost ca o oală sub presiune care a acumulat treptat aburi fără să-i lase să scape, a încercat să nu zdruncine corabia cu forța furiei și resentimentelor ei, iar acum, că a explodat, este îngrozită. Însă într-un fel se simte chiar bine.

Se simte bine pentru că nu trebuie să se mai ascundă. Oare mai poate îndrepta lucrurile? Cu siguranță, Mark se va întoarce mai târziu,

diseară, încă supărat, cu orgoliul rănit, dar va mai putea ea să repare lucrurile cu un sărut și să restabilească armonia?

Îl sună o dată și încă o dată. Are mobilul închis, iar ea e mult prea nervoasă ca să facă altceva decât să stea lângă telefon și să apese pe butonul *redial*. Oh, Doamne, ce-a putut să facă? Pe măsură ce trece timpul, se simte tot mai rău.

Orele trec. Se face opt. Nouă. Zece. La unsprezece se simte deja mai bine, fiindcă unde putea să se ducă decât la bar, iar barul se închide și el va veni acasă curând.

La unsprezece și jumătate izbucnește în lacrimi, de data asta reușind în sfârșit să o prindă pe Bella la hotel.

— Unde naiba ai fost? izbucnește ea cu vocea îngroșată de lacrimi.

— Julia? Tu ești? Ce s-a întâmplat?

— Cred că Mark m-a părăsit.

Rostind aceste cuvinte, le transformă parcă într-o posibilitate reală. O realitate posibilă. Julia izbucnește în lacrimi.

— Vin la tine, spune Bella, dar Julia o oprește.

— Nu, nu. Nu e nevoie să vii încoace.

Bella răsuflă ușurată în sinea ei, fiindcă ea stă în Metropolitan și n-are nici un chef să se trambaleze iar în Gospel Oak. O dată îi e de ajuns pe ziua de azi, mersi frumos.

Julia îi povestește Bellei ce s-a întâmplat după ce a plecat ea, rușinată că Mark le-a găsit înfășurate în cearceafuri, executând dansul bebelușului.

— Ce rahat, zice Bella. Unde crezi că e?

— Nu știu, se plânge Julia. Aș vrea să nu fi spus nimic, aș vrea ca ziua de azi să nu fi existat.

— Știi de ce cred eu că ai nevoie? Ai nevoie de o vacanță.

— Plănuiam să ne ducem în Majorca, la vară. Asta înainte să plece.

Se aude un nou val de suspine și Bella așteaptă cu răbdare până sughiturile încetează.

— Nu mă refer la tine și la Mark. Mă refer doar la tine. De ce nu vii cu mine la New York? M-au sunat de la birou mai devreme și mi-au spus că au nevoie de mine. Urgent. Mi-au rezervat un bilet de avion pentru mâine la prânz. Pun pariu că mai sunt locuri.

— La New York? Lacrimile Juliei au început deja să se usuce. La New York?

E o propunere interesantă și Bella o simte cântărind lucrurile. Poate că nu e chiar superîncântată, dar cu siguranță e interesată. E de-ajuns pentru început.

— Ai putea să suni acum să faci rezervare și n-o să fie nevoie să cheltuiești bani pe hotel, pentru că ești mai mult decât bine-venită să dormi pe canapeaua mea și ne-am distra de minune, Dumnezeu știe că ai nevoie de o vacanță și...

— Dar cum rămâne cu Mark?

— Ce-i cu Mark? Amândoi sunteți nefericiți, amândoi ați spus lucruri oribile și cel mai bine pentru voi acum e să stați separați o vreme. Vorbește cu el când se întoarce acasă, spune-i că faci asta ca să vă salvați relația, pe urmă vino și distrează-te și tu. Ce Dumnezeu, Julia! Când te-ai distrat ultima oară?

— Nu pot. Adică, sună grozav, dar n-aș putea să plec așa. Sunt prea multe de făcut și...

— Ce ai de făcut ?

Julia oftează.

— Bine, nu e vorba că aş fi ocupată, dar jumătate din lucrurile mele sunt la spălat şi n-am cu ce să mă îmbrac şi...

— Pentru Dumnezeu, Julia ! New York e capitala mondială a cumpărăturilor. E ieftin şi simplu. Ia-ţi nişte lenjerie de corp într-o valiză şi vino. Ce ai nevoie poţi să-ţi cumperi de acolo.

— N-am mai fost la New York de ani de zile, se gândeşte Julia cu voce tare.

— Exact. Atunci vino. Acum am să închid şi să văd dacă îi prind pe cei de la birou să-ţi facă rezervarea. Te sun eu după aceea.

Julia e mult prea uimită ca să facă ceva, dar o jumătate de oră mai târziu, când Bella o sună iar, intră într-o agitaţie nebună, lăsând la o parte grijile pentru Mark, şi începe să-şi facă bagajul.

Nici nu mai ştie ce să facă, se învârte prin casa imensă, sortează hainele murdare de cele curate, calcă bluze, uitând cu totul de timp, de faptul că Mark încă nu s-a întors acasă şi, Dumnezeu, ce simte în stomac ?

Nu e un copil. Nu e speranţa aceea care o-ncearcă în primele momente când e pe stop, ci sunt... e oare posibil... tresăriri de emoţie ?

În timp ce împătureşte cu grijă bluzele şi-şi aşază pantofii în geamantan, Julia îşi dă seama cu surprindere că zâmbeşte.

Se opreşte abia când pune ibricul pe aragaz să facă o cafea, fiindcă, deşi gândurile îi zboară, ochii încep să i se închidă. Cafeaua reuşeşte să facă o minune şi, în final, bagajul e gata, iar ea se prăbuşeşte epuizată pe canapea.

Și atunci se aud cheile răsucindu-se în ușă.

Julia se întoarce să se uite la ceas. E 6 și un sfert dimineața. Nu spune nimic când Mark intră în cameră și se așază pe canapea cu fața la ea, incapabil să se uite în ochii ei.

Arată groaznic. Arată de parcă ar fi ori foarte beat, ori extrem de mahmur, dar Julia se gândește totuși la a doua variantă. Are costumul și-fonat, cravata desfăcută și părul ciufulit.

Altădată Julia i-ar fi cerut pe loc să-i spună unde a fost, cu cine s-a dus, dar a fost o noapte lungă, iar ea e prea ușurată să vadă că s-a întors ca să-l mai supună unui astfel de interogatoriu.

— Pleci? întreabă el încet într-un târziu, iar Julia se înmoaie, căci el a văzut geamantanul din hol și e clar că și-a imaginat că îl părăsește.

— Nu, spune ea, nu chiar. Într-un fel. Mark ridică nedumerit privirea. Îmi pare rău pentru tot ce-am spus. Îmi pare rău pentru tot. Știu că noi doi n-am fost prea fericiți în ultimul timp, știu că n-am fost o persoană prea plăcută și chiar îmi dau seama cât de greu a fost pentru tine, cu ghinionul ăsta, că nu rămâneam însărcinată, că devenise o obsesie. Dar deocamdată singurul lucru de care sunt absolut sigură e că am nevoie de o pauză și îmi închipui, dat fiind că ai dispărut până la – se uită la ceas – 6 și un sfert dimineața, că și tu ai nevoie. Nu te părăsesc, dar m-am hotărât să plec cu Bella la New York pentru o vreme. Am nevoie să fiu singură un timp, să mă gândesc la viața mea, la viața noastră împreună și trebuie să încerc și, nu știu... Doamne, sună atât de aiurea să spun că trebuie să mă regăsesc, dar chiar așa simt.

— Ești chiar atât de nefericită? întreabă el, iar Julia se gândește o clipă ce să răspundă.

Ar putea să mintă, să spună că a fost frumos și că n-a fost chiar atât de rău, că e ceva care pur și simplu a scăpat de sub control, dar s-a săturat să mintă.

— Da, spune ea. Și tu ești. Nici nu mai știu dacă din cauză că nu avem un copil sau din cauza noastră. Din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu relația noastră sau din cauza mea, dar știu că nici unul din noi nu va afla care e problema dacă rămân aici și continuăm ca mai înainte.

— Să înțeleg că pleci curând?

Julia încuviințează clătinând din cap.

— Ce-ar fi să fac o cafea? întreabă ea, iar el se ridică în picioare chiar când Julia trece pe lângă el în drum spre bucătărie și, în fracțiunea aceea de secundă, se privesc unul pe altul, apoi se îmbrățișează.

Mark o strânge în brațe pe Julia care, la rândul ei, îl strânge și ea în brațe, agățându-se unul de altul cu disperare, șocați de această intensitate, încercând amândoi să nu se gândească la faptul că îmbrățișarea aceasta înseamnă un singur lucru.

Adio.

* * *

Mark insistă să o ducă cu mașina la aeroport și, deși ea plănuia să ia un taxi până la hotelul Bellei și de-acolo să meargă împreună, știe că sunt amândoi sensibili și că, dacă sunt împreună, chiar și după noaptea pe care au avut-o, chiar dacă nu e vorba de o despărțire, ci doar de o vacanță, această aparentă normalitate e liniștitoare.

Nu-și spun prea multe pe drumul spre aeroport, la asta contribuind și faptul că o noapte întreagă de nesomn o făcea pe Julia aproape incoerentă din cauza oboselii.

— Înainte făceam chestia asta tot timpul, spune ea căscând. De ce mă simt de parcă aș fi fost lovită cu leuca?

— Așa se întâmplă când ai 33 de ani, spune Mark, care nu se simte chiar atât de rău și care, spre bucuria lui, n-a trebuit să explice pe unde a fost.

— Îmi amintesc când mă duceam prin cluburi, spune Julia cu nostalgie. Nu plecam de-acasă decât după miezul nopții și nu ne întorceam decât pe la ora zece a doua zi dimineața și de cele mai multe ori nici nu mă mai culcam în ziua aia. Mă simțeam bine.

— Și reușeai să stai trează toată noaptea și să dansezi fără ajutorul nici unei, ăă, substanțe ilegale?

— Ah, da. Zâmbește din cauza memoriei ei selective. Presupun că ar fi fost de ajutor.

Mark deschide radioul ca să umple tăcerea dintre ei, în timp ce Julia se uită pe geam și-și amintește când a fost ultima oară la New York. Nu s-a mai gândit la asta de ani de zile și, lăsându-se în voia amintirilor, începe să zâmbească.

Avea 23 de ani. Dumnezeu! Acum aproape zece ani. Când au trecut? Lucra la o emisiune despre femei detectivi particulari care îi prindeau pe soții adulteri. Nu mai fusese niciodată în America, iar Mike a trimis-o acolo împreună cu o altă documentaristă, pe nume Caroline.

Trecuse pe la librăria W. H. Smith cu câteva săptămâni înainte și paginile din *Micul ghid al New Yorkului* erau deja îndoite și mototolite cu mult înainte să se dea jos din avion pe aeroportul JFK. Marcase toate locurile pe care dorea să le viziteze, barurile în care voia să se ducă, muzeele pe care murea de nerăbdare să le vadă.

Era spre sfârșitul lunii noiembrie. Îndată ce au sosit au fost orbite de soarele care strălucea puternic, iar vântul înghețat le biciuia fața. Julia și-a strâns mai bine paltonul pe ea în timp ce Caroline dărdăia și suspina că ar trebui să se oprească mai întâi la Bloomingdale ca să cumpere lenjerie de corp mai groasă.

Totul părea atât de interesant, și nici măcar nu ieșiseră din aeroport. Taxiurile erau într-adevăr de un galben aprins, iar șoferii, la fel de grosolani cum vedeai mereu în filme. Drumul cu taxiul a fost oribil. Mustafa (căci așa îl chema pe taximetrist) avea o deosebită plăcere să calce tare pe accelerație, apropiindu-se cu viteză de mașina din față, după care trântea o frână bruscă.

Caroline și Julia au stat în spate, străduindu-se să nu li se facă rău, rugându-se să se termine mai repede călătoria, amândouă fiind mult prea britanice și mult prea politicoase pentru a se plânge.

Linia orizontului s-a deschis maiestuos în fața lor când au traversat Triborough Bridge, tăindu-le respirația și dându-le fiori de anticipație pe șira spinării.

În timp ce goneau pe Lexington prin Harlem, nici una dintre ele nu a scos o vorbă, stăteau cu nasul lipit de geam și se uitau curioase la ieșirile

de urgență în caz de incendiu, la găștile de puști așezați pe trepte, la tot felul de oameni.

— Nu-mi vine să cred că suntem aici, spunea Caroline zâmbind, uitându-se la Julia doar pentru o fracțiune de secundă, ca să nu piardă nimic. Am impresia că dintr-o clipă în alta o să le vedem pe Cagney și Lacey¹.

Au străbătut 90th Street, 80th Street, continuând până în centru, privind imaginile care se derulau, apoi au ajuns în Gramercy Park, unde aveau rezervare la hotel.

— Cred că m-aș putea îndrăgosti în New York. Caroline s-a aruncat pe spate în pat și a suspinat visătoare. N-am văzut în viața mea atâția bărbați superbi.

— Dă-i încolo de bărbați. Eu cred că m-aș putea îndrăgosti de New York. E nemaipomenit.

Au muncit din greu. Nu filmau, nu încă, doar se documentau, ca să fie sigure că au găsit subiectele potrivite. Petreceau zile întregi vorbind la telefon, ținându-se scai după detectivii particulari ca să-și formeze o impresie reală despre ce se întâmpla.

În prima sâmbătă s-au dus în Central Park, au închiriat patine și s-au străduit să patineze pe Wollman Rink. S-au plimbat cu trăsura prin parc, era musai, și au băut o ciocolată fierbinte în holul hotelului Plaza.

În săptămâna următoare au reușit să treacă pe la Empire State Building, Muzeul Guggenheim, Muzeul de Artă Modernă și Statuia Libertății.

1. Personaje principale într-un apreciat serial de televiziune, Cagney și Lacey fac echipă ca polițiști în New York.

Seara se duceau în centru. Hoinăreau prin SoHo, stăteau pe bancă în Greene Street colț cu Prince Street, priveau mulțimea, după care colindau prin baruri și se bucurau de căldura și prietenia care le înconjurau.

Sau mergeau în Village, la cafenelele acelea boeme unde trăgeau de un cappuccino până noaptea târziu, întreținându-se cu cei de la mesele vecine, și din nou în baruri, cluburi, cu oameni pe care nu-i mai întâlniseră niciodată, dar pe care aveau impresia că îi cunoșteau de-o viață.

Se duceau la cinema de câte ori aveau ocazia, așa încât, atunci când s-au întors acasă, au putut să pretindă cu nonșalanță că au văzut deja tot ce era de văzut. „A, *Tăcerea mieilor*? Cum, nu l-ai văzut? Vai, dar l-am văzut de-acum câteva luni. Cum adică, vrei să spui că va rula abia peste patru luni? Merită să aștepti. E *terifiant*!

Au reușit să vadă *Orășenii*, *Roșii verzi prăjite*, *Thelma și Louise*, *În pat cu Madonna* și, evident, *Tăcerea mieilor*.

Bineînțeles că amândouă au flirtat. Nu au făcut sex, cel puțin nu Julia, hotărât lucru, reclamele despre HIV și SIDA îi răsunau încă în urechi, de parcă în Anglia era protejată de așa ceva, iar în America se găsea într-un mare pericol, în schimb s-au sărutat pasional cu tipi din aceia cu umerii lați, gâtul gros și portofele încă și mai groase.

Julia era copleșită de Manhattan, și încă nu văzuse decât o mică parte din el. A petrecut acolo ca turist două săptămâni, a făcut tot ce fac turiștii de obicei și s-a distrat cum nu s-a mai distrat niciodată în viața ei. Acum se întorcea acolo și avea să stea la Bella! Într-un apartament! În Upper East Side! Iată că avea șansa de a vedea

New Yorkul prin ochii unui locuitor de acolo, și știți ce? De-abia aștepta.

„De ce naiba nu m-am întors eu mai demult?” se gândește ea, cu un zâmbet larg pe chip, în timp ce mașina se oprește în parcare aeroportului Heathrow. „De ce naiba am așteptat atâta timp?”

8

Julia deschide ochii și bâjbâie după ceas. E o liniște cumplită în sufrageria Bellei și nu se miră când vede că e ora 3:02 dimineața. Ora 8 în Anglia. Exact ora la care s-ar trezi de obicei.

Categoric, patru ore de somn nu sunt de ajuns și se cuibărește la loc sub pătură ca să-ncerce să mai doarmă. După patruzeci de minute, patruzeci de minute în care mintea îi forfotește de încântare că se află acolo, dă pătura la o parte și se duce tiptil în bucătăria micuță.

Bella n-a glumit când a spus că locuiește într-o cutie de pantofi. Practic, apartamentul ei este alcătuit din două camere, cu o bucătărie deschisă la un capăt al sufrageriei și un dormitor în formă de L, partea lipsă fiind transformată într-o baie minuscule.

— Dar uite ce priveliște are, spusese Bella cu o seară înainte, ducând-o pe Julia la fereastră. Nu-i așa că-i extraordinară? Julia s-a arătat de acord, pe când contempla Manhattanul de la etajul 35, neînțelegând prea bine de ce e nevoie să ai o priveliște în Manhattan. Știu persoane care au închiriat apartamente pe jumătate cât ăsta la un preț dublu, a spus Bella. Doar pentru că aveau o priveliște super.

Julia deschide dulapul din bucătăria Bellei căutând ceva de mâncare sau niște cafea și se miră văzând rafturile goale. Pur și simplu nu există nimic acolo. Iar Julia e obișnuită cu o bucătărie bine aprovizionată de Mark, pregătită pentru orice eventualitate.

Pui marocan cu muguri de pin și nucșoară? Găsești mugurii de pin în al doilea dulap din dreapta, nucșoara și restul mirodeniilor în cămară. Pisălogul și mojarul se găsesc pe masă, lângă prăjitorul de pâine.

Sushi preparat în casă? Orezul Nishiki e în cămară (sub șofran, chimion și semințe de coriandru), *nori*¹ în al treilea dulap pe dreapta, crochetele de homar în congelator. Șervetele din bambus sunt ascunse pe undeva în sertarul de jos și, întotdeauna, dar întotdeauna, se găsește avocado în sertarul pentru legume.

Nu numai că Bella nu știe, pare-se, ce sunt un pisălog și un mojar, dar se pare că nu are nici măcar esențialul. Nici conserve de tomate, în caz că e *nevoie*. Nici borcane cu un amestec de ierburi aromatice vechi de cinci ani. Nici cereale. Până la urmă, Julia găsește o conservă de ton rătăcită care a expirat de patru luni, iar în spațele ei – slavă Domnului – o cutie de cafea.

Dar nici un ibric.

Julia simte deja că o cuprinde disperarea și găsește o cratiță pe care o umple cu apă și o pune pe plita electrică. Găsește o ceașcă fără farfuri-oară, ascunsă sub chiuvetă, și aproape că-i vine să plângă atunci când vede că în cutie nu e cafea măcinată.

1. Termen japonez folosit pentru a denumi o varietate de alge marine comestibile.

O ia de la capăt cu căutatul prin dulapuri și îți dă seama că n-are încotro, poate o să reușească să pescuiască boabele de cafea din ceașcă înainte să bea. Măcar a găsit o linguriță.

Cafeaua e groaznică. E pământie (laptele din frigider era categoric dubios, dar la momentul Ala Juliei nici că i-a păsat), cu boabe de cafea plutind deasupra și în orice altă situație ar fi imposibil de băut. Soarbe din ea cu o grimasă și se îndreaptă spre uriașa fereastră panoramică, zăbind când localizează Chrysler Building și Empire State Building.

Dumnezeule. Amintirile.

Se gândește dacă să facă patul și să se cuibărească pe canapea ca să se uite la televizor, însă până la urmă se vâra sub pătură cu ceașca de cafea oribilă și dă volumul încet, ca să facă un tur al canalelor.

— Ce faci?

Buimacă de somn, Bella intră în sufragerie târșâindu-și picioarele, înfășurată într-un chimonos scurt de culoarea liliacului, iar Julia zămbește văzând-o cât de impecabil arată chiar și la 4 dimineața.

— Nu pot să dorm. Sunt prea agitată. Te-am trezit? Îmi pare tare rău, am făcut prea mult zgomot?

— Nu. Stai liniștită, nu-i vina ta. Cred că pereții ăștia sunt făcuți din hârtie. Cască și se întinde, apoi rămâne ținută locului. Julia, ce naiba bei tu acolo?

— Cafea.

Bella se apropie precaută de ceașca de cafea și se apleacă să miroasă.

— Asta nu e cafea. E poșircă.

— Știu. Julia se uită amărâtă la ceașca deja aproape rece. Are un gust la fel de oribil precum aspectul.

— Scumpo, nu se poate să aibă un gust la fel de oribil precum aspectul, altfel nu văd cum naiba poți s-o bei. De ce nu ai folosit cafetiera, ce naiba? Am și filtre.

— Nici măcar n-am mai *auzit* cuvântul „cafetieră” din 1976, râde Julia, simțindu-se cam aiurea când Bella îi arată o cafetieră imensă cu cană din sticlă, așezată fix în mijlocul blatului din bucătărie.

— Păi tu ce credeai că e? Bella dă din cap în timp ce ia filtrele și umple cana cu apă. Ficat prăjit?

Julia râde.

— Scuze. Dar ia zi, tu ce naiba mănânci când ești acasă? Dulapurile din bucătăria ta sunt o rușine. Mark ar face atac de cord.

— Deși îmi place foarte mult de Mark, n-are decât să se ducă învârtindu-se. Bella pune aparatul în funcțiune, apoi se sprijină de blatul mesei. Cât despre mâncare, nimeni în orașul ăsta nu mănâncă acasă.

— Cum, niciodată?

— Niciodată. Uite. Se apleacă și deschide ușa de la cuptor ca să-i arate ceva ce seamănă suspect de mult cu un morman de pulovere. Locul ideal pentru cașmir, râde ea în timp ce Julia dă din cap cu uimire.

— Vasăzică nu ai în casă decât cafea.

Bella încuviințează dând din cap.

— De obicei nici atât. Îmi cumpăr cafea cu lapte de la Starbucks de pe Second în fiecare

dimineată în drum spre serviciu. N-am mai folosit chestia asta de ani de zile.

— Minunat. Julia ia cutia să se uite la ea. Presupun că n-ar fi de mirare să fi expirat în februarie anul trecut?

— Și ce-ți pasă? Bella umple ceașca Juliei cu cafea proaspătă. Tu voiai s-o bei cu boabe și cu lapte acru cu tot. Cu asta, scumpa mea – îi dă Juliei o ceașcă plină cu cafea aburindă – o să ți se pară că ai murit și ai ajuns în raiul cafelei. Așa. Eu mă duc să mă culc.

— Nu te culca, o roagă Julia, dar Bella dă din cap și se îndreaptă spre dormitorul ei.

— Cine se culcă devreme se trezește devreme, iar o femeie capătă energie și face coapse ferme. Ne vedem dimineată.

Îi trimite Juliei prin aer un sărut grăbit și pleacă.

— Ce naiba?

Julia mijeste ochii și o vede pe Bella îmbrăcată cu niște pantaloni de trening mov și o bustieră neagră, ridicând zgomotos toate jaluzelele.

— Bună dimineata, soare! Îți amintești ce ți-am spus despre coapsele ferme? Tu și cu mine, scumpa mea, mergem la gimnastică.

— Cred că glumești, mormăie Julia îngropându-și fața în pernă ca să se ferească de razele soarelui ce inundă camera. Iisuse! Cât e ceasul?

— 6 și jumătate. Exact momentul potrivit pentru o oră de antrenament.

— 6 și jumătate? Dar abia am adormit din nou acum o jumătate de oră.

— De ce? Ce-ai făcut?

— M-am uitat la televizor.

— Ai găsit ceva interesant?

— Îhâm. Canalul E! Am văzut o emisiune extrem de interesantă despre un copil-vedetă de care n-am auzit până acum și cum a ajuns el la băutură și droguri.

— Gary Carlucci?

— De unde știi?

— A apărut la toate talk-show-urile.

— Și la al tău?

— Normal.

— Mă rog. Sunt frântă de oboseală și singurul loc unde vreau să stau e în pat, să dorm. Julia își vîră capul sub pernă și se întoarce spre fereastră. Distracție plăcută. Ne vedem mai târziu.

— Nu. În nici un caz. Bella trage așternuturile de pe Julia și începe s-o împingă până când aceasta n-are încotro și se dă jos din pat. Când ești la New York, poartă-te ca un newyorkez. Și, oricum, ai nevoie de puțin sport.

— Oh. Mersi frumos.

— Nu pentru că te-ai îngrășat, ci pentru că trebuie să produci puțină endorfină care să te facă să te simți mai bine. Jur pe viața mea că dacă, sincer, nu te simți excelent după ce mergi acolo, nu te mai iau niciodată.

— Juri că numai de data asta?

— Numai dacă nu te simți excelent. Bella se uită la ceas. Rahat! Mai avem zece minute. Ți-am lăsat echipamentul de gimnastică și niște adidași de-ai mei în dormitor. Mă duc la baie.

Zece minute mai târziu, Bella apare machiată impecabil. Arată uimitor. Cu capul sus, ai zice că se duce la o premieră, cu capul plecat – parcă ar fi desprinsă din revistele de modă ale anului 1982 sau s-ar duce la gimnastică.

— Bella ! Nu pot să cred că te-ai machiat ca să mergi la gimnastică.

— Scumpo, și tu ar trebui să faci la fel. Îți spun eu, e treabă serioasă.

— Nici nu mă gândesc. Julia își prinde părul cu obişnuitul elastic negru. M-aş simţi penibil. Eşti gata ?

Amândouă ies pe uşă şi aşteaptă treizeci de secunde liftul care, la coborâre, face unsprezece minute şi douăzeci şi patru de secunde până ajunge la parter, deoarece se opreşte aproape la fiecare etaj să mai urce şi alte persoane echipate pentru gimnastică.

— Cum de suporti ? întreabă Julia printre dinţi, gata să facă moarte de om dacă liftul mai opreşte o dată.

Bella ridică din umeri.

— Ăsta e New Yorkul. Preţul pe care îl plăteşti pentru etajul 35.

— Mofturi, mormăie o doamnă în vârstă, micuţă şi slabă, cu o pieptănătură scorţoasă şi un baset în miniatură sub braţ. După care zâmbeste, iar Julia îi răspunde şi ea cu un zâmbet.

— Ar putea fi şi mai rău, îi spune Bella femeii. Dacă am fi apăsât butonul pentru *penthouse*.

— Cafea ? întreabă Julia plină de speranţă, strângându-şi mai bine haina în jurul corpului în timp ce pornesc pe Third Avenue spre sala de gimnastică.

— Cafea înainte de antrenament ? Ai innebunit ?

Bella o conduce mai departe şi, în sfârşit, ajung la sala de gimnastică.

Şi Julia e surprinsă.

Uimită.

E abia ora 7 dimineața, iar locul ăsta forfo-tește. Peste tot sunt oameni care se pregătesc să lucreze la aparate, toți vorbesc între ei, fac gălă-gie, împing de zor, respiră zgomotos, își întăresc trupurile deja aproape perfecte.

Nu că la Londra Julia s-ar fi ținut serios de gimnastică, dar tot s-a dus de vreo câteva ori de-a lungul anilor. Însă niciodată n-a văzut atâta agi-tație în sălile de gimnastică de-acasă, unde toți păreau somnoroși. La Londra, oamenii vorbeau între ei în șoaptă, nu îndrăzneau să se adreseze vecinilor și în nici un caz nu inițiau conversații stridente cât își așteptau rândul la aparate.

Aici se aude puternic în difuzoare Siso, iar Julia simte că o invadează brusc o energie pe care n-a mai cunoscut-o de luni de zile. De *ani*. Efectiv țopăie în spatele Bellei și se așază la coadă la *stepper*, nerăbdătoare să-i vină rândul și să înceapă exercițiul.

— Hei, Bella, ce mai faci?

Un tip înalt, brunet și care arată absolut de-mențial se apropie și o sărută pe Bella pe obraz.

— Super, Joe. Tu?

— Nu mă plâng.

— Ea e prietena mea, Julia, de la Londra.

Joe dă mâna cu Julia și afișează un zâmbet impecabil.

— Îmi pare bine de cunoștință. Vă doresc un antrenament plăcut, doamnelor.

Și pleacă.

— Pfua! face Julia. Era un dulce.

— Așa ziceam și eu când eram ca tine, mor-măie Bella. Dar, crede-mă, nu e.

— Serios? Da' ce-are?

— Teoretic, e minunat. Arată bine, e fermecător, are un superjob pe Wall Street, dar, scumpa mea, are personalitatea unui perete.

— Unui ce?

— E absolut neinteresant. Balta e plină de poște, nu trebuie decât să arunci niște momeală.

Și în clipa aceea își împinge provocator șoldul în față și-și țuguie buzele spre un tip transpirat care trece pe-acolo.

— Mișto coapse, spune el, iar Bella se întoarce spre Julia zâmbind.

— Vezi?

După un antrenament și două cafele cu lapte, Bella și Julia pornesc pe Fifth Avenue, îndreptându-se spre biroul Bellei.

— Știi, chiar uitasem cât de mult te energizează New Yorkul. Julia înspiră adânc în timp ce trec pe lângă Central Park. Mă simt din nou plină de viață. Dumnezeuule, uitasem cum e să te simți atât de plină de viață.

— Grozav, nu-i așa? râde Bella. De-asta nu m-aș întoarce niciodată acasă.

— Chiar vrei să rămâi aici definitiv?

— Uită-te cum trăiesc. Îmi place. Îmi place independența și entuziasmul ăsta pe care mi-l dă New Yorkul. Îmi place că aici nu sunt niciodată singură, că pot să obțin cam tot ce vreau, indiferent ce, 24 de ore din 24. N-aș putea să mă mai întorc la Londra. Nu acum.

Julia oftează.

— Săptămâna trecută aș fi zis că ești nebună, că Londra are atâtea de oferit, dar nu cred că o să mai treacă mult până o să gândesc și eu la fel ca tine.

Bella se oprește și ridică din sprânceană.

— A trecut doar o zi și deja te gândești să rămâi?

— N-am spus asta. Am spus doar că înțeleg de ce rămâi aici.

— Știi ce trebuie să faci tu? Trebuie să începi să te mai întâlnești și cu alții.

Chipul Juliei e străbătut de o undă de uluire.

— Bella, Mark și... cu mine. Să știi că nu ne-am despărțit. Nu e decât o pauză. Și n-aș putea... n-aș fi în stare... nu e corect. Nu e drept față de el.

— N-am spus să ai pe cineva. Am vrut să spun să-i lași pe bărbați să te invite să luați masa în oraș și să te trateze bine. Când ai fost tratată ultima dată ca o prințesă?

— Cu mulți ani în urmă.

— Vezi? Nu spun că trebuie să faci ceva cu ei, spun doar să ieși să te distrezi.

— Poate că ai dreptate.

— Întotdeauna am dreptate, râde Bella. Și apropo de Mark, ai de gând să vorbești cu el sau doar îi lași mesaje pe robot când știi că nu e acasă?

— I-am lăsat un mesaj, dar acum mă gândesc că noi chiar avem nevoie de o pauză, iar asta înseamnă să nu mai vorbim deocamdată. Cât timp mă aflu aici vreau să las viața mea în urmă, să nu mă gândesc la toate lucrurile alea depri-mante.

— OK. Bine spus. Bella își trece peste buze un deget cu manichiură perfectă. Gura mi-e sigi-lată. Nu mai vorbim despre Londra. Deci, ce planuri ai pentru azi?

Se opresc în fața studiourilor TV și tropăie să se încălzească până își iau la revedere.

— Mă gândeam să mă uit prin magazine.

— Să te uiți prin magazine? Ești la New York, trebuie să cheltuiești, să cheltuiești și iar să cheltuiești!

Julia se uită la Bella, măsurând-o din cap până în picioare. Observă pantofii Ferragamo, jacheta Prada, geanta J.P. Tod.

— Dacă aș putea cheltui, crede-mă, aș face-o, dar azi am să dau doar o raită prin magazine.

— Ce-ai zice să luăm masa de prânz împreună? La restaurantul din Saks, 50th Street colț cu Fifth Avenue, etajul 8, ora 12. Îți doresc o dimineată frumoasă.

Se sărută la despărțire, iar Julia își îndeasă mâinile în buzunarele paltonului și se îndepărtează. Abia după ce parcurge o distanță de vreo cinci blocuri își dă seama că a zâmbit în tot acest timp.

— *Nu pot să cred.*

Bella începe să râdă când o vede pe Julia apropiindu-se de masă, încărcată cu atâtea sacoșe de cumpărături încât abia le mai târăște.

— Văd că în dimineata asta te-ai uitat cu succes prin magazine.

Julia se prăbușește pe un scaun în timp ce sacoșele se împrăștie peste tot pe jos, apoi ia o figură serioasă.

— Am încercat, zău așa, dar am început cu niște pantaloni senzaționali de la Banana Republic și pe urmă nu m-am mai putut opri.

— Nu pot să cred. Bella încearcă să numere sacoșele. Ai cumpărat tot magazinul Saks sau doar etajul 4?

— Nu m-am putut abține. Locul ăsta e incredibil. Unde vedeai cu ochii erau numai rafturi cu

haine de vânzare și nici măcar nu mi-am dat seama, decât după ce am cumpărat două jachete, că azi era o reducere de 30%.

— Normal că trebuia să te-ntorci și să începi iar să cauți.

— Normal! Ce crezi că sunt? Bărbat?

Râd amândouă.

— Stai să vezi ce-am luat! Julia începe să tragă hainele din sacoșe ca să i le arate. O haină Gucci redusă de la 1 000\$ la 150\$, o jachetă Armani, o nimica toată (sau cel puțin așa a justificat Julia), cu 195\$, o fustă DKNY cu 59,99\$.

— Multe sunt chilipiruri. Presupun că nu trebuie să facem totalul, nu? spune Bella.

— În nici un caz. Dacă nu fac calculul, nu mă deranjează.

Și se lasă pe speteaza scaunului cu un zâmbet pe chip, în timp ce chelnerul așază pe masă un coș cu pâine și biscuiți, apoi umple paharele cu apă cu gheață.

— Pentru noi, spune Bella ridicând paharul.

— Pentru noi. Julia ia o înghițitură și clatină din cap. Bella, nu-mi vine să cred că de când sunt aici mă simt altfel.

— New Yorkul are efectul ăsta asupra oamenilor. Ți-am spus eu.

— Nu, nu e doar asta. Dumnezeuule, nu doream să vorbesc despre Mark, dar e prima dată când sunt departe de el și...

Se oprește, se uită la fața de masă și inspiră adânc.

— Te simți bine?

— Da, doar că spunând lucrul ăsta, parcă devine realitate, ceea ce mă cam sperie. Știi că poți gândi ceva și, cât timp rămâne doar în mintea ta,

«bine, fiindcă te prefaci că nu e acolo și uneori dispăre, dar când îl spui cu voce tare devine real și nu-l mai poți lua înapoi?

— Înțeleg, spune Bella cu blândețe. Ca să știi și tu, indiferent ce ai de gând să spui, nu e nevoie s-o faci dacă nu te simți bine. Dacă nu vrei să fie real, poate ar trebui să te gândești de două ori înainte să-l spui.

— Nu, nu e ceva groaznic. Nu spun că s-a terminat sau ceva de genul ăsta. Dar, Bella, mă simțeam *captivă*. Durerea din ochii ei e evidentă, iar Bella se întinde spre ea și o ia de mână. M-am simțit atât de amorțită atâtea luni de zile, și faptul că nu rămâneam însărcinată și... Se oprește. Doamne! Nici nu m-am mai gândit la sarcină de când sunt aici. Îți vine să crezi?

— Și ce e atât de ciudat? Ești aici de mai puțin de 24 de ore.

— Dar, Bella, de luni de zile sunt obsedată să rămân însărcinată. Numai la asta mi-e gândul. Stau în pat și mă gândesc la copilul meu și mă trezesc învinovățindu-l pe Mark și-mi petrec restul zilei ba înduioșându-mă, ba înfuriindu-mă de câte ori văd copii mici sau magazine pentru copii.

— Nu-i cine știe ce, dat fiind că, în prezent, în New York e cea mai mare explozie de copii și una din două persoane cu care te intersectezi n-are mai mult de-o jumătate de metru și stă într-un cărucior.

— Exact. Tocmai asta e. Probabil că mi-am dat și eu seama astăzi, când mă plimbam, dar nu m-am gândit la treaba asta în sensul în care mă afectează *pe mine*! Are vocea emoționată, grăbită. Bella, simt că norul acela întunecat care mă

Însoțea peste tot de luni de zile a dispărut în sfârșit.

— Cred, spune Bella, că norul acela negru se cheamă depresie. Eu, personal, ți-aș fi sugerat Prozac, dar, dacă terapia prin cumpărături a făcut farmece, e foarte bine și-așa.

— Nu sunt pusă pe cumpărături, avertizează Julia.

— Daa. Sigur. Bella își plimbă privirea peste sacoșele de la picioarele Juliei. Vorbesc serios, cred că ai nevoie de o pauză să-ți limpezești gândurile. Prea o ții întruna eu, eu, eu. Să te izolezi și să fii supărată pe toată lumea pentru că nu deții controlul e ceva absolut normal când suferi de depresie.

— Cum de știi atâtea despre subiectul ăsta?

— Sunt producător de televiziune. Știu câte puțin despre o mulțime de lucruri; cum e vorba aceea? Multe știe, multe croiește și nici una nu isprăvește? Asta sunt eu. Să nu te-ndoiești. E meseria mea.

— Bella, te iubesc.

— Știu, scumpo. Sunt zâna ta ocrotitoare. Și eu te iubesc și, mai precis, sunt extrem de încântată că te simți mai bine, pentru că diseară, Cenușăreaso, vei merge la bal.

* * *

Nu e un bal. E o petrecere privată într-un bar imens din SoHo. Julia reușește să-și învingă oboseala provocată de schimbarea fusului orar și sosesc amândouă la ora 23:10, Bella arătând splendid într-o toaletă din șifon roșu decorată cu pene, iar Julia într-o ținută mai cuminte, dar la

al de frumoasă : o rochie neagră și o jachetă cu mărgelușe.

Își fac loc prin mulțimea de oameni ca să ajungă la bar și în zece minute au deja în față câte două băuturi fiecare, oferite de mai mulți bărbați.

Julia e nevoită să vorbească tare ca să fie auzită peste zgomotul mulțimii, se amuză și flirtează toată seara. Își dă numărul de telefon – sau mai bine zis pe al Bellei – la trei tipi și se distrează de minune.

Ce face ea în seara asta :

Bea șapte martini de mere. Sau poate opt. Le pierde numărul când ajunge la șase.

E curtată de cinci tipi și e foarte sigură că cel puțin alți trei o privesc cu admirație.

Dansează într-o totală uitare de sine și se simte atât de bine, cum nu s-a mai simțit de ani de zile ; mai mult decât atât, e conștientă că arată al naibii de bine (deși, poate, tot din cauza acelui martini de mere).

Trece pe lângă Sarah Jessica Parker când se plimbă pe-acolo și chiar îi atinge brațul ca să-și facă loc să treacă pe lângă ea.

Face cunoștință cu Sarah Jessica Parker ceva mai târziu, la toaletă, deși nu e Sarah Jessica Parker, ci doar cineva care seamănă foarte bine cu ea, dar, cu toate astea, așa-zisa SJP se năpustește asupra Juliei cu un potop de cuvinte admiraative : „Îmi place jacheta ta, e frumoasă, de unde ai luat-o?“. (Julia se gândește dacă să-i spună Whistles, dar își dă seama că asta n-ar însemna nimic, așa încât, cu o expresie jenată, spune simplu Londra.)

La 2:25 dimineața, Bella o trage spre ieșire pe Julia, care protestează vehement, și reușește să

o scoată de-acolo numai promițându-i că vor mai merge la o altă petrecere în seara următoare.

— Deși, murmură Bella împingând-o cu forța într-un taxi, naiba știe dacă mai sunt în stare de ceva.

— Scuze, mormăie Julia fericită, închizând ochii și sprijinindu-și capul pe spate, doborâtă în sfârșit de oboseala cauzată de schimbarea fusului orar, dar pentru tine n-a fost cea mai uluitoare seară din viața ta?

Zâmbește, apoi adoarme.

— E clar că nu la fel de uluitoare ca a ta, spune Bella amuzată și se apleacă să-i spună șoferului adresa.

9

— Alo, aş putea să vorbesc cu Julia?

— Cine să-i spun că o caută?

Bella adoptă cel mai protocolar ton cu accent britanic.

— Sunt Jack Roth.

— Ştie în legătură cu ce problemă o căutaţi?

— Da.

— Aşteptaţi o clipă. Bella acoperă receptorul şi se uită spre Julia, care stă pe canapea. E cineva pe nume Jack Roth, spune ea mişcând exagerat din buze. Cine e?

Julia ridică din umeri şi întinde mâna după telefon.

— Alo?

— Julia?

— Da.

— Sunt Jack. Jack Roth.

— Da?

— Jack, pe care l-ai cunoscut acum câteva seri la Hudson? La bar? Mi-ai dat numărul tău de telefon şi mi-ai spus să te sun după ce mă întorc din Argentina.

— Vai, ce urât din partea mea. Şi zi, *tocmai* te-ai întors din Argentina?

Julia n-are nici cea mai vagă idee cine e, dar cu toate astea îi face plăcere această conversaţie.

— Tocmai am coborât din avion pe aeroportul JFK și mă pregătesc să iau un taxi.

— Cum? Nu te așteaptă limuzina? Nu sunt deloc impresionată.

— Nici eu nu sunt, râde el. Cineva o să-și piardă slujba pentru chestia asta.

— Sper că glumești.

— Știu că britanicii sunt de părere că americanii nu prea au simțul umorului, dar ai dreptate, glumeam. Deci, ai purtat deja jacheta aceea Armani?

Julia e complet nedumerită. Dumnezeu! Cine mai e și omul ăsta sau, mai bine zis, ce altceva i-a mai spus?

— Ăă. Nu.

Cheful de glumă începe să-i cam dispară, fiindcă nu-și amintește nimic și asta o face să se simtă nesigură.

— Dar taiorul Prada?

— Mda. Pe ăsta l-am purtat azi.

— Ce păcat că nu te-am văzut cu el. Poate o să-l porți când vei lua masa cu mine.

Julia ezită. Ea nu și-ar fi dat întâlnire cu acest om, să ia masa împreună, nu atâta vreme cât situația cu Mark e încă nerezolvată. Nu?

— *Iau* masa cu tine?

— Oh, da. Categorical. Ai jurat pe câinele tău că vei lua masa cu mine când mă întorc din călătorie.

— Eu nu am câine.

— Poate era al fratelui tău. Nu-mi amintesc prea bine.

— Nu am nici un frate, din fericire, fiindcă îmi închipui că viața lui ar fi deja în pericol.

Julia râde în timp ce, alături, Bella se tot foiește pe canapea, nerăbdătoare să afle ce se petrece.

— Deci, ești liberă mâine-seară?

— Nu știu. Așteaptă să întreb secretara.

Julia acoperă receptorul cu mâna în timp ce Bella se întinde și apasă repede pe butonul de așteptare.

— Sunt liberă mâine-seară? o întreabă pe Bella cu un aer nevinovat.

— Lasă asta. Cine e Jack Roth și de ce cochetezi cu el?

— Dar nu cochetez cu el, înțelegi? Julia încearcă să pară oripilată, însă nu reușește nici pe departe. Bella, habar n-am cine e, spune ea nerăbdătoare. Dacă îți aduci bine aminte, la petrecerea aia eram beată mangă și știu că am dat numărul cuiva, dar naiba știe cui. Oricum, pare a fi drăguț și vrea să mă invite să luăm cina în oraș, și-apoi nu tu ai spus că trebuie să mă întâlnesc și cu alții?

— Așa e. Așa e. Dar încearcă să afli câte ceva despre el, pentru Dumnezeu!

— Bella, mă întâlnesc cu el la restaurant. E un loc public. Doar n-am să mă duc la el acasă sau să fac vreo prostie. Stai liniștită. N-am de gând să încep să-i pun o mie de întrebări la telefon.

— Ți-am spus, când ești la New York...

— Dar nu sunt o newyorkeză disperată să găsească un soț. E ultimul lucru care mă interesează. Chiar îmi surâde ideea de a petrece o seară magică și misterioasă.

— Bine, bine. Dar pot să vin și eu să stau ascunsă la bar, doar ca să mă asigur că nu ai ieșit cu vreun dement?

— Poate. Dar numai dacă juri că nu vii la noi și că nu te dai de gol.

— Jur.

Bella apasă din nou butonul de așteptare și Julia pune telefonul la ureche.

— Alo?

— Alo? Ai plecat în vacanță?

— Îmi pare tare rău, secretara mea avea o mulțime de întrebări.

— Ah. Spune-i că lucrez la Goldman's, în domeniul piețelor emergente, de-asta am fost în America Latină. Am 1,95 înălțime, sunt brunet cu ochi căprui, ceea ce îți amintești, desigur, și locuiesc în Upper West Side. Crezi că o să fie mulțumită?

Julia râde și îi transmite Bellei, mișcându-și buzele, „Goldman Sachs“.

Bella aprobă clătinând din cap.

— Deci, cum rămâne pentru mâine-seară? continuă el.

— Fir-ar să fie. Am uitat s-o întreb. Așteaptă. Julia se sfătuiește repede cu Bella, refuză seara următoare fiindcă ia masa cu niște prieteni de-ai Bellei și revine la Jack spunându-i că e de acord pentru joi seara.

Julia îi spune că o să se întâlnească cu el la restaurant și notează adresa de la Orsay. E cât pe ce să-l întrebe cum îl va recunoaște, dar își amintește că nu e vorba de o întâlnire cu o persoană necunoscută, cel puțin în ce-l privește pe el, și decide să își facă apariția puțin mai târziu ca să fie sigură că el e deja la masă.

— Ei? zice iute Bella îndată ce Julia pune receptorul jos. Chiar Orsay? Chiar Goldman Sachs? Înseamnă că l-ai momit cu ceva extrem de ispititor.

— Da. De fapt, i-am promis cea mai tare partidă de sex oral din viața lui, cu un abonament gratuit la *Esquire*. Ce bărbat ar putea refuza?

— Evident că el nu.

— Bella, n-am nici cea mai vagă idee cine e. Nu ți se pare că e o adevărată nebunie?

— Nu. Probabil că e cel mai normal lucru pe care l-ai făcut până acum. Să ieși și să te distrezi.

* * *

Partea bună când stai la cineva care locuiește în New York și nu la hotel, meditează Julia câteva zile mai târziu, e că ai șansa să vezi cum e să trăiești în orașul ăsta altfel decât ca turist.

Chiar și mersul îi e diferit în New York. În Londra nu se grăbește, se uită în jurul ei când merge, pe când aici pășește iute, cu privirea ațintită undeva în față, ca și când ar ști precis unde se duce și ce vrea. O veritabilă newyorkeză în devenire.

Ieri a fost de-a dreptul încântată când două grupuri de turiști au oprit-o prin oraș să o întrebe, prima dată, cum se ajunge la Rockefeller Center și, a doua oară, la F.A.O. Schwartz. Era deopotrivă încântată și încurcată, fiindcă în clipa în care a deschis gura s-a dovedit că nu e nici ea de prin partea locului.

Deja și-a format un fel de rutină. În fiecare dimineață se duce cu Bella la gimnastică, după care o însoțește până la serviciu. La întoarcere mai merge câteva străzi până la Pick-a-Bagel la intersecția dintre 77th Street și Lexington, ca să-și cumpere un corn cu stafide și scorțișoară și o

cafea mare cu aromă de alune, pe care le ia acasă să le mănânce în timp ce butonează telecomanda să vadă finalul emisiunilor matinale de pe CBS și NBC. Mai târziu urmărește emisiunea Bellei pe BCA, iar spre prânz iese în oraș, unde își petrece tot restul zilei.

Uneori se plimbă prin Central Park, alteori vizitează muzee. A revăzut locurile aglomerate din SoHo pe unde a mai fost, descoperind alte câteva. S-a uitat cu interes în stânga și-n dreapta pe Madison Avenue și s-a oprit să-și cumpere de la Gap tot ce i-a picat în mână.

Nu are nici o rețineră să mănânce singură și, dacă nu se întâlnește cu Bella la masa de prânz, își ia omletă cu costiță la EJ, sushi proaspăt la Atlantic Grill sau un burger uriaș la Hamburger Heaven.

A înțeles deja de ce newyorkezii ies mereu în oraș. Sunt atâtea de văzut, atâtea de făcut, încât e întotdeauna dezamăgită când se întoarce acasă, în apartament, după-amiaza târziu.

Până acum, ea și Bella au petrecut o singură seară acasă. Julia a insistat să ia mâncare chinezească la pachet. Își aducea ea aminte de Cliff din Dallas, care mânca întotdeauna mâncare chinezească din cutii de carton, și își amintea că îi lăsa gura apă gândindu-se ce delicioasă trebuie să fie când o mănânci așa.

Mâncarea a sosit prompt în acele cutii de carton, dar n-a fost delicioasă nici măcar pe sfert față de cum arăta. Cu toate astea, ea și Bella au mâncat tot, în timp ce se uitau la niște episoade în reluare din serialul *Seinfeld*.

Joi după-amiază, Julia se întoarce după câteva ore petrecute în Central Park, unde a încercat să găsească urșii polari de la grădina zoologică, și se apleacă să răspundă la telefonul care sună chiar când intră pe ușă.

Ridică receptorul în timp ce-și desface fularul și-și scoate căciula de lână, bucurându-se în sfârșit că a ajuns la căldură.

— Bună, scumpo, eu sunt. Cum a fost azi?

Julia zâmbește când o aude pe Bella vorbind ca o nevastă grijulie.

— Frig. Am fost la grădina zoologică.

— Minunat.

Julia își dă seama că Bella nu are chef să stea la taclale.

— Uite, am să-ți fac o propunere. Ce-ai zice de-o slujbă?

— Cum adică o slujbă?

— Vreau să spun că pregătim un nou subiect pentru emisiune, se cheamă *Baby Showers* și o să ne ia o săptămână de filmări. Chestia e că filmările încep luni, iar Lisa, producătoarea noastră, e în spital, suspectă de malarie.

— Dumnezeu! Biata de ea! Și ce e *Baby Showers*? întreabă Julia cu un pronunțat accent american, destul de sarcastic.

— De câteva luni pregătim un material despre petreceri. În fiecare săptămână e despre altceva, așa încât am avut petreceri pentru burlaci, petreceri pentru aniversarea de la 16 ani, *bar mitzvah*, baluri de absolvire, chestii de genul ăsta, siropoase și americănești. Iar acum e despre *baby showers*,

o petrecere la care toți prietenii vin acasă la tine când ești gravidă și aduc cadouri pentru viitorul copil. Căutăm chestii ingenioase care pot fi oferite ca atenții, ups, vreau să spun cadouri la o petrecere, idei de rețete, obiecte, chestii din astea. Filmăm săptămâna viitoare pentru emisiunea care va fi difuzată peste două săptămâni, așa că avem tot ce ne trebuie, mai rămâne să accepți tu.

— Și vrei să fiu eu producătorul?

— Julia, îmi doresc mult să realizezi tu emisiunea, dar mi-a fost atât de teamă să te întreb, fiindcă nu voiam să-ți mai amintesc de toată povestea cu copilul, însă suntem într-o situație de rahat și, dacă ai putea să te ocupi tu, mi-ai face și mie un mare serviciu. Totul e stabilit, mai avem nevoie doar de cineva care să supravegheze toată treaba.

— Trebuie să vin la vreun interviu sau ceva de genul ăsta? Poate dorește vreun șef să mă vadă? O să am nevoie de cartea verde ca să lucrez aici?

— Nu trebuie să vii la interviu, pentru că e un post de colaborare, iar responsabilitatea îmi revine mie. Trebuie doar să trimiți un CV ca formalitate, dar, sinceră să fiu, toți aleargă pe-aici înnebuniți, ca niște pui fără cap, așa că s-ar bucura să aibă pe cineva cu experiența ta. Cât despre cartea verde, în mod normal ar trebui s-o ai, dar BCA e o companie internațională, deci sunt sigură că-i putem convinge pe cei de la biroul britanic să te plătească. Dat fiind că e așa din scurt, nu cred că o să ne întrebe cineva de ce am apelat la un producător britanic. În fond, tu te afli aici și ești disponibilă. Uite, dacă vrei, scrie-ți CV-ul

la computerul meu de acasă, trimite-mi-l prin e-mail și eu mă duc să li-l pun sub nas, dar în principiu postul e deja al tău. Dacă îl vrei.

— Bine.

— Bine, ce? Adică îl vrei?

Julia inspiră adânc. E doar o săptămână, își spune ea. Toată treaba pentru săptămâna viitoare s-a stabilit deja, nu trebuie decât să se ducă să mai ajusteze pe ici, pe colo și să se asigure că totul merge conform planului. Tot ce era mai greu s-a făcut deja și, Dumnezeu e martor, nici ea nu-i chiar o amatoare. În fond, cât de diferită poate fi America?

— Accept, spune ea în sfârșit.

— Yesss! explodează Bella. Laptopul meu e sub pat. Fă CV-ul acum și trimite-mi-l până la sfârșitul zilei. Va trebui să vii mâine cu mine, e în regulă?

— Oh, știu și eu? spune Julia, calmul din vocea ei ascunzând nerăbdarea care începea să-i fiarbă în stomac. Trebuie să-mi verific agenda.

— Ha, ce să zic! Ne vedem mai târziu. Stai așa. Diseară e seara cu pricina, nu-i așa?

— Seara cu ce?

— Jack Roth.

— A, da. Vai, bine că mi-ai adus aminte. Aproape că uitasem.

— De-asta ai ieșit ieri să-ți cumperi o rochie roz cu sclipici de la Scoop!

— Fir-ar să fie! Nu pot să fac nimic fără să nu știi tu.

— Ai dreptate. Am cei mai minunați pantofi Manolo, care s-ar asorta fantastic. Sunt în dulapul din dormitor, în spate, în partea dreaptă. Caută bine și-i găsești tu.

— Bella, ești o dulce.

— Nu-i așa? Ne vedem mai târziu, scumpo, promit să rămân incognito la Orsay.

— Cel puțin te întâlnești și tu cu cineva acolo?

— Desigur. Am întâlnire cu Russell Crowe. Aș vrea eu. Apropo, ca o tentație în plus, joia viitoare o să filmezi un interviu despre celebrități.

— Stai să ghicesc, o să filmez vreo Carol Vorderman sau vreo Anthea Turner¹ a Americii?

— Poți să spui și-așa. Deși de data asta o să filmezi cu Elle Macpherson și Uma Thurman.

— Elle Macpherson! Uau! Julia e impresionată. Uma Thurman!

— Știu! Elle și Uma! Poate că tu și Elle o să vă înțelegeți bine și o să fie cea mai bună prietenă a noastră. Sau Uma. Nu sunt pretențioasă.

— Elle Macpherson. Uma Thurman. Uau!

— Bine, văd că nu mă mai înțeleg cu tine acum. Trebuia să-ți fi spus mâine. Lasă-le pe Elle și Uma și gândește-te la Jack. Vreau să începi să te pregătești chiar acum. S-a-nțeles?

— Ai făcut cunoștință cu cele mai bune prietene ale mele, Elle și Uma?

Bella râde.

— Ești irecuperabilă. Ne vedem mai târziu.

Julia e atât de emoționată că urmează să le cunoască pe Elle Macpherson și Uma Thurman, că nici nu-i mai stă gândul la apropiata întâlnire cu Jack Roth. Se învârte prin apartament ca o adolescentă îndrăgostită lulea, toată atitudinea

1. Prezentatoare la posturile britanice de televiziune Channel 4 și BBC.

ei de profesionistă ducându-se de mult pe apa sâmbetei.

Închipuie-ți, se gândește Julia, să mă împrietenesc cu Elle și Uma. Elle să o placă atât de mult pe Julia încât să o invite la cină cu alți câțiva prieteni. Aceeași gașcă, Cindy și Rande, Brad și Jennifer, poate Ben Affleck pentru ea. Julia își imaginează că intră în restaurant alături de Uma, oamenii se opresc să le privească, iar Julia se preface că o deranjează atâta atenție.

Oh, zău așa, Julia, vino-ți în fire. Scutură din cap, dar nu se abține să nu țopăie veselă într-un mic dans, ducându-se să ia laptopul Bellei de sub pat. Era ultimul lucru la care se putea aștepta. O pauză de câteva zile la New York s-a transformat în aproape două săptămâni, și acum a găsit și de lucru. Oare se va mai întoarce acasă?

Fiindcă, desigur, e vorba de Mark, și Julia tresare dându-și seama că nu s-a mai gândit la el de câteva zile. A fost mult prea ocupată, își spune ea uitându-se la ceas și sună acasă să-i lase un mesaj pe robot — știe că joia el e la serviciu, dar nu vrea să vorbească cu el.

— Bună, sunt eu. Voiam să-ți spun că totul e în regulă. Mă simt foarte bine și ia ghicește! Am primit o ofertă de lucru, așa că o să filmez cu Elle Macpherson și Uma Thurman joia viitoare. Încearcă să pară relaxată, dar nu reușește. Încă nu știu când mă întorc acasă, continuă ea, dar probabil că voi mai sta câteva săptămâni. Sper că totul e bine, te mai sun eu. Pa.

Pune receptorul jos și îl privește fix câtva timp, gândindu-se la Mark, la casa lor din Londra, la viața de care a fugit și de care își dă seama că nu îi e dor.

Aproape că nici nu s-a mai gândit.

Până acum. Iar acum se gândește la eforturile ei de a rămâne însărcinată. La nopțile nenumărate în care stătea cu picioarele ridicate sau când umplea buzunarele lui Mark cu boabe de ienupăr sau — și începe să râdă aducându-și aminte — când a făcut porcăria aia de ritual al fertilității.

Ce s-ar întâmpla, se întreabă ea, dacă s-ar gândi acum la un copil, pentru că nu s-a mai gândit la copii sau la a rămâne însărcinată de când se află aici. Evocă în minte imaginea unui copilaș gângurind, imaginea care odinioară o făcea să plângă de furie, și își dă seama că nu simte cine știe ce.

Nici furie. Nici durere. Nici teamă. Într-un fel, știe că e un ultim semn de la Dumnezeu faptul că trebuie să filmeze bebeluși și petreceri pentru bebeluși timp de o săptămână. Îi dovedește că acum e bine. Că în viață există lucruri mai importante decât să rămâi însărcinată și că, oricum, dacă ar fi rămas însărcinată nu ar fi fost de ajuns ca să consolideze relația ei cu Mark. Acceptând lucrul ăsta, știe că există întrebări mai grele la care va trebui să răspundă curând.

Întrebări despre Mark. Despre relația ei. Despre lucrurile care o privesc pe ea. Întrebări de fond. Despre Londra. Despre munca ei. Dar nu se poate gândi la toate astea chiar acum.

La urma urmei, trebuie să se ducă la întâlnire.

* * *

La 8:20, Julia și Bella se apropie de Orsay.

— Uite cum facem: tu intri prima, iar după cinci minute intru și eu și mă duc direct la bar,

turuie Bella cât timp aşteaptă după colţ. După douăzeci de minute ne întâlnim în toaletă: şi ia telefonul meu, dacă tipul e nasol, te sun şi-ţi spun că e ceva urgent şi trebuie să pleci.

— Bine, bine. Mă duc.

Bella o întoarce pe Julia cu faţa spre ea, o prinde de umeri şi o priveşte cu cea mai serioasă expresie de care e în stare.

— O să fie bine, zice ea cu un oribil accent american. Relaxează-te, adaugă sobru. Şi baftă!

Julia râde. Se apleacă şi o sărută pe obraz.

— Mersi. Ne vedem la toaletă.

Bella îi face semn că e OK şi Julia intră.

Restaurantul e înţesat de lume. Toate mesele ocupate, femei îmbrăcate impecabil, strălucitor, bărbaţi bogaţi şi importanţi. Chiar în holul de la intrare, o mulţime de oameni aşteaptă să fie conduşi la mesele lor, iar la bar se îmbulzesc alţi oameni care arată superb.

Julia îşi croieşte drum prin mulţimea de la intrare şi găseşte un *maitre d'*.

— Mă scuzaţi. Trebuie să mă întâlnesc cu Jack Roth.

Acesta se uită în registru, apoi clatină din cap.

— Desigur. Vă rog să mă urmaţi. O conduce prin restaurant, iar Julia încearcă să pară cât mai detaşată, deşi toate femeile de-acolo se uită la ea măsurând-o din cap până-n picioare. Noroc cu rochia asta, se gândeşte ea, e perfectă pentru un restaurant ca ăsta.

Inima începe să-i bată ceva mai repede când observă un bărbat singur aşezat la o masă. Stă cu spatele la sală, scaunul din faţa lui e gol, iar *maitre d'* o conduce până acolo, apoi pleacă, lăsând-o uşor stingheră.

Bărbatul se întoarce și-o vede, iar chipul i se destinde într-un zâmbet larg. Zâmbește și Julia, pe de-o parte de ușurare, fiindcă el nu pare a fi un nebun, cum credea Bella, și pe de altă parte fiindcă e uluită că a putut să uite un tip ca el.

— Julia.

El se ridică în picioare și o ia de mână s-o conducă la scaunul ei, iar ea se bucură că nu e atât de îndrăzneț ca s-o sărute de la prima întâlnire.

— Jack. Se așază zâmbind. Ce bine îmi pare să te văd din nou.

— Habar n-aveai cine sunt, nu-i așa? spune el zâmbind și clătinând din cap și, pentru o clipă, ea se simte jenată.

Se gândește să protesteze, apoi râde.

— Ai dreptate. Habar n-aveam.

— Mi-am dat seama că băuseși mult. Eu îți tot spuneam că n-o să-ți mai amintești de mine când o să te sun, dar tu jurai că ești perfect trează și că n-ai uita niciodată pe cineva ca mine.

— Întotdeauna spun că sunt perfect trează când sunt euforică de la băutură. Dar trebuie să recunosc că sunt cam surprinsă că nu mi-am amintit de unul ca tine. Chiar ai 1,95?

— Par mai scund când stau jos?

— Nu neapărat scund, doar că nu foarte înalt.

Jack își trage scaunul mai în spate și se ridică încet în picioare, iar cei de la mesele învecinate se uită curioși la el. Julia se convinge, măsurându-l de sus până jos cu un gest de aprobare, iar el se așază la loc zâmbind.

— Să înțeleg că ești de acord?

— Oh, da. Aș zice că, fără îndoială, antrenamentele la care te duci îți priesc.

— Așadar, îți mai amintești ceva din ce-am vorbit în seara aia?

— Ăă, nu. Doar am ghicit. Faptul că ai un abdomen plat îmi spune că te ții serios de gimnastică.

— Dacă ăsta a fost un compliment, atunci mulțumesc. Și dacă tot ne complimentăm reciproc...

— Oare?

Julia încearcă din răspuțeri să-și reprime un zâmbet, dar nu prea reușește. Mai ales că tocmai a zărit-o pe Bella, care a făcut un ocol prin tot restaurantul ca să-l vadă la față și care acum, fără ca Jack să observe, își duce mâinile la inimă și se preface că leșină, spre deliciul celor de la masa din apropiere.

— Da. Trebuie să spun că arăți superb.

Julia se îmbujorează.

— Mulțumesc. Sunt altfel decât îți amintești?

— Dacă aștepti complimente, nu înseamnă neapărat că o să mai și primești, spune el ridicând o sprânceană. Oh, foarte bine, atunci. Mi-am amintit că erai drăguță, simpatică și spontană. Nu-mi amintesc să fi fost atât de frumoasă sau de elegantă ca în seara asta.

Julia se încruntă, apoi se întinde spre el și îl bate ușor pe frunte.

— Dacă nu sunt prea indiscret, ce naiba faci? spune el zâbind.

— Voiam doar să văd dacă ești adevărat.

— Singura parte din mine care e din lemn e creionul din agenda mea.

— Pun pariu că așa le spui tuturor fetelor.

După treizeci și patru de minute, Julia își dezlipește cu greu privirea de cea a lui Jack și o vede pe Bella gesticulând furioasă.

— Oh, fir-ar să fie, bombăne ea.

— Nu te amuză bancurile mele? întreabă Jack pe un ton ironic.

— Îmi pare rău. Mă scuzi puțin?

— Numai dacă te întorci.

— Mă duc doar până la budă.

— Până unde?

— Până la toaletă. WC. Baie. Cum i-oți fi zi-când.

— Toaleta doamnelor¹, spune el în timp ce ea se ridică în picioare. Pudrare plăcută!

— E superb, izbucnește Bella în momentul în care intră Julia. Te-aștept de-un secol. Cum merge?

Julia încă surâde. Se uită în oglindă și e plăcut surprinsă să vadă că strălucește cum n-a mai strălucit de ani de zile.

— E minunat, spune ea cu un surâs, întorcându-se din nou spre Bella. E inteligent, amuzant, interesant și interesat de persoana mea.

— Ce altceva și-ar mai putea dori o fată?

— Știu, oftează Julia, începând să-și dea seama cum stau lucrurile. Îți vine să crezi că am deja un prieten?

— Julia, acum nu e momentul să te gândești la Mark. Mark e trecutul tău și, cine știe, spune Bella adoptând un ton visător, Jack ar putea fi viitorul tău.

1. *Powder room* (engl.); *to powder* înseamnă „a se pudra“.

— Of, nu fi caraghioasă ! pufnește Julia în timp ce se întoarce spre Bella cu ochii plini de speranță. Crezi ?

— Îmi place vremea asta, spune Julia și își strânge haina în jurul trupului în timp ce se plimbă alături de Jack pe Third Avenue. E rece și te înviorează.

— Spre deosebire de Londra cea bătrână și ploioasă.

— Mie îmi spui ?

— Atunci spune-mi *tu* mie.

Julia se întoarce cu fața spre el.

— Ce să-ți spun ?

El ridică din umeri.

— Ce vrei tu. Nu știu. Ai putea să-mi spui unde te vezi peste cinci ani. Ai putea să-mi spui de ce nu pari grăbită să te întorci la Londra. Ai putea să-mi spui dacă îmi dai voie să te sărut sau nu.

Julia nici nu observă că el se apropie tot mai mult. Crede că poate n-a auzit bine, dar, înainte să aibă timp să-l roage să repete întrebarea, deoarece, firește, dacă l-ar fi auzit bine ar fi trebuit să spună nu, fiindcă ea are totuși un prieten, înainte să apuce să spună ceva, buzele lui se lipesc de ale ei.

Iar când se îndepărtează, ea nu mai e în stare decât să suspine încântată și să zâmbească.

— Vrei să-ncetezi măcar o clipă să te mai văicărești? spune Bella și se ridică să mai aducă niște hârtie igienică de la baie. Dacă aștepti puțin, mă duc să văd dacă nu cumva găsesc vreo cămașă de penitent la mine în dulap.

— Dar mă simt atât de vinovată, se lamentează iar Julia. Nu pot să cred că i-am făcut așa ceva lui Mark. Nu pot să cred că i-am fost infidelă.

— Scumpo. Bella se așază lângă ea, îi dă hârtia igienică și, după ce Julia își suflă nasul în ea, o apucă de mâini cu fermitate. Înainte de toate, nu i-ai fost infidelă, a fost doar un sărut, ce naiba, nu sex dezlănțuit. Mai mult decât atât, cred că acum e momentul să înțelegi că tu și Mark nu sunteți, cum să mă exprim, făcuți să fiți împreună.

Julia ridică privirea spre ea și suspină.

— Voi doi sunteți ridicol de nefericiți de ani de zile și obsesia aia de a avea un copil s-a datorat faptului că tu te simțeai atât de neîmplinită încât aveai nevoie de o altă preocupare și ai crezut că un copil ar îndrepta cumva lucrurile, dar adevărul e că tu și Mark sunteți complet incompatibili.

Julia simte că se sufocă.

— Nu pot să cred că tocmai ai spus asta.

— Știu. Bella pare șocată. Nici eu nu pot să cred. Dar, Julia, tu ești singura care nu a putut să vadă cât de diferiți sunteți și cât de nefericiți ați devenit amândoi.

— Dar nu e decât o fază temporară.

— O fază temporară de trei ani?

— Nu e chiar atât de mult... nu?

Bella clatină din cap.

— Poate n-ar trebui să spun asta, dar, de când ești aici, am văzut-o din nou pe Julia de odinioară, cea de care mie mi-a fost atât de dor. Și nu numai mie. Tu erai mereu sufletul petrecerilor, întotdeauna fericită, întotdeauna zâmbitoare, dar de când locuiești cu Mark ești atât de nefericită... Și nu cred că Mark e o persoană rea. Sincer, nu cred. Dar tu te învârți prin casa aia a lui ridicol de mare și știu că acolo nu te simți bine și nu pare că aveți ceva în comun. De câte ori îți telefonez îmi spui că stai și te uiți la televizor, tu, care niciodată nu stăteai acasă, Dumnezeuule, apartamentul tău era doar decorul pentru robotul telefonic și un loc unde să-ți pui capul jos ca să te odihnești, dar de multe ori nici măcar atât nu făceai pe vremea aceea.

Julia zâmbește cu drag la aducerile aminte, apoi ridică din umeri.

— Atunci eram tânără, zice ea. Toți eram. Viața e altfel acum. Avem responsabilități...

— *Prostii*, spune Bella cu hotărâre. Uită-te la mine. Ies în oraș în fiecare seară, am propriul meu apartament, prieteni nemaipomeniți, un șir de bărbați la care să apelez dacă am chef să fac sex. Am 33 de ani, încă mai merg la petreceri cu cei mai mișto dintre ei și știi ceva? Îmi place viața mea. N-aș schimba absolut nimic.

— Deci ție ți-ar plăcea să fii singură tot restul vieții?

Julia e fascinată.

— Altădată aș fi spus că gândul de a petrece singură tot restul vieții e îngrozitor, dar știi ce? Acum nu mai sunt atât de sigură. Nu trebuie să fac compromisuri pentru nimeni, nu trebuie să renunț să fac ceea ce vreau să fac fiindcă prietenul meu n-are chef. Știu că am fost acuzată că sunt egoistă – ei, și? Sunt absolut mulțumită de viața mea exact așa cum e ea acum. Tu poți să spui același lucru?

— Acum sunt fericită, spune Julia cu hotărâre, nedorind să recunoască adevărul, dar Bella insistă.

— Acum, da. Te afli la New York și trăiești ca o femeie singură. Dar ești fericită să locuiești cu Mark la Londra? Ești fericită în casa aia? Chiar îți dorești un copil? Mark e chiar ceea ce-ți dorești?

Julia nu spune nimic.

— Bine. Hai s-o luăm altfel. Dacă până la urmă nu vei putea să faci un copil, ai mai vrea să rămâi cu Mark pentru tot restul vieții?

Julia tot nu zice nimic, dar după câteva clipe clatină din cap cu tristețe în semn că nu, încă prea speriată s-o spună cu voce tare, să recunoască față de Bella, să rostească un adevăr.

— Julia, știu că tu credeai că îți dorești o căsnicie și copii, dar ai stat vreodată să te gândești că poate nu ești pregătită pentru asta? Poate că ai luat o decizie și ai simțit că trebuie să te ții de ea, chiar dacă viața ta a luat-o într-o cu totul altă direcție.

Julia se uită la Bella cu o privire îndurerată și spune cu o voce aproape șoptită:

— Dar mi-e atât de teamă să fiu singură.

— Oh, Julia. Bella o cuprinde cu brațul pe după umeri și o strânge. Știu că te sperie, când ai stat cu cineva atâția ani, dar uită-te ce plină de viață te simți de când ești aici, uită-te ce fericită ești. Viața ta ar putea fi din nou așa. Nu-i chiar atât de rău, așa e? Așa e? O împinge ușor cu umărul până când Julia începe să zâmbească. Vezi? Ai putea fi noua mea parteneră de agățat. Ai comis deja primul delict cu Jack.

— Jack, oftează Julia. Ce să fac cu Jack?

— Ce *vrei* să faci cu Jack?

Julia ridică din umeri.

— Spune-mi încă o dată cum a rămas?

— M-a întrebat dacă poate să mă mai vadă și cu i-am spus să mă sune.

— Păi, atunci, n-are rost să-ți faci griji pentru ceva ce nu s-a întâmplat încă. Lasă grijile de mâine zilei de mâine, dar am o întrebare... tu *vrei* să te mai vezi cu el?

Julia șovăie, apoi dă din cap cu un surâs vag și recunoaște cu jumătate de gură:

— Sărutul ăla chiar mi-a dat fiori pe șira spinării.

— Uite un motiv suficient de bun. Deci, când o să sune, tu o să spui da.

— Faci ca totul să pară atât de simplu.

— Dar *este* simplu. Bella e exasperată. Asta înseamnă să fii singură. Dar până una, alta, s-a făcut ora 1 dimineața, iar mâine va trebui să vii cu mine la birou, așa că amândouă avem nevoie de puțin somn de frumusețe. Se apleacă și o sărută pe Julia pe obraz. Mă bucur că ai avut o

seară atât de specială. Somn ușor și ne vedem mâine-dimineață.

— Trebuie să mergem la sală? mormăie Julia chiar când Bella închide ușa dormitorului.

— Bineînțeles că trebuie să mergem la sală, strigă Bella din spatele ușii închise. E noua noastră religie, pentru numele lui Dumnezeu!

* * *

— Felicitări, scumpa mea! Bella ridică paharul de șampanie să toasteze. Bun venit la BCA!

— Asta chiar că-i culmea, zice Julia. Nu pot să cred că am venit aici ca să mă odihnesc, să mă relaxez și să merg la cumpărături, iar acum muncesc.

— Ține minte, asta e țara tuturor posibilităților, râde Bella. Ca să nu mai zic țara în care poți să te reinventezi. Poți fi oricine vrei să fii, de ce crezi că-mi place atât de mult?

— Dar tu nu te-ai reinventat.

— Julia, toți cei de la serviciu cred că sunt *lady* Bella Redford.

Julia începe să râdă pe înfundate.

— Spune-mi că glumești.

— Bineînțeles că nu glumesc. Dacă aș fi știut că un titlu te ajută să deschizi anumite uși, l-aș fi inventat de-acum câțiva ani.

— Nu pot să cred.

— De ce nu? Și tu ai putea fi la fel.

— Cred că am să rămân doar dama ta de companie.

— N-am crezut că cineva l-ar lua în serios.

Bella coboară vocea și se apleacă să-i spună pe un ton confidențial.

— M-am certat odată cu o producătoare de-a noastră și ea a spus *Bella!* chiar pe tonul ăsta mizal condescendent și atunci, aproape fără să mă gândesc, am replicat: „Pentru tine sunt lady Bella“, și după aia tot biroul îmi spunea lady Bella. În următoarele două săptămâni a trebuit să le explic tuturor cu amabilitate că nu se face să mi se adreseze cu „lady Bella“, că foloseam titlul pentru întâlniri protocolare și că pot să-mi pună „Bella“.

— Tu chiar ești de groază, râde Julia.

— Știu. Mă rog să nu pună vreuna labele ei jingoase pe un exemplar din *Debrett*. Și zi, cum ți s-a părut azi? Cum ți s-a părut biroul și, mai ales, cum ți s-au părut toți cei *de la* birou? Mu-ream de nerăbdare să-mi povestești ce-ai făcut.

— Dumnezeule, de unde să încep?

Julia zâmbește și-și lasă obosită capul pe speteaza canapelei. A fost o zi atât de lungă, iar ea e foarte obosită și nu s-a gândit niciodată că va fi atât de bine să reînceapă să lucreze într-un birou.

În dimineața aceea au sosit la BCA chiar când începea emisiunea transmisă în direct. În fața clădirii erau șiruri de limuzine negre cu geamuri fumurii și șoferi în uniformă. Pretutindeni grupuri de documentariști tineri cu walkie-talkie dădeau instrucțiuni pe un ton răspicat unor colegi nevăzuți, pentru ca apoi să redevină încântător de amabili la vederea unei noi limuzine din care cobora un important invitat la emisiune.

Bella părea să-i cunoască pe toți cei cu care se întâlneau pe coridoare. Au trecut prin birouri spațioase, compartimentate cu panouri, în timp

ce oamenii se opreau să le zâmbească, făcându-le cu mâna sau salutându-le grăbiți. Din când în când, Bella se oprea să o prezinte pe Julia, care era primită cu căldură, după care treceau mai departe.

Și au trecut în cealaltă latură a clădirii, unde au luat liftul până la etajul 20.

— Aici se fac toate chestiile plicticoase, mărturiseste Bella ieșind din lift și aruncând într-un coș paharul de carton din care băuse cafea. Studiourile sunt la primul etaj, o să te duc și acolo să vezi cum e. Se uită la ceas. La 11 intră o BETA, așa că putem coborî atunci să-i cunoști pe Carrie și Bill.

Julia clatină din cap, urmând-o pe Bella fără să scoată o vorbă și străduindu-se să rețină cât mai multe. Bella a pregătit un birou liber în care Julia să vizioneze în cursul dimineții toate casele cu secvențe de la petrecerile anterioare, dar mai întâi o invită să-l cunoască pe Rob Friedman, editorul emisiunii.

E un tip fermecător, amabil și îngrozitor de tânăr. Strânge cu căldură mâna Juliei și îi urează bun venit în echipă, îi spune că e foarte impresionat de CV-ul ei și că poate să vină la el dacă are nevoie de ceva. De orice.

— Asta-i tot? șoptește Julia în timp ce ea și Bella ies din biroul lui după treizeci de secunde. Nu vrea să mai discute cu mine? Să vadă cine sunt, dacă sunt suficient de bună?

— Scumpo, nu te-aș fi recomandat dacă nu ai fi fost suficient de bună. Ți-am spus că n-ai de ce să-ți faci griji.

Bella o instalează pe Julia în birou și până la ora 11, când revine să o ducă la studiouri, Julia

are impresia că s-a uitat pe o sută de casete video. Cască, se întinde și se întoarce spre Bella clătind din cap.

— Dacă mi-aș rata vreodată cariera, aș da lovitura ca organizator de petreceri, mulțumită chestiilor ăstora la care m-ai pus să mă uit.

— Dar ți-ai format o idee despre ce facem noi?
Julia râde.

— Desigur. E simplu ca bună ziua. Trebuie doar să văd programul pentru săptămâna viitoare și să mă întâlnesc cu echipa. Dar dacă trebuie să mă mai uit iar la niște sushi, cred că o să-ncep să urlu.

Până la sfârșitul săptămânii se întâlnește cu echipa, citește programările, o contactează pe prima femeie la care urmează să filmeze petrecerea bebelușului pentru a reconfirma ora și lista de invitați, apoi vorbește cu toți experții care vor veni să-și exprime opiniile.

E obosită, dar binedispusă. Toată ziua s-a alimentat cu cafea tare, fără zahăr, și e încântată că poate să lucreze în ritmul ăsta fără să se simtă stresată.

La 8 și jumătate seara, ea și Bella stau în barul de la capătul străzii și beau șampanie.

Brusc, Julia înțelege de ce munca de aici i se pare atât de diferită față de ce făcea acasă. Nu e vorba de slujbă. Nici măcar de New York.

E pur și simplu din cauză că și-a regăsit pasiunea.

Pasiunea pentru muncă și pasiunea pentru viață. Și-a redescoperit pofta de viață și i se pare „fantastic“, îi spune ea Bellei.

— Și cum rămâne cu pasiunea pentru Jack?
o tachinează Bella.

Julia răspunde imitând perfect vocea Bellei :
— Scumpo, ajungem noi și-acolo.

Zilele de luni, marți și miercuri trec în zbor. Julia e atât de ocupată că nici n-are timp să se gândească la altceva. Luni au filmat petrecerea bebelușului într-o casă drăguță din New Rochelle. Aflată în ultimele luni de sarcină, Jodie nu mai putea de bucurie că va apărea la BCA, chiar și atunci când Julia și echipa au intrat și au rearanjat absolut toată mobila din casă.

— Jodie dragă, a spus Sally, designerul de interior, care demonstra că poți crea o atmosferă confortabilă și elegantă chiar și în cele mai neîncăpătoare case, nu prea-mi plac pereții tăi. Te superi dacă îi zugrăvim repede ?

Jodie a ridicat din umeri, apoi a încuviințat dând din cap în timp ce doi zugravi aflați la dispoziția lui Sally și-au făcut apariția și-au întins pe jos folii de protecție. Într-o oră, toată camera era zugrăvită și, Sally avea dreptate, complet transformată.

Julia nici n-avusese habar că în televiziune lucrurile se pot petrece atât de calm și de eficient. La 3 după-amiaza au sosit toate prietenele lui Jodie, au adus cadouri, iar filmarea a fost o treabă simplă.

Marți s-au mutat la Riverdale să vorbească despre rețete cu bucătarul George, care a avut numai idei ingenioase : prăjiturile roz și bleu în formă de inimioară ; rulouri nutritive de primăvară aranjate astfel încât să pară o păturică într-un pătuț de copil ; biberoane – *suzete* – făcute din două bomboane Polo Mint cu jeleu la mijloc și cu o fundă atașată.

Miercuri au filmat într-un apartament tip *penthouse* la intersecția dintre 68th Street și Central Park. Soția era o „văduvă de pe Wall Street” și, în ciuda faptului că părea să se bucure de apropiata naștere a primului copil, Julia a avut impresia clară că ea nu-și vedea niciodată bărbatul. Toți banii din lume – și e limpede că aveau o grămadă – nu puteau alina o nefericire atât de mare. Asta s-a confirmat abia când au sosit prietenele ei, toate slabe ca paiul, cu sâni ca niște mici protuberanțe, aranjate impecabil și îmbrăcate elegant, îngrozite să nu se îngrășe cumva, iar soții lor să nu le mai găsească atrăgătoare și să le părăsească pentru vreun foto-model mai tânăr și mai zvelt.

Joi au urmat Elle și Uma, amândouă niște profesioniste încântătoare, deși nici una dintre ele, și-a dat Julia seama, nu era destinată să-i devină cea mai bună prietenă, dar, chiar și-așa, a fost o deosebită încântare să stea sprijinită de pervazul ferestrei în apartamentul lui Elle Macpherson și s-o privească jucându-se cu băiețelul ei în timp ce povestea cum a fost la petrecerea ei.

Vineri a fost ultima zi de filmare. În Great Neck, Long Island, era o femeie de 35 de ani care publicase o carte cu sfaturile date de prietenele ei la petrecerea de *baby shower* și adunate apoi de pe la alte petreceri. Fetița ei, Alicia, avea acum un an și jumătate. Julia s-a îndrăgostit de ea de cum a văzut-o.

În timpul filmărilor, Alicia se ținea după Julia cu mersul ei șovăielnic de copil, întinzând mânuțele ca să fie luată în brațe. Când Julia se așeza, Alicia îi cuprindea picioarele cu brațele și-și pune

capul în poala ei, sugându-și degetul în timp ce privea toată agitația din casa mamei sale.

Era ca un înger. Julia a luat-o și-a îmbrățișat-o, acoperind-o cu pupici, iar ea chiuia de plăcere și râdea.

— Nu pot să cred cât de mult îi place de tine, a zis Jackie — mama Aliciei — zâmbind cu drag spre Julia, care se juca nestingherită cu fiica ei. Spuneai că nu ai copii, dar se pare că ești pregătită să-i ai.

Julia a pus-o pe Alicia jos cu blândețe și i-a zâmbit lui Jackie.

— Știi ceva? Și eu credeam că sunt pregătită. Am încercat aproape un an să rămân însărcinată cu prietenul meu, dar nu s-a întâmplat.

— Oh, îmi pare rău.

Jackie se simte jenată.

— Să nu-ți pară. Mie nu-mi pare rău. Am crezut atunci că singurul lucru care contează pentru mine este să am un copil, dar acum știu că nu era momentul potrivit. Și nici bărbatul potrivit.

Jackie clatină din cap.

— Soțul tău?

— Nu. Prietenul meu, cu care eram împreună de mult timp.

— Să înțeleg că nu mai sunteți împreună?

— Nu chiar. Am venit la New York doar ca să mă detașez puțin, dar mi-am dat seama că nu mai merge. Știu că și el și-a dat seama, trebuie doar să stăm de vorbă, să spunem lucrurilor pe nume.

— E greu, spune Jackie clătina din cap gânditoare. Dar știi ce, nu poți subestima importanța unei relații puternice când ai copii. Cunosco atâtea care au încercat să se folosească de un copil pentru a întări o relație care se clătina, dar n-au făcut decât să strice totul definitiv.

— Tu ai avut o relație solidă cu soțul tău?

— Mulțumesc lui Dumnezeu, da, altfel nu am fi supraviețuit. Nimeni nu te poate face să înțelegi cum e în primul an când ai un copil. Ți se spune, dar nu poți înțelege până nu treci prin așa ceva, nopți nedormite, sentimentul că ești captivă, că tu nu mai contezi. Îl uram pe soțul meu în primul an. Îl uram pentru că nu înțelegea ce făceam eu. Se ducea la serviciu în fiecare zi, apoi venea acasă și voia să citească ziarul, iar eu mă infuriam pentru că toată ziua stăteam cu copilul și aproape toată noaptea eram trează și știam că el n-avea cum să fie la fel de obosit ca mine. Eram mult prea epuizată să mai fac sex și un an de zile ne-am tot ciondănit și am fost răi unul cu altul. Stăteam în pat și mă gândeam în fiecare noapte: există și divorțul.

— Sună groaznic.

— Așa a și fost. Dar știi ce? Aproape toate proaspetele mămici pe care le cunosc trec prin aceeași situație. Tuturor le-a fost îngrozitor de greu în primul an și nici una nu a fost pregătită. Tot ce pot să-ți spun e că am fost pe punctul de a ne despărți, dar acum avem o relație puternică. Cu nici un chip nu am fi reușit dacă, în primul rând, nu am fi avut o căsnicie cu o temelie solidă.

— Și ce s-a întâmplat?

— Uimitor, am avut un moment de cotitură spre sfârșitul primului an. Cred că a contribuit și faptul că Alicia a început să doarmă noaptea. Amândoi am început să mai recuperăm din somn și am avut timp să stăm să discutăm. Eram atât de preocupați să ne convingem unul pe altul cât de greu ne era, încât nici nu mai ascultam ce spuneam.

— Și acum?

— Acum îl iubesc din nou pe soțul meu. Îmi amintesc de ce m-am măritat cu el și n-aș schimba asta pentru nimic în lume.

Julia rămâne tăcută câteva clipe, gândindu-se la ce i-a spus Jackie. În cele din urmă ridică privirea.

— Fetița ta e cel mai frumos copil pe care l-am văzut vreodată și, când mă uit la ea, mă doare sufletul, dar în același timp știu că ai dreptate. Nu e de ajuns să fii pregătită să ai un copil. Viața mea trebuie să se schimbe și trebuie să fii alături de omul potrivit. Și adevărul e că nici măcar nu sunt sigură că *sunt* pregătită.

— Corect, zice Jackie. Suferi de sindromul bunicii.

— Sindromul bunicii?

— Îhâm. Îți imaginezi un copil, te gândești la apropierea și drăgălășenia lui și ce minunat ar fi, dar nu te gândești că nu-l poți da înapoi la sfârșitul zilei. Asta e. Bun venit, bebe, adio, viață.

— Ai dreptate, râde Julia. Sufăr de sindromul bunicii, dar acum, că te-am auzit pe tine, nu mai vreau să am niciodată un copil.

Jackie face o figură dezamăgită.

— Te rog, spune-mi că glumești.

— Stai liniștită, râde Julia în timp ce Alicia se apropie copăcel-copăcel și întinde brațele spre ea. Glumesc.

* * *

E o zi tipic newyorkeză. Rece și senină, pregătindu-se de primăvară. Julia își scutură cizmele

pe alee și își vâra mâinile în buzunare mergând prin parc spre debarcader.

— N-ar trebui să mă mai întâlnesc cu tine, spune ea apropiindu-se de Jack, care stă sprijinit de un copac la intrare.

— Te-ai simțit atât de prost la Orsay?

Ridică din sprânceană, descumpănit de abordarea ei directă, pentru că de aproape două săptămâni încearcă să o găsească, iar acum e bucuros că ea e aici.

I-a lăsat nenumărate mesaje acasă și la serviciu și, până la urmă, a decis să vină în această dimineață până la blocul în care stă ea, refuzând să plece dacă nu coboară să vorbească cu el.

Ea n-a vrut să coboare – era mahmură și arăta jalnic –, dar a fost de acord să se întâlnească mai târziu cu el în Central Park. Mulțumită unui mic dejun tipic englezesc (care de fapt nu era deloc englezesc, căci de dimineață, la restaurant, găseai mai multă grăsime pe dinții Juliei decât în farfuria ei), și-a revenit din mahmureală, și-a prins părul într-o coadă lejeră, apoi și-a acoperit ochii cu niște ochelari mari de soare, cu rame de baga.

Julia oftează adânc. Încă se simte vinovată față de Mark. Nici n-ar trebui să se gândească la alți bărbați, cel puțin până nu lămurește lucrurile cu el, dar a încercat să-l evite pe Jack și chiar nu-i vina ei că el a fost atât de insistent.

Nu ajută nici faptul că a venit și arată la fel de înalt, cu ochii strălucitori și sexy. Oh, nu. Nu folosește deloc.

— M-am simțit minunat la Orsay.

— Bineînțeles că știam lucrul ăsta, zice Jack. De-asta mi-ai răspuns la telefon de câte ori te-am

sunat. Julia încearcă să se scuze, dar Jack o oprește. Vino. Hai să ne așezăm la o masă.

Trec prin restaurant și ies pe malul lacului. Nu sunt decât vreo câteva persoane prin preajmă, dar e mult prea frig pentru ca debarcaderul să fie ocupat, iar Jack o conduce spre o masă aflată la mijlocul distanței dintre bar și faleză.

— Mă duc să iau ceva de băut, zice el fără s-o întrebe pe Julia ce dorește, iar câteva minute mai târziu revine de la bar cu două căni aburinde, pline cu vin fierț cu scorțișoară.

— Poftim. Îi oferă o cană și ea o cuprinde cu palmele. Asta o să te mai încălzească.

Stau așa un timp, sorbind încet din vin, și într-un târziu Jack continuă:

— Dacă te-ai simțit atât de bine la Orsay, de ce nu m-ai lăsat să te mai văd și, mai precis, de ce nu *trebuie* să mă mai vezi?

— Eu am... Julia se uită la el, apoi se uită în altă parte, știind că trebuie să spună adevărul, dar neștiind cum să-l spună. ...Am o problemă nerezolvată.

— Ah, face Jack clătinând încet din cap. Trebuie să recunosc că mi s-a părut mie că e vorba de așa ceva. Ești căsătorită, nu-i așa?

— Dumnezeu, nu!

Vehemența din vocea ei îl face să tresară.

— Atunci ce e?

Și iată că Julia îi povestește totul.

După două ore, Julia se oprește. I-a povestit despre viața ei înainte de Mark, apoi că s-a mutat împreună cu el și felul în care își planificase viața: căsătorie, copii, deși nu neapărat în această ordine. I-a spus că era tot mai nefericită; că ea și

Mark s-au înstrăinat unul de altul într-atât încât nu mai e cu putință să se regăsească. I-a povestit de obsesia ei de a avea copii; despre nevoia de a avea un copil pentru a-și repara relația; i-a mai spus că a venit la New York să se regăsească pe sine. Că știe că relația ei cu Mark chiar s-a terminat.

Acum stă și se uită la el, așteptând reacția lui, fiindcă, deși îl știe de puțină vreme și e doar a treia oară când se întâlnește cu el, e un om pe care ar vrea să-l cunoască mai bine.

Tocmai și-a descărcat sufletul, dar i se pare totuși destul de improbabil să se întâmple asta.

Un timp, Jack nu spune nimic. Privește spre lac câteva minute, apoi se întoarce spre ea.

— Și ce zici de New York? Rămâi?

Julia dă din cap în semn că da.

— Pentru o perioadă. În ultima săptămână am fost în echipa de editare, redactorul a văzut o parte din materialul filmat și e încântat. Mi-au propus să mai lucrez pentru ei în calitate de corespondent, iar eu cred că dă bine în CV-ul meu să fi lucrat la BCA. Știu că pare o nebunie, însă sunt fericită aici. Poate pentru că am redescoperit cine sunt și, indiferent de motiv, mă simt foarte liniștită. Relaxată. În blocul Bellei e disponibil un apartament cu două dormitoare și o să-l luăm. Deci, da. Ridică din umeri. Deocamdată rămân.

— După tot ce mi-ai povestit, îmi închipui că o relație e ultimul lucru la care te gândești acum, dar presupun că ți-ar prinde bine un prieten.

Julia își reprimă o undă de dezamăgire, pe care o maschează cu un gest din cap.

— Prieteni. Sună perfect.

— Bine, zice Jack surâzând și întinde mâna să o strângă pe a ei. Prieteni.

Își strâng mâinile cu putere, zâmbindu-și unul altuia, apoi rămân așa. Zâmbetele lor dispar încet, iar Julia simte că inima începe să-i bată mai tare.

— Acum, că suntem prieteni, zice încet Jack, apropiindu-se și cuprinzându-i bărbia în căușul mâinii ca să o tragă mai aproape, ai ceva împotriva dacă facem asta?

O sărută ușor pe buze. O dată. De două ori. De trei ori. Dându-se puțin înapoi să vadă dacă e în regulă, observă că ea a rămas cu ochii închiși, cu capul ușor înclinat și, zâmbind, se apropie și o sărută încă o dată.

— Oh, da, suspină Julia când se desprind într-un târziu și zâmbește din toată inima. Aș zice că *exact* asta înseamnă prietenia.

Maeve

Ciudat, nu-i așa, cum se-nvârte roata vieții? Chiar când începusem să bat de-a binelea pasul pe loc în Brighton (și da, știu ce cochet e, da, i-am văzut pe Zoë și Norman¹ trecând prin oraș din când în când, și nu, nu sunt nebună că m-am plictisit de moarte fiindcă e atât de mic și toată lumea știe ce face toată lumea), apare o ofertă de la Mike Jones.

M-am săturat de Brighton. M-am săturat de muncă. M-am săturat de bărbați. Mai tot timpul am impresia că mi-am croit drum trecând prin patul tuturor bărbaților neînșurați din Brighton. Și al unora dintre cei înșurați. Câteodată bărbații se îndrăgostesc de mine, dar eu trebuie să scap cât mai repede, deoarece sunt prea prinsă cu munca pentru a mai da vreo șansă unei relații.

Deși uneori se mai găsește câte unul care să mă mângâie așa de tandru că-mi vine să plâng, să renunț la tot teatrul ăsta și să mă cuibăresc în brațele lui, să mă simt în siguranță, la adăpost și protejată. Dar atunci îmi amintesc: nu-mi plac relațiile.

1. Zoë Ball, vedetă de radio și televiziune, și soțul ei, Norman Cook, muzician.

Am făcut-o cândva. Când am terminat liceul, am crezut că o să mă aștepte un făt-frumos călare pe un cal alb, care să mă ia în palatul lui unde să trăiesc până la sfârșitul zilelor într-un lux desăvârșit, fără să mai fie nevoie să muncesc vreodată. Acum sună ridicol, aproape că mi-e jenă să recunosc, dar eram atât de convinsă că așa avea să fie viața mea, încât nici nu m-am sinchisit să-mi iau o slujbă ca lumea.

Vă vine să credeți?

Dumnezeule! A fost îngrozitor. Am lucrat ca vânzătoare într-un magazin de pulovere pe o străduță dosnică din Hove, unde mă rugam ca prințul meu să apară și petreceam ore în șir împăturind plictisită pulovere și visând la marea dragoste a vieții mele.

Apoi, așa cum creștinii renăscuți l-au găsit pe Iisus, am găsit și eu de lucru. Magazinul de pulovere s-a închis (nu era de mirare, dat fiind că au avut doar vreo zece clienți tot anul cât am lucrat acolo), iar eu am rămas cu ochii în soare, în timp ce prințul fermecat nu dădea semne să apară.

Am intrat la o agenție de recrutare și m-au trimis să lucrez la un post local de radio. Zece luni de zile am îndosariat hârtii, am făcut ceaiuri și cafele, am condus musafirii din camera verde (o cămăruță înghesuită și fără aer, cu o canapea soioasă în formă de L care jur că era făcută din bucăți uriașe de spumă poliuretanică acoperite de țesătură, o măsuță de cafea cu sticla zgâriată pe care erau câteva exemplare vechi din revista *Billboard* și o scrumieră în permanență plină ochi) până la studiouri. Foarte, foarte rar trecea pe la noi cineva cunoscut și interesant, de cele

mai multe ori era vorba de trupe în devenire, afilate în turneu universitar sau de vreun demnitar din oraș implicat într-un scandal local.

După zece luni am fost luată sub aripa protecției a unuia dintre producători. Robert. Mi-a fost de ajutor faptul că m-am culcat cu el și, cu toate că după o lună mă plictisise crunt, am continuat, pentru că, zău așa, trebuie să te mai gândești și la carieră.

Sincer vorbind, am fost întotdeauna de părere că metodele vechi sunt cele mai bune, și ce e mai vechi sau mai bun decât canapeaua producătorului? Am avansat repede de la munca de jos la asistent de producător pentru show-ul de după-amiază al lui Robert. Câteva luni mai târziu, Robert s-a mutat la un post de radio rival, înțelegându-ne să plec și eu după aceea, ca să fiu mai departe asistenta lui și să ne continuăm partidele de sex pe birou. I-am spus adio – planul era să plec și eu după o lună ca să nu se prindă nimeni – și m-am dus glonț pe coridor direct la biroul șefului mare.

Nu cred că a mirat pe cineva faptul că se potrivea perfect în locul lui Robert și, chiar dacă acesta a turbat de supărare, lucru de înțeles, am auzit că n-a trecut mult și a găsit și el o altă duducă pe care s-o *instruiască*.

A fost simplu să trec de la radio la televiziune. După cum vă puteți da seama, a trebuit să pornesc iarăși de jos, dar la vremea aceea aveam deja câțiva ani de experiență și câteva strategeme pentru colegii documentariști și iarăși nu a durat mult. Pe vremea aceea nici măcar nu trebuia să mă culc cu cineva.

Deși, probabil, aș fi făcut-o. N-am să spun cum îl chema pe bossul de la postul de televiziune, dar era extrem de atrăgător, extrem de simpatice și extrem de înșurat. Exact genul meu, mai puțin partea cu înșurătoarea, bineînțeles. Poate că vă surprinde. Știu că și pe unii dintre prietenii mei îi surprinde. Ei cred că „am stofă de amantă”, mai ales că îmi cunosc aversiunea pentru orice tip de atașament emoțional.

Dar am trecut prin toate împreună cu mama. Am trecut prin suferința unui divorț și chiar nu cred că i-aș putea face așa ceva altei femei. Bineînțeles, am avut o singură dată o legătură cu unul înșurat, aș minți să spun că am fost ușă de biserică, dar, în general, în aventurile pe care le-am avut, n-am știut să fi fost înșurați. Am aflat asta mai târziu, dar deja trecusem mai departe.

Nu sunt o spărgătoare de căsnicii, înțelegeți? N-am vrut niciodată nimic de la bărbații cu care m-am culcat și care aparțineau altcuiva și niciodată n-aș fi atât de proastă să mă îndrăgostesc de vreunul și să-mi fac iluzii că o va părăsi pe nevasta lui cea tristă și îngălată pentru superba de mine.

Nu sunt nici proastă și nici nu mă amăgesc singură. Par superbă numai pentru că am părul roșu și, aha, nu e chiar natural, deși ăsta nu-i un lucru pe care obișnuiesc să-l spun oamenilor, iar străbunică-mea chiar provenea din Cork, așa că mă folosesc de chestia asta. Se știe chiar că uneori adopt un accent irlandez, deși am crescut în West Sussex, dar o fac numai când nu e vreun irlandez prin preajmă, deoarece accentul cu pricina nu e foarte curat și m-ar prinde al naibii de repede.

Dar e uimitor cât de rapid poți avansa în carieră dacă ai părul „roșu aprins“ care îți ajunge aproape până la brâu; dacă adopți o uniformă aleasă din costume cu pantaloni strâmți și pantofi cu toc cui; dacă treci peste prietenia colegilor tăi de birou și te concentrezi asupra oamenilor care dețin adevărata putere.

Oh, dar cât îmi lipseau acele prietenii cu colegii. Știam exact ce se spune despre mine. Eram dată dracului. Eram o cățea dură, care nu făcea compromisuri. Mă interesa numai persoana mea. Bineînțeles, în cea mai mare parte, era adevărat. Dar nimeni nu a spus niciodată că aș putea fi profundă. Nimeni nu a spus că sunt directă și onestă. Nimeni nu a vorbit despre dragostea pe care o port prietenilor mei și familiei. Dar poate că n-au văzut niciodată această latură. Poate că am fost prea ocupată să-mi construiesc o carieră ca să mai am timp să-mi etalez și părțile mele mai bune.

Am învățat foarte repede că nu se face să fii drăguță. Când am fost drăguță, mi-am câștigat prieteni, dar cu asta nu am influențat pe *nimeni*. Râvneam după influență mult mai mult decât după orice altceva, dar au fost momente când credeam că îmi doream prieteni: când intram în birou și se lăsa o liniște de parcă eram într-un bar din Vestul Sălbatic; când toată lumea se ducea la pizzeria din zonă cu ocazia vreunei zile de naștere și eu nu eram invitată; când nimeni nu se oferea să mă ajute dacă, să zicem, vreunul dintre invitații mei renunța în ultima clipă să vină la emisiune.

Mi-am spus că beneficiile merită efortul. În timp ce *ei* mâncau pizza, *eu* eram într-un bar

fișos cu șefii de departament. În timp ce ei beau bere și vin alb ieftin până cădeau sub masă, eu mă aflam printre alți oameni de televiziune, în case frumoase de la țară, sorbind șampanie și conversând amuzați.

Nu-i vorba de ce știi, e vorba pe cine știi, obișnuia să spună maică-mea, și-am descoperit că lucrul ăsta nu e nicăieri mai valabil decât în mass-media.

Fiecare slujbă pe care am avut-o, fiecare emisiune la care am lucrat, fiecare promovare pe care am obținut-o a fost, direct sau indirect, rezultatul faptului că m-am amestecat cu cei de sus.

Aici mă refer și la Mike Jones, șeful programelor de știri de la London Daytime Television, fiindcă la Anglia TV avansasem cât de mult se putea, iar acum pusesem ochii pe ceva mai bun.

London Daytime Television.

Bineînțeles, știu totul despre Mike Jones. Cine nu știe, pentru numele lui Dumnezeu? Am petrecut ani de zile ascultând povestiri despre legendarele beții ale lui Mike Jones, despre faptul că-i plac femeile, așa că trebuie să spun că a fost aproape un șoc să-l aud pe el însuși la telefon. Nu vreun asistent, nu vreun lingău. Mike Jones în persoană.

— Avem nevoie imediat de un producător, a spus el. Urgent, fir-ar al dracu'! Poți veni mâine?

De parcă aveam de ce să stau pe gânduri.

M-am gândit să mă îmbrac cu unul din costumele mele de firmă, cu pantalon, apoi m-am decis pentru ceva mai lejer. Mai puțin Cindy Crawford, mai mult Pamela Anderson.

Dar cu o notă de sobrietate, desigur. M-am îmbrăcat cu o fustă bej, lungă până la genunchi,

cu dantelă la poale, o jachetă de un roz pal peste un sutien Wonderbra care dădea minunat la decolteu, creând impresia că am bustul mai mare, și, obligatoriu, pantofi cu toc cui. Culoarea caramellei, desigur. Ciorapi lucioși, căci era mult prea frig să mă duc cu piciorul gol, și minunatul meu palton roșu cu guler imens, franjurat. Eram gata.

Mi-am dat imediat seama ce voiau să spună toți cei care vorbeau despre Mike Jones. Puterea pe care o are îl face absolut atrăgător și am observat cum m-a măsurat din cap până în picioare cu o privire lentă, distantă, în momentul când am intrat.

Am discutat puțin despre post. Mi-a expus situația, că producătoarea respectivă urma să ia un concediu fiindcă încerca să rămână însărcinată și că doreau să-i găsească un înlocuitor.

Nu se punea problema că nu sunt capabilă. Puteam s-o fac stând în cap și cu ochii închiși.

— Practic, încă n-am discutat cu producătoarea despre concediu, a spus el vizibil încurcat. De fapt, ar fi bine dacă tot ce am discutat în biroul ăsta rămâne între noi.

— Bineînțeles, am spus clătinând din cap. Și dacă ea, ăă, decide să nu-și ia concediu?

Era o indiscreție din partea lui. Știa treaba asta. Dar televiziunea mustește de bârfe și n-a putut rezista.

— Îmi place fata asta, a zis el, lucrez cu ea de ani de zile și cred că-i al dracului de talentată, dar a cam luat-o razna. Îi place, nu-i place, o să-și ia concediu, fiindcă e unul dintre cei mai buni oameni pe care îi am și nu-mi pot permite s-o pierd definitiv. Dar, a continuat el repede, seria asta de emisiuni durează un an. Dacă ne

place de tine și vrei să rămâi, te avansăm și, po toți dracii, din punctul meu de vedere, aici doar cerul e limita.

Asta chiar că-i muzica ce-mi place.

— Spune-mi despre tine, a zis el brusc, aplecându-se în față și privindu-mă îndelung în ochi, de fapt atât de mult, încât am încălcat o regulă de bază și am fost prima care mi-am mutat privirea în altă parte, lucru pe care nu-l fac de obicei.

— La început am lucrat în radio, am spus, povestindu-i cum am avansat rapid la funcția de producător al propriei mele emisiuni, dar, evident, fără să pomenesc de Robert.

— Nuu, a zis el după câteva minute, spune-mi despre *tine*. Ce o impresionează pe *Maeve*? Vreau să știu dacă o să te potrivești cu echipa. S-a uitat la figura mea și a început să râdă. Băga-mi-aș, nu-mi vine să cred ce-am spus. *Ce o impresionează pe Maeve*, s-a maimuțărit el și-am început să râdem amândoi, odată ce gheața a fost spartă. Ce labagiu!

— Mă bucur că ai spus-o *tu*, am îndrăznit eu ca să mai câștig timp, fiindcă nu-mi place să fiu pusă în încurcătură în felul ăsta. Nu știu nici-odată ce să spun.

— Pe bune, totuși, a spus el zâmbind, care e filmul tău preferat, de exemplu?

I-am surâs la rândul meu și, pentru prima oară, m-am simțit relaxată.

— *Marea evadare*, am replicat eu.

— Interesantă alegere. A ridicat din sprânceană. E mai degrabă un film pentru masculi, aș zice, dacă nu cumva e din cauza lui Steve McQueen.

— Steve McQueen e un factor, dar îmi place mai mult genul Brando. La începutul carierei, firește.

— Firește. A zâmbit încântat de conversație. Deci nu George Clooney?

— Oh, te rog. Am făcut o grimasă, dezgustată de o chestie așa evidentă. Dar tu, care e filmul tău preferat? am încercat eu.

— *Nopți albe în Seattle*, a zis el cu un aer foarte serios, în timp ce eu am rămas fără replică și mi-a picat falca. Bine, lasă. Îl amuza reacția mea. Am mințit. Filmul meu preferat a fost dintotdeauna *Easy Rider*.

— Bună alegere. Presupun că ai și motocicletă.

El încuviințează clătinând din cap.

— Stai să ghicesc. Aș zice un Harley, dar nu mi se pare chiar genul tău.

— Și ce pare genul meu?

— Cred că un Norton, deși probabil ești așa, mai indian, dar nu te văd dând banii pe așa ceva.

A început să sune telefonul, iar Mike s-a ridicat în picioare și a întins mâna să răspundă.

— Maeve, a zis el, ești fără doar și poate o tipă pe gustul meu. A ridicat receptorul în timp ce-mi strângea mâna. Mulțumesc că ai venit să ne vezi. Te sunăm până vineri, cel târziu, dar aș zice că poți fi destul de sigură.

Destul de sigură? Eram mai mult decât atât. Dacă la un interviu conversația devine personală sau, mai mult, devine *glumeață*, știi sigur că ai reușit. Fără doar și poate.

La plecare am dat nas în nas cu Julia, prietena Lornei, pe care am întâlnit-o la nuntă. Atunci mi-a plăcut de ea, credeam că e genul de

persoană cu care aş putea fi prietenă, dar, lisuse, acum arăta atât de prost că abia am recunoscut-o. Am avut o scurtă conversație de complezență în care i-am spus că avusesem de gând să-i telefonez (ceea ce, de fapt, aş fi făcut, doar că uitasem complet că lucra acolo, însă asta nu sună prea bine), dar era așa de pierdută în spațiu că nici n-a reținut ce i-am spus.

Abia când am ajuns la metrou mi-a picat fisa că s-ar putea ca Julia să fie persoana pe care o înlocuiesc. La urma urmei, era categoric o femeie care părea să o fi luat razna.

Trebuie să-i telefonez Lornei când ajung acasă, m-am gândit eu.

* * *

Mă mut la Londra cu o săptămână înainte să încep lucrul. Datorită contractului meu cu London Daytime Television, îmi permit substanțial mai mult decât plăteam în Brighton, ceea ce e destul de avantajos, dacă mă gândesc că banii de chirie pentru casa mea din Brighton nu mi-ar permite să trăiesc decât într-o coșmelie cât o nucă în Londra.

În final iau un apartament în Belsize Park. E al unei tipe necăsătorite, Fay, cam de-o vârstă cu mine, care pleacă în călătorie un an de zile; am cunoscut-o printr-o prietenă a unei prietene. Nici că se putea ceva mai potrivit decât casa ei: are un dormitor micuț, dar compensează cu un living mare, cu tavanul înalt de peste trei metri și o fereastră boltită care dă spre un acoperiș plat suficient de spațios pentru o masă cu două scaune.

Mobila e perfectă pentru mine : stil minimalist Conran cu o tentă de Habitat și multe piese IKEA. (Rafturi din cuburi : IKEA. Măsuță de televizor : IKEA. Masă de sufragerie : Habitat.) Totul e în culori neutre, cu pereți albi și acele podele din lemn pe care constructorii de proprietăți par să le adore, chiar dacă nu sunt de fapt decât din plastic.

Peste tot e plin cu haine, cutii și geamantane. Fay îmi zice că găsisese să-l închirieze altcuiva, unui alt prieten al unui prieten, dar că a renunțat în ultima clipă. Pleacă în trei zile și pare cam panicată. Se scuză pentru dezordine, pentru haine și geamantane, dar eu îmi dau seama și așa. Îmi dau seama că, datorită tavanelor și ferestrelor, e un apartament impresionant. Aici poate foarte bine să locuiască o producătoare de televiziune de succes care trăiește la Londra.

— Nu mai e cazul să-ți spun că am să-ți telefoniez după ce fi văd pe toți cei interesați, zice Fay în timp ce bem ultima înghițitură din ceștile de cafea pe care le așezăm cu grijă pe măsuță (marca Heal). Îmi place de tine. Te văd locuind aici și așa avea încredere în tine, așa că, dacă vrei apartamentul pentru un an, e al tău.

— Îl iau, spun eu zâmbind și după trei zile mă mut deja, având la dispoziție o săptămână să despachetez, să mă instalez și să explorez Belsize Park.

Lorna mi-a dat numărul de telefon al Juliei.

— E tare drăguță, a spus ea. Să o suni neapărat.

Dar n-am fost în stare, căci aflasem deja că pe ea urma să o înlocuiesc și n-aș fi știut ce să spun. Oi fi eu dură și ambițioasă, dar confruntarea nu e stilul meu. Și oricum, eram aici ca să muncesc. Nu să socializez.

A trecut o săptămână și pot spune că îmi place. Am început munca, m-am întâlnit cu echipa, am verificat programul, am clarificat bugetele, am avut o scurtă întâlnire cu documentariștii, am ieșit împreună să bem ceva și simt deja că sunt de-a lor.

— Nu pot să cred că ești aici de-abia de o săptămână, spune Johnny, altădată mâna dreaptă a Juliei, până am început să-l prelucrez eu.

Cred că începe să meargă treaba, fiindcă telefoanele pe care i le dă ei sunt tot mai puține (știu că pe ea o sună când vorbește foarte încet în receptor, cu capul aplecat, și se uită pe furiș prin birou să vadă dacă nu-l aude cineva cum o informează).

Am fost invitată de diverși barosani să iau prânzul cu ei la cantină sau la bar după orele de program, am acceptat și am refuzat de tot atâtea ori, deoarece cu vârsta am învățat — în sfârșit — că nu e întotdeauna bine să-ți ignori șefii. Sau echipa.

Am fost fermă, dar corectă cu echipa. Am fost cât am putut de prietenoasă, dar m-am asigurat că își cunosc limitele. Și că le respectă. Mă bucur să socializez cu ei, să fiu prietenă cu ei în afara serviciului, dar, când suntem la birou, vreau să știe că nu sunt o colegă de-a lor. Nu prea am timp pentru greșeli, dar răsplătesc buna purtare, deoarece anii ăștia în afaceri m-au învățat că asta e cea mai bună cale pentru a obține ce-i mai bun de la oameni.

De fapt, vineri seara, ca mulțumire pentru că m-au primit atât de bine și pentru că m-au făcut

«Mă simt bine în prima săptămână (Diplomată ?
Nu ?), îmi invit echipa în oraș după program. Am
propus să luăm cina, dar, fiind tineri, simpatici
și veseli, ca la sfârșit de săptămână, am decis să
ne cinstim cu cantități copioase de alcool, apoi să
mergem la unul din locurile acelea din Covent
Garden unde se mănâncă coaste preparate în stil
american.

Să nu ziceți că nu știu care e calea spre inima
unui tânăr.

Ăsta e, întâmplător, unul dintre avantajele când
lucrezi la London Daytime Television. Viața so-
cială care face parte din ofertă este intensă. Săp-
tămâna asta, după program, am ieșit la bar în
fiecare seară, am pălăvrăgit ore întregi, după
care am luat masa cu cel puțin doi colegi. Acum
sunt epuizată, dar avantajele sunt enorme. Încep
să mă simt foarte bine aici, încep să-mi cunosc
colegii, sunt văzută de cine trebuie și cu sigu-
ranță se vede că mă implic. În plus, e mai bine
așa decât să mă duc acasă într-un apartament
gol și să beau un pahar cu vin stând singură pe
canapea.

În seara asta sunt cu Nat, Niccy, Stella, Dan
și Ted. Johnny nu părea prea entuziasmat și a
plecat devreme astăzi, iar eu îi sunt recunoscă-
toare pentru asta fiindcă, oricât mi-ar plăcea mie
de el, mă simt mai bine când nu e prin preajmă.
Și nu mă întrebați de ce toți își prescurtează
numele. N-am nici cea mai vagă idee, dar pare să
fie o modă. Oricum, l-aș împușca pe ăla care mi-ar
zice *May*.

Începem seara cu câteva rânduri de băutură
la bar, așezați la două mese pe care le-am tras
una lângă alta, învăluiți în fum și hohote de râs.

— Tony Nolan, mârâie Niccy. Dumnezeu! Chiar trebuie?

— Da, strigă ceilalți în cor, dându-se mai aproape să audă.

— Nu pot să cred că am să spun asta. Tony Nolan?

Stella se oprește înainte să dea verdictul și chiar și eu mă dau mai aproape să aud ce spune despre Tony Nolan, pe care l-am cunoscut. El e redactorul de știri. E foarte drăguț, dar are cei mai oribili dinți pe care i-am văzut vreodată. Cenușii-gălbui, strâmbi, încălecați, cu o respirație cam acrișoară care te face fie să stai la distanță, fie să-i oferi o gumă de mestecat. Doar că lui nu-i place guma de mestecat.

Ceilalți se dau mai aproape să audă, în timp ce Stella soarbe din bere, apoi ridică privirea și strigă:

— Futabil!

— Fugi de-aci!

Lui Dan și lui Ted aproape că le iese berea pe nas și se stârnește o discuție despre dinții lui Tony Nolan și despre cum poate ea să zică așa ceva. Jucăm „Futabil sau Nefutabil“, un joc care nu pare să aibă niște reguli și care nu face altceva decât să dea fiecăruia posibilitatea să-și spună părerea.

— Mark Simpson? întreabă apoi Ted, uitându-se pe rând la fiecare dintre fete în timp ce eu ascult, neputând să particip la discuție, pentru că majoritatea candidaților sunt angajați ai firmei de care eu nici măcar n-am auzit, darămite să-i fi cunoscut.

— Nat?

— Pfuuaa. Futabil.

— Niccy?

— Futabil la greu.

— Stella?

— Oh, da! I-aș trage-o pentru patrie!

— Cine e Mark Simpson?

Râd de absurditatea acestui joc, dar sunt ușor intrigată de numărul de futaiuri pe care le-ar primi Mark Simpson dacă ar vrea și el.

— *Mark*. Știi tu. Avocatul. Mă uit la fel de nedumerită, în timp ce Stella își dă ochii peste cap. Trebuia să te întâlnești cu el ieri, dar ai reprogramat pentru săptămâna viitoare?

— Ah, da, acum îmi amintesc. Desigur, râd eu. A trebuit să învăț atâtea nume săptămâna asta și să le asociez cu atâtea figuri noi, că nici nu-mi mai aduc aminte. Și ce e atât de special la Mark Simpson ăsta?

— E superb, suspină Nat.

— Dulce de pică, mormăie și Niccy.

— E superb — Stella își aprinde o țigară —, dar nu asta îl face atât de atrăgător. Are aerul ăla de băiețel neajutorat pe care avocații n-ar trebui să-l aibă. Nimeni nu crede că e fericit cu prietena lui. Dumnezeu, nu e tocmai o surpriză, dacă te gândești ce se întâmplă acolo, și presupun că toți suferim de sindromul salvatorului. Îți vine să-l săruți să-i treacă.

— Mmm, chicotește Nat, să-l săruți peste *tot*.

— Iisuse, ești patetică, spune Ted cu dispreț. Și, dacă nu mă înșel eu foarte tare, și invidioasă.

— Și cine e partenera lui?

— Nu știi? Ted se uită la mine surprins. E Julia.

Îmi aduc aminte de nunta lui Adam și a Lornei. Sigur că mi-l amintesc pe Mark, doar că

nu știam că e vorba de una și aceeași persoană, și cu siguranță nu m-aș fi așteptat să fie acest cuceritor de inimi. Frumos? Da. Simpatice? Da. Să-ți stârnească fantezii sexuale? Categorie nu. Futabil sau ne? Ah. Păi asta e altă mâncare de pește.

— Nu vă ard urechile?

Stella ridică din sprânceană, cu o privire seducătoare pe chip, uitându-se peste umărul meu. Mă întorc și văd pe nimeni altul decât pe Mark Simpson, care era acolo, în picioare. *Acel* Mark Simpson. Arată un pic altfel decât atunci când l-am văzut eu la nuntă.

Acest Mark Simpson arată trăsnet. Periculos. Extrem de supărat. Arată, cu alte cuvinte, provocator, provocator de sexy și, imediat ce-i văd chipul, simt că m-aș ridica la o așa provocare.

Nu. Stai. E drept că emană atracție prin toți porii, dar bărbatul ăsta e cu Julia de ani de zile. Că sunt sau nu fericiți împreună, asta nu e treaba mea, dar știu cu siguranță că nu e o scuză.

Și chiar dacă m-aș da la el, nu e tipul de bărbat infidel. Nu că aș fi genul lui. Julia are aerul ăla de fată de treabă. Chiar și când arată rău, rămâne tot femeia aia pe care bărbații simt nevoia să o protejeze, pe când eu? Nimeni n-ar spune că sunt o fată de treabă.

— Pot să stau cu voi? Își trage un scaun de la masa vecină și se așază între mine și Johnny. Mark Simpson. Îmi pare bine de cunoștință.

Zâmbesc în timp ce dau mâna cu el.

— De fapt, ne-am mai întâlnit.

— Mi s-a părut mie că te cunosc de undeva
Dar de unde?

— De la nunta Lornei și a lui Adam. Vorbeam
despre *Clangers*. Aștept să zâmbească, dar figura
lui nu spune nimic, se gândește la altceva. Ăă...
ești bine?

Abia atunci se uită la mine. Mă vede.

— Îmi cer scuze, zice el și imediat îmi dau
seama că omul acesta este nefericit, are *ceva*.

Poate din cauza prietenei lui, nu știu. Nici-
odată n-am dat prea multă crezare bârfelor de la
birou și, oricât mi-ar plăcea să fiu la curent cu ce
se întâmplă și cu ce vorbesc oamenii, am învățat
să nu iau totul drept bun.

Zvonurile denaturează și se transformă foarte
repede în fapte și, cu toate că am auzit chiar în
seara asta pe cineva spunând că Mark e nefericit,
trebuia să mă conving singură.

Iar acum văd cu ochii mei. Omul ăsta este
nefericit.

Ridică din umeri.

— Nu-i nimic, mă rog. Pe-acasă. Chestii cas-
nice.

Oftează și... ce naiba se întâmplă, ce naiba
simt eu acum? Să fie... ar putea să fie *compa-
siune*? Pentru un străin? Ce caraghios!

— Vrei să vii să iei masa cu noi? zic eu, deoarece
compasiunea nu-i un sentiment cu care sunt obiș-
nuită și mai bine trec pe un teren mai sigur.
Mergem la Chuck's Great American Rib'n'Beef
Extravaganza. Am auzit că mâncarea e la fel de
bună ca la Ivy.

Spre ușurarea mea, el râde și întreaga înfăți-
șare i se schimbă. Dumnezeuule! Bărbatul ăsta
este cu mult mai atrăgător decât mi-l amintesc eu.

— Vin doar dacă am voie să-mi iau un platou întreg cu rondelle de ceapă numai pentru mine.

— Poți să-ți iei un platou întreg cu rondelle de ceapă și o porție întreagă de pâine cu usturoi, dacă chiar vrei.

— La așa ofertă nu rezist.

Ridic ochii și o văd pe Stella privindu-ne și-mi dau seama că e moartă după el, dar nu eu l-am invitat să stea la masă cu noi pentru că mă interesează persoana lui și cu siguranță nu i-am cerut eu să se așeze lângă mine. În plus, nu flirtez cu el, nu fac decât să invit un coleg abătut să iasă cu echipa. Fapta mea de bun samaritean pe săptămâna asta.

Chuck's Great American Rib'n'Beef Extravaganza este un restaurant imens într-un subsol, întunecos și plin de zgomot și de petrecăreți ca noi: colegi care se relaxează după o săptămână încărcată; beau, dansează pe un ring micuț din mijlocul încăperii și probabil, cum se întâmplă cu cei care lucrează mult împreună, ajung și la altele.

Ne gândim dacă să ne croim drum prin mulțimea de oameni până la bar, însă, după o privire rapidă, ne convingem că această procedură simplă ne-ar obliga să ne strecurăm cu greu printre zeci de bărbați cu ochi ca de șoim, care se prefac că discută cu prietenii, dar care, pe motiv că iau o înghițitură din sticla de bere, scrutează cu privirea încăperea și femeile de-acolo. Stând în picioare lângă ușă, flancată de Stella, Nic și Nat, cu Mark lângă mine și băieții în spate, văd că noi, fetele, suntem deja dezbrăcate din priviri de zecile de perechi de ochi și, cu toate că flirtul merge cu ritualul de destrăbălare de vineri seara,

nu sunt sigură că vreau să iau parte la așa ceva.
Nu când sunt cu echipa. Și cu Mark.

Suntem conduși la o masă din spate de o chelneriță excesiv de veselă care se pricepe să fie extrem de familiară, dar așa e în restaurante din genul ăsta. Strâng din dinți pentru că mă plâng mereu de calitatea serviciilor din țara asta, dar aceasta, deși cam exagerată pentru gustul meu, e cu siguranță mai bună decât o fetișcană cu față acră care pare că-ți face o favoare când catadicsește să te servească. De la sublim la ridicol. În fine. Nu mai contează.

Stau în picioare lângă masă împreună cu ceilalți, toți întrebându-se unde să se așeze, toate fetele vrând să stea lângă Mark, dar nici una atât de mult ca Stella, care-și face loc până lângă el. Eu, întâmplător, stau de partea cealaltă, dar nu datorită vreunei manevre, ci din întâmplare: ne-am îndreptat spre masă împreună și pare cel mai firesc lucru.

— Ce să vă aduc de băut?

Shelley, chelnerița, a revenit cu zâmbetul ei strălucitor.

— Tequila! spun în cor Nat și Nic, chicotind amândouă, deja ușor amețite după popasul nostru la bar.

— Bună alegere! zice chelnerița și, înainte să apuc să comand un gin tonic, pleacă.

Mă întorc și-l văd pe Mark uitându-se la mine cu ceea ce este categoric un zâmbet.

— O să aducă o sticlă de tequila și... — numără câți suntem — ...șapte pahare. Știi, nu?

Ridic din umeri.

— Și zi, ești pregătită? continuă el ridicând din sprânceană și privindu-mă provocator.

— Pregătită pentru ce... anume? murmur eu.
Potolește-te, Maeve! Renunță imediat la tonul
ălu provocator.

Mark pare surprins. Rahat! El nu flirta. Am
dat-o-n bară. Trebuie să fiu calmă. Calculată. Nu
mă mai încurc cu bărbații de la serviciu și cate-
goric nu mă mai încurc cu bărbații altor femei.

— Ce credeai? zice el încet și de data asta eu
munt cea derutată, pentru că nu-mi dau seama
din tonul lui dacă flirtează sau dacă habar n-are
ce insinuem.

— Nimic, zic eu scurt, după care mă aplec spre
el să-i susur în ureche: Mă întrebam doar dacă
tu și eu, dată fiind poziția noastră de șefi, ar
trebui să ne îmbătăm cu echipa.

Mark râde, în timp ce Shelley vine cu o sticlă
de tequila, o farfurie cu felii de lămâie și un
castronel cu sare. Mark își toarnă o tequila și o
dă pe gât, fără lămâie și fără sare.

— Știi ce cred eu? Se șterge la gură și-și mai
toarnă un pahar. Cred că, după ziua pe care am
avut-o azi, merit să mă îmbăt. De fapt, cred că
pot să mă fac mangă. Apoi mai toarnă un pahar
și de data asta mi-l întinde mie. Și mai cred că
poți să te relaxezi și tu și să te distrezi, zice el
privindu-mă adânc în ochi, iar eu iau paharul și-l
dau pe gât cât ai zice pește.

Stella ne urmărește. Simt cum privirea ei mă
arde de fiecare dată când mă uit în altă parte și
încerc să stau în așa fel încât să n-o văd când
vorbesc cu Mark, dar e greu.

Încerc cu disperare să nu flirtez cu el, să-l
tratez ca pe un coleg de serviciu oarecare, dar se
pare că există o anumită intimitate între noi,

și-aș putea să bag mâna-n foc că nu e doar în imaginația mea, și asta nu pentru că purtăm o discuție aprinsă despre familia regală, iar Mark și cu mine suntem singurii proregaliști de la masă.

De fapt, pro e prea mult spus. Dar cu siguranță nu sunt anti, cum se pare că sunt toți documentariștii mei care acuză că sunt plătiți mult prea mult și că sunt demodați, fără alt rol în societate decât acela de a fi niște figuri amuzante.

— Dar nu se poate să o urăști pe regina-mamă, spune Mark la un moment dat. E doar o bătrânică simpatică!

— Ni se pare nouă sau există un oarecare sentimentalism sub aparența asta de avocat dur?

Nat se apleacă înainte cu un zâmbet care, din cauza cantității de alcool consumate, aduce mai degrabă a rânjet languros.

— Sub aparența asta de avocat dur se ascunde o inimă de aur, spune Mark zâmbind.

— Pun pariu că așa le spui tuturor fetelor.

Nat flirtează, iar eu simt o undă de iritare, pe care mi-o înăbuș repede. Sunt foarte conștientă că Mark stă lângă mine. Brațul lui îl atinge întâmplător pe al meu și brațul meu se simte brusc greu, imobil, iar eu vreau să-l mișc, dar nu reușesc. Nu fac decât să stau și să-i simt părul fin și blond de pe braț atingându-mi pielea și încerc să mă uit în altă parte, fiindcă senzația este copleșitoare și, dacă mă uit la brațele noastre care se ating, nu sunt sigură că voi reuși să mă abțin în seara asta. O să fie copleșitor.

Apropo, sentimentul ăsta nu este nou pentru mine. Dragoste? Cred că glumești. Sentimentul ăsta, simțurile mele exacerbate, faptul că sunt

conștientă de fiecare mișcare a lui, de fiecare bătaie cu degetul, de fiecare clipire a ochilor, înseamnă *dorință*. Vechea pasiune neadulterină. Dumnezeuule, îmi place sentimentul ăsta! Uita-sem cum e.

Dar eu nu mă încurc cu bărbați însurați. Nu mă încurc cu bărbați însurați. Nu mă încurc cu bărbați însurați.

Dar el nu e însurat... contează?

Aș putea să trec peste asta? La urma urmei, el este nefericit, iar eu nu-mi fac iluzii despre fericirea veșnică, deci merită să risc?

Mă retrag din conversație, lăsând la o parte dorința ca să analizez riscurile. Lucrez la London Daytime Television de o săptămână. Până acum sunt foarte fericită aici. Mă văd lucrând aici o perioadă foarte lungă de timp. La dracu', parcă îmi și imaginez cum dau jos plăcuța cu *Mike Jones* și o înlocuiesc cu una pe care scrie *Maeve Robertson*.

Aici aș putea avansa până sus de tot. Iar Mark e avocat. Nu e doar un membru al colectivului juridic, e chiar *șeful* echipei de juriști. Cum spun-eam. Avocatul. Cineva cu care țin legătura regulat, dar, chiar dacă știu că eu m-aș descurca, el ar face față?

El locuiește și încearcă să facă un copil cu Julia, care pare a fi extrem de populară și respectată. Dumnezeuule, până și mie îmi place de ea. Hmmm. Mă uit la brațul lui: puternic, bronzat, cu părul decolorat de la soare exact cât trebuie. Sexy.

Nu în seara asta, Josefina.

Ridic brațul și-i fac semn lui Shelley, vrând să comand o sticlă mare de apă minerală.

— Văd că încă nu te-ai relaxat, spune Mark cu un zâmbet ironic. E clar că nu am atâta putere de convingere pe cât credeam.

Ridic din umeri.

— Poate că ar fi avut efect, dar sunt încă nouă și vreau să fac impresie bună.

— Nu crezi că deja ai făcut o impresie bună?

— Nu știu. Tu ce crezi?

Oh, fir-ar să fie! Nesiguranța. Nu e bine să arăți unui bărbat că ești nesigură, fiindcă bărbaților, de regulă, nu le place nesiguranța.

— *Eu* sunt impresionat.

Nu se uită la mine când spune asta, iar eu oftez, pentru că atât de ușor aș fi atrasă în mrejele acestui bărbat, însă n-am s-o fac. Nu pot.

— Și eu plec.

Îi arunc un zâmbet care sper să-i transmită regretul meu.

— E o idee bună, spune el trăgându-și scaunul în spate, și eu trebuie să plec acasă.

* * *

— Tu unde locuiești?

Stăm la colțul străzii St. Martin, eu cu paltonul strâns în jurul trupului, amândoi căutând cu disperare un taxi. N-are rost să mai spun că singurele care sunt în preajmă sunt deja ocupate și, ca un miraj în deșert, tot am impresia că o lumină portocalie vine spre mine. Dar mă înșel.

— În Belsize Park. Tu?

— În Gospel Oak. Chiar mai sus. Luăm amândoi un taxi.

E o afirmație, nu o întrebare. Apoi liniște.

— Să mergem până acolo? Poate avem mai mult noroc.

Mark face un gest cu mâna spre o altă stradă unde un taxi, probabil venit la o altă comandă, dispare după celălalt colț. O iau ca pe un semn bun și clatin din cap în timp ce mergem amândoi unul lângă celălalt. Slavă Domnului, pasiunea s-a domolit de tot de când am plecat de la restaurant. Mi-e frig, sunt obosită și nu vreau decât să mă cuibăresc la căldură, pe bancheta unui taxi și să mă duc acasă.

Îmi strâng mai bine haina în jurul trupului și merg privind asfaltul, clătinându-mă și dorindu-mi să fi purtat niște pantofi mai confortabili, când îmi dau seama că Mark s-a oprit. Mă opresc și eu. Mă uit la el, abia sesizând privirea plină de dorință din ochii lui, când – și jur că nu știu exact cum s-a întâmplat – mă pomenesc strânsă în brațele lui, sărutându-l cu disperare, de parcă viața mea ar fi depins de asta.

Aș vrea să vă pot descrie mai bine: pasiunea, dorința, ardoarea. Ce pot să vă spun e că mă simt de parcă m-aș topi în el, agățându-mă de el ca o nebună, pierduți amândoi în această incredibilă intensitate.

Într-un târziu ne îndepărtăm puțin și ne privim unul pe altul, cu ochii mari de uimire.

— Îmi pare rău, spune el, iar eu sunt pe punctul de a-l liniști zicându-i că n-are de ce, când el mă sărută din nou și, de data asta, când ne despărțim, mă trage înspre o alee.

Vreau să vă spun următorul lucru: nu sunt genul de femeie care face sex pe alei. Nu m-a excitat niciodată faptul că aș putea fi prinsă sau văzută sau că mă aflu în altă parte decât într-un dormitor extrem de confortabil. Sau în sufragerie. Sunt o ființă care iubește confortul și căreia îi

place să planifice lucrurile în consecință. Am sedus mulți bărbați și am făcut-o având picion rele netede ca de catifea grație aparatului de epilat Epilady (categoric dureros, dar merită), purtând ciorapi negri și jartiere (sună a clișeu, dar nu înseamnă că-i mai puțin eficient), cu șampanie și vorbe frumoase (care garantat mă duc exact acolo unde doresc să ajung).

Ce n-am făcut niciodată e ceea ce fac acum. Sprijinită de un zid din cărămidă, pe o alee întunecată, luminată doar la un capăt de un felinar chior. La celălalt capăt, Mark mă sărută peste tot. Pe față, pe gât, pe clavicule. Săruturi apărate, umede care îmi taie respirația. Cu ochii în extaz, îmi strecur mâinile pe sub sacoul lui, îi scot cămașa din pantaloni și o ridic în grabă, să-i simt pielea fierbinte sub palme.

Cu un gest rapid îmi desface cămașa și simt că nu mai pot să respir în clipa când începe să-și plimbe buzele pe sânii mei, trăgând în jos sutienul și descoperindu-mi sânii, topindu-mi sfârcurile cu gura, gura lui magică, în timp ce eu închid ochii și gem de plăcere.

Întind mâna și-i ating penisul prin pantaloni simțind că e tare, simțind deja că nu mai pot rezista, apoi el intră împingând adânc în mine, respirând precipitat aproape de gâtul meu, ținându-mi un picior sus, în jurul taliei lui, în timp ce eu mă agăț de el și mă mișc odată cu el, gemând de plăcere.

După aceea nici nu se uită la mine. Iese de pe alee, iar eu privesc oamenii care trec, întrebându-mă dacă ne-a văzut cineva. Mergem unul alături de celălalt fără să ne atingem, am uitat

de mult de taxi și, când ajungem la capătul străzii, mă întorc spre Mark încercând să spun ceva, orice, ca să sparg liniștea asta, însă când mă uit la el, începe să plângă.

— Oh, Mark, ce este?

Sexul grăbit și sălbatic din urmă cu câteva clipe s-a întâmplat desigur altcuiva. Mă simt din nou ca o străină și îl cuprind de după umeri încercând stângace să-l consolez.

— Îmi pare rău, izbucnește el. În mă-sa! Îmi pare atât de rău, n-am vrut să... Dumnezeu!

Nici unul dintre noi nu știe ce să spună.

Doar un singur lucru știu, că nu-l pot lăsa pe omul ăsta să se ducă acasă așa.

— Jur pe viața mea că nu am vrut să mă dau la tine, spun cu blândețe, simțind că parcă întreaga situație este complet ireală, și înțeleg că poate te simți prost din cauza asta, dar cred că ai nevoie să vorbești cu cineva. De ce nu vii la mine acasă, doar să vorbim. Ți fac o cafea, apoi poți să te duci la tine.

Până să intrăm pe ușa casei mele, nu mai sunt foarte sigură dacă s-a întâmplat într-adevăr ceva. Mă uit pe geamul taxiului în drum spre casă (a durat o veșnicie, dar până la urmă am găsit unul) și mă întreb dacă nu cumva am adormit la masă și am visat că am avut cel mai tare futai din viața mea, cu Mark, într-un gang sordid în drum spre casă. Mă întreb serios dacă n-a fost doar o iluzie de-a mea.

Fac o cafea și ne așezăm pe canapea la distanță unul față de celălalt, nici unul neîndrăznind să vorbească primul, neștiind ce căutăm amândoi aici.

— E aiurea, zice Mark. În primul rând nu te cunosc altfel decât, ăă...

Are bunul-simț să roșească, iar eu îmi dau seama că n-a fost totuși un vis. Ne-am pus-o, categoric, altfel n-ar roși. Apoi continuă:

— ...Și tu lucrezi la aceeași firmă și nu pot să cred ce s-a întâmplat în seara asta, iar acum nu-mi vine să cred nici că sunt aici și...

— Mark, îl opresc eu, punând mâna cu blândețe pe brațul lui. Știu că sună ciudat, dar uneori e mult mai ușor să vorbești cu străinii decât să vorbești cu cei pe care îi cunoști. Sunt cunoscută pentru multe chestii, dar lucrul pentru care sunt renumită, în afară că sunt bună la pat (pe asta am aruncat-o ca să mai relaxez atmosfera și, chiar dacă poate a fost total nepotrivit, are efect și Mark reușește să schițeze un zâmbet trist), este discreția mea. Poate că nu e treaba mea, dar lași impresia că ești nefericit și pari un om care poartă o povară extrem de grea pe umeri. Mie nu trebuie să-mi explici nimic, și nu spun asta fiindcă mai vreau un număr, dar aș vrea să te ajut și-ți spun asta pentru că eu cred că ești un tip de treabă care pare să aibă nevoie de un prieten.

Mă opresc să-mi trag sufletul.

— Nu știi de unde să încep, spune el, apoi râde cu amărăciune. Dacă aș începe cu ce s-a întâmplat în seara asta, probabil că nu m-ai crede.

— Continuă. Ce s-a întâmplat în seara asta?

Îmi povestește cum s-a dus acasă și a găsit-o pe prietena lui împreună cu o amică de-a ei îmbrăcate în niște cearceafuri albe, dansând într-un fel de ritual ocult, aproape în transă, fluturându-și cearceafurile deasupra unor lumânări aprinse împrăștiate peste tot prin cameră.

— De fapt era foarte frumos, spune el, dar în final am avut un scandal enorm fiindcă motivul de la care a pornit era complet ridicol. E disperată să rămână însărcinată, încearcă de multă vreme și nu reușește, dar în loc să facă ceva concret în privința asta, să se ducă la un medic, face tot felul de chestii ridicole, îmi pune boabe de ienupăr în portofel, fiindcă se zice că îmbunătățesc potența și dansează în jurul unor lumânări pe care a desenat niște penisuri.

Nu mă pot abține. Încep să râd.

— Ce?

— Ce?

— Cum adică, lumânări cu penisuri pe ele?

Nici măcar nu vreau să descriu imaginea care-mi trece fulgerător prin minte.

— Nu știu, spune el ridicând din umeri. Era o lumânare mare cu un penis incrustat pe ea.

— OK. Îmi vine un gând în minte. Deci porți la tine boabe de ienupăr?

Mark se caută în buzunarul din interior, deschide portofelul și varsă oftând câteva boabe de ienupăr pe măsuta de cafea. Luăm amândoi câte una și ne uităm cu atenție la ea.

— Parcă i-ar fi teamă, zic eu într-un târziu.

— Bineînțeles că îi este teamă. Și mie mi-e teamă. Dar dacă ne e teamă, asta nu înseamnă că o să rămână însărcinată. Trebuie să facă ceva.

— Înțeleg, Mark, dar probabil că e cel mai rău lucru din lume să nu poți să rămâi însărcinată. Aș minți dacă aș spune că înțeleg lucrul ăsta, fiindcă eu nu am de gând să fac copii, dar sunt sigură că sterilitatea ți-ar compromite însăși feminitatea.

— Dar cu mine cum rămâne? spune Mark și, în timp ce mă privește, suferința din ochii lui mă sperie. A spus că e vina mea. Că ea poate rămâne însărcinată și, deci, eu sunt ăla steril.

— Iisuse, fac eu cu un oftat prelung. Chiar așa ți-a spus?

— Cam așa.

— E nasol, Mark. Stăm tăcuți o vreme. Pot să te întreb altceva? Se uită la mine și nici nu sunt sigură dacă să-l întreb ce am în minte, dar nu pot să mă abțin, e prea important. Tu, de fapt, vrei copii?

— Da, desigur. Îmi plac copiii. Întotdeauna am vrut copii.

— OK, atunci să te întreb altfel. Tu chiar vrei copii cu *Julia*?

E o întrebare grea și Mark își ține respirația.

— Ce vrei să spui?

— Te întreb dacă ești fericit cu ea. Atât de fericit încât să-ți petreci restul vieții alături de ea. Să te trezești lângă ea în fiecare dimineață, să o săruți pe ea în fiecare seară înainte de culcare. Ce vreau eu să te întreb, Mark, este dacă, în cazul în care veți reuși, vrei ca Julia să fie mama copiilor tăi. Partenera ta pentru tot restul vieții. Asta vreau să te întreb. Atâta tot.

Urmează un moment foarte lung de tăcere, timp în care Mark își lasă capul în mâini. La început am impresia că plânge, însă după aceea ridică privirea spre mine și observ că nu are lacrimi în ochi.

— Cândva aș fi spus da. Categorie. Dar acum nu mai sunt sigur de nimic.

O iubesc pe mama. Vreau să spun că eu *chiar* o iubesc foarte mult pe mama. E cea mai bună prietenă din lume și n-am înțeles niciodată cum se face că prietenele mele nu se înțeleg cu mamele lor, fiindcă nu e aceasta cea mai importantă relație pe care trebuie să o aibă o fată?

Poate pentru că părinții mei au divorțat, pentru că eu și maică-mea nu ne avem decât una pe alta, dar în adolescența mea, când prietenele mele veneau la mine pufnind și trosnind cât le urau pe mamele lor și ce părinți absurzi aveau și întrebau dacă n-ar putea să vină să locuiască la noi, încă de atunci îmi ziceam că mama mea e fantastică.

A fost, într-adevăr, sora mai mare pe care n-am avut-o niciodată. Era bine că semăna cu mine și că nu părea foarte bătrână, dar nici *nu era* foarte în vârstă, căci m-a făcut la 20 de ani, așa că pe vremea când eu eram adolescentă, ea avea, Dumnezeu, cam vârsta pe care o am eu acum.

Doamne, ce ciudat! Aș putea avea o fiică de 12 ani. Văd astfel de femei tot timpul. Femei de vârsta mea cu acea expresie de oboseală și permanentă hărțuire pe chip, împingând cărucioare și explicând diverse unor piticoți, având după ele alți puștani de 12 ani, plictisiți și disperați să crească mari și să plece.

Copiii n-au făcut niciodată parte din planurile mele. Dacă se întâmplă să zăresc vreun magazin Materna pe strada pe care trec, am grijă să mă uit în altă parte. Reclamele așa-zis „drăguțe“ cu bebeluși în fundul gol nu m-au impresionat niciodată, sunt doar o manipulare cinică a emoțiilor, iar eu, din fericire, nu m-am născut cu gena bebelușilor.

Nu mă interesează bebelușii și nu mă interesează să vorbesc despre bebeluși. Aș putea spune că nu fac parte din viața mea, dar, din păcate, mi-au afectat viața pentru că, de fiecare dată când mă sună vreo prietenă să-mi spună emoționată că e însărcinată, eu trebuie să sar în sus de bucurie, când de fapt pe mine mă lasă rece.

Și uite-așa mai tai un nume de pe lista felicitărilor de Crăciun, căci știi exact ce se va întâmpla. Prietenele mai sensibile vor continua să se vadă cu mine și după ce rămân însărcinate și vom reuși să avem o conversație normală. Vom vorbi despre muncă, prieteni, viață, bărbați, deși nu neapărat în ordinea asta. Eu le-aș întreba cum se simt, iar ele ar spune că bine și cam atât. Cele mai puțin sensibile vor sta acolo toată seara, presupunând că mor de curiozitate să-mi vorbească despre ecografiile lor. Își închipuie că mă fascinează poveștile lor despre răul de dimineață, anecdotele pe care le scornesc despre picioarele lor umflate, ca să-și facă istorisirile mai savuroase. Trăncănesc întruna despre sarcină și bebeluși, despre cum vor decora camera copilului, în timp ce eu număr în gând minutele și mă întreb cât de repede pot să plec fără să par nepoliticoasă.

Cu toate că, la un moment dat, nici nu cred că-mi mai pasă.

Oricât de sensibilă ar fi prietena, rezultatul final este întotdeauna același. Trimiți obligatoriu solicitarea și florile când se naște copilul, apoi trebuie să faci și o vizită. Stai acolo turbând de plictiseală în timp ce ele strâng în brațe pruncul care țipă și încerci să pari interesată și le asculți povestind pentru a mia oară în săptămâna aia cum au născut ele.

Pleci acasă plină de tristețe, fiindcă, oricât de apropiate ați fi, știi că e o altă prietenă pe care n-o s-o mai vezi. Nu veți mai avea nimic în comun, pentru că pe tine nu te interesează copiii, iar pe ele nu le mai interesează viața.

Mă cutremur numai când mă gândesc la treaba asta.

Prietenele mele psiholoage amatoare (cele care au copii) spun că eu de fapt mă protejez ca să nu fiu rănită. Asociez angajamentul și copiii cu părinții, iar părinții cu suferința pe care am simțit-o când a plecat tata. Spun că nu vreau să mă mărit sau să am copii pentru că mi-e frică.

Eu zic că e pentru că am lucruri mai importante de făcut.

Și nu că aș fi avut o copilărie oribilă și niște părinți groaznici, iar eu nu vreau să le fac asta copiilor mei. Sigur, în primul an a fost greu. Mama a fost, ca să fiu blândă, distrusă. Când plângea îi aduceam suc Ribena, mă cuibăream lângă ea pe canapea și o mângâiam pe cap, pentru că așa îmi făcea și ea mie când eram supărată – nu știam ce altceva să fac.

Până la urmă n-a mai plâns atât de mult și curând o serie de *prieteni* au început să vină și

să plece, nici unul nu era permanent, dar toți au ajutat-o să-și păstreze zâmbetul pe chip mai tot timpul.

— Nu „unchi“, îmi spunea ea când o întrebam de ce prietenii mei aveau voie să le zică „unchi“ *prietenilor* mamelor lor și de ce *prietenii* ei erau doar Bob. Sau Michael. Sau Richard. Acum înțeleg, firește. Nu voia să se căsătorească. Nu voia să se lege. Am fost, am văzut cum e, râdea ea veselă. Voia să se distreze. Voia să se simtă frumoasă și să fie tratată bine. Normal că era vorba și despre sex, dar mai mult era vorba de atenție. Și când simțea că atenția lor scade, trecea mai departe.

Așadar, „unchii“ presupuneau o familiaritate și o continuitate pe care ea nici nu le dorea și de care nici nu avea nevoie. O familiaritate și o continuitate care nu aveau să existe niciodată, chiar dacă unii dintre ei erau într-adevăr foarte draguți. Îmi aduc aminte că mie îmi plăcea cel mai mult de Bob. Era clar că se gândea că drumul spre inima mamei trecea pe la fiica ei și, mulțumită lui Bob, trusa mea de machiaj Girl's World avea mai multe farduri decât aveau prietenele mele. Ba mai mult, fardurile mele erau adevărate și puteam să le și folosim.

Pe măsură ce-am crescut, eu și mama am devenit tot mai apropiate. Unii spuneau că e nesănătos, că trebuie să existe limite între părinți și copii, dar mie îmi plăcea că puteam să-i spun Viv, iar pe ea nu o deranja; că împrumuta de la mine fustele *ra-ra*, iar eu îi luam cu împrumut pantalonii de călărie; că la 15 ani, când am decis să iau pilule anticoncepționale (nu pentru că făceam

cova, ci pentru că speram să fac), cea care m-a însoțit la clinica de planning familial a fost mama.

Îmi plăcea faptul că, după ce ne plecau iubiții acasă, în seara respectivă sau a doua zi dimineața ne așezam amândouă pe canapea și reluam fiecare detaliu, râdeam împreună, beam vodcă și gin tonic dacă eram fericite și mâncam porții uriașe de snackuri Fruit'n'Nuts dacă eram supărate.

Acum ea locuiește în Lewes. E tot singură. Sunt momente când mă gândesc că ar trebui să se mărite. Nu că ar fi nefericită, ci pentru că, pe măsură ce înaintezi în vârstă, ți-e din ce în ce mai greu singură și pentru că eu cred că merită pe cineva care să aibă grijă de ea. Dar le are pe prietenele ei, câinele ei și, mai nou, bridge-ul și zice că asta e tot ce-i trebuie în viață. Ah, și pe mine, desigur, motiv pentru care vine să mă vadă în weekendul ăsta.

— Și ia zi, șmechero.

Viv a făcut turul apartamentului din Belsize Park (care a durat cam cinci minute) și m-a scos în oraș la cumpărături. Am luat autobuzul la Swiss Cottage și acum mergem pe Wellington Road înspre Selfridges, cunoscut, pentru mama mea cel puțin, și sub numele de Mecca.

— Ce să zic?

— Am văzut apartamentul, am văzut ce bine ți se potrivește Londra, am auzit totul despre munca ta, dar n-am auzit nici o vorbă despre viața ta amoroasă.

— Ce viață amoroasă? mormăi eu cu un aer misterios, fiindcă ăsta e singurul capitol care nu merge prea bine.

De fapt, de la episodul ăla cu Mark pe alee, nu s-a mai întâmplat nimic. Și, zău, nu pot să-l pun la socoteală. O fi fost el incredibil de sexy în seara aia, dar a fost doar o aventură de-o noapte pe care nici unul dintre noi nu o va repeta.

— Parcă ziceai ceva de un tip de la tine de la serviciu. Ce era? Contabil? Nu! Avocat. Nu cu avocatul de la serviciu ai mai cochetat tu? Ce s-a mai întâmplat cu el? Părea foarte simpatic.

Fir-ar să fie! Am uitat că am vorbit cu ea chiar a doua zi și i-am povestit totul.

— Nu se întâmplă nimic, oftez eu privind pe geam. E un tip nemaipomenit, dar are o prietenă și mai e și coleg de serviciu, așa că ar fi complicat chiar dacă n-ar fi avut o relație și probabil că nu e pentru mine, oricum.

— Ciudat, nu-i așa? Se întoarce spre mine. Am crezut întotdeauna că, dacă mă mut la Londra, am să găsesc cu siguranță un bărbat. Credeam că e plin de bărbați. Presupun că, totuși, oriunde te duci, viața ta rămâne tot viața ta și tu rămâi tot tu. Dar am crezut întotdeauna că lucrurile se vor schimba la Londra. Că vor fi mai frumoase. Mai incitante.

— Ce vrei să spui, credeați că vei găsi un bărbat? Niciodată n-ai vrut un bărbat, îți amintești? Zâmbește.

— Ah, așa am spus? Cred că niciodată n-am găsit un bărbat care să fie pe placul meu.

— Cum adică?

Ridică din umeri.

— Cu cât petreceam mai mult timp singură, doar tu și cu mine, cu atât mai multe așteptări aveam. Nu era de ajuns să fie afectuos sau loial sau bun cu tine. Credeam că trebuie să fie și

frumos și simpatic și deștept și plin de imaginație, iar pe vremea aia credeam că și banii contează.

— Dar lucrurile astea *sunt* importante, spun eu nedumerită.

— Poate, dar nu sunt esențiale. Am avut relații cu bărbați minunați, dar am așteptat prea mult de la ei și întotdeauna am mers mai departe crezând că voi găsi bărbatul perfect. Că voi găsi pe cineva de care să mă îndrăgostesc nebunește și care să fie sufletul meu pereche. Jumătatea mea.

— Încă îl poți găsi.

— Cred că l-am găsit de multe ori, spune ea cu tristețe. Doar că nu eram pregătită să fac compromisuri. Îți amintești de Bob? Eu încuviințez din cap. Îl văd uneori la clubul de bridge. Minunat om. Era un bărbat într-adevăr minunat, dar știi ce? Am crezut că nu e îndeajuns de bun pentru mine pentru că era constructor. Pe tine te iubea, pe mine mă trata ca pe o regină și ne distrăm extraordinar împreună, dar eram tânără și arogantă și am ratat șansa unei fericiri adevărate.

— Acum s-a căsătorit?

— Oh, da. S-a căsătorit cu Hilary Stewart.

Nu-mi dau seama despre cine e vorba.

— Ți-o amintești pe Josephine Stewart? Erai colegă de școală cu ea. La câțiva ani după ce a murit Rodney, Bob și Hilary au început să iasă împreună. Și am auzit că sunt foarte fericiți.

— Iisuse! fac eu aproape șuierând, pentru că Josie Stewart era cea mai bogată fată din clasă. Locuiau într-o casă albă imensă și venea la școală cu un Rolls-Royce verde închis.

— Înseamnă că Hilary nu a avut aceleași pretenții, spun eu.

— E mai ușor când nu ești obișnuită să fii singură.

— Nu pot să cred ce-mi spui. Eu am crezut întotdeauna că ești singură pentru că așa ai vrut tu, pentru că erai mai fericită așa.

— Aș minți să spun că nu eram fericită. Te aveam pe tine și am avut o viață frumoasă împreună, dar dacă aș fi fost mai fericită cu un bărbat alături de noi? Ridică tristă din umeri. Cred că n-o să aflu asta niciodată.

— Dar tu ești un exemplu pentru mine. Mă simt nedumerită și în același timp nu știu de ce. Tu ești motivul pentru care nu vreau să mă mărit. Le spun tuturor despre tine, că n-ai avut nevoie de nimeni și că ai fost fericită atâta timp cât ai avut un cerc de prieteni și rude în preajma ta.

Urmează un moment de tăcere în care mama nu spune nimic.

— Maeve, scumpo, zice ea, ești mulțumită de viața ta socială aici, în Londra? Ai prieteni? Ești fericită? Nu spun că trebuie să ai un bărbat ca să fii fericită, dar știu ce singură te simți dacă nu ai pe nimeni și-mi fac griji pentru tine când nu îți sunt aproape. Știu cât ești de independentă și știu că tu crezi că ți-e bine fără un bărbat, dar să nu faci ce am făcut eu. Nu sacrifică un bărbat minunat pentru principiile tale, indiferent care ar fi ele.

— Pfff, fac eu. Numai să am norocul să-l găsesc. După cum vezi, Londra – și arăt cu mâna spre Baker Street – nu e chiar plină de bărbați eligibili. Chiar dacă lucrezi în televiziune.

Îmi place că mama nici nu se sinchisește să se uite la Jaeger. Mergem glonț la etajul al doilea,

la Selfridges, trecând pe la toaletă pentru că am o nevoie stringentă, și ne ducem la raionul cu articole haioase și tinerești. În câteva minute îmi iau să probez o jachetă tricotată, strâmtă, de culoare verde, un top mulat roz aprins și o pereche de pantaloni strâmți, pe picior, de un bleumarin închis. Mama își alege o cămașă din dantelă neagră care e mult prea tinerească pentru ea, dar în care cu siguranță o să arate bestial, și o fustă neagră, strâmtă.

Luăm aceeași cabină de probă, în care decidem să ne schimbăm pe rând, pentru că nu e suficient spațiu pentru amândouă, dar e mult mai amuzant să facem asta împreună, așa că ea se cocoată pe un taburet cât timp eu probez topurile.

— E ciudat, zic eu, că jacheta mea tricotată, în mod normal mărimea 12, se cascadează între nasturii închiși, lăsând să se vadă porțiuni mari de piele albă.

— Te-ai îngrășat?

— Nu cred, deși...

Dacă mă gândesc bine, îmi dau seama că hainele îmi vin mai strâns pe corp. Chiar ieri, după ce-am mâncat, a trebuit să-mi desfac nasturele de la pantaloni ca să mă simt mai bine. E ciudat, pentru că am avut mereu cam aceeași greutate din adolescență. Port mărimea 12, nici mai mult, nici mai puțin.

Doar că, e clar, acum nu mai e 12.

Probez pantalonii și mă întorc uitându-mă nedumerită la mama, fiindcă nici măcar nu pot să-i închid. Nici măcar cât să zic *păs*.

— Cred că nu sunt mărimea care trebuie. Or fi pus eticheta greșit. Mă răsucesc să văd eticheta care e la spate, băgată înăuntru. Fir-ar să fie!

Sunt mărimea 12. Ce crezi, Viv? M-am îngrășat? Am o senzație de panică pe care n-am mai simțit-o până acum, deoarece nu m-am îngrășat niciodată și nici n-a trebuit să mă gândesc la așa ceva, iar asta e o problemă complet nouă pentru mine.

— Păi, arăți un picuț mai mare. Dar foarte puțin. Abia dacă se vede.

Ne uităm amândouă la haine, apoi la corpul meu.

— Ai sânii cam mari, totuși, zice Viv uitându-se mai bine. Nu cumva ești înaintea de stop?

Încep să râd.

— Mamă, de-aia te iubesc eu. O îmbrățișez în timp ce nasturii jachetei de pe mine stau să se rupă. Am uitat cu totul de stop. Mă aplec să-mi scot agenda din geantă și caut prin ea, pentru că habar n-am când trebuie să-mi vină, dar trebuie să fi scris un DC – data la care-mi vine ciclul –, doar că de cele mai multe ori uit să fac chestia asta.

— Rahat!

— Ce e?

— Cred că iar am uitat.

Dau paginile înapoi unde am notat ultima menstruație, care a fost acum șase săptămâni. Ceea ce înseamnă că trebuia să-mi vină de-acum două săptămâni. Nu se poate să fie așa.

— Nu, nu se poate să fie așa. Dau înapoi și încep să calculez din nou.

— Deci, când trebuie să-ți vină?

— Nu știu. Îi dau mamei agenda. Ia vezi tu. Uite, mi-a venit pe 12 februarie, deci ar fi trebuit să mai fie o dată pe 9 martie, asta înseamnă că trebuie să-mi vină pe 3 aprilie, atunci de ce am toate simptomele premenstruale acum?

Viv se uită în agendă, apoi în gol calculând pe degete, apoi din nou în agendă.

— Ești *sigură* că ți-a venit pe 9 martie? spune ea încet.

— Bineînțeles că mi-a venit. Sau nu?

Deodată îmi dau seama ce vrea să spună și mă las moale pe taburet.

— Nu mi-a venit? La naiba! Viv, nu știu. Nu-mi amintesc dacă am fost pe stop sau nu.

— Uite, dacă îți amintești ce ai făcut în perioada aia, s-ar putea să-ți aduci aminte și dacă ai fost pe stop sau nu, bine?

— Bine, încuviințez din cap, încercând să ignor faptul că inima îmi bate nebunește.

— Pe 9 martie ai avut întâlnire cu Mike Jones la ora 3. Se uită la mine așteptând, dar eu clatin din cap că nu-mi spune nimic. Mă întâlnesc cu Mike Jones de un milion de ori și toate întâlnirile sunt la fel. Seara ai ieșit să bei ceva cu unul pe nume Johnny.

— Oh, îmi aduc aminte. Ne-am dus la un bar în Gabriel's Wharf. Dar nu-mi aduc aminte dacă eram pe stop.

— Pe 10 ai fost într-un studio de editare.

— Nimic.

— Seara ai avut o întâlnire cu Stella?

— Nu. Nimic. Nu-mi aduc aminte dacă eram pe stop.

— Scumpa mea, spune mama zâmbind larg, fără să ascundă o privire îngrijorată, cred că după asta ar fi bine să mergem să cumpărăm un test de sarcină.

Inima îmi bate nebunește, aproape să-mi sară din piept.

Nu prea vorbim pe drumul de întoarcere. Viv e incredibil de dulce și plină de compasiune, mă mângâie întruna pe braț și se uită la mine cu o îngrijorare nemărginită. Acasă mă trimite la baie în timp ce ea se agită prin bucătărie să facă un ceai, sporovăind despre tot felul de prostii doar ca totul să pară în continuare normal.

Între timp eu mă simt de parcă m-aș fi trezit în mijlocul unui vis suprarealist. Nu un coșmar, pentru că nu s-a întâmplat nimic deocamdată, dar mă simt de parcă aș fi un observator, de parcă toate astea se întâmplă altcuiva și nu mie, iar eu sunt doar curioasă să văd ce se întâmplă, să văd ce face această persoană care seamănă cu mine și vorbește ca mine.

Am încuiat ușa de la baie, am scos testul din pungă de la Boots și observ că îmi tremură mâinile, dar chiar și așa, nu acord prea multă atenție. N-am mai făcut un test de sarcină. N-a fost niciodată nevoie. Și, cu toate că tremur, știu absolut sigur că nu pot fi însărcinată. Cum aș putea să fiu însărcinată doar pentru că singura dată, prima dată când m-am lăsat purtată de pasiune, nu am folosit un prezervativ?

În plus, mai e vorba și de Mark, pentru că n-a zis el că Julia îl urăște fiindcă nu e fertil? Nu stătea el la mine pe canapea, după nefericitul eveniment la care nici nu vreau să mă gândesc, și zicea că relația lui e în rahat fiindcă Julia îl învinuiește pe el? Că de luni de zile au tot încercat, că ea a mai fost însărcinată și problema e categoric a lui?

Scot pachetul din cutie și mă uit la el un timp, apoi scot toate notele și instrucțiunile și le citesc

pe îndelete. Nu că trag de timp sau ceva de genul
Asta. Pentru că eu nu sunt însărcinată.

„Cu vârful îndreptat în jos, introduceți capătul
absorbant al testului...”

— Maeve? Ești bine? Ai nevoie de mine? întreabă Viv prin ușă.

— E în regulă, mami. Amuzant cum încep să-i
spun mami la nevoie. Nu că am nevoie de ea, dar
mă liniștește să știu că e aici. În caz de ceva.

În caz de ce?

Pentru că nu am cum să fiu însărcinată. În
nici un caz. Fir-ar să fie, în nici un caz.

În sfârșit, simt nevoia să urinez din nou, ceea
ce nu mă surprinde, fiindcă m-am dus de atâtea
ori la toaletă zilele astea, culmea, dar poate că e
din cauza apei pe care o beau. Regimul de detoxi-
fiere din *Daily Mail* presupunea să bei zilnic cel
puțin doi litri, așa că beau ca o disperată și-mi
petrec jumătate din zi stând la toaletă.

Inspir adânc, desfac testul și mă deschei la
pantaloni.

Acu-i acu’.

Viv se uită la figura mea zâmbitoare și imediat
începe și ea să zâmbească larg.

— Oh, slavă Domnului, râde ea, în timp ce se
apropie să mă cuprindă cu brațele și să mă îm-
brățișeze. O oră întreagă de așteptare îngrozi-
toare, chiar am crezut că ești însărcinată.

O las în pace, păstrându-mi zâmbetul pe față,
și ridic testul ca să i-l arăt. Sunt două câmpuri.
Două linii albastre groase. Viv se uită la mine
nedumerită.

— Asta înseamnă că e negativ? Nu-i așa?

În clipa aceea încep să plâng.

Șoc.

Șoc total, pur și simplu.

Nu trebuia să se întâmple asta. Nu face parte din planul meu. Nu vreau copii. Niciodată n-am vrut copii, iar gândul că e ceva ce crește în mine mă face să mă simt rău.

Dar poate că nu e. Poate e o greșeală. Dacă există rezultate fals negative, și e clar că există, atunci cu siguranță există și fals pozitive, nu?

Viv iese să mai cumpere un test și știu, văd în ochii ei că și ea e la fel de șocată ca mine și că singurul mod ca să rămână calmă este să facă mereu câte ceva. Întâi îmi pregătește o ceașcă de ceai, apoi insistă să spele ea vasele și practic sare să dea fuga la farmacie când îi spun de chestia cu rezultatul fals pozitiv.

Doar că eu am sentimentul oribil că nu există rezultate fals pozitive. Știu că am citit undeva că hormonul care face să se albăstrească testul este prezent în organism numai când ești însărcinată și că nu există absolut nici o posibilitate ca testul să devină albastru fără el.

Cu toate astea, Viv se întoarce cu un test de sarcină și o pungă de bomboane Malteser (îmi plăceau la nebunie când eram mică) și – lucru și mai îngrijorător – cum dau cu ochii de bomboane,

sunt mult mai preocupată să mănânc Maltesers decât să fac un nou test de sarcină, iar mie chiar nu-mi mai place ciocolata.

— Maeve, scumpo, spune Viv, ațintind o privire îngrijorată asupra mea, în timp ce eu îndes în gură o grămadă de bomboane. Cred că ar trebui să mai faci un test.

Așa că mă duc din nou la baie și revin câteva minute mai târziu ridicând din nou din umeri.

— Da. Mă prăbușesc pe canapea. Tot însărcinată.

— Maeve, trebui să vorbim despre treaba asta. Trebuie să vorbim despre ce ai de gând să faci.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, și-mi dau seama că într-adevăr nu vreau.

Nu vreau decât să dispară toată povestea asta, să mă prefac că nu s-a întâmplat niciodată.

— N-o să dispară de la sine, zice Viv cu blândețe, strângându-mă ușor de braț. Ești însărcinată și acum trebuie să decidem ce e de făcut în continuare.

— Cum adică ce e de făcut în continuare? Nu e decât un singur lucru de făcut, ce naiba!

Vocea mi-e dură și o văd pe Viv cum tresare, dar zău! Ca și când aș avea de ales...

— Mamă. Mă așez lângă ea, iar ea se pregătește să m-asculte. Te iubesc și știu că mă vei sprijini indiferent de decizia pe care o iau, dar mai știu și cât de mult îți plac copiii și cât îți dorești un nepot. Mă trece un fior. Acum nu e momentul potrivit, spun eu pe un ton cât se poate de blând. Ochii i se umplu de lacrimi și mă simt ca o ticăloasă, dar trebuie să o fac să înțeleagă. Nu sunt pregătită să fiu mamă. Eu nu sunt ca tine. Știu că m-ai crescut singură și știu că și

atunci când ți-a fost cel mai greu n-ai fi făcut altfel, dar suntem foarte diferite. Eu am cariera mea, mamă, ăsta e lucrul cel mai important pentru mine și nu îmi doresc un copil. Un copil ar strica totul.

Ochii lui Viv se umplu de lacrimi care încep să i se prelingă pe obraji, iar eu o cuprind în brațe încercând să o liniștesc și nu pot să mă gândesc decât că totul e ciudat. Iată-mă consolând-o pe mama când, de fapt, eu sunt cea însărcinată. Eu sunt cea care va face un avort.

Într-un târziu, Viv ridică privirea spre mine.

— Oh, Maeve, oftează ea. Eu te iubesc și ai dreptate, voi fi întotdeauna alături de tine, dar nu se poate să te pripești când iei o astfel de decizie. Nu mai e vorba doar de tine. Iubito, acolo e o nouă viață care crește în tine, un copil, nepotul meu...

Și începe să plângă din nou.

— Nu e un copil, zic eu pe un ton aspru, mai aspru decât aș fi vrut și mă ridic să mă îndrept spre fereastră, unde mă uit la mașini o vreme, întrebându-mă cum de viața celorlalți continuă ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, în timp ce a mea tocmai a fost întoarsă pe dos.

Deși, zău, nu e decât un avort, ce naiba! Practic toate tipele pe care le cunosc au făcut un avort la un moment dat. Sinceră să fiu, e un adevărat miracol că nu mi s-a mai întâmplat până acum. Și toate trec peste asta. Nu e mare chestie.

— Nu e mare lucru, zic eu încă stând cu spatele la Viv, privind fix fereastra luminată a apartamentului de peste drum.

Datorită ferestrelor largi, glisante, în stil georgian, pot vedea bine în camera de zi și, bineînțeles,

ironia face să mă uit la un cuplu de tineri care stau pe podea și se joacă încântați cu un copilăș care încearcă să meargă de-a bușilea. Îl privesc pe copilăș cum se târăște în genunchi, apoi cade pe burtă, iar părinții se apleacă și îl acoperă cu săruturi.

Iar eu nu simt absolut nimic.

Mama ridică privirea și observă că îi urmăresc, însă eu trag jaluzelele ca să nu-i mai văd.

Și nu simt absolut nimic.

— Nu este un copil, mamă. Mă întorc și mă așez pe canapea, întrebându-mă de ce nu mă simt rău. Întrebându-mă de ce nu simt nimic decât oboseală și o ușoară amorțeală. E o... *nimica toată*. Nu-i nimic. Nu e un copil, nu e copilul meu și nu e nepotul tău. Nu trebuie să mai gândești așa, altfel nu pot să fac față situației.

O aud pe Viv cum se reculege și în cele din urmă își șterge nasul și spune că înțelege.

Ne prefacem că e o seară obișnuită. Pregătim masa și mâncăm în fața televizorului, cu picioarele sprijinite de măsuta de cafea, infulecând paste Primavera. Nu mai pomenim nimic despre sarcină tot restul serii și, când apare vreun spot publicitar cu un bebeluș, Viv sau eu comutăm repede pe alt canal. Este obositor, dar așa trebuie să facem. Să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic.

— Dar tatăl?

Mă opresc la jumătatea unei felii de pâine prăjită și o văd pe Viv în cadrul ușii cu ochii cârpiți de somn.

Lui Viv îi place întotdeauna să doarmă până târziu duminica dimineața, așa că, atunci când

m-am trezit, am trecut în vârful picioarelor pe lângă ea, care dormea pe canapea, și m-am furișat în bucătărie să fac ceai și pâine prăjită. Și încă o felie de pâine prăjită. Și încă una. Doamne, da' ce foame-mi e!

— *Ce e cu tatăl?*

— Ai de gând să-i spui?

— Nu știu. Nu m-am gândit, dar nu. Nu cred că e nevoie să știe.

Viv intră oftând, își face o cafea, apoi se așază pe taburet de partea cealaltă a mesei din bucătăria mea cea mică.

— Maeve...

Mă pregătesc pentru că, după tonul vocii, îmi dau seama că n-o să-mi placă ce vrea să-mi spună.

— N-am de gând să-ți spun banalități de genul are dreptul să știe sau îi ești datoră sau așa ceva, fiindcă eu nu cred că e neapărat adevărat, mai ales că a fost vorba doar de o aventură.

Oftez ușurată.

— Dar, continuă ea, omul ăsta, cum ziceai că-l cheamă?

— Mark.

— *Mark*. Nu mi-ai spus tu că el credea că e steril? Nu ziceai că era extrem de nefericit pentru că prietena lui îl învinuia că nu rămânea însărcinată?

— Cum naiba îți amintești toate astea?

Sunt uimită și oarecum îngrozită. Înțeleg ce vrea să spună și-mi dau seama că are dreptate. Cum aș putea să-l las fără să știe lucrul ăsta? Nu că aș vrea să se implice într-un fel, dar cum pot să-l las pe acest om să creadă în continuare că e steril, când e clar că nu e?

Azi-noapte am stat trează și m-am gândit
... în șir, spune Viv. N-am putut să dorm și am
vut să te trezesc să te întreb de el, dar trebuia
a te las să dormi. Știi ce vreau să spun, nu?

— Știu.

— Are dreptul să știe că poate să aibă copii.
Asta-i tot. Dacă nu vrei să faci nimic altceva,
buneste bine, dar nu-l poți lăsa pe bietul om să
creadă în continuare că el e vinovat față de prie-
tina lui. Mai e cu ea, nu?

Vocea lui Viv devine brusc plină de speranță,
dar eu simt că-mi vine să plâng. Iisuse! Nu-mi
sta deloc în fire.

Oh, mama! E atât de ușor de citit. Văd că
încearcă tot ce-i stă în putere, dar știu ce gân-
doște. Se roagă ca Mark și Julia să se fi despărțit,
dar Mark să mă convingă într-un fel să mă răz-
gândesc și toți trei, copilul, Mark și cu mine, să
trăim fericiți până la adânci bătrâneți.

Aș putea să-i dau speranțe, fiindcă se zvo-
nește că Julia chiar și-a luat tălpășița și acum se
distrează ca pe vremuri la New York, dar cine
știe dacă e adevărat sau nu. Și până mai ieri
după-amiază, trebuie să recunosc, am trăit cu
gândul că eu și Mark am putea fi din nou împre-
ună. La urma urmei, a fost cea mai bestială par-
tidă de sex pe care am avut-o vreodată. Dar e
doar o iluzie. O relație e ultimul lucru de care am
nevoie.

Dar l-am văzut pe Mark în bar de câteva ori.
Și la cantină. Ne-am salutat din cap scurt și poli-
ticos, deși de vreo câteva ori ne-am privit unul pe
celălalt ceva mai mult decât era cazul și trebuie
să spun că am simțit cum mă străbate un mic fior.

Dar Mark nu e genul de bărbat cu care să te culci de câteva ori. Știu deja că e un tip pentru relații de lungă durată. E soțul ideal. Un om de casă. Și nu asta vreau eu. Am mai fost cu tipi ca Mark. La început crezi că amândoi vreți același lucru. Viața sexuală e grozavă și te simți minunat.

Pe urmă, până să-ți dai seama, se oferă să-ți pregătească cina, apoi li se pare normal ca, de fiecare dată când te întâlnești cu ei, să rămâi peste noapte și se dau răniți și supărați în timp ce stau în pat și te privesc cum te îmbraci la 1 noaptea. Dar tu știi că s-a terminat când împingeți amândoi un cărucior de cumpărături în Sainsbury sâmbătă dimineața. Asta îmi doresc bărbații ca Mark. Această conviețuire. Această intimitate. Această *cuplare* care pentru mine înseamnă doar osândă.

Bleacs!

Nu-mi trebuie.

Așadar, auzisem despre plecarea Juliei, iar eu mi-am zis că nu e treaba mea și că nu merg mai departe. Nu e genul meu. Nat, Niccy și Stella sunt, desigur, încântate. De câte ori nu le-am auzit povestindu-și fanteziile cu Mark Simpson.

Am sentimentul că Stella știe că s-a întâmplat ceva în seara aceea. Stella îmi seamănă. E rece și deșteaptă. Dacă n-aș avea încredere în capacitatea mea ca producător, aș zice că Stella este exact genul de femeie care reprezintă o amenințare. Și e *femeie*. Nat și Niccy, cu toate că sunt istețe și ambițioase, sunt încă niște copilițe. Stella a fost șefă de câteva ori. Se vede.

E cam cum sunt eu.

Nat și Niccy m-au tachinat în săptămâna de după seara petrecută la Chuck's Great American Rib'n'Beef Extravaganza, dar am râs și eu și-am lăsat-o moartă.

Stella n-a zis nimic, până într-o seară când eram la bar. Seara în care eu și Mark ne-am privit mai insistent. Tocmai vorbeam cu Johnny și Stella când i-am surprins privirea lui Mark peste umărul Stellei și m-am oprit chiar în mijlocul frazei. M-am oprit, nemaștiind unde mă aflu, cu cine sau despre ce vorbeam. Am scuturat din cap și am întrebat: „Ce spuneam?”, iar Johnny a râs și mi-a amintit că le povesteam despre războiul ratingurilor. Mi-am revenit și am continuat să vorbesc, dar Stella a întors încet capul să vadă ce sau cine m-a prins cu garda jos și, când s-a întors din nou spre mine, am știut că și-a dat seama.

N-a zis nimic până seara târziu. După câteva pahare. Deși tocmai asta-i chestia când vine vorba de Stella. Ai impresia că bea, dar la sfârșitul serii pare întotdeauna că e trează. Întotdeauna pare că-și amintește tot.

Cu alte cuvinte, face exact ca mine.

Stăteam amândouă la bar când mi-a zâmbit.

— Și zi, a spus ea trăgănat, ridicând din sprânceană. Mark Simpson, hm?

— Ce-i cu Mark Simpson? am întrebat eu calmă.

— Futabil sau ne? N-ai zis niciodată.

Știe, m-am gândit eu. La dracu'! Știe, știe, știe.

— Hmm. M-am prefăcut că mă gândesc, după care am zâmbit, sper eu, firesc. Cred că ar trebui să spun futabil.

— Ciudat. De ce oare nu mă surprinde?

Și, în loc să dau o replică inteligentă, mi-a pierit piuitul, iar ea a zâmbit, a ridicat paharul închinând tăcută, apoi a plecat și m-a lăsat cu un ușor sentiment de umilință.

Dar mi-a plăcut de Stella. Îmi place de ea. Îmi amintește de mine și, cu toate că-mi dau seama că știe, nu cred că s-ar preta la bârfe aiurea pe tema asta. Sau cel puțin așa sper. Nu pare genul. E prea șmecheră. Și, chiar dacă li se alătură lui Nat și Niccy în fanteziile lor complicate despre Mark, știu că acum s-a retras și nu face chestia asta decât ca să relaționeze cu fetele.

Acum o văd pe Stella cum mă urmărește când e Mark prin preajmă, îl urmărește pe el să vadă dacă mai e ceva ce-ar trebui să știe, iar eu am grijă să nu mă trădez cu ceva. A fost doar o partidă de sex, îmi vine să-i spun. O singură noapte. Nu se va mai repeta. El Nu E Genul Meu. Și de-aia, dragi prieteni, n-am să-i dau mamei speranțe false. Pentru că nu sunt pregătită să mă leg la cap.

— Nu știu ce mai face prietena lui, îi spun lui Viv pe un ton liniștit. Dar, mamă, știi cât am muncit să ajung unde sunt. Mă cunoști mai bine decât oricine altcineva, iar cariera e pe primul loc. Întotdeauna a fost. Știu că e greu pentru tine să accepți, dar căsătoria și copiii și toate lucrurile astea pur și simplu nu sunt pentru mine. Poate într-o zi, adaug eu ca să mai îndulcesc lucrurile. Dar deocamdată știu că fac ceea ce trebuie.

Viv reușește să zâmbească, apoi mă cuprinde strâns în brațe.

— Te iubesc, scumpa mea, zice ea. Și întotdeauna voi fi alături de tine, indiferent ce decizie iei.

— Știu, Viv. Și eu te iubesc.

Știu că ar fi trebuit să sun la vreo clinică sau la doctor, în fine, însă o parte din mine speră că problema va dispărea de la sine. Sunt sigură că am citit pe undeva că un procent destul de mare de femei pierd sarcina fără să știe măcar că au fost însărcinate, așa că de fiecare dată când merg la toaletă mă rog să văd o sângerare, să văd că natura va interveni cumva.

Și cât am? Șase săptămâni? Tot mai am timp. Berechet. Și-n plus, mă simt foarte bine. Doar puțin obosită, dar, slavă domnului, dimineața n-am nici o senzație de greață. Cu asta chiar că nu m-aș descurca.

— Unde mama dracului ai fost?

Ca de obicei, luni dimineață avem ședință cu echipa, iar Johnny întârzie. Un sfert de oră. De un sfert de oră se preumblă dracu' știe pe unde, cu un cappuccino în mână, de parcă n-ar avea nici o grijă pe lumea asta și nici măcar n-a avut bunul-simț să se scuze.

Îi cade fața, iar eu chiar că nu știu de ce sunt atât de furioasă, însă brusc sunt furioasă pe el. Cum îndrăznește să întârzie? Cum îndrăznește să intre așa, bine mersi, când noi ceilalți am avut bunul-simț să venim la timp.

— Nu permit așa ceva, zic eu pe un ton tot mai ridicat și-mi dau seama că încep să țip, ceea ce e ridicol, dar nu mă pot stăpâni de furioasă ce sunt. Cine dracu' te crezi? Crezi că ești mai breaz decât noi, ceilalți? Ești tu mai cu moț și ai impresia că poți să nu vii la ședință?

— Eu... îmi cer scuze, bâiguie el stupefiat. Metroul a fost anula...

Dar eu sunt pusă pe urlat și sincer nu-mi pasă de scuzele lui.

— Toți ceilalți au reușit să vină la timp, iar eu nu permit ca membrii echipei mele să nu mă respecte.

Izbucnesc în lacrimi.

Ce naiba se întâmplă? Ce naiba e cu mine? Ies în fugă din sală, suspinând ca un copil, copleșită de rușine, și intru valvârtej în toaleta femeilor, unde mă prăbușesc pe budă și plâng dezlănțuită cu capul în mâini.

— Maeve?

Se aude un ciocănit ușor la ușă și știu că Stella e îngrijorată, dar nu mă pot opri din plâns. Parcă sunt un copil și vreau să mă opresc, pentru că cel mai mare coșmar al meu devine realitate. Am pierdut în fața subalternilor mei; m-am umilit în fața lor, iar acum nu mă pot opri din plâns.

Și mai rău decât atât, nici măcar nu știu de ce plâng.

— Maeve? Ești bine?

Printre suspine aud alți pași și-mi dau seama după voce că e Nat, care o întreabă pe Stella ce s-a întâmplat.

— Întoarce-te în birou, spune Stella, și faptul că Nat o ascultă mă face să mă simt puțin mai bine.

E ceva în vocea Stellei incredibil de liniștitor și, după o vreme, suspinele mele devin doar niște sughițuri, apoi sughițurile se potolesc până ce aproape îmi revin. Trag niște hârtie igienică de

pe suport și mă șterg la ochi, apoi deschid ușa toaletei și o văd pe Stella stând în picioare, cu o expresie de îngrijorare pe chip.

— E totul în regulă? zic eu cu un surâs și mă întorc să ies pe ușă.

Mă simt absolut perfect.

— La naiba, știam eu! zice Ted chiar când intru în sală și-mi amintesc la timp să-mi șterg rimelul care mi s-a scurs. O ia pe urma Juliei. Pe cuvântul meu, scaunul ăla nenorocit e de vină. Toate femeile care se așază pe el sunt la început inteligente și sexy, apoi scaunul ăla le transformă în niște scorpii afurisite.

— Johnny, zic eu și Ted tresare, apoi începe să caute prin niște hârtii de pe birou cu un aer vinovat. Putem să vorbim ceva între patru ochi?

Johnny mă urmează afară, pașii noștri răsună în liniștea care s-a lăsat brusc în încăpere, iar el mă urmează fără să rostească un cuvânt până la automatul de băuturi, unde introduc câteva fise și apăs pe butoane pentru două ceaiuri.

Abia când mă întorc și mă uit la el îmi dau seama cât de supărat e, ceea ce mă face să mă simt groaznic.

— Îmi pare foarte rău.

Îi dau o ceașcă de ceai, dar el încă nu e în stare să se uite la mine.

— Johnny, uită-te la mine.

Ridică ochii și mă privește cu reținere, iar eu continui, surprinsă de reacția lui.

— M-am purtat groaznic cu tine. Nu știu ce să spun. Nu are nici o legătură cu tine, dar mi-am vărsat nervii pe primul om care mi-a ieșit în cale.

Nu am nici o scuză pentru felul în care ți-am vorbit și-ți promit că n-o să se mai întâmple.

Văd că încep să-l fac să înțeleagă.

— Johnny, se întâmplă unele lucruri în viața mea personală. Nu sunt lucruri despre care să pot vorbi, dar e un moment dificil pentru mine. N-ar fi trebuit să aduc problemele mele personale la serviciu și n-ar fi trebuit să mă răzbun pe tine. Poți să mă ierți?

Johnny zâmbește foarte timid și clatină din cap în semn că da.

— Bine. Hai să ne întoarcem. Ah, și apropo, îl rogi tu pe Ted să vadă cine se ocupă de mobilier pe-aici și să-mi schimbe imediat scaunul?

La faza asta Johnny zâmbește de-a binelea.

Acum nu-mi mai rămâne decât să-mi cer scuze și în fața celorlalți.

Seara, în drum spre casă, mă opresc din nou la farmacie. În fiecare seară mă asigur că e un alt farmacist, ca să nu creadă că sunt complet nebună. În fiecare seară când ajung acasă, mă duc direct la toaletă cu un test de sarcină și mă rog să nu mai apară cele două linii albastre. Dar ele tot apar.

Viv îmi dă telefon în fiecare zi. Sună să vadă ce mai fac și, când îi spun ce s-a întâmplat astăzi, fiindcă sunt încă șocată de felul în care m-am purtat, Viv îmi spune că și ea era la fel când era însărcinată cu mine.

— N-am avut deloc grețuri, spune ea cu drag, dar hormonii mei o luaseră razna. Plângeam din te miri ce, iar furia? Am fost de-a dreptul turbată trei luni de zile. Dacă nu urlam, plângeam. Ești

la fel ca mine, zice ea, apoi se oprește, fiindcă își amintește că eu nu sunt chiar ca ea.

Eu nu am de gând să fac un copil. Am de gând să fac un avort.

Imediat ce ajung să-mi fac o programare.

M-am metamorfozat dintr-o pisicuță sexy într-o grăsană în numai cinci minute.

Sunt enormă. Cum e posibil să fiu așa imensă când am doar... cât? Opt săptămâni, nouă săptămâni de sarcină? Bine, bine, poate e din cauza poftelor nebune de ciocolată. Bomboane Malteser, Crunchies, Double Deckers. De care or fi. L-am trimis pe Johnny la automat să-mi aducă.

Motivul pentru criza de isterie de ieri? Nu mai erau ciocolate Bounty în automat. Cine-ar fi crezut că un baton din nucă de cocos îmbrăcat în ciocolată cu lapte ar stârni un puhoi de lacrimi? Eu în nici un caz. Cel puțin până ieri. Dar dacă nu pot să mănânc exact ce vreau, hormonii mei o iau razna; și știu că apoi comentariile lui Ted despre scaunul scorpiei afurisite au circulat și s-a făcut mult haz pe tema asta.

Oh, fir-ar să fie!

Viv mă tot sună să vadă dacă sunt bine. Iar săptămâna trecută a sosit un pachet cu vitamine pentru sarcină cât pentru un an de zile.

— De ce mi-ai trimis astea la serviciu? am suierat eu în telefon.

— Știam că n-o să fii acasă să-l primești, a spus Viv.

Apoi, după o pauză:

— Maeve, scumpo. Știi că ai de gând să faci un, știi tu... Nu poate să rostească cuvântul. Dar trebuie să iei totuși acid folic. Nu doar pentru co... Vreau să spun că trebuie să iei un supliment de vitamine și minerale să te menții sănătoasă.

— Sunt bine.

— Ajută și la hormoni, zice Viv, moment în care rup sigiliul și iau trei tablete cu o înghițitură de cappuccino rece.

Ah, da, cappuccino. Am citit că dacă bei cafea se dublează riscul de a pierde sarcina în primul trimestru și, prin urmare, beau cappuccino foarte concentrat din momentul în care ajung la serviciu și până plec. Până acum, singurul efect colateral neplăcut este că la serviciu petrec mai mult timp stând la budă, ceea ce nu e tocmai constructiv.

Mă întorceam de la toaletă, unde mă dusesem pentru a treispea oară în dimineața asta (era 10:34) și l-am găsit pe Mike Jones patrulând la ușa biroului meu, prefăcându-se că discută ceva cu Stella, dar așteptându-mă de fapt pe mine.

— Bună, Mike.

Îi arunc cel mai seducător zâmbet cu putință, dar e clar că zâmbetul meu bestial are efect numai când port un costum bestial și tocuri înalte, bestiale. O bluză imensă și lălâie de la raionul de bărbați de la M&S în combinație cu pantaloni cu șiret mărimea 18 nu sunt cea mai sexy ținută din lume, trebuie să recunosc. (Deși sânii mei arată acum fantastic...)

Pare stânjenit, dar intră în biroul meu și se așază, făcându-mi semn să fac același lucru.

— Ăă, e totul în regulă?

— Da. Minunat. Și tu ești bine?

Clatină din cap distrat, apoi oftează îndelung și în cele din urmă mă privește în ochi.

— Maeve, am senzația că trăiesc un déjà-vu. Nu pot să cred că o iau de la capăt, dar sunt nevoit să te întreb ce dracului se întâmplă.

— Ce dracului se întâmplă?

Zâmbesc păstrându-mi tonul calm, dar inimii îmi bubuie, fiindcă, te rog, Doamne, nu vreau să risc singura slujbă pe care mi-am dorit-o toată viața mea.

— Umblă vorba că...

— Devin o scorpie afurisită?

Ridic din sprânceană și observ că e surprins. Credea că nu am auzit.

— Devin ca Julia? continui eu încercând un zâmbet forțat la care, din fericire, el îmi răspunde la fel, ridicând jenat din umeri.

— Drace, mulțam pentru chestia asta. Credeam că o să începi să țipi și la mine.

Se uită cu prudență în jos la scaunul pe care stă. Scaunul de la biroul meu. Scaunul meu.

— Da, zic eu clătinând din cap obosită. Ăla e scaunul scorpiei afurisite și nu, nu cred că poate te afectează fiindcă a) tu ești tip și b)...

— Sunt deja un ticălos nebun? se amuză el.

— Păi, ridic eu din umeri. Așa umblă vorba.

— Zău, Maeve. Ce se întâmplă? Aud mereu că îți ieși din pepeni și că i-ai băgat pe toți în speție. A trebuit s-o trimit pe Julia în concediu pentru că nu puteam să las echipa să se simtă așa, iar acum te-ai metamorfozat și tu și vreau să știu de ce.

Stau dreaptă și îl privesc fix în ochi, așteptând să-i captez toată atenția.

— Sunt însărcinată.

Ești ce?

Șocul de pe chipul lui e atât de transparent, că văd exact ce-i trece prin minte. Mai întâi, bagă-mi-aș, de ce-oi fi dat eu slujba asta unei muleri care a rămas gravidă în cinci minute? Deu, pe cine mă-sa aduc eu în locul ei și trei, stai... Nu e măritată. Cine dracu' e tatăl?

— Glumeam, zic eu cu glas slab, dorindu-mi să nu fi spus nimic, dorindu-mi să nu fi simțit nevoia să-l pun la încercare.

Îl aud cum oftează de ușurare.

— Băga-mi-aș! Credeam că fac atac de cord.

În timp ce Mike își revine din șoc, mă gândesc repede. Ce naiba să-i spun? Cum naiba să mă explic? Probleme de familie? Ar vrea să știe ce. Mike Jones nu e genul de om care să se mulțumească cu o explicație vagă. „Nu-ți place aici?” ar zice el. „Atunci du-te-n altă parte.”

— Îți spun adevărul, dacă nu spui la nimeni, zic eu, iar el se apleacă în față, devenind brusc atent. Am niște probleme.

Ochii lui Mike sunt plini de compasiune.

— De fapt sunt de natură ginecologică, am un fibrom de mărimea unei mingi de golf la unul din ovare, iar nivelul hormonilor este...

Nu trebuie să zic mai mult. Mike s-a ridicat deja în picioare și îmi face semn cu mâna să mă opresc.

— E în regulă, Maeve, zice el, iar explicația mea are exact efectul scontat. Sunt chestii femeiești, ginecologice și de-aia nu vrea să audă mai mult. Înțeleg perfect. Ai nevoie să-ți iei liber? Putem să te ajutăm cu ceva?

— Sunt bine, zic eu, zâmbind în sinea mea. S-ar putea să am nevoie de câteva zile, dar îți

spun eu când. Probabil că va fi nevoie să fac o laparoscopie să vadă dacă...

— Bine, bine. Se îndreaptă deja spre ușă. Ia-ți cât ai nevoie.

Și cu asta dispare în zona protectoare a biroului său.

* * *

E ziua lui Nat și suntem toți în pauza de prânz să sărbătorim. Le spun celorlalți că vin și eu imediat, că mai am ceva de făcut și mă așez la biroul meu câteva minute, făcându-mi curaj să ridic receptorul ca să sun.

— Viv, eu sunt.

— Ce mai faci, iubito?

— Am emoții. Vreau să dau telefon la clinică. Voiam doar să vorbesc cu tine înainte.

— Crezi că poate nu faci ceea ce trebuie?

Din nou se simte speranță în glasul ei.

— Nu, Viv. Fac ceea ce trebuie. Mă sperie doar că trebuie să fac asta. Uite, sunt bine. Scuze. Mai bine mă duc acum, rezolv problema și-am terminat povestea.

— Baftă, zice Viv, dar vocea ei e lipsită de expresie. O să fie bine. Am să vin și eu cu tine.

— Știu, Viv, zic eu. Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

— Clinica Well Woman. Alo?

— Alo, aș dori să fac o programare la dumneavoastră.

— Desigur. E vorba de un frotiu?

Îmi pierde glasul. N-am încotro. Mi se pare rușinos să recunosc față de cineva.

— Nu. Un avort.

— Desigur. Pot să vă întreb în câte săptămâni sunteți însărcinată?

— Cred că în opt săptămâni. Sau nouă.

— E în regulă. Va trebui să veniți mai întâi la un consult. Vineri e bine? La 3 după-amiaza?

Mă uit repede prin agendă.

— Da, e bine.

— Știți adresa noastră?

— Da.

Caut cu degetul adresa în *Pagini Aurii*. Station Road.

— Aș avea nevoie să-mi dați câteva detalii despre dumneavoastră.

I le dau, de parcă aș face o programare la dentist, fiindcă totul pare atât de banal, și pun receptorul jos, mă întorc în scaunul meu ergonomic și zâmbesc din toată inima pentru prima dată pe ziua de azi.

Până când dau cu ochii de Stella.

Un timp doar ne privim una pe cealaltă.

— Îmi cer scuze, spune ea uitându-se în podea. M-am întors să-mi iau mobilul și am intrat chiar când vorbeai, am încercat să nu ascult, dar...

Nu știu ce să spun. Mă simt puțin nesigură, așa că rămân așezată și mă uit la Stella care, în final, se uită și ea la mine.

— Presupun că asta e explicația scorpiei afurite.

Încearcă să zâmbească și brusc simt nevoia să-i povestesc totul. Aș vrea să mai am pe cineva, în afară de Viv, căruia să-i fac confidențe și ceva îmi spune că pot avea încredere în Stella.

— Nu spui nimănui? șoptesc eu. Te rog. Jură că nu spui nimănui.

— Oh, Doamne, firește că jur. Jur pe viața mea. Dar tu ești bine? Cum te simți?

Șovăi o clipă, însă simt nevoia să vorbesc, trebuie să vorbesc despre asta.

— În afară de faptul că am înnebunit și sunt afurisită, sunt bine. Ah, și furioasă și-mi vine să plâng. Și în general parcă pierd situația de sub control. Altfel sunt bine. Nu zici?

Râdem amândouă.

— Ai făcut vreodată un avort? îndrăznesc eu să întreb, iar Stella dă din cap că da.

— Cu mult timp în urmă. Eram la facultate și n-aveam minte și a trebuit să fac un avort. Am venit la Londra și l-am făcut în timpul vacanței.

— Cum a fost?

— S-a întâmplat demult și cred că atunci când suntem tineri nu vedem lucrurile la fel. Aveam 18 ani. Eram un copil. Probabil că m-ar deranja mai mult acum, decât atunci.

Se oprește, gândindu-se că a spus ce nu trebuie.

— Prefer să-mi spui adevărul, încerc să o liniștesc. Nu trebuie să te ferești.

— E greu. Acum mă gândesc mult la treaba asta. Foarte mult. Dar știu că în nici un caz nu eram pregătită să fac un copil la 18 ani. Cred că nici tu nu ești pregătită.

Nu. Nu sunt pregătită să am un copil. Nu am fost niciodată. Vreau o carieră. Independență. Libertate. Nu vreau să mă leg la cap cu un copil. În plus, mai e și faptul că nu am un partener, deci e ca și cum n-aș avea un sprijin emoțional, financiar sau de altă natură.

— E Mark Simpson, nu-i așa? zice Stella simplu, după ce se lasă un moment de tăcere, și știu că ar trebui să fiu surprinsă, dar nu sunt.

Încuviințez din cap.

— Ești surprinsă ? întreb eu, fiindcă ea cu siguranță nu pare.

— Nu. Știu că s-a întâmplat ceva în seara aia. Atracția dintre voi era atât de puternică, încât aproape că puteam s-o ating.

— Oh, la naiba. Crezi că a mai observat cineva ?

— Nu, nu cred. Îmi place să privesc oamenii, dar celelalte erau mult prea ocupate să flirteze cu el sau să stea la palavre ca să mai observe ceva. Pe urmă, într-o seară, la bar, te-am văzut că te uitai la el...

— Futabil sau nefutabil, zic eu zâmbind cu amărăciune.

— Futabil, într-adevăr. Îmi zâmbește și ea, apoi se apleacă spre mine cu un aer confidențial. Îmi pare rău, dar trebuie să te întreb. A fost... ?

— De milioane !

Zâmbesc, ceea ce e chiar nemaipomenit, dată fiind situația, dar e atât de bine să poți vorbi despre chestia asta.

— Rahat ! Bate din picior bosumflată, apoi își dă ochii peste cap. Știam eu. Deci. Ai de gând să-i spui ?

— Cred că da. Nu pentru că vreau să-l implic cu ceva, în nici un caz, dar, mă rog, am auzit niște zvonuri...

— Că e steril ?

— Păi, da. Și e clar că nu e.

— Categorie trebuie să-i spui.

— Știu. Dar nici măcar n-am mai vorbit cu el din seara aia. Cum să-i zic așa ceva ? Cum să-i spun ?

— Ce zici de : „Iubitule, băieții tăi știu să-noate“. Încep să râd.

— Vorbesc serios, zice Stella, de ce nu aranjezi să te întâlnești cu el la prânz? Sună-l acum.

— Acum? Iisuse! Nu vreau să vorbesc cu el.

— Uite cum faci. Tocmai m-am întâlnit cu el pe hol, se ducea la masă. Sună și fă o programare la secretara lui. O să-i treacă în agendă o întâlnire la masa de prânz.

— Bună idee.

Ridic telefonul și, după o scurtă convorbire cu Sheila de la departamentul juridic, îmi notez un prânz pentru ziua de joi.

— Dumnezeu! râd eu. Îți imaginezi ce față o să aibă când s-o întoarce în după-amiaza asta și-o să vadă că joi trebuie să ia masa cu mine?

— Probabil o să creadă că mai vrei un număr.

— Da, de parcă ar vrea să mi-o mai tragă acum, când arăt în halul ăsta.

Arăt spre bluza mea lălâie și spre pantalonii cât un cort.

Deodată, figura Stellei devine serioasă.

— Maeve, tot superb arăți. Mai voluptuoasă decât de obicei, dar ăsta nu-i un lucru rău. Și, oricum, se zice că bărbații preferă femeile cu mai multă carne pe ele.

— Trebuie să recunosc că sânii mei arată fantastic.

— Păi vezi? Stella arată spre pieptul ei plat. Uite și un bonus, dacă pot să-i zic așa.

— Stella, îți mulțumesc.

Abia mă stăpânesc să nu mă reped s-o îmbrățișez.

— Pentru ce?

— Pentru că mă faci să mă simt minunat. Parcă mi s-a luat o greutate de pe suflet.

— Cu plăcere. Și dacă vrei să vin cu tine, vin.

— Mersi. Maică-mea a zis că vine ea, dar dacă am nevoie de tine, te sun.

— Hai, vino. Stella se uită la ceas. Dacă ne grăbim, ajungem la timp să bem cafeaua.

Am emoții din cauza prânzului. Am emoții pentru ce trebuie să spun și, cu toate că Stella m-a instruit cum să-i zic, n-avea cum să mă pregătească pentru reacția lui Mark și să mă învețe cum să procedez dacă nu înțelege punctul meu de vedere.

Ajung prima la restaurant. Cu zece minute mai devreme, în ideea de a încerca pe cât posibil să mă relaxez până vine el. În mod normal, aș comanda ceva de băut, dar unul dintre efectele sarcinii pare a fi o aversiune serioasă față de alcool și față de fumul de țigară, așa că mă mulțumesc cu un pahar de apă minerală.

Nu e chiar același lucru.

Apoi îl văd pe Mark intrând pe ușă și câteva secunde mai târziu e la masă, cu o înfățișare care exprimă nedumerire și prudență.

— Ce mai faci? zice el luând loc și, firește, e ciudat, fiindcă astea sunt primele cuvinte pe care ni le spunem din seara cu pricina.

— Bine. Tu?

— Bine.

Apoi nu mai știm ce să ne spunem.

Vine un chelner cu meniurile și amândoi suntem exagerat de preocupați să alegem ceva, nici unul dintre noi neîndrăznind să ridice privirea până când vine din nou chelnerul – ceea ce pare o veșnicie – să ia comanda.

— Deci, care mai e viața ta?

— Merge. A ta?

— E în regulă.

— Am auzit că Julia e în vacanță.

— Mda. La New York.

— Dumnezeu, îmi place New Yorkul la nebunie.

Fir-ar să fie, da' chiar că mă străduiesc din răspuțeri.

— Da. Și mie.

Și tăcem amândoi, neștiind ce să mai zicem.

— Maeve?

Ridic repede privirea.

— De ce luăm masa împreună?

Pun jos paharul cu apă, fiindcă e chiar ridicol. Toate gândurile mele că vom avea un prânz plăcut în care eu voi spune așa, în treacăt, când vom ajunge la cafea, că sunt însărcinată, au dispărut deja. N-am încotro. Acum sau niciodată.

— Fiindcă sunt însărcinată.

— Felicitări.

— Asta-i tot?

— Păi, nu știu ce altceva aș mai putea să spun.

— Nici eu, Mark, dar puțină emoție ar fi drăguț din partea ta. Uite, nu mă aștept să îți asumi vreo responsabilitate și categoric nu doresc să plătești ceva, dar m-am gândit că trebuie să știi, fiindcă mi-ai spus în seara aceea că ești steril și...

— Ce? șoptește Mark, palid ca o coală de hârtie.

— Cum adică, „Ce“?

Mark scutură din cap șocat.

— Ce tot spui tu acolo?

— Sunt însărcinată, enunț eu cât pot de clar. Și tu ești tatăl.

Ochii i se măresc, gura i se deschide și – Iisuse, mă simt vinovată din cauza asta – o expresie de

pură bucurie îi luminează chipul. Dar numai preț de o secundă.

Revine la atitudinea lui prudentă.

— Ești sigură?

— Mark, nu m-am mai culcat cu nimeni de câteva luni. Sunt foarte sigură.

Și atunci, înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, sare în picioare, ocolește masa și mă îmbrățișează.

— Oh, Doamne, șoptește el, punând o mână pe stomacul meu în timp ce eu simt că mi-e greață pentru prima dată de când sunt însărcinată. Oh, Doamne. Țsta e copilul meu. Acolo crește copilul meu.

Și spunând asta, ochii i se umplu de lacrimi, lacrimi de bucurie care amenință să i se prelingă pe obraji, deși el încearcă să le oprească.

Ce naiba să fac în situația asta?

Îi desfac cu blândețe brațele din jurul taliei mele, iar el se duce să se așeze la loc, cu chipul radiind de bucurie – nu știu cum pot să fac chestia asta unui bărbat care în mod evident e atât de bun.

Dar trebuie s-o fac.

— De cât timp știi? Mark nu-și poate șterge zâmbetul de pe față. De ce nu mi-ai spus înainte?

— Sunt însărcinată în zece săptămâni, zic eu, și-ți spun pentru că ai dreptul să știi că nu ești steril. Dar..., șovăi, apoi continui: Mark, nu sunt pregătită să am un copil.

Urmează o pauză.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nu pot avea acest copil. N-ar fi fost cinstit să-ți ascund lucrul ăsta, dar ai dreptul să știi că am de gând să fac un avort.

Tresare, dar eu continui. Măine am o consultație la o clinică, dar îmi imaginez că operația se va face în următoarele săptămâni. În orice caz, mi-ar conveni să o fac înainte să se împlinească douăsprezece săptămâni.

Mark nu zice nimic.

— Mark? Mark? Haide, Mark. Gândește-te. Abia ne cunoaștem și nu e cinstit să aducem pe lume un copil fără doi părinți iubitori. Nu e corect.

— Am putea fi împreună, zice Mark repede. Știu că abia ne cunoaștem, dar am putea încerca. Te cunosc îndeajuns ca să-mi dau seama că îmi place de tine, că poate am avea o șansă să fim împreună.

— Cu Julia cum rămâne?

— O să crezi că spun asta doar din cauza copilului — deja mă simt aiurea când îl aud vorbind despre „copil“ —, dar faptul că Julia a plecat a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat. Parcă s-a risipit un nor care mă urmărea peste tot. Și nu e vina Juliei, e vina noastră, a amândurora. Nu eram fericiți și nu eram făcuți unul pentru celălalt. Probabil că n-am fi fost niciodată fericiți.

Oftează trist, pierdut în amintiri pentru o vreme, apoi continuă.

— Ne îndepărtaserăm atât de mult că nu ne mai puteam regăsi, dar nici unul nu voia să recunoască.

— Julia știe că s-a terminat?

— Cred că da. Mi-a telefonat de câteva ori, îmi lasă mesaje când nu sunt acasă sau mă sună chiar când e grăbită să se întâlnească cu cineva, să facă ceva. Pare mult mai liniștită. Mai fericită. E Julia de altădată. Mark se uită la mine. Dar asta n-are de-a face cu noi. Am putea încerca.

— Mark. Vocea mea e blândă și mă întind să-l iau de mână, strângându-l ca să-l fac atent, să înțeleagă. Eu nu-mi doresc un copil. Nu-mi plac copiii. Fac alergie la maternitate și e de ajuns numai să mă gândesc la un copil care țipă în casa mea că deja mi se răcește sângele în vine. Nu pot să fac asta. Sunt femeie de carieră, nu mamă. Nu vreau genul.

— Dar e și copilul meu, zice Mark. Am așteptat copilul ăsta de ani de zile.

— Iar acum va trebui să mai aștepți încă puțin, ca să faci un copil cu altcineva.

— Nu înțelegi. Copilul meu e aici. Copilul nostru. Porți în pânțe *copilul* nostru. Nu poți să iei decizia de a-l distruge pentru că eu pot sau nu pot să mai fac un copil cu altcineva.

— Dar e trupul meu. Încep să mă stresez, să devin irascibilă și deja simt că mi se umplu ochii de lacrimi de frustrare. E corpul meu și nu sunt pregătită să renunț. Nici nu sunt pregătită să-mi asum responsabilitatea de a avea un copil.

— Dar dacă îmi asum eu responsabilitatea? Dacă iau eu copilul, dacă îl cresc eu? Tu ai continua să faci ce vrei tu să faci. Zău așa, te-ai putea întoarce la serviciu în câteva săptămâni după ce-ai născut.

Sunt atât de obosită că nici nu mai am energia să mă cert cu el, iar Mark speculează treaba asta și insistă.

— Uite, nu-ți spun decât să te mai gândești. Cel puțin anulează programarea de mâine ca să ne acorzi amândurora încă puțin timp. O săptămână. Două săptămâni. Hai să ne mai gândim puțin, astfel încât, dacă luăm în final o decizie, să știm că e cea corectă. Sper că nu vrei să regreti

toată viața decizia de a face un avort, când nîr
măcar nu ți-ai acordat șansa de a te gândi la alte
opțiuni.

— Sunt prea obosită să mă cert cu tine. Ofter
când văd că vine mîncarea. Am să anulez pro
gramarea pentru mîine, dar nu sunt dispusă să
aștept mai mult de o săptămână. Nu vreau decît
ca viața mea să revină la normal.

Mark ridică paharul cu vin și-mi surâde cu
încântare. Cu emoție, speranță și încântare.

— Pot să rostesc un toast? zice el cu o privire
întrebătoare.

— Nu, dacă ai de gând să toastezi pentru copil,
mă apăr eu.

— Nu. Pentru noi.

— Pentru noi, repet eu precaută și ciocnim
paharele.

Mark e încântător, simpatic și protector. Po
toată durata prînzului se poartă cu mine de parcă
aș fi un om bolnav și, cu toate că, în mod normal,
asta m-ar face să plec furioasă, acum, dată fiind
starea mea mai delicată, este exact ceea ce-mi
trebuie.

Și lui Viv i-ar plăcea. L-ar *iubi*.

Iisuse! În ce naiba m-am băgat?

Cum a fost posibil? Au trecut trei săptămâni de când am luat pentru prima dată prânzul cu Mark, trei săptămâni de când i-am spus că nu sunt dispusă să aștept mai mult de o săptămână ca să fac un avort și că, cel mult, aş aștepta până în a douăsprezecea săptămână, dar că cel mai probabil până atunci am și scăpat de copil.

Și iată-mă însărcinată în douăsprezece săptămâni. Hotărârea mea începe să slăbească.

Cum a fost posibil?

Vă spun eu cum a fost posibil.

* * *

Vineri după-amiaza, a doua zi după ce i-am dat vestea lui Mark, stăteam la biroul meu ca să finalizez planificările pentru *Loved up*. În birou era liniște, cum e de obicei vinerea după-amiaza, documentariștii mei pregăteau niște interviuri și plecaseră cu toții voioși la ora 3. Știu că mai întâi se duc împreună la bar, dar am învățat să fiu mai tolerantă ca să devin mai populară și numai Dumnezeu știe de câtă popularitate am eu nevoie acum.

Am terminat planificările și m-am lăsat pe speteaza scaunului închizând ochii câteva clipe,

fiindcă oboseala mă cuprinde în valuri și, cu toate că nu mă pot gândi decât la somn, știu că dacă închid ochii câteva minute reușesc să rezist tot restul zilei.

Gata cu vizitele la bar. Singurul lucru cu care mă consolez acum după serviciu este un castron mare cu paste, un baton crocant de ciocolată, o baie fierbinte și la culcare. Aseară am tras televizorul până în pragul dormitorului și ce plăcere a fost să mă bag în pat la 8 și zece minute, să mă cuibăresc sub pilotă în timp ce ascultam vocea plăcută a lui Jackie Corkhill.

Deci, vineri după-amiaza eram la birou, cu ochii închiși, visând la o înghețată cu frișcă și la o pătură calduroasă, când m-a întrerupt din reverie un ciocănit în ușa lăsată deschisă. Am deschis ochii și l-am văzut pe Mark care stătea acolo, ținând în mână o sacoșă de la Books Etc.

— Bună!

Era nehotărât dacă să intre sau nu, până i-am făcut eu semn cu mâna să ia loc pe scaun, iar el a închis ușa să nu ne audă nimeni, apoi s-a așezat și el.

— Bună!

M-am mirat și eu cât de fericită eram că-l văd. Ca și Stella, mi-am dat seama că prezența lui avea, are ceva nespus de calm și liniștitor. Deși n-aș fi zis asta în seara aceea de la Chuck's Great American Rib'n'Beef Extravaganza. Numai calm și liniștitor nu l-aș fi descris în noaptea aia. Noaptea în care am rămas gravidă.

Drace! Uite că nici nu m-am gândit la treaba asta. Ce-ar fi dacă aș avea un copil. Ce-ar fi dacă m-ar întreba unde l-am conceput, iar eu ar trebui să-i explic că nu, nu s-a întâmplat în hotelul

Cipriani din Veneția sau George V din Paris. S-a întâmplat într-un gang mizerabil din Soho și a durat cinci minute. Cinci minute nemaipomenite, dar, totuși, doar cinci minute.

Uite un motiv în plus să nu fac acest copil.

— Mă întrebam cum te mai simți. Mark a pus sacoșa pe birou, iar eu m-am uitat curioasă la ea. Deși cred că acum ești puțin cam supărată. S-a încruntat văzând că mă uit bănuitoare la sacoșă. De fapt, cred că am făcut o prostie și poate ar trebui să duc cărțile înapoi și să plec chiar acum.

A dat să ia sacoșa, dar eu am înșfăcat-o și-am scos din ea două cărți.

Întrebări și răspunsuri despre sarcină și Cum arată copilul meu azi?

Ah.

— Fir-ar să fie! Îmi pare rău, spuse Mark prudent. M-am gândit că, din moment ce n-am luat nici o hotărâre, în caz că te hotărăști să păstrezi copilul, poate vrei să știi unele lucruri.

— Ce fel de lucruri?

— Lucruri despre ce n-ar trebui să mănânci.

— Cum ar fi?

Nici nu știu de ce m-am deranjat să pun întrebarea asta.

— Sushi. Carne și brânză nepasteurizată. Ficat...

— Văd că devii expert.

— Știam eu că nu trebuia să fac asta, a oftat el. Le duc înapoi.

— Nu. Stai. Vreau să-ți arăt ceva. Am răsfoit puțin cartea *Cum arată copilul meu azi?* și am găsit exact ceea ce căutam. Imaginea fătului la nouă săptămâni. Un bob. O nimica toată. Așa arată copilul, zic eu întorcând cartea și împingând-o spre Mark.

Nu a avut efectul scontat. Mark a clătinat din cap.

— Incredibil, a spus el copleșit în timp ce eu mă întrebam oftând cum e posibil să spună că un bob diform care nu seamănă cu nimic ar putea fi *incredibil*.

— Vrei să te uiți prin ele? a întrebat el într-un târziu. Măcar prin cea despre cum să-ți menții sănătatea. Poate cine știe?

— OK. Am încuviințat din cap, știind că am să le arunc în primul tomberon după ce ies de la metrou. Sigur că da.

— Deci, ce faci în weekendul ăsta?

Mi-a spus-o pe un ton voit indiferent care nu mi-a plăcut.

— Diseară mă duc la o petrecere. Mâine după-amiază cu prietenii la bar, iar seara la club. Cred că duminică am s-o las mai moale și am să stau acasă cu câteva beri.

A părut îngrozit.

— Glumești?

— Bineînțeles că glumesc. Sunt epuizată. Acum, pentru mine, o seară bună înseamnă să fac o baie cu spumă și să mă culc înainte de ora 10. Nu i-am zis înainte de ora 8. N-am vrut să fiu prea dramatică.

— Ai vrea, ăă... De fapt, mă gândeam că am putea ieși în oraș. Te-aș invita să luăm masa împreună mâine-seară.

Oh, fir-ar să fie!

— Oh, fir-ar să fie!

— Ce e?

— Mark, nu trebuie să mă cocoloșești și să te prefaci că te interesează persoana mea fiindcă sunt însărcinată cu copilul tău și nici nu trebuie

să-ți irosești timpul încercând să fii drăguț cu mine în speranța c-o să mă faci să mă răzgândesc. Eu nu vreau o relație și nu vreau copii. Și dacă ies în oraș să iau masa cu tine, asta nu înseamnă că lucrurile or să se schimbe cu ceva. Înțelegi?

— Desigur. Stătea în picioare cu chipul împietrit. Înțeleg foarte bine.

Și, fără să mai zică ceva, s-a întors și a ieșit din birou, lăsându-mă să mă simt ca un rahat. Încă o dată.

În după-amiaza aceea, Sam, poștașul, a trecut să lase corespondența internă.

— Pare că e ceva voluminos, a zis el cu gura până la urechi, lăsând un plic mare și greu pe biroul meu.

L-am deschis și am găsit în el două sticle de Badedas cu un bilet alături.

Maeve, nu încercam să te cocoloșesc. Baie plăcută! (Să nu fie prea fierbinte și fără gin...) Mark.

E bine. N-a semnat „cu dragoste“. Asta chiar că n-aș fi suportat.

* * *

— Știi că lumea va începe să vorbească, i-am spus lui Mark două săptămâni mai târziu, când am fost de acord să mă întâlnesc cu el la prânz să bem ceva la bar. (Mark: o jumătate de bere neagră. Eu: apă minerală Highland Spring.)

Mark a râs.

— Vor spune că suntem cuplați.

— Mai mult decât atât, că vom avea un copil.
A ridicat iute privirea spre mine.

— Da? Ești pregătită să vorbim despre asta?

— Nu încă. Dar curând. Vom putea vorbi curând.

Și m-am oprit, căci Mark a întins mâna să-mi ia ceva din păr. Era doar un puf, dar gestul ăsta mult prea intim pentru niște colegi de serviciu m-a dezarmat și brusc mi-am dat seama în ce situație bizară ne aflăm.

Iată-mă stând acolo cu un bărbat pe care abia îl cunoșteam, dar cu care mi-am pus-o, chiar și așa, pe fugă. N-am nici cea mai vagă idee cine e. Nu știu nici ce-i place, nici ce nu-i place. Habar n-am dacă e un tip comod sau îi place sportul, dacă e sigur pe el sau timid.

Și, cu toate astea, port copilul lui.

M-am mândrit întotdeauna că mă pricep la oameni și aș fi zis că Mark e un tip cumsecade, care arată mai mult decât bine, căci știu că e un tip într-adevăr mișto, chiar dacă fizicul lui nu are efect asupra mea.

Aș fi zis că locuiește într-o casă mare (deoarece știu bine cât câștigă avocații) și că iubește arta, cărțile, și colecționează ceva, poate caricaturi originale din ziare, poate hărți, dar totul în viața lui e ordonat, curat, frumos prezentat.

Aș fi zis că a mers la o școală particulară unde a studiat un instrument muzical. Posibil vioară. Că și-a continuat studiile la Bristol sau la Durham și că prima lui achiziție importantă după absolvire a fost o mașină sport clasică: un Triumph Stag sau un MGB.

— De ce-mi zâmbești așa? Acum chiar că o să înceapă lumea să vorbească.

Vocea lui Mark mi-a întrerupt șirul gândurilor și mi-am dat seama că mă uitam la el cu un zâmbet pierdut, încercând să-mi dau seama cine este el.

— Scuze. Doar mă gândeam... mă gândeam ce situație ridicolă. Că sunt însărcinată cu copilul tău, dar nu știu nimic despre tine.

— Uite cum facem, a zis el zâmbind. Nu vreau să te cocoloșesc, dar ce-ar fi să vii pe la mine duminică? Vino să petrecem ziua împreună. Să vezi – și a adăugat pe un ton ghiduș în stil Scooby care m-a făcut să râd – cine sunt eu de fapt.

— OK, am zis surprinzându-mă și pe mine. O să vin.

— OK, a spus și Mark luând ultima înghițitură din bere. Bine.

În seara aceea, când am intrat în apartament, suna telefonul.

— Ce mai faci, scumpo?

Era Viv.

— Bine. Tu ce mai faci?

— Nu-ți face griji pentru mine. Te-ai hotărât?

— Viv, ți-am spus c-o să-ți zic îndată ce mă hotărâsc. Ne hotărâm. Nu mă presa. Te rog.

Dar aveam deja aproape douăsprezece săptămâni, termenul se apropia, iar eu nu făceam altceva decât să tot amân. De ce n-am făcut-o, totuși? Fiindcă nici nu voiam să mă gândesc la treaba asta, de-aia. Cu atât mai puțin să vorbesc despre așa ceva. Indiferent că era Viv sau altcineva. Încă trăgeam nădejde că totul va dispărea.

— Nu te forțez. Am vrut doar să văd dacă ești bine. Mă gândeam că poate ai vrea să vii aici duminică.

— Nu pot. Sunt ocupată.

— Ocupată? Tu? Duminica? Serios?

Atât se minuna, că am început să râd.

— Dacă îți spun unde mă duc, promite-mi că n-o să te bucuri prea tare.

Aștepta ținându-și respirația.

— Dacă îmi spui că te duci să faci un interviu cu Alan Bates, s-ar putea să mă sinucid.

— Viv! Mă duc pe la Mark. Luăm prânzul împreună.

Și-a ținut răsuflarea și, de data asta, mi-am dat seama că era pe bune.

— Mark, adică *tatăl*, Mark ăla?

— Nu, Viv. Mark, bărbatul cu care am rămas însărcinată.

„Tatăl“ personaliza această situație. Eu nu mă puteam gândi la el ca la un tată și nu doream cu Viv să-l considere așa; nu doream să-i provoc mai multă suferință decât era necesar.

— Asta am vrut să spun și eu. A respirat de câteva ori încercând să se liniștească, dar mi-am dat seama după vocea ei că zâmbea. Parcă îi și simțeam speranța, așteptările. Ce drăguț din partea lui, a spus ea pe un ton vesel. Așadar, știe să gătească?

Cu asta voia să întrebe dacă o să fie un soț bun.

— Habar n-am, am zis eu. Dar presupun că n-o să mă servească cu cartofi prăjiți și sendvișuri.

— Dar ce au cartofii prăjiți și sendvișurile? a zis Viv repede. Un bărbat care știe să gătească e un avantaj, nu o necesitate.

— Un bărbat, punct, nu este necesar, am zis eu hotărâtă. Încearcă doar să mă convingă să păstrez copilul.

— Crezi că ai putea?

— Viv! De câte ori trebuie să-ți spun? Nu m-am decis.

Ne luăm la revedere și rămân uitându-mă în gol câteva minute, fiindcă m-am hotărât deja de-acum două săptămâni. Cu două săptămâni în urmă voiam să fac un avort și să-mi văd de viața mea ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Iar acum nu mai știu.

Când am început să ezit? Cum e oare posibil să mă gândesc la o alternativă? De ce n-am fost în stare să fac reprogramarea la clinică pentru avort?

Ce-mi trece prin cap?

* * *

Duminică e o zi din acelea groaznic de friguroase când soarele strălucește pe un cer albastru de gheață, când te uiți pe fereastră și știi că primăvara e aproape și nici nu-ți mai amintești de ce era iarna atât de deprimantă.

Stella mă tot întreabă cum mă simt. Stella, care a devenit uimitor de apropiată într-un timp uimitor de scurt.

A fost aici ieri după-amiază. A trecut doar să vadă dacă sunt bine când se întorcea de la West End, unde fusese la cumpărături. A adus cu ea jumătate din raionul de alimente din M&S și până la urmă a stat aproape toată seara.

Am gustat tot felul de sosuri și ne-am povestit diverse lucruri. Ne-am împărtășit secrete. Am râs mâncând *linguini* și ne-am împrietenit

și mai tare mâncând plăcintă cu banane și cremă caramel.

— Îmi era dor de chestia asta, zicea Stella cu nostalgie în timp ce amândouă căutam prin camerele să nu lăsăm nici un rest de banane sau caramel.

— De ce anume? Să stai acasă sâmbătă seara, să mănânci ca o purcică și să te simți ca o balenă eșuată?

— Păi, da, clar că și de asta îmi era dor. Am râs amândouă. Însă mă refer la prietenia asta dintre femei. Îmi lipsesc momentele de relaxare petrecute cu prietenele. Îmi lipsește plăcerea de a merge acasă la cineva, așa ca acum, fără să-mi fac griji cum arăt sau ce vorbesc. Nu spun că ești cea mai bună prietenă a mea...

— Ai grijă, am avertizat-o eu, dar zâmbeam fiindcă și eu simțeam la fel. Te dai bine pe lângă mine?

— Acum chiar că nu mai ești prietena mea cea mai bună. Auzi, mă dau pe lângă tine! s-a burzuit ea. Dar simt lipsa unei prietene adevărate. Înțelegi ce vreau să spun?

— Prietena mea cea mai bună a fost întotdeauna maică-mea.

— Dumnezeu, glumești. Eu o urăsc pe maică-mea. Abia suport să stau în aceeași cameră cu ea.

— Maică-mea e nemaipomenită. Chiar că e cea mai bună prietenă a mea. Și presupun că e singura femeie care mi-e prietenă adevărată. Prietenă apropiată, adică, fiindcă am avut prietene, am adăugat eu repede, știind foarte bine că nu e chiar așa, dar n-am avut o confidentă, nu aici, în

Londra, și nu mi-am dat seama până în seara asta cât mi-a lipsit și mie lucrul ăsta.

— E bine să fii femeie, a râs Stella ridicând paharul. Pentru suroritate.

— Pentru suroritate! Și pentru prietenie!

M-am dus la culcare cu un zâmbet pe chip, învăluită în căldură și intimitate, cu sentimentul că a fi însărcinată poate nu era cel mai rău lucru care mi s-a întâmplat. Cu sentimentul că, la urma urmei, viața mea nu era chiar atât de rea.

Iar acum, astăzi, soarele strălucește și eu mă simt bine, abia aștept să fac ceva deosebit, chiar dacă nu sunt hotărâtă să petrec ziua cu Mark. Dacă nu avem nimic în comun? Dacă nu avem ce să ne spunem?

Ei, și? mă cert eu singură. Doar nu îl verific să văd dacă e partenerul potrivit. Încerc doar să-l cunosc puțin înainte ca eu și el să luăm cea mai importantă decizie din viața mea.

Asta-i tot.

— Până la urmă te-ai hotărât să vii?

Mark a deschis ușa și eu am început să râd fiindcă purta un șorț de bucătărie – chiar purta un șorț! –, dar a refuzat să și-l scoată, iar mie mi-a plăcut că nu se jena cu un astfel de articol de îmbrăcăminte, deși avea un model masculin, în dungi, bleumarin cu negru.

— Ai o casă frumoasă, am zis eu, de parcă nici nu băgasem de seamă că era probabil una dintre cele mai mari case în care am intrat vreodată.

De parcă nu mă impresiona holul imens și pătrat de la intrare și treptele care duceau într-o bucătărie luminoasă și aerisită. De parcă și eu

locuiam într-o casă la fel ca asta. Doar că mai mică. Muuult mai mică.

— Bei? a zis el, turnând într-un pahar ceva ce semăna cu sucul de morcovi.

— Arată grețos. Nu cred că vreau.

Am strâmbat prudentă din nas.

— Nu e grețos. E delicios. Și se asortează cu părul tău. E un nectar din mango și banane preparat în casă. Delicios și nutritiv. Încearcă.

Am gustat. Era delicios. (Și nutritiv.)

— Mmm. Ce miroase așa de bine?

M-am uitat la cratițele de pe aragaz și mi-am dat seama că mirosul venea fără îndoială de la cuptor.

Cine ar fi crezut că avocatul de la Daytime London Television este bucătar.

— Singurul lucru care îmi place mai mult decât să rezolv un nenorocit de litigiu e să gătesc. Uite, ia loc.

A tras un scaun de la masa de bucătărie și m-am așezat, mulțumindu-i pentru amabilitate.

— Vezi ce atent sunt?

Mi-a luat haina și a ieșit din bucătărie să o pună în cuier.

— Nu-i rău pentru un avocat, am zâmbit eu în timp ce el îmi oferea niște gustări asortate. Cum? Nu ai alune? nu m-am putut eu abține.

Răsfoisem cărțile pe care mi le adusese și știam că femeile însărcinate care mănâncă alune în exces nasc copii cu alergii severe la alune. Și știam că și el știe treaba asta.

— Ăă, mă tem că nu am. Sper că nu, ăă, poftești alune, nu?

Mark părea îngrijorat și era atât de transparent, că am început să râd.

— Stai liniștit, am zis eu sorbind din nectar. N-am mâncat nici măcar o alună de trei luni de zile.

L-am auzit oftând ușurat.

M-am ridicat și am început să mă plimb prin sufragerie, privind cele câteva fotografii, uitându-mă la cărțile din bibliotecă, la CD-uri, când mi-am dat seama că, dacă n-aș fi știut că Julia plecase de numai câteva săptămâni, nu aș fi zis că Mark a mai locuit cu cineva în această casă. Nu exista nici măcar o urmă că aici ar fi locuit o femeie. Nimic.

Fotografiile erau ale unor oameni pe care nu îi cunoșteam. Nici măcar una cu Julia. Majoritatea cărților erau volume juridice sau bibliografii sau chestii *non-fiction* care presupun că erau destinate bărbaților și nu părea să fie nimic care să aparțină unei femei.

— Cum se face că nu e nimic pe aici care aparține Juliei? am zis eu întrebându-mă dacă nu cumva el suferea încă, dacă nu cumva a îndepărtat deja toate lucrurile care erau ale ei.

Mark a venit și el în sufragerie și mi-a mai turnat nectar în pahar.

— Știu că sună absolut ciudat, dar săptămâna trecută și eu mă gândeam exact la același lucru. Atunci mi-am dat seama că n-a fost niciodată nimic. Aici ea nu s-a simțit niciodată ca acasă. Întotdeauna a avut impresia că această casă e doar a mea, că e prea mare pentru ea și nu am observat niciodată că n-a avut nimic pe-aici, adică lucruri.

— Atunci de ce ai cumpărat-o?

— Mi-a plăcut aici. Și încă îmi place, dar presupun că am fost egoist. Știam că Juliei îi plăcea

căsuța ei, îi plăceau camerele mici, intime, dar am crezut că se va obișnui. Am crezut că până la urmă o să-i placă. Dar acum îmi dau seama că s-a simțit întotdeauna copleșită de mărimea ei. Îți vine să crezi că, până a plecat, nu mi-am dat seama că pe-aici nu era nimic care să-i aparțină? Atât am fost de egoist.

— Mie nu mi se pare că ai fost. Eu cred că erați doar doi oameni foarte diferiți.

— Spune-mi ceva ce nu știu, a zis el zâmbind cu tristețe.

— Poate că nu ar trebui să te întreb așa ceva și dacă nu mă privește e în regulă, dar ce se va întâmpla când se va întoarce de la New York?

— Nu se mai întoarce.

— Cum?

— M-a sunat acum două zile. I s-a oferit un post la BCA și are de gând să accepte.

— Iisuse! A spus cuiva de la serviciu?

— Nu, așa că te rog să nu spui nici tu.

— Nu! Nici gând. L-am privit cu atenție. Și tu cum te simți?

— Trist că relația noastră s-a destrămat, dar în același timp ușurat. Cred că, mai presus de orice, simt un imens sentiment de ușurare. Sunt sigur că ceea ce-mi va lipsi cel mai mult este să am o relație, dar chiar și asta e ridicol, fiindcă noi nu ne prea petreceam timpul împreună. Oricum, am vorbit destul despre mine. Am observat că îi venea tot mai greu să vorbească despre asta. Ți-e foame? Cred că ar trebui să fie gata deja.

Ne-am dus în bucătărie și ne-am așezat să mâncăm o supă de morcovi cu coriandru, cu franzelă caldă și crocantă.

Am mâncat repede – îmi era foame –, apoi am așteptat nerăbdătoare felul al doilea.

— E atât de delicioasă, am zis eu cu gura plină, înfulecând friptură de miel cu cartofi crocanți pregătiți la cuptor și sos de mentă preparat în casă. N-am mai mâncat așa de când eram acasă.

— Așa spunea și Julia la început. Apoi cred că s-a plictisit.

— S-a plictisit de fripturi? E *nebună*?

— S-a plictisit de o persoană căreia îi place să stea acasă.

— Haida-de. Acasă e cel mai bine.

— Acum tu mă uimești pe mine. Mark a ridicat o sprânceană, nevenindu-i să creadă. Ești o tipă căreia îi plac petrecerile. O femeie de carieră. Evident că nu-ți place să stai acasă.

— Tocmai pentru că muncesc foarte mult casa este atât de importantă pentru mine. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac după serviciu este să ies și să mă distrez. Dar ssst, am șoptit eu, să nu spui la nimeni. Deocamdată, am continuat eu, îmi place să stau acasă singură, să fiu absolut egoistă și să nu fie nevoie să fac compromisuri pentru nimeni. În cazul tău, pe de altă parte, e vorba de o cu totul altă mâncare de pește.

— Adică ce vrei să spui?

— Mark, într-o zi vei găsi o soție minunată.

— Doar dacă în contractul de căsătorie nu e menționat și călcatul.

— Oh, vrei să zici că mai sunt și lucruri la care nu te pricepi?

— N-am spus că nu mă pricep. Sunt mană cerească atunci când vine vorba de călcat, a zis el zâmbind, dar e singurul lucru pe care nu-l suport,

singurul lucru pentru care plătesc pe altcineva să-l facă.

— Și o menajeră, un grădinar și Dumnezeu mai știe pe cine ca să te ajute să întreții palatul ăsta.

— O menajeră, da. Ți-o recomand pe Lizzy, care vine de două ori pe săptămână, dar grădinar? În nici un caz. Vezi mâinile astea? Sunt mâini mari, puternice. Oooh. Imaginează-ți ce pot face aceste mâini (ca și când uitasem ce făcuseră deja acele mâini).

M-a străbătut un fior. Nu, Maeve. Ți-a fost ultimul lucru de care aveam nevoie.

Am clătinat din cap, încă uitându-mă la mâinile lui.

— Alan Titchmarsh¹ e un novice în comparație cu mâinile astea. Sunt cel mai priceput grădinar. Am început să râd.

După masa de prânz, m-am prăbușit pe canapeaua incredibil de moale din sufragerie, în timp ce Mark încerca să spumeze laptele ca să-mi pregătească un cappuccino decofeinizat.

Apoi m-am trezit.

Lumina era difuză. Afară era întuneric și pentru o clipă am fost complet dezorientată. Apoi l-am văzut pe Mark așezat la celălalt capăt al canapelei, citind *Sunday Times*. Focul ardea trosnind ușor și m-am ridicat repede în capul oaselor, jenată că mă biruise somnul, oripilată de așa o lipsă de politețe, de gândul că poate în starea

1. Realizatorul și prezentatorul unor emisiuni despre grădinărit la postul de televiziune BBC.

mea de inconștiență mi-a curs salivă din gură pe pernele lui. Sau mai rău.

Mark m-a privit peste ziar și mi-a zâmbit.

— Bună, Somnorici. Sau să-ți zic Morocănosule?

Nu prea aveam chef să-i zâmbesc. Știu în ce hal arată părul meu după ce adorm pe canapea.

— Ceai? a zis el, iar eu am clătinat din cap recunoscătoare, privindu-l cum iese din cameră și întrebându-mă cum naiba în toți anii ăștia nu se găsisese nici una să pună mâna pe un bărbat ca el.

Nu că mă interesa. Nu simțeam nimic mai mult în după-amiaza aceea decât simțisem dimineață. Am avut o zi minunată, iar el era exact așa cum credeam eu că e (doar că în școală nu cântase la vioară, ci la clarinet, iar prima lui mașină nu a fost MGB sau Triumph Stag, ci un Jaguar tip E), oricum, nu mă interesa persoana lui în sensul ăsta.

Dar singurul lucru pe care a trebuit să-l recunosc în seara aceea, în timp ce mă luptam cu oboseala în drum spre casă, a fost că mă simțisem minunat să aibă cineva grijă de mine toată ziua. Niciodată nu a mai avut cineva grijă de mine. Doar Viv, și nu sunt sigură că asta se pune.

Ah, și încă un lucru. Am fost de acord să fac o ecografie.

Doar să mă asigur că totul e bine.

Tot nu înțeleg de ce am acceptat să fac o ecografie. Eram obosită, fusese o zi lungă și mă simțeam atât de bine, atât de ocrotită, că n-am vrut să stric totul cu o ceartă.

Și mi-am dat seama că, într-adevăr, Mark ar fi un tată minunat.

Și asta a contat.

Presupun că nu m-am gândit niciodată cum stau lucrurile în realitate; mă gândisem doar că m-aș înhăma să cresc un copil pe care nu-l doresc; că m-aș transforma într-o mamă singură, stresată, care încearcă cu disperare să jongleze cu un copil, cu cariera și cu un șir de iubiți nepotriviți.

Dar după ziua aceea pe care am petrecut-o la Mark, după ce am văzut cum e el, unde locuiește, cum trăiește, mi-am dat seama că n-aș fi singură și, mai mult decât atât, mi-am dat seama că n-ar fi cinstit să-l privesc de ceea ce își dorește cu disperare.

Am putea să avem amândoi grijă de un copil, am început eu să mă gândesc în drum spre casă. Poate că Mark ar putea să ia copilul în cursul săptămânii, iar eu l-aș lua în weekend. În mintea mea și-a făcut loc imaginea unei fete care

seamănă cu mine. O fetiță care poartă niște pantalonași drăguți OshKosh (căci copilul meu nu va purta niciodată rochițe roz cu volane), o fetiță atât de drăgălașă și de reușită încât toată lumea s-ar opri să ne zâmbească, minunându-se cum se face că eu, directoare la London Daytime Television (dacă tot e să-mi fac vise, n-are rost să visez doar pe jumătate), am reușit să cresc un copil așa frumos și cuminte.

Ar fi accesoriul perfect.

Ne-am duce în parc purtând ghetе și berete din lână și am fi irezistibile pentru bărbații neînșurați care arată bine. Poate că ar trebui să ne luăm și un câine. Și poate și o casă de vacanță pe o plajă pe undeva. Nu prea departe, poate în apropiere de Viv, dar am putea să ne jucăm pe plajă și să ne petrecem serile în fața focului, citind Dr. Seuss¹.

Aș învăța-o tot ce știu, aș privi-o cum devine o mică persoană cu propriile ei gânduri, propriile opinii și aș sprijini-o cu mândrie în timp ce crește și devine o femeie frumoasă.

Hmmm. Mă ispitește o ființă micuță care să semene cu mine.

Așa că, atunci când Mark a sugerat cu blândețe că ar fi bine să mă duc la un doctor și să mă programez pentru ecografie, am acceptat.

Ce rău poate să facă?

Deși asta nu înseamnă că am luat o decizie.

Nu înseamnă că m-am hotărât să păstrez copilul.

Căci nu m-am hotărât.

1. Theodor Seuss Geisel, unul dintre cei mai îndrăgiți scriitori de povești pentru copii din S.U.A.

— Vedeți cum mișcă piciorușul?

Stau întinsă pe un pat, cu capul întors să văd ecranul, în timp ce ecografa mă apasă pe abdomen, cu ochii pe monitor, oprindu-se din când în când să noteze măsurătorile.

Mark s-a așezat lângă mine și mă ține de mână, lucru care în altă împrejurare probabil că m-ar enerva, dar în situația de față este enorm de liniștitor. Ne holbăm amândoi la monitor, iar eu nici nu știu despre ce vorbește ecografa, fiindcă nu văd nimic decât un tunel verzui, însă deodată îmi tresare inima, iar Mark și cu mine rămânem cu gura căscată, strângându-ne mâinile.

— Oh, Doamne! șoptim amândoi odată. Ai văzut?

Deodată ecranul devine clar. Se vede un picioruș mititel care se mișcă în aer și după picioruș începem să deslușim forma unui copil. Copilul meu. Copilul nostru. O ființă vie înăuntrul meu
Dumnezeule mare!

Mă întorc iute spre Mark, care are lacrimi în ochi și un surâs imens pe chip, și ne zâmbim tăcuți unul altuia, după care ne uităm repede la monitor ca să nu pierdem nimic.

— Vedeți coloana vertebrală?

Apasă în partea stângă și arată spre monitor, iar eu clatin din cap, simțind deodată un nod în gât.

— Hopa! Copilul se mișcă, râde ecografa, iar eu privesc uimită cum se întinde un braț, iar copilul se arcuiește de spate.

Încep să râd. Și să plâng.

— Nu vă faceți griji, zice ea, dându-mi un porvețel dintr-o cutie de alături. La primul copil, părinții sunt copleșiți. E incredibil, nu-i așa? Acesta e copilul *vostru*! Zâmbește spre noi înțeleghătoare. Se pare că totul e bine. Vedeți aici ceva care pâlpâie?

E o mică pâlpâire abia perceptibilă.

— E inima copilului. Frumoasă și puternică. Aveți treisprezece săptămâni și patru zile? Cinci zile?

Încuviințez din cap. Exact treisprezece săptămâni și cinci zile.

— Măsurătorile sunt incredibil de precise în faza asta, spune ea, deci termenul ar fi...

Se întoarce să verifice, dar eu și Mark i-o luăm înainte.

— Pe 31 octombrie.

— Precis, zice ea zâmbind, dar eu nu mai râd fiindcă exact în momentul acesta știu că nu mai e drum de întoarcere. În nici un fel. Viața mea, de aici înainte, s-a schimbat irevocabil.

Ea continuă un timp, iar eu încerc să urmăresc conturul copilului, dar de fiecare dată când se schimbă imaginea pe monitor nu văd decât forme neclare, însă după aceea nu mă mai uit și mă întorc spre Mark.

— Ești bine? șoptește el strângându-mă de mână.

Încuviințez din cap.

— Tu?

— Cred că e cea mai frumoasă zi din viața mea, spune el zâmbind.

Îi surâd și eu.

Nu e nevoie să-i spun că și eu simt exact la fel.

Mark mă conduce acasă și intră în bucătărie să-mi încălzească niște supă de tomate Heinz în conservă (oare asta se poate numi într-adevăr o poftă legitimă?), în timp ce eu mă îndrept spre dulap să scot sacoșa de plastic de la Books Etc.

La pagina 36 din *Cum arată copilul meu azi?* găsesc exact ceea ce doream să știu.

Bun venit în al doilea trimestru de sarcină! Dacă ați avut grețuri de dimineață, acestea ar trebui să se rărească, iar riscul de avort spontan a scăzut.

Trebuie să mergeți la doctor pentru a vedea ce măsuri de precauție sunt necesare ca să evitați infecția cu salmonela, listeria etc. și să stabiliți ce analize trebuie să faceți, de exemplu pentru toxoplasmoză.

Ce se întâmplă cu copilul meu?

Se dezvoltă corzile vocale și s-a format laringele. Intestinele copilului sunt acum cuprinse în abdomen, ficatul secretă bilă și pancreasul secretă insulină. Abia acum încep lucrurile cu adevărat interesante! Degetelele de la mâini și de la picioare nu mai au membrană palmară și începe să se formeze patul unghiilor.

— Ce faci?

Mark intră și pune o cană cu supă pe noptieră, apoi se așază lângă mine să citească și el din carte. Stăm așa un timp fără să spunem nimic și, într-un târziu, Mark mă atinge pe braț.

— Acum putem să discutăm? întreabă el cu blândețe.

Eu clatin din cap în semn că da.

— Cum te simți?

— Speriată.

— Asta înseamnă că... Se oprește. Vrei să... Ridică spre mine o privire plină de speranță. ...să păstrezi copilul?

— Firește că am să păstrez copilul. E un copil! E un copil care crește în mine, pentru Dumnezeu, și l-am văzut! Mark! Mă uit la el și mi se taie respirația, deoarece brusc realizez întreaga situație. Vom avea un copil!

— Știu, râde el înconjurându-mă cu brațele și cuprinzându-mă într-o îmbrățișare atât de strânsă că nu mai pot respira. Nu-i așa că e uimitor?

Mark rămâne la masă. Aș vrea să vă pot spune că îi ofer o tratație gastronomică pe măsura celei de duminică, dar până la urmă comandăm curry de la restaurantul indian. Totuși, *chutney*¹ de mango e contribuția mea.

Stăm de vorbă îndelung. Sau cel puțin așa mi se pare, pentru că atunci când, în final, îi spun noapte bună și mă vâr în pat, absolut epuizată, observ că ceasul de pe noptieră arată ora 21:22.

Despre ce am vorbit? Am vorbit despre copilul nostru. Despre valorile noastre. Despre copii de-ai prietenilor, despre ce ne place sau nu ne place în creșterea lor, despre cum noi am proceda altfel cu al nostru.

N-am stabilit cum o să procedăm. Cum doi oameni vor crește împreună un copil când ei de fapt nu sunt împreună, dar, zău, ce mare brânză? Uitați-vă la statistica divorțurilor din această

1. Preparat condimentat de origine indiană.

țară, pentru Dumnezeu! Nu e unul din trei? Sau poate chiar mai mult. E la fel de normal ca un copil să crească într-o familie monoparentală și, cel puțin, copilul nostru nu va trebui să suporte toate răutățile și toate supărările dintre părinți, fiindcă în primul rând noi n-am fost niciodată împreună.

Mă rog. Aproape.

Mark poate să-și împlinească visul de a fi tată, iar eu pot să-mi văd de carieră ca înainte.

— Singura problemă care rămâne, am zis eu când am epuizat toate subiectele de discuție, „cum naiba o să le spunem celor de la serviciu?”

— Ah, da. M-am gândit la treaba asta, a oftat Mark.

— I-am spus lui Mike Jones că sunt însărcinată ca să văd ce reacție are și aproape că a făcut atac de cord în fața mea.

— Cum? Mark e îngrozit. I-ai spus?

— Nu te îngrijora. Credea că glumesc. Am vrut doar să-l pun la încercare, iar rezultatul n-a fost tocmai ce mi-aș fi dorit.

— Atunci nu mai spune nimănui.

— Oh, fii serios. Crezi că nu vor observa până la urmă?

El a ridicat din umeri.

— Nu trebuie să spui nimănui deocamdată. Nu se vede că ești însărcinată și putem să găsim cea mai potrivită cale să le spunem peste câteva săptămâni.

— Deci nu te deranjează să se știe că e copilul tău?

Eram uluită.

— Vreau să afle toată lumea că e copilul meu! Mai ales că toți știau că eu și Julia am încercat să facem un copil și credeau că din vina mea nu

am reușit. Nu numai că vreau să le spunem, vreau să fac un serial de televiziune pe tema asta.

— Bună idee, am zis eu gânditoare. Dar nu senzațională. Nu ți se pare că un serial e cam prea mult? Ce-ai zice de un spot publicitar de 30 de secunde imediat după *Coronation Street* timp de o săptămână? E mult mai discret.

A zâmbit, dar gândul îi era în altă parte și eu știam la ce se gândește.

— Mark? Ce-i cu tine? Te gândești la Julia, nu-i așa?

A zâmbit trist.

— Am fost atât de bucuros încât nici nu m-am mai gândit la Julia în toată povestea asta. Și presupun că, dacă nu e vina mea, atunci înseamnă că e a ei, dar chiar dacă nu e vina nimănui până la urmă, cum naiba o să reacționeze?

— Mark, dacă nu va ști nimeni pentru o perioadă de timp, atunci nici Julia nu trebuie să afle. Dar când vom începe să le spunem oamenilor, ai grijă să-i spui ei mai întâi. Nu-mi imaginez ceva mai rău decât ca Julia să afle din altă parte.

— Știu, a zis el, clătinând din cap, cu gândul încă la suferința ei. Știu că va trebui să-i spun chiar eu.

* * *

Sunt o femeie obsedată.

De asemenea, sunt o femeie care își pierde mințile încet, dar sigur.

La început m-am prefăcut că acest copil nu există, iar acum abia aștept să mi se vadă burtica, abia aștept să le spun oamenilor că nu, nu sunt grasă, sunt de fapt însărcinată.

La serviciu încă sunt atentă, am grijă să port haine largi ca să-mi ascundă burtica în creștere, dar sunt atât de disperată să vorbesc despre asta, vreau atât de mult ca oamenii să știe, că abordez și necunoscuți pentru a le da vestea cea bună.

— Mă scuzați. Aveți o mărime mai mare pentru bluza aceasta, fiindcă sunt însărcinată în patru luni și în curând n-o să mă mai cuprindă nimic.

— Alo! Nu mă cunoașteți, dar mă cheamă Maeve Robertson și sunt prietenă cu Stella Lord. Mi-a recomandat să vă sun pe dumneavoastră fiindcă centrala de încălzire nu funcționează bine, iar eu sunt însărcinată în patru luni și sunt mai friguroasă, puteți să trimiteți un instalator azi?

— Aș dori avocado, crochete de pește și pui cu maioneză pe pat de pâine cu cereale, vă rog. Știu că sună ciudat, dar sunt însărcinată în patru luni și jumătate și am o poftă nebună de pui cu maioneză, dar se poate și mai rău, ha-ha. Cel puțin nu poftesc chestii mai ciudate, cum ar fi niște pământ. Aveți copii?

— Arăți de parcă mai ai puțin și trebuie să naști! Câte săptămâni ai? Treizeci și șase? Săraca de tine! Ești la primul copil? Eu am doar douăzeci și două de săptămâni și sunt complet distrusă, așa că nici nu-mi imaginez cum trebuie să-ți fie ție.

Am rezistat destul tentației de a cumpăra haine pentru gravide, dar acum nu mai pot. De fapt m-am dus până la Formes când aveam șaisprezece săptămâni. Am intrat, m-am uitat în jur și m-am întrebat de ce toate de-acolo erau superzvelte, iar vânzătoarele trebuiau să le dea niște perne pe care să le bage pe sub bluze ca să vadă cum le stă gravide.

— E vreuna din ele însărcinată? am întrebat-o eu în șoaptă pe una dintre vânzătoarele mai tinere.

— Oh, da, mi-a șoptit și ea. Cred că majoritatea clientelor noastre preferă să vină la noi foarte devreme. Hainele pentru gravide sunt adesea primul semn că sunt însărcinate și ele abia așteaptă să arate lucrul ăsta.

M-am întors și am văzut exact ce-a vrut să spună când am zărit o femeie cu proporții de fotomodel uitându-se prin rafturi, purtând ditamai bluza în care era destul loc cât să încapă și Tower Bridge.

— *Dumneavoastră* doriți să probați ceva? a zis vânzătoarea căutând ceva în spatele tejghelei. Avem și pernuțe dacă doriți.

— Mulțumesc, am zis eu cu un zâmbet condescendent îndreptându-mă spre ușă, dar tot drumul spre casă mi-am dat singură palme. Eu și mândria mea. Muream de nerăbdare să probez tot ce se poate proba.

Cei cărora le spun că sunt însărcinată sunt atât de amabili, ceea ce e aiurea, fiindcă nu pot să le spun celor de la serviciu, unde toți se poartă cu mine așa cum s-au purtat întotdeauna. La serviciu sunt aceeași Maeve Robertson. Doar că mai grasă. Și mai distrată.

N-aș putea să spun ce mă îngrijorează mai mult: faptul că sunt cu capul în nori sau că nu mai am talie deloc.

Bineînțeles că nimeni nu mi-ar spune că m-am îngrașat și nu cred că s-a prins careva, dar sunt perfect conștientă că, atunci când trec prin mulțimea de la cantină la ora 1, nu mai sunt privită cu aceeași admirație ca altădată.

— *Pe cuvântul tău* că nu sunt imensă? îi șoptesc Stellei în timp ce un regizor de platou de la emisiunea de dimineață trece pe lângă noi și-mi zâmbește fără nici o urmă de flirt.

Nu vreau să-mi spună că se vede că sunt grasă, ci că sunt gravidă. Aș vrea să confirme. Aș vrea să mă lase să le spun tuturor.

— Jur că arăți doar voluptuoasă și superbă

— Deci nu mi se vede burtica?

Îmi împing abdomenul în față așteptând ca ea să-mi spună că se vede.

— *Ăsta nu-i un copil*, râde ea. E doar o baghetă cu brânză și ceapă și o ciocolată Double Decker.

Râd și eu. Chiar dacă nu e răspunsul pe care îl așteptam.

— Ești sigur că nu sunt imensă? îi zic lui Mark stând întinsă pe canapea după ce am văzut la video *Corpul uman* de Lord Winston, minunându-ne de dimensiunea unui copilăș aflat încă în pânțelele mamei.

Este duminică. Acum petrecem duminicile împreună, eu și cu Mark, și câteva seri în cursul săptămânii. Dar de regulă duminicile. Mă duc cu mașina la el acasă, el pregătește o masă delicioasă în timp ce eu trândăvesc aproape toată ziua, iar el aleargă de colo-colo ca o găină fără cap ca să fie sigur că mama copilului său este mulțumită.

E pur și simplu divin.

— Dorești un Bounty? întreabă el pe la amiază.

— Mmm, mormăi eu dintre pernele confortabile în care m-am afundat boierește.

— Bine, spune el și își pune jacheta. Ies la garaj. Mai vrei ceva?

— Mi-ar plăcea și niște pui condimentat cu maioneză.

— Tot îți mai e foame după friptura de vită ?
E uimit.

— Nu mi-e foame. Doar, știi tu, mi-e cam poftă.

— Avem pui și maioneză. Să văd dacă găsesc niște praf de curry.

— Minunat. Mulțumesc.

Deja mi-am îndreptat atenția la televizor ; ca de obicei, o casetă video pe care Mark a închiriat-o pentru după-amiază și, din fericire, avem aceleași gusturi în materie de filme vechi siropoase. *() viață minunată, Harvey, Pe aripile vântului, Unora le place jazzul.* Nu de puține ori duminica ne-am lăsat în voia unei lumi imaginare dintr-o epocă trecută.

În ultimele două săptămâni am rămas și peste noapte.

Nu fiți ridicoli.

În camera de oaspeți, desigur.

Ăsta e lucrul cel mai grozav. În afară de faptul că îi port copilul, nu pot să cred că Mark și cu mine am făcut vreodată sex. De fapt, chiar dacă sunt însărcinată cu copilul lui, mă gândesc uneori că poate a fost o concepție imaculată și că eu doar am visat noaptea aceea din Soho.

Chiar a trebuit s-o întreb pe Stella, ca să fiu sigură. Am fost pe bune acolo ?

Mark a devenit cel mai bun prieten al meu. El e primul pe care îl sun atunci când am noutăți, când am chef să ies seara în oraș sau doar să mă distrez. E întotdeauna lângă mine dacă am nevoie, întotdeauna ferm, de nădejde, sigur. Mă face să mă simt în siguranță, ocrotită și iubită. Și spun asta într-un sens platonice.

Fiindcă el e ultima persoană din lume de care m-aș îndrăgosti.

Știu că în seara aceea m-am îndrăgostit de el. Îmi amintesc vag de o partidă de sex fantastică, dar tot nu pot să cred că acela era Mark. *Mark*. Același Mark care stă în fața mea și bea o cola lăcutie, râgâind cu nerușinare la fiecare câteva secunde.

— Ești revoltător, îi zic eu zâmbind.

— Vai, dar știu. Se strâmbă. Avocații sunt niște porci, nu-i așa?

— Nu toți avocații. Doar tu.

Mark râgâie tare în mod voit și râde.

— Puteai să alegi orice bărbat să fie tatăl copilului tău, dar m-ai ales pe mine.

— Crede-mă, zic eu, dacă ar fi să mai aleg o dată, altfel ar sta lucrurile.

Dar bineînțeles că nu-i așa, deoarece, deși nu mă simt atrasă de el câtuși de puțin, el a devenit, cu excepția lui Viv, persoana pe care o îndrăgesc cel mai mult pe lumea asta și nu-mi imaginez un altul mai bun cu care să-mi cresc copilul. Îmi place ideea că bebelușul va fi jumătate al meu, jumătate al lui Mark. Sinceră să fiu, nu cred că există altă combinație mai bună. Alta decât eu și Steve McQueen, firește. Și asta, evident, nu intră în discuție.

— Știi ce ești tu? zic eu mai târziu, când Mark se așază pe podea să meșterească la niște lămpi victoriene pe care le-am cumpărat dimineață de la un târg de vechituri. Ești fratele pe care nu l-am avut niciodată.

Mark face o grimasă.

— Chiar că e aiurea. Dezgustător. Mă acuzi de incest.

— Nu fi caraghios. Mă refer la noi. La relația noastră. Nu cred că m-am simțit vreodată mai

bine cu cineva decât cu rudele mele. Asta am vrut să spun. Știi că ești prietenul meu cel mai bun.

Nu știu ce mi-a venit, fiindcă nu obișnuiesc să am astfel de efuziuni sentimentale, dar nu cred că am știut până acum ce important e să ai pe cineva.

Și nu mă refer la „cealaltă jumătate”. Mă refer la cineva cu care să împărtășesc diverse lucruri. Un prieten foarte bun. Sau un frate. Cineva ca Mark.

Mark se oprește din meșterit și îmi zâmbește.

— Asta e cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

— Rahat ! mormăi eu, deschizând revista *Marie Claire* și prefăcându-mă imediat absorbită de recenzii de film, jenată că am fost atât de deschisă. N-am vorbit serios.

— Ba da. Și îți mulțumesc. E minunat să aud asta și, ca să știi și tu, și eu simt același lucru.

— Sunt fratele pe care nu l-ai avut niciodată ?

— Nu. Ești surioara mai mică și afurisită pe care nu mi-am dorit-o niciodată. *Au !*

L-am pocnit în cap cu revista făcută sul. Apoi el s-a așezat la loc și acum mă privește gânditor.

— Pe bune, Maeve. Tu chiar te-ai schimbat de când ești gravidă.

Pufnesc :

— De parcă ai ști cum eram eu înainte.

— Nici nu era nevoie. Nu trebuia decât să mă uit la tine ca să-mi dau seama ce dură erai. Acum ești mult mai blândă. Mai vulnerabilă. Și dacă m-ai îmbrânci, aș zice că ești o persoană mult mai drăguță.

— Vai, vai. Mă strâmb, văzându-mi mai departe de revista pe care o răsfoiesc. Nu sunt sigură că

ăsta e un lucru bun. Nimănui nu-i mai e frică de mine la serviciu.

Deși faptul că nu mai am aceeași autoritate la serviciu mă deranjează din ce în ce mai puțin, în sinea mea îmi place ce a spus Mark. Îmi place cum mă face să mă simt.

În sinea mea, sunt foarte, foarte mulțumită.

S-a aflat secretul.

Ce-i drept, la șase luni e al naibii de greu să ascunzi o sarcină și toți zic acum că au bănuț mai demult, dar n-au vrut să spună nimic, în ideea că poate doar mă îngrășasem.

Deși toate mamele au zis că știau.

— Bine, bine, a zis și Mike Jones plictisit când m-am dus la el în birou ca să-i spun. De data asta pe bune. Spune-mi ceva ce nu știam.

— Cum de-ai știut?

El a fost prima persoană căreia îi spuseseam, dar tot eram uimită.

— Țipi la oameni și izbucnești în plâns din te miri ce. Jumătate din timp te plimbi de parcă ai fi în lumea viselor și mănânci ca un porc, dar singurul loc unde te îngrași e la burtă și la... Zâmbește și ridică din umeri. Ar trebui să fiu un tâmpit nenorocit ca să nu-mi dau seama, mai ales că mi-ai și spus.

— Deci nu te-am păcălit?

— Nu-mi scapă nimic. Așadar, avem două întrebări importante: prima, ce ai de gând să faci?

— Fiind deja aici, dacă am de gând să rămân?

El încuviințează clătinând din cap.

— Mike, îmi place meseria asta. Îmi place la London Daytime Television și încă mai țin minte

tot ce mi-ai spus la interviu despre faptul că două cerul e limita. N-am vrut niciodată să rămân gravidă, n-am vrut niciodată să am un copil, dar acum sunt și cred că totul o să fie bine. Nu sunt o mamă ideală, totuși, iar ultimul lucru pe care îl vreau pe lumea asta este să-mi părăsesc serviciul. Mike clatină din cap aprobator în timp ce eu vorbesc mai departe. Am un sprijin fantastic și firește că va trebui să iau un concediu de maternitate de trei luni, dar atâta tot. Îți dau cuvântul meu de onoare că mă întorc și iau totul de unde am rămas.

— Cu lacrimi și istericale?

— Ăă, nu. Astea-s chestii hormonale. Vei vedea că Maeve pe care o știai se va întoarce după ce va naște și va avea grijă ca *Loved up* să aibă șase milioane de telespectatori.

— Șase milioane? Impresionant. Ești sigură?

— Da, sunt sigură.

— Dar eu tot rămân cu o problemă pe cap: ce fac trei luni cât lipsești tu?

— N-ai nici o problemă. Stella Lord e soluția. Se uită la mine cu interes.

— Stella muncește mai mult decât ceilalți, e mai deșteaptă decât ceilalți și e mai ambițioasă decât toți. E timpul să i se dea o șansă ca să arate ce poate.

— Și tu nu te simți amenințată? Dacă e atât de bună încât n-o să te mai vrem pe tine înapoi?

— Din fericire, nu sunt atât de nesigură pe mine.

Măcar de-ar fi adevărat.

Dar Stella este singura persoană în care am încredere să-mi țină locul cât timp lipsesc. Este singura persoană care va avea grijă să obținem

acel rating. Am putea ajunge la șase milioane de telespectatori cât timp e Stella șefă. Aș avea încredere că ar lua aceleași decizii pe care le-aș lua eu.

— Cred că ai dreptate. Spune-i Stellei să vină la mine în după-amiaza asta. Să văd ce spune și ea de toate astea.

— Va fi extrem de încântată.

— Sunt convins. Așa, acum e momentul pentru cea de-a doua întrebare.

Ai, ai. Știu ce urmează.

— Mi-a șoptit o păsărică ceva despre tine și Mark Simpson. Cine e tatăl?

— Te superi dacă ți-aș spune să te duci undeva și că asta nu e treaba ta?

— Da, te-aș concedia.

— OK. Mark Simpson este tatăl.

Rămâne cu gura căscată.

— Să fiu al dracului! Tu glumești.

E sincer consternat.

— Cum? Nu ziceai că ai auzit zvonurile? De ce ești așa surprins?

— Glumeam. Glumeam în legătură cu zvonurile. Eu doar te-am văzut cu el la bar de câteva ori. Drace! Scutură din cap nevenindu-i să creadă. N-aș fi zis că e genul tău.

Nu mă sinchisesc să-i spun că Mark nu e genul meu. Că am făcut un aranjament. E prea complicat să explic și, sincer, e mai bine ca la serviciu să se știe că suntem împreună. Putem să le spunem oricând că ne-am despărțit mai târziu.

— Și de ce n-ar fi genul meu?

Sunt puțin curioasă, deși n-ar trebui.

— Nu e un tip prea extrovertit, nu?

— Spui asta numai pentru că voi doi sunteți complet diferiți. Asta nu înseamnă că e o persoană rea.

— Nu, nu, nu, nu mă înțelege greșit. Nu cred că e o persoană rea. Cred că e un tip de treabă, dar n-aș fi zis că e îndeajuns de interesant pentru tine.

— Vrei să spui că e plictisitor.

Mike are bunăvoința să pară vinovat.

— Nu plictisitor, dar nici provocator. Credeam că-ți plac bărbații mai dificili. Provocatori. Fustangii.

Cam ca tine, zic în sinea mea.

— De fapt, spun eu sfidător, exact asta îmi place la el. E cea mai stabilă persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Îmi dă un sentiment de siguranță pe care nu l-am mai avut până acum și cu el știu exact cum stau lucrurile. Este un tip integru. Telefonează exact atunci când spune că telefonează și face întocmai ce zice că vrea să facă. Fără complicații, iar eu n-am fost niciodată mai fericită.

Mike pare la fel de șocat ca și mine.

Iisuse!

De unde mi-au venit toate astea?

* * *

— N-am putut rezista. Știu că sunt rea, știu că n-ar trebui, dar n-am putut rezista.

Viv încearcă să se scuze în timp ce intră în sufragerie trăgând după ea o sacoșă uriașă din plastic, dar nu-și poate șterge zâmbetul de pe față, bucuria de a fi bunică.

— Viv! încerc eu să o cert, dar inima mea se împotrivește.

Mor să cumpăr lucruri pentru copil, dar Mark nu mă lasă. Brusc a devenit superstițios și a declarat ferm că nici unul dintre noi nu cumpără

nimic pentru copil sau pentru camera copilului până când nu intru în luna a opta.

M-am abținut cu greu să nu intru la Baby Gap, cu minunatele lor salopețele minuscule. Sau să nu urc la etajul cinci la John Lewis, unde să petrec o oră sau mai mult uitându-mă la pătuțuri de copii și la păturici.

Așa că atunci când Viv, cu un aer vinovat, scoate din sacoșă o pereche minusculă de pantalonași verzi și o jachetică asortată, aproape că leșin de emoție, iar când scoate și o salopețică cu dungulițe galbene și albe, aproape că mor de bucurie.

— Nu-i așa că sunt superbe? exclamă ea cu încântare. Nu-i așa că sunt cele mai frumoase lucruri pe care le-ai văzut vreodată?

— Nu-i așa că sunt minuscule? șoptesc eu frecându-mă pe burtă în timp ce copilul protestează lovindu-mă cu piciorușul sub coaste.

— Te lovește micuța?

Viv se oprește, iar eu tresar și mă tot frec pe burtă încercând să liniștesc copilul. Nu că ar fi dureros, dar întotdeauna șocul îmi taie respirația.

— Nu e neapărat fetiță, zic eu, deși sunt sigură că e. Sunt absolut convinsă că acest copil va fi fetiță. Și da, mă lovește.

— Pot să văd și eu? zice Viv cu venerație și vine să se așeze lângă mine, punându-mi mâna pe burtă. Ah! face ea când copilul lovește și începem amândouă să zâmbim cu gura până la urechi.

— Nu plânge, o avertizez pe Viv căreia i se umplu ochii de lacrimi.

— Nu mă pot abține, râde ea când lacrimile încep să i se prelingă pe obraji. E atât de uimitor miracolul ăsta al vieții.

— E și mai uimitor că ai simțit ceva. De câte ori e Mark prin preajmă și copilul începe să mișto, cum îmi pune mâna pe burtă, se liniștește.

— Cum e Mark? întreabă mama cu drag despre ginerele ei preferat, deși nu l-a cunoscut până acum.

Știu că e ciudat, dar nu văd ce rost are, cel puțin deocamdată. Nu e prietenul meu, iar eu nu am nevoie de încuviințarea ei, și-n plus, o văd atât de rar pe Viv, încât atunci când ne vedem, doresc s-o păstrez doar pentru mine.

— E minunat.

— Îl vezi des, nu-i așa?

— Da, cred că da.

— Și sunteți... ați fost... mă rog. Vreau să zic s-a întâmplat ceva?

— Viv! Ți-am spus. Nu e vorba de asta.

— Dar, după cum spui, pare a fi atât de bun. Și ochii îți strălucesc când vorbești despre el.

— Știi ceva? Dacă aș fi o femeie la casa ei, Mark ar fi tot ce mi-aș dori. Dacă aș vrea un partener, un soț, Mark este exact bărbatul pe care l-aș alege. Dar, Viv, mă cunoști. Știi că sunt alergică la angajamente. Nu vreau un soț. Vreau o carieră.

— Tot ce știu e că începi să te repeți ca un disc zgâriat.

— Cum? mă reped eu.

Dacă n-ar fi maică-mea, i-aș zice să se ducă naibii.

— Îmi pare rău, scumpo. Doar că spui asta tot timpul, chiar și acum, când viața ta s-a schimbat radical. Te-aș înțelege să vorbești așa dacă ai fi încă o fată singură, fără responsabilități, dar, Maeve, vei avea un copil. Viața ta nu va mai fi

niciodată așa cum a fost, iar prioritățile tale trebuie să se schimbe.

— Viv, un copil nu trebuie să schimbe lucrurile. Mă întorc la serviciu după trei luni, iar eu și Mark vom crește copilul împreună. Există bone și creșe pentru atunci când suntem la serviciu. Nu e ca pe vremea ta. Toată lumea procedează așa în ziua de azi. E mult mai bine ca mamele să muncească decât să stea acasă. Viața mea nu se va schimba atât de mult pe cât îți imaginezi tu.

Viv nu zice nimic o bucată de timp, doar netezește lucrurile acelea mici, având pe chip o expresie care vrea să spună „Așteaptă și-ai să vezi că am avut dreptate”.

— Bine, zice ea într-un târziu, vrând de fapt să zică „Vom vedea”.

— Bine, zic și eu. Așa că nu mă mai tot întreba de Mark în speranța că vom fi împreună și vom trăi până la adânci bătrâneți, fiindcă eu sunt foarte fericită așa, singură, și nu vreau să mă mărit. Înțelege?

— Bine.

— Bine.

Nici măcar pe mine nu m-am convins.

Îi pregătesc lui Viv o ceașcă de ceai ca semn de împăcare, fiindcă nu vreau să mă cert cu ea, după ce că o văd atât de rar și o iubesc atât de mult.

— Arată-mi ce-ai mai cumpărat, trăncănesc eu emoționată trăgând sacoșa lângă mine, iar Viv începe să se lumineze la față. Ah! Țștia sunt cei mai mici ciorăpei pe care i-am văzut vreodată!

— Dar tu ce mai faci, mamă? Cum o mai duci? Întreb eu acum, când ne-am împăcat de-a binelea.

În ultimul timp am impresia că vorbim numai despre mine și copil. Nu mai știu nimic despre tine. Ce-ai mai făcut? Vreo aventură pasională?

— Credeam că o bunică așa ca mine n-ar trebui să aibă aventuri pasionale.

Zâmbește, iar eu știu că m-a iertat.

— Nu fi caraghioasă. Dumnezeu, dacă arăta măcar pe jumătate la fel de bine ca tine când voi avea vârsta ta, aș fi o femeie fericită. De fapt — mă uit la ea cu atenție — arăți nemaipomenit de bine. Ai făcut ceva?

— Cum ar fi?

Pare că se rușinează.

— Viv, doar nu ți-ai făcut vreo operație estetică sau ceva de genul ăsta?

— Maeve! Nu vorbi prostii! De unde să am eu bani pentru așa ceva? Nu zic că m-ar deranja puțin collagen ca să corectez laba gâștii.

— Laba gâștii? Dar nici nu se vede. Oricum, ridurile astea dau personalitate feței. Cât despre bani, cine știe, poate ai găsit vreun tătic bogat.

O înghiontesc și ea râde, apoi roșește.

— Viv?

Sunt uimită, căci e limpede că îmi ascunde ceva, ceea ce nu face de obicei, iar eu sunt șocată fiindcă îmi dau seama deodată ce egoistă am devenit de când sunt însărcinată. N-am întrebat-o nimic pe Viv despre viața ei. Nimic.

Dar acum pot să îndrept lucrurile.

— Viv? Spune-mi de ce roșești.

Ea oftează. Și zâmbește.

— De fapt mă întâlnesc cu o persoană minunată.

— Super! O îmbrățișez. Nu-i de mirare că arăți așa de bine. Probabil datorită sexului. Și ia zi-mi, cine e?

— Tocmai asta e, zice ea, ridicând ochii spre mine și devenind serioasă. Nu știu cum să-ți explic, așa că am să-ți spun pur și simplu.

Inspiră adânc.

— E tatăl tău.

Nu zic nimic. Nu pot să zic nimic. Rămân cu gura căscată și stau acolo de parcă n-aș mai avea aer. Sună exagerat? Ei bine, îmi pare rău, dar mă simt de parcă tocmai m-a lovit cineva cu leuca în moalele capului.

— Maeve? Spune ceva. Te rog, mă imploră mama.

Încep să-mi scutur capul.

— Cum poți? Cum? De ce...?

Nu știu ce-aș putea să spun, știu doar că mă simt de parcă toată lumea s-a întors cu susul în jos. Nu pentru că tatăl meu e o persoană rea. Nu pentru că tata e complet incompatibil cu mama. Nu pentru că nu înțeleg de ce sunt din nou împreună, după toți acești ani cât au fost despărțiți.

Ci pentru că eu nu știu cine e.

Mă rog. Știu cine e, adică probabil l-aș recunoaște dacă l-aș întâlni pe stradă, fiindcă obișnuiam să mă uit la fotografiile lui ore întregi încercând să-mi întipăresc bine în minte figura lui.

Îi cunosc scrisul din felicitările și cecurile pe care le trimitea de ziua mea. L-aș recunoaște probabil și vocea, din rarele ocazii când îmi telefona.

Dar asta se întâmpla cu ani în urmă. N-am mai auzit de el de aproape zece ani. Devenise un efort prea mare. Am tot încercat să păstrăm relația, dar părea că el nu avea niciodată timp. În final, am renunțat.

La fel și el.

Uneori oamenii mă întreabă despre părinții mei, iar eu vorbesc de parcă aş avea doar mamă și, din fericire, nimeni nu insistă, de jenă că poate tata a murit.

Viv oftează și-și trece degetele prin păr.

— Maeve, sunt atâtea lucruri pe care nu le știi, atâtea lucruri despre care nu ți-am spus. Nici nu știu de unde să încep.

— Nu pot să cred că mi-ai ascuns lucrul ăsta, reușesc eu să îngaim.

— Nu știam cum să-ți spun, zice ea cu tristețe.

— De cât timp vă vedeți?

— De vreo șase luni. Cam așa.

— Cum ai putut să nu-mi spui?

Oftează din nou.

— Mi-a fost frică. Nu știam cum o să reacționezi. Și nu știam nici dacă e ceva serios.

— Și este?

Încuviințează din cap.

— Viv, cum ai putut? Ne-a abandonat! Te-a lăsat pe tine, femeie singură cu un copil, și de-atunci nici c-a mai avut de-a face cu mine, cu noi. Cum poți să-l ierți?

— Maeve, a trecut atâta timp. Tatăl tău a fost iubirea vieții mele, dar nu era pregătit să se însoare. I-am dat un ultimatum când am rămas însărcinată cu tine și el a acceptat fiindcă mă iubea și nu dorea să mă piardă, dar nu era pregătit pentru a-și asuma responsabilitatea unei familii. N-a fost niciodată o persoană rea, continuă ea. Și chiar dacă am fost distrusă, o parte din mine a înțeles. Era în anii '70. Noi, cei care nu eram din Londra, am reacționat târziu la libertatea sexuală din anii '60. Abia în 1972 ne-a ajuns și pe noi, râde ea. Să știi că cel mai mare regret al lui ești

tu. Nu vorbește decât despre tine. S-a uitat la filmulețele cu tine de o mie de ori. S-a uitat prin toate albumele cu fotografii. Vrea să te vadă. Să-și ceară iertare. Să-ți explice.

— De unde știi că nu va face la fel și acum? zic eu cu amărăciune.

— Pentru că are 56 de ani și încă mă iubește, spune ea simplu, cu un surâs. Și fiindcă niciodată nu m-am simțit cu cineva așa cum m-am simțit cu Michael. Așa cum mă simt și acum.

— O să te măriți cu el? întreb eu brusc.

Zâmbește.

— Nu m-a cerut de soție. Dar am vorbit despre asta. Maeve, te simți bine? Îmi ia mâinile într-ale ei. Trebuie să știi că îl iubesc, Maeve. Întotdeauna l-am iubit și acum s-a schimbat. Amândoi ne-am schimbat, dar între noi există încă un sentiment puternic.

— Ce? Vorbește-mi despre el!

— A fost întotdeauna un tip periculos, chicoțește ea. Întotdeauna ne distram de milioane când eram împreună, iar eu am simțit mereu că el mă înțelege mai bine decât oricine altcineva. Și eu îl înțelegeam pe el, chiar și stilul lui periculos, deși mă speria pe vremea aceea. Și pe bună dreptate, mi-am dat seama. Acum s-a mai înmuiat. E mai stabil. Nu mai are stilul acela periculos și a devenit sprijinul meu. Prietenul meu cel mai bun.

— Și ai fi pregătită să faci din nou compromisuri? Să trăiești cu cineva? Să faci concesii pentru modul lui de viață?

Ridică din umeri.

— Nu e bine să fii singură. A fost minunat câte-am crescut pe tine și am cunoscut și alți bărbați, dar am trăit așa aproape treizeci de ani. E

prea mult. Am obosit să fac totul singură. Vreau să am pe cineva alături cu care să înfrunt greutățile. Vreau să am pe cineva care să mă apere de cei care vor să mă tragă în piept. Vreau să am pe cineva care să sune la bancă atunci când îmi încarcă extrasul de cont. Pur și simplu vreau pe cineva cu care să le împart pe toate. Înțelegi ce vreau să spun?

Încuviințez clătinând din cap. Sunt surprinsă. Dar înțeleg.

Sună cineva la ușă.

— Aștepți pe cineva?

Viv pune jos paharul cu vin și se duce la ușă să răspundă la interfon, întreabă cine e, după care apasă pe buton.

Ne fâțâim fără rost încercând să ne facem curaj să ieșim ca să luăm masa în oraș, fiindcă nu prea mai e nimic de mâncat prin casă (moașa m-ar omorî dacă mi-ar vedea azi nivelul de cetone) și nici una dintre noi n-are chef să iasă.

— Repede, repede, șoptește Viv, punându-și pantofii și căutând înfrigurată în poșetă după rujul de buze. Machiază-te puțin. Aranjează-ți părul.

— Ce? Ce tot spui? E vineri seara și mi-am luat o zi liberă să mi-o petrec cu Viv și, sinceră să fiu, sunt extrem de fericită că nu trebuie să mă machiez și că pot să-mi strâng părul. Cine naiba e?

— E Mark, zice ea încântată și nerăbdătoare. Haide, șoptește ea, doar nu vrei să te vadă așa?

Și chiar atunci bate Mark la ușă.

Viv îmi aruncă o privire panicată în timp ce eu mă deplasez alene spre ușă în șoșonii mei cu

Garfield și-i zâmbesc în timp ce deschid ușa, fiindcă Mark m-a văzut în aproape orice situație imaginabilă, mai puțin când... ah. Pardon. Repet. *Orice* situație imaginabilă. Și nu-i pasă.

— E doar Mark, zic eu zâmbind drăcește spre Viv, întinzându-mă să-l sărut pe Mark pe obraz. Ce surpriză plăcută! Să fie o coincidență că ți-am spus astăzi la telefon că vine Viv în weekend?

— Ah, face Mark. Ciudat că spui asta, dar începusem să cred că cine știe din ce motiv nu vrei s-o văd pe mama ta. Bună! Îi zâmbește și-i strânge mâna. Eu sunt Mark. Și-aș zice că ești mult prea tânără ca să fii mama lui Maeve, dar ar suna teribil de ieftin, așa că n-am să zic, chiar dacă e adevărat.

Viv surâde prostește, iar eu mă prefac că-mi vine să vomit. Ieșim toți trei la Pizza Express.

— E minunat!

Jur că, dacă n-aș ști mai bine, aș zice că mama plutește în al nouălea cer. Eu, pe de altă parte, plutesc în al șaptelea sau al optulea, fericită, încântată, uimită că mama și Mark se înțeleg atât de bine.

— Grăbește-te.

Mă spăl pe mâini și o aștept pe Viv să-și dea iar cu ruj, iar când termină, îl înșfac și eu și mă dau repede pe buze.

— Te-ai răzgândit, nu-i așa?

Viv se uită la mine cu un zâmbet cunoscător, căutând în poșetă să-mi dea rimelul.

— Nu strică să faci un mic efort, zic eu defensiv. Haide, Mark o să creadă că am căzut în toaletă.

— Dar e un om atât de bun, oftează Viv în timp ce urcăm scările înapoi spre restaurant. E atât de afectuos și serios și drăguț. Și e limpede că te adoră.

— Și eu îl ador *pe el*, zic eu severă, făcându-mi loc printre mese, lucru nu prea ușor din cauza burții. Suntem prieteni foarte buni, atâta tot. Bine?

Viv zâmbește pentru ea.

— Viv? Da? Da?

— Mi se pare că doamna protestează cam mult, șoptește ea ca pentru sine când se apropie de masă și-și trage scaunul să se așeze, înclinând capul și vorbind destul de tare ca s-o aud și eu, ceea ce și voia. Îi zâmbește lui Mark, care n-a auzit nimic sau, dacă a auzit, habar n-are despre ce vorbea, apoi se uită în meniu. Vrea cineva desert?

Ne întoarcem toți trei în apartament și, când bag cheia în ușă, simt că inima îmi zvâcnește puternic și mă întorc alarmată spre Viv, simțind cum mi se scurge culoarea din obraji.

— Parcă am încuiat ușa, nu-i așa? Aș fi jurat că am încuiat-o.

Mark mă dă ușor la o parte și-mi ia cheia din mână.

— Voi două stați aici. Lăsați-mă pe mine să văd dacă totul e în regulă.

Deschide ușa și intră înăuntru, în timp ce eu și Viv ne ținem în brațe, speriate că a intrat vreun hoț în casă. Ușa se închide și câteva minute mai târziu Mark o deschide încruntat.

— Cred că ar fi mai bine să intrați, zice el, și în timp ce îl urmărim în sufragerie inima îmi bate

atât de tare în piept încât am impresia că o să mi se facă rău.

Știu la ce să mă aștept. Scaune răsturnate, sertare golite, toate lucrurile mele împrăștiate pe jos. Of, fir-ar să fie! Perlele bunicii. Am tot zis să le ascund, dar erau în sertarul de la noptieră. Îmi trece prin minte un inventar al bunurilor mele și mă rog să nu fi găsit cerceii pe care mi i-a dăruit Viv când am împlinit 22 de ani. Nu că ar fi cu diamante sau cine știe ce, dar au o valoare sentimentală imensă.

Oh, rahat! Nu cred că fac față.

Intrăm în sufragerie și mă opresc cu respirația tăiată. Pe canapea, cu capul în mâini, arătând absolut îngrozitor, e Fay. Proprietara apartamentului. Care n-ar trebui să fie aici decât peste șase luni.

— Credeam că ești în Grecia, mă aud spunând. Știu că s-ar putea să ți se pară o întrebare aiurea, dar ce naiba cauți aici?

N-a fost o întrebare chiar atât de aiurea. So pare că Fay se îndrăgostise până peste urechi de un australian blond și musculos pe care l-a întâlnit în Paros. Îl chema Stu. Era „antreprenor de internet“ (până și Mark a ridicat din sprâncene când a auzit așa ceva), iar Fay a hotărât să-și petreacă restul vieții cu el.

Au stat în Paros, după care au decis să plece la Santorini, unde au auzit de patronul unui bar australian care căuta un înlocuitor. Totul era idilic, suspina ea (căci începuse deja să dea apă la șoareci), stăteau și priveau răsăritul soarelui în fiecare dimineață, făcând planuri despre viitorul lor împreună.

Aveau o echipă grozavă de oameni tineri care lucrau la bar și, curând, a devenit atracția insulei. Munceau, dar mai ales se distrau la greu și, cu toate că Fay știa că nu vor putea să țină barul pe această mică insulă grecească la nesfârșit, credea că a găsit marea dragoste a vieții ei și s-ar fi dus oriunde, ar fi făcut orice pentru el.

Fay se hotărâse să se întoarcă la Sydney la sfârșitul verii. Ar fi locuit împreună cu Stu și și-ar fi căutat ceva de lucru acolo. Chelneriță, bonă, orice, doar să fi putut rămâne acolo cu el.

Până când a venit acasă și l-a găsit în pat cu Paola, o tipă din echipa lor minunată de oameni tineri.

Asta se întâmpla miercuri după-amiaza.

— Îmi pare rău, suspină ea, ștergându-și nasul și ochii cu un șervețel mototolit. Știu că ar fi trebuit să vă anunț, dar nu mă gândeam decât că vreau să mă întorc acasă.

— Înțeleg, zic eu ca s-o liniștesc. Dar ce ai de gând să faci? Unde ai de gând să stai?

— Cum adică? Se uită la mine neînțelegând, în timp ce lacrimile au început deja să i se usuce.

— Doar nu te gândeai să te muți din nou aici, nu? Înțeleg că exact asta avea de gând. Fay, nu poți să mă dai afară pur și simplu. Îmi pare sincer rău pentru vacanța ta romantică eșuată — tresare, dar eu mă prefac că nu bag de seamă —, dar ne-am înțeles să stau aici un an și n-au trecut decât șase luni și jumătate. Pe bune, continui eu, nu am unde să mă duc.

— Păi nici eu nu am, zice ea și se ridică în picioare cu brațele încrucișate, revendicându-și teritoriul. Și e apartamentul meu, ce naiba. Arată-mi contractul de închiriere. Arată-mi unde ai semnat că închiriezi apartamentul pe un an de zile.

N-am semnat nimic. Doar ne-am plăcut... *atunci...* și ne-am bazat pe încredere.

— Nu pot să cred că te porți așa. Nu vezi că sunt însărcinată, pentru numele lui Dumnezeu?

Hormonii amenință să izbucnească și simt o împunsătură fierbinte în spatele ochilor, ceea ce înseamnă că sunt pe punctul de a izbucni în plâns.

— Nici eu nu pot să cred că te porți așa. Faptul că ești însărcinată nu are nimic de-a face

cu treaba asta. Te porți îngrozitor. E apartamentul meu. Și eu sunt cea care a trecut prin iad, iar acum m-am întors.

— Bine, intervine Mark. Se pare că așa nu ajungem niciunde și avem cu toții nevoie de puțin timp de gândire. Ce-ar fi să ne culcăm și să discutăm mâine-dimineață?

— Bine, zice Fay îndreptându-se spre dormitor.

— Dar tu unde crezi că te duci?

Pășesc spre ea și îi blochez drumul. Ha! Într-un moment ca ăsta, o burtă cât toate zilele este categoric un avantaj.

Mark pare șocat.

— Maeve!

— Chiar așa!

Fay încearcă să mă impresioneze cu privirea, dar eu stau fermă pe poziție.

— *Maeve!*

— *Eu* unde ar trebui să dorm?

Mă uit la Viv ca să mă susțină, iar ea clatină din cap.

— Cred că Maeve are dreptate.

— De ce nu veniți să dormiți la mine? zice Mark uitându-se mai întâi la mine, apoi la Viv. Amândouă.

— Nici gând, zic eu scuturând din cap. În nici un caz nu-mi las lucrurile în apartament cât timp e ea aici. De unde știu eu că nu mă întorc mâine-dimineață și găsesc totul distrus?

— Oh, pentru Dumnezeu! Fay își dă ochii peste cap, dar eu nu mă clintesc. În cazul ăsta, zice ea, și eu pot să spun același lucru, așa că nici eu nu plec.

— N-ar fi mai bine să ne purtăm ca niște adulți, vă rog? zice Mark de-a dreptul înspăimântat de atâta imaturitate, dar mie nu-mi pasă.

Nu am de gând să mă mișc de-aici.

— Sunt adult, zic eu arțăgoasă. Ea se poartă iresponsabil.

— Bine. Ce ziceți? Fay poate să aștepte în dormitor, iar noi rămânem în sufragerie să discutăm ce-avem de făcut și în felul ăsta nici una nu riscă să-i fie aruncate lucrurile la gunoi.

Știu că Mark ne crede niște caraghioase, dar eu sunt însărcinată în șase luni. Cum îndrăznește ea să vină să mă arunce în stradă?

Îi spun treaba asta lui Mark când Fay dispare în dormitor trântind ușa, iar el zice că e de acord cu mine, dar înțelege și de ce Fay se comportă așa și că, atunci când suferim o decepție în dragoste, singurul loc unde vrem să ne ducem este acasă, iar aici e casa ei.

— Și totuși crezi că nu are dreptate?

— Da, zice el după o tăcere lungă, deși eu cred că probabil nu e de acord și o spune doar ca să-mi facă mie pe plac, dar nici că-mi pasă. Da, cred totuși că nu are dreptate. Ideea e că tu, oricum, trebuie să-ți găsești să stai în altă parte.

— De ce? zic eu bosumflată. De ce să plec eu?

— Pentru că e apartamentul ei și pentru că, deși poți să stai aici să te cerți cu ea, nu vei câștiga. Maeve, zice el pe un ton mai blând, bunicii îmi spunea mereu să-mi aleg cu grijă băătăliile. Nu te poți lupta numai de dragul de-a te lupta. E prea mult efort, iar asta e o bătălie pe care n-are nici un rost s-o porți.

— Sunt de acord, zice Viv.

Uitasem că e și ea acolo.

— Și-atunci eu unde ar trebui să mă duc? Lacrimile încep de-acum să-mi curgă, iar Viv și Mark se-upleacă să mă mângâie pe spate încercând să

mă liniștească. Sunt gravidă în șase luni, încep eu să suspin, și aici e casa mea și acum trebuie să-mi caut un agent imobiliar și o să dureze săptămâni întregi și numai de asta n-am eu chef acum. Nu pot să mă ocup de asta, fir-ar să fie!

Strig ca să mă descarc, apoi încep să dau apă la șoareci fără să-mi pese că Viv și Mark schimbă priviri îngrijorate peste capul meu.

— Maeve, zice Mark în cele din urmă. Am cinci dormitoare libere, nici unul nu folosește la nimic și doar se umplu de praf. E ridicol că nu locuim totuși împreună, mai ales că există atât spațiu și o să se nască și copilul. Am vrut să-ți spun mai demult, dar n-am vrut să mă înțeleg greșit și n-am știut cum vei reacționa.

Lacrimile încep să mi se usuce.

— Maeve, continuă el, după părerea mea, faptul că Fay a apărut așa, pe nepusă masă, este o întâmplare neprevăzută. Tu cunoști casa mea la fel de bine ca mine și știu că te simți bine acolo.

Are dreptate.

— Mi se pare normal să te muți acolo. Ce zici?

Firește că e normal. E perfect normal. Doar că asta ar însemna să renunț la independența mea. La libertatea mea. Poate că Mark se așteaptă să încep să-i gătesc sau să-i spăl. E deja complicată situația asta. Sunt gravidă cu omul care mi-a devenit cel mai bun prieten și, dacă aș fi alta, probabil că m-aș fi îndrăgostit de el, dar nu sunt și n-am fost. Dar poate că tocmai asta așteaptă, dacă mă mut la el. Poate că o să se furișeze în camera de oaspeți noaptea și, oricum, chiar vorbesc serios când zicea de camera de oaspeți? N-aș zice că a insistat și probabil că nu-i o idee bună, dar mie chiar că-mi place casa lui și mă simt bine

acolo. De fapt, probabil că mă simt mai bine acolo decât aici, dar nu despre asta e vorba...

Iisuse! Am obosit de tot.

— Uite, zice Mark. Măcar pentru o perioadă de timp. Îți strângem lucrurile și stai câteva săptămâni la mine cât timp îți cauți altceva. Ce părere ai?

Mi se pare perfect.

— Bine, zic. Mă uit la Viv, care zâmbește precum o pisică de Cheshire. Asta nu înseamnă nimic, suier eu în timp ce Mark dispare în bucătărie să caute niște saci menajeri în care să-mi adune lucrurile. Suntem doar prieteni.

— Știu, șoptește Viv. Dar trebuie să recunoști că e al naibii de drăguț.

Mă rog, așa e. Mie îmi spuneți?

* * *

— Ce-am putea face în prima fază a travaliului?

Eu și Mark avem cea mai bună poziție din încăpere. Alte patru cupluri stau inconfortabil – totul este inconfortabil când ești însărcinată în șapte luni – pe niște perne aruncate de jur împrejur într-o sufragerie nemobilată, iar eu și Mark ne-am înghesuit fotoliile lângă Trish, instructora de educație prenatală, ceea ce înseamnă că suntem primii la rând în pauza de ceai și biscuiți. (Altădată lucrurile astea n-ar fi contat câtuși de puțin. Să fie oare îngrozitor de trist faptul că, pentru mine, rulada cu smochine a devenit acum preocuparea principală a serii? Dacă stau bine să mă gândesc, mai bine nu-mi răspundeți.)

Mark îmi dă un ghiont și-mi face semn să mă apropii ca să-mi șoptească ceva la ureche.

— Nu a pus întrebarea asta și săptămâna trecută?

Încuviințez din cap și ridic din umeri. Parcă îmi amintesc și eu că a vorbit despre prima fază a travaliului și săptămâna trecută, dar cine știe, poate că săptămâna asta aflăm ceva extraordinar de interesant, ceva ce nu ne-a mai spus.

— Respirăm adânc? întreabă una dintre celelalte viitoare mămici.

— Da, e o idee bună! zice Trish clătinând din cap cu entuziasm.

— Mergem să ne plimbăm?

— Și asta e o idee bună!

— Bem ceva cald?

— Ooh, da! Categorie ceva cald! Foarte bine! zâmbește Trish încurajator.

— Ne uităm la televizor?

— Da. Ne putem uita și la televizor.

— Citim o carte?

— Absolut! Bună idee!

— Ăă, mă scuzați, zic eu aplecându-mă în față în timp ce Trish se uită la mine așteptând să fac cine știe ce sugestie senzatională, doar că eu sunt cam nedumerită. Vreți să știți ce putem face în prima fază a travaliului ca să ne aline durerea sau să ne distragă atenția ori pur și simplu vreți să știți ce-am putea face?

— Numai ce am putea face, zice ea fericită, moment în care Mark pufnește, gata să hohotească de râs, iar eu mă trag înapoi uimită. E ca și cum ai întreba ce putem face într-o dimineață de duminică. Sinceră să fiu, lista ar putea continua la nesfârșit. Cum se și întâmplă. De fapt, cu asta umple tot restul orei.

Ora de instruire prenatală nu e tocmai cum mă așteptam. Nu că aveam cine știe ce așteptări, dar cu siguranță credeam că o să învăț ce opțiuni am, să pot să iau niște decizii pe baza acelor opțiuni, să știu la ce să mă aștept. Până acum n-am învățat nimic în plus față de ce-am mai aflat din cărți. Ah, și am aflat că, dacă mă hotărâsc să fac o epidurală sau – Doamne ferește! – o cezariană, aş fi într-adevăr o persoană foarte rea și o să sfârșesc direct în iad.

— Au fost cazuri, a zis Trish săptămâna trecută pe un ton scăzut, rău prevestitor, când epidurala – aici vocea ei a devenit aproape o șoaptă – a ieșit *prost*.

Un scurt fior a străbătut celelalte cupluri în timp ce Trish ne-a privit pe rând să se asigure că suntem numai ochi și urechi la povestea de groază pe care, fără îndoială, avea să ne-o împărtășească.

— Știu o femeie care a făcut o epidurală și epidurala – pauză pentru efect dramatic – s-a dus *în sus*.

— Cum adică? a întrebat cineva.

— Adică nu simțea nimic de la mijloc *în sus*, dar simțea tot de la mijloc *în jos*.

Toți au căscat gura îngroziți, mai puțin eu. Mi-am întors privirea spre Mark și m-am întrebat dacă o să pot să mai îndur alte câteva săptămâni în care să mă prefac că am să aleg să nasc pe cale naturală, cu respirații adânci pentru a îndepărta durerea și, la o adică, un picuț de oxigen dacă lucrurile se înrăutățesc.

Habar n-au ei că mă bate gândul să fac o cezariană. Și nici n-or să știe vreodată dacă vreau să scap teafără de-aici.

Principalul motiv pentru care am venit a fost ca să mai cunosc și alte cupluri care locuiesc în

zonă și care au copii. Deși m-am purtat ca o snoabă Am încercat ca o disperată să mă înscriu la curs în Hampstead fiindcă eram puțin îngrijorată de cursurile din Dartmouth Park, dar Asociația Națională pentru Nașteri nu avea așa ceva.

— Știu, în computer apare Gospel Oak, am spus eu la telefon pe un ton cât am putut de imperativ (ceea ce, întâmplător, o face pe regină să pară o biată figurantă în *EastEnders*), dar noi de fapt locuim chiar în apropiere de Hampstead High Street.

A meritat să încerc, dar până una-alta, mă aflu în sufrageria unei case imense din Dartmouth Park.

Iar oamenii de aici sunt drăguți. Celelalte cupluri sunt foarte OK. Dar nu tocmai pe gustul meu. Nu că ar conta, fiindcă eu am de gând să mă întorc la serviciu îndată ce se naște copilul.

Ce înțeleg eu prin iad? Să stau la o masă într-o cafenea din zonă, împreună cu alte patru femei, toate cu sânii pe-afară alăptându-ne plozii care urlă, să povestim fiecare cum am născut și să vorbim despre copii, fiindcă, zău, nu avem nimic altceva în comun, dar te simți atât de singură încât și asta e mai bine decât nimic.

Nu prea cred.

Pe de altă parte, știu ce important e să cunoști și alte mame din zonă ca să mai aflu unele lucruri. Habar n-am unde se găsesc grupurile de copii, creșele sau bonele. Trebuie să-mi fac niște relații în cartier și de-aia mă aflu aici.

— Mai sunt doar trei săptămâni până se termină cursul, îi șoptesc lui Mark, căruia, ca și mie, orele de instruire prenatală i se par la fel de snoabe și de ridicole. Fii drăguț.

— Încerc, șoptește el, dar, după ce ne încălțăm și ne luăm la revedere (în fiecare săptămână suntem nevoiți să ne scoatem pantofii și să-i aliniem ordonat în hol și tot în fiecare săptămână îmi blestem zilele că nu-mi iau niște adidași mai vechi, obișnuiți, și îmi ascund adidașii marca DKNY sub banca de lemn fiindcă ceva îmi spune mie că etichetele de firmă nu dau bine pe-aici), răsuflă ușurat.

— Nu cred că mai rezist. Scutură din cap în timp ce ne plimbăm agale pe Mansfield Road îndreptându-ne spre casă. Cred că va trebui să faci restul cursului fără mine.

— Nici nu mă gândesc. Îmi trec brațul pe sub al lui. Ai să vii, indiferent că-ți place sau nu. Bebe mi-a spus că vrea să fii acolo cu ea.

Mă privește cu afecțiune.

— Bebe n-avea cum să-ți spună că vrea să fiu acolo pentru că, în primul rând, bebe nu vorbește încă și, în al doilea rând, bebe e băiat.

— Ai vrea tu, pufnesc eu fiindcă, deși Mark a zis că nu contează, atâta timp cât copilul e sănătos, știu că în sinea lui și-ar dori un băiat.

Chiar dacă spun că nu-mi pasă, în sinea mea mi-ar plăcea să fie fetiță. Nu că un băiețel mi-ar plăcea mai puțin, dar o fetiță ar fi ceva special.

— Nu-mi pasă, zice el zâmbind în timp ce intrăm pe aleea noastră și scoate cheile.

Estelle Road 205.

Îmi place casa asta. Îmi place totul în casa asta. Când sunt la serviciu număr minutele care au rămas până la plecare și mă grăbesc spre casă fiindcă, da, aici *înseamnă* acasă. Acum.

Mark a spus că va fi ceva temporar și când m-am mutat mi-am zis să țin minte să sun un agent de închirieri luna următoare. Nu știu cum se face, dar n-am mai ajuns s-o fac.

Îmi place mirosul acestei case, deși n-am nici cea mai vagă idee ce poate fi. Nu e ceară de albine sau lavandă sau un parfum romantic, de crini. Nu e nici măcar ceva banal ca Shake'n'Vac. Doar mirosul specific acestei case. Mirosul de acasă.

Îmi place să-mi fac de lucru prin bucătărie cu cărțile de bucate ale lui Mark, să-mi ling senzual degetele când amestec făina cu untul și zahărul într-un mixer și mă cred, cum ar zice Nigella¹, zeița Gospodină.

Asta se numește cuibărit?

Îmi place să mă opresc la florărie când plec de la serviciu și să mă duc acasă cu brațul plin de crini și trandafiri albi, să-i aranjez cât mă pricep de bine în vase și să le pun în diverse locuri din casă.

Probabil că asta se numește cuibărit.

Îmi place să mă așez comod pe canapea cu picioarele sprijinite pe măsuta de cafea, să bat ritmul după Coldplay încălțată în botoșii mei cu Garfield, încercând să-l inițiez pe bebe într-ale muzicii. Mark îmi tot spune că experții recomandă să-i pui copilului muzică de *Mozart* și *Beethoven*, nu Coldplay și Travis, dar eu nu vreau să devină vreun tocilar, și-apoi copilului pare să-i placă destul de mult.

Îmi place dormitorul meu care e aproape la fel de mare ca al lui Mark și, din fericire, are și o

1. Nigella Lawson, realizatoare TV a unei emisiuni gastronomice și autoarea unor cărți de bucate de succes în Marea Britanie.

baie mică, dar cel mai mult îmi place încăperea care va fi camera copilului.

Vom începe să o decorăm, acum că am intrat în luna a șaptea. Mark a încercat să mă convingă să așteptăm până intru în luna a opta, dar sinceră să fiu, chiar dacă bebe mai are de așteptat până să vină pe lume, eu nu mai am răbdare.

Îmi place vopseaua pe care am ales-o, culoarea fisticului în nuanță pală și borduri de culoarea lămâii. Îmi plac perdelele verzi cadrilate pe care urmează să le comandăm și covorul imens cu ursuleți pe care l-am văzut în West End weekendul trecut și căruia nu i-am putut rezista.

Îmi place atât de mult această casă încât nu cred că am să vreau vreodată să plec. M-am gândit la treaba asta, normal, dar deocamdată sunt mulțumită și așa. Mark pare să se simtă la fel de bine ca și mine. Îi pare bine că sunt atât de fericită aici. Îi place că uneori îi pregătesc cina și o fac din tot sufletul. Îi place că sunt flori prin casă și se simte miros de femeie. Cred că-i place și când se enervează pe mine că încarc mașina de spălat cu chiloți din dantelă exact atunci când vrea și el să-și spele tricourile.

— Știi ceva? a spus el într-o seară de vineri, când m-am străduit să gătesc și tocmai terminam de mâncat o friptură de pui cu bucăți de caise. Până să te muți tu aici, nu cred că mi-am dat seama cât de singur eram. De ani de zile. Iar acum nu mai sunt singur.

Am pufnit.

— Cum puteai să fii singur de ani de zile? Doar ai locuit cu Julia atâția ani.

— Tocmai asta e. N-am crezut niciodată că poți fi singur când trăiești alături de cineva, dar acum știu că nicicând nu te simți mai singur decât într-o relație nefericită.

— Înseamnă că eu sunt salvatoarea ta în armură strălucitoare care a venit să te scape de mâncăruri semipreparate de la M&S și de ciorapi găuriți.

— Ce, ai de gând să-mi cârpești și ciorapii? Chiar am sus o pereche care ar cam trebui...

— Du-te naibii!

Apuc perna pe care stau și-i dau cu ea în cap.

— Dacă n-ai fi gravidă, ți-aș da și eu una, zice el indignat.

— Dacă n-aș fi gravidă, n-aș mai fi aici și ai mânca niște paste amărâte la cină.

— Vrei să spui că nu știu să gătesc? zice el ofensat. Dacă-i așa, poți să te duci și tu naibii, și cu asta îmi toarnă sucul de mango în cap.

— Nu pot să cred că ai făcut asta. Sunt complet șocată, privind cum lichidul portocaliu îmi picură din păr în poală. Nu pot să cred că ai făcut asta.

Mark se așază relaxat, își încrucișează brațele și așteaptă, zâmbind. Așteaptă contraatacul meu, dar eu sunt mult prea surprinsă ca să mai fac ceva. Sunt șocată.

Încep să râd.

— Doamne, arăți ca naiba.

Mark începe să râdă și el, râde atât de tare încât nici nu observă că iau o mână de spanac, decât prea târziu, când spanacul îi alunecă deja încet pe nas.

Cu râsete și țipete, mă întorc și ies în fugă din bucătărie, fiindcă vine să se răzbune și știu că

răzbunarea va fi și mai și decât sucul de mango. Presimt că e ceva cu înghețata cu cafea care, deși am pus-o la loc în frigider, e încă periculos de moale, fiindcă am uitat-o pe blatul din bucătărie o grămadă de vreme.

Îl aud pe Mark alergând pe scări după mine, iar eu țip și mă furișez în camera copilului.

— Nu, zic eu serioasă, oprindu-l cu o mână. Destul, destul, Mark. Nu în camera copilului. Abia am decorat-o.

— Poți să cureți mai târziu, cântă el, apropiindu-se încet de mine cu două cutii de înghețată și rânjind cu gura până la urechi. (Rahat. Am uitat de cealaltă cutie.) Mă voi răzbuna.

— Nu, țip eu, dar încep să chicotesc pe măsură ce se apropie. Mark, vorbesc serios. Gândește-te la *copil*.

— *Copilului* îi place înghețata cu cafea, zice Mark și bineînțeles că asta e exact ce-i spun eu de două săptămâni încoace ca să explic pofta bruscă de înghețată cu o aromă pe care, înainte de sarcină, nici n-o suportam.

M-am retras într-un colț din care n-am pe unde să scap. Cu un strigăt final, Mark mă prinde și savurează fiecare secundă cât îmi întinde înghețata pe toată fața și în păr, în timp ce eu mă zbat să scap, dar fără succes.

Până la urmă mă predau. În timp ce el mă mânjește pe mine cu înghețată, îl mânjesc și eu pe el, până ce suntem amândoi la fel. Râdem cu gura până la urechi și atunci se întâmplă cel mai ciudat lucru.

Fața lui Mark e la câțiva centimetri de a mea și deodată îmi vine să-l sărut.

Mă uit la buzele lui și nu mă gândesc decât că le-aș linge, le-aș simți peste ale mele, limba lui în gura mea, iar zâmbetul îmi dispare de pe față, mă las cuprinsă de dorință și Mark probabil își dă seama, simte ce se întâmplă, fiindcă imediat după aceea văd că nu mai zâmbește nici el, nu se mai aude decât respirația noastră precipitată, și se uită adânc în ochii mei.

— Cred că am să mănânc niște înghețată Häagen-Dazs, șoptesc eu în timp ce înclin capul și mă apropiu încă puțin de el.

— E cea mai bună idee pe care ai avut-o săptămâna asta, îmi șoptește și el chiar când buzele lui le ating pe ale mele.

— Nu se poate! zice Stella cu respirația întretăiată când îi spun că eu și Mark suntem în sfârșit împreună. Vorbești serios? Parcă ar fi din filme!

E ultima mea zi la serviciu și îi dau instrucțiuni Stellei pentru perioada în care o să-mi țină locul. Am trecut pe la cantină ca să bem niște ceai. Ea mă întreabă cum de arăt atât de mulțumită de mine, iar eu îi spun cu nonșalanță că probabil din cauză că am făcut sex.

Mă întreabă cu cine și aproape că se îmbrățișează singură de atâta încântare când îi spun.

— Știam eu! țipă ea după ce trece primul moment de șoc. Știam eu că voi doi o să fiți împreună. Ce bine îmi pare! Cum te simți?

Cum mă simt?

Mă simt altfel decât m-am simțit până acum, dacă e s-o spun pe-a dreptă. Mă simt la locul meu, liniștită, fericită. Mă simt emoționată pentru că voi avea un copil, pentru ce se va întâmpla mai departe și mă simt ușurată și recunoscătoare că nu trec prin toate astea de una singură.

Mă simt sută la sută femeie. Noaptea, când stau în pat și Mark doarme, îmi mângâi burta care tot crește, știind că tocmai pentru asta a fost creat trupul meu. Știind că, indiferent de nivelul

la care aş ajunge în cariera mea, acesta e cel mai minunat lucru pe care am să-l fac vreodată.

Deseori îl privesc pe Mark cum doarme. Îl privesc cum sforăie în pernă şi simt o imensă afecţiune pentru el fiindcă, deşi n-am vrut niciodată să mă mărit, n-am vrut niciodată o relaţie, acum, că o am deja — fie şi-aşa, fără intenţie —, înţeleg de ce oamenii îşi caută jumătatea. Înţeleg ce înseamnă.

Ca şi Mark, nu m-am gândit niciodată că eram singură. Probabil că nu eram, dar viaţa e mult mai uşoară şi mult mai plăcută acum, că am pe cineva alături. Sunt mai liniştită având această siguranţă şi, cu toate că n-am crezut o clipă că Mark e jumătatea mea (nu cred într-un astfel de concept), cred totuşi că îmi îmbogăţeşte viaţa şi asta e tot ce contează acum.

— Mă simt minunat, îi spun zâmbind Stellei. Pe acoperişul lumii. Mă uit la burta mea. Doar că am treizeci şi cinci de săptămâni şi m-am săturat. M-am săturat până peste cap.

M-am întâlnit cu o cunoştinţă săptămâna trecută şi îmi spunea că cine îşi închipuie că o sarcină durează doar nouă luni, se înşală amarnic. De fapt, râdea ea, sarcina durează opt luni şi doi ani, deoarece ultima lună pare să nu se mai termine.

Îmi aduc aminte că am văzut un interviu cu Caroline Quentin care, la treizeci de săptămâni, a intrat spontan în travaliu şi a născut un băieţel perfect sănătos. Dacă e bine pentru Caroline Quentin, de ce n-ar fi bine şi pentru mine?

— Crezi că o să se întâmple în seara asta? am început eu să-l întreb pe Mark în fiecare seară

când ne băgăm în pat, de obicei după ce facem sex, fiindcă din fericire hormonii mei au început să se manifeste într-un mod plăcut, iar libidoul mi-a crescut într-atât, c-ar putea trece prin acoperiş.

— Nu cred, oftează mereu Mark.

— De ce nu? insist eu, ridicându-mă în picioare să-i arăt cât a coborât copilul. Uite ce jos e. Pe cuvânt că e cu capul înainte.

Mark se mulţumeşte să zâmbească şi îşi vede mai departe de cartea lui.

Chiar şi moaşa a râs când m-am văzut cu ea săptămâna asta.

— Dacă *vrei* tu să fie mai devreme nu înseamnă neapărat că aşa o să se şi *întâmpile*, a spus ea.

— Dar copilul a coborât, nu? am întrebat eu plină de speranţă.

— Hmm. Categoric e mai jos decât era săptămâna trecută.

— Dar nu mai am indigestie şi respir mult mai uşor. Probabil că a coborât. O fi angajat? Măcar un centimetru?

Ea a zâmbit.

— Nu te îngrijora. O să vină şi vremea ta.

Nu i-am mai spus că vremea mea, cel puţin din punctul meu de vedere, a sosit deja.

— Aş vrea – Mike Jones ridică paharul şi strigă peste mulţimea din încăpere, în cele din urmă urcându-se pe un scaun ca să fie auzit mai bine – să spun câteva cuvinte despre Maeve înainte să ne părăsească.

Un freamăt general de bucurie trece prin sală, lucru pentru care sunt enorm de recunoscătoare, fiindcă nu cred că merit o astfel de petrecere de

plecare, mai ales că n-a trecut nici măcar un an de când lucrez aici.

— A făcut treabă bună când a venit în ultima clipă și a preluat hățurile de la predecesoarea sa și, când am spus că „a preluat hățurile de unde le-a lăsat Julia“, am vorbit din punct de vedere profesional. Alte aplauze din mulțime în timp ce eu bombăn în sinea mea ascunzându-mă după un zâmbet binevoitor. Când i-am spus să-i ia locul, nu i-am spus să-i ia și prietenul și să rămână gravidă.

Alte aplauze, mai puternice de data asta, iar eu mă întreb cât de incorect are de gând să devină Mike.

— Ssst, sssst, încearcă el să liniștească mulțimea. Lăsând gluma la o parte, suntem cu toții mulțumiți de activitatea lui Maeve și încă și mai fericiți că zvonurile despre Mark s-au dovedit până la urmă a fi nefondate.

Mă uit la Mark și văd că zâmbește scurt fiindcă, în primul rând, Mike Jones n-a fost niciodată colegul lui favorit. Știu că discursul ăsta îl omoară.

— Am vrut să-i urăm mult noroc cu copilul și să se grăbească să se întoarcă înainte ca Stella... unde ești, Stella?

Stella strigă și ridică paharul undeva în spațele sălii.

— Înainte ca Stella să se instaleze prea confortabil în scaunul însărcinării. Ei, Stella?

— Ce?

Stella zâmbește și știu că, indiferent ce-o să spună Mike în continuare, ea e mai mult decât pregătită să-i facă față.

— Sper că n-ai de gând să-mi spui că și tu trebuie să naști în curând, nu-i așa?

— Du-te-n mă-ta, Mike! strigă ea stârnind cele mai furtunoase aplauze din această seară.

După ce se încheie acest discurs total aiurea, îmi aduc și cadourile: un coș cu două salopețele Petit Bateau și un set cu pieptăn și perie galben cu pătrățele, o pereche de chiloți sexy din dantelă roșie în care mă îndoiesc că o să reușesc să intru vreodată și un spray antiseptic pentru sâni, de la Boots.

Exact ce mi-am dorit dintotdeauna.

* * *

— Ești sigură că nu vrei nimic? strigă Mark din bucătărie, unde e ocupat cu pregătirea cinei. Ceai? Biscuiți? Un copil?

— Nimic, fi răspund eu în timp ce re poziționez vaza din sufragerie și mă dau puțin înapoi să văd cum arată. De fapt, aș vrea copilul, se poate? Acum? Te rog?

Îl aud pe Mark râzând, iar eu mut vaza la loc pe măsuța de cafea.

Totul trebuie să fie perfect în seara asta. Viv și Michael au venit să petreacă weekendul la Londra și în seara asta sunt invitați aici, la cină. Iar eu mă simt cam rău.

Din fericire nu au cerut să rămână peste noapte. N-aș putea să fac față acum unei astfel de situații. Au făcut rezervare la o casă de oaspeți din apropiere, iar eu nu mă prea împac cu gândul că în seara asta o să-l întâlnesc pe prietenul mamei, care întâmplător e și tatăl meu.

— Sunteți întruchiparea unei familii din show-ul lui Jerry Springer¹, observă Mark cu sarcasm, deloc amuzant, după părerea mea. Tot ce-ți lipsește acum e să afli că eu sunt fratele tău și sigur am deveni un număr în spectacol.

— Oh, vai, vai, ce să zic! Pentru chestia asta, o să gătești tu.

— Dar e familia ta. De ce să gătesc eu?

— Pentru că a) am s-o accept ca scuză pentru ce-ai zis mai înainte și b) te pricepi mai bine decât mine.

— Trebuia să spui doar b), râde Mark și eu zâmbesc privindu-l cum deschide ușile dulapului ca să caute nucșoară și semințe de chimion, știind ce mult îi place să gătească pentru alții.

Mă duc sus să mă schimb din nou. Până acum, în după-amiaza asta, am probat cinci toalete, ceea ce e mare lucru, dat fiind că singurele lucruri pe care le port acum sunt o pereche de colanți strâmți negri de la Mothercare și trei bluze bărbățești de la Marks and Spencer. Unde sunt toate hainele alea mici și sexy care trebuiau să mă încapă până acum, cămășile bărbățești, bluzele mulate care ar fi trebuit să se întindă ca să-mi cuprindă burta? Adio! Mi-au venit perfect până în șase luni, apoi, peste noapte, nimic nu mi s-a mai potrivit.

Dar reușesc totuși să găsesc cinci combinații. Să-mi pun colanții negri cu pantofi cu toc ca să arăt mai suplă sau nu voi face decât să arăt oribil, ca din anii '80? Să port bluza gri cu colanții negri

1. Vedetă americană de origine britanică, realizatorul unei emisiuni TV de mare audiență, *The Jerry Springer Show*, în care sunt prezentate scandaluri și situații familiale controversate.

„Nu e banal? Să mă chinui să intru în pantalonii maro elastici de la M&S, care, deși nu sunt pentru maternitate, ar trebui să-mi vină până la urmă și, chiar așa, ce mai contează dacă sunt un pic cam strâmți și nu pot să-i închid până sus? Pe sub bluză nici nu se vede.

De ce contează atât de mult ce crede tata? Dar firește că știu de ce contează atât de mult. Contează fiindcă fetița din mine încă vrea aprobarea lui. Poate că a fost decizia mea să mă îndepartez total de el acum zece ani, dar acum vreau să fie mândru când se uiță la mine. Vreau să creadă că am succes, că sunt frumoasă, că sunt exact așa cum și-ar dori el să fie fiica lui.

Și n-aș vrea să creadă că sunt grasă, de-aici dilema cu îmbrăcatul, deși, cum zicea și Mark mai devreme, la treizeci și opt de săptămâni de sarcină, cred că am dreptul să fiu mai voluminoasă.

Mă simt enormă. Am căpătat mersul legănat al unei gravide, cu burta înainte și c-o mână la șale pentru sprijin. Parcă sunt propria mea caricatură când fac chestia asta, dar numai așa simt că-mi păstrez echilibrul.

Cât despre greutatea pe care am căpătat-o, numai Dumnezeu știe. Plus asistentele, moașele, obstetricienii și din fericire doar atât. În fiecare săptămână mă cântăresc și în fiecare săptămână, înainte să urc pe cântar, îi anunț cu voce tare: „Nu-mi spuneți ce greutate am“. Mă gândesc că, dacă n-am ce-i face, n-are nici un rost să știu, fiindcă, deși sarcina e cea mai bună scuză, îmi dau seama că am să mă îngrozesc dacă aflu că am pus pe mine mai mult de 11-12 kg, cât se recomandă în cărți. Și precis că am pus de două ori pe-atât, dar chiar că nu-mi pasă.

Oh, Doamne. Nu pot să cred că Viv vine cu *tatăl* meu.

— Viv, arăți minunat! Mark a deschis deja ușa de la intrare, în timp ce eu mă lupt să mă ridic de pe canapea. Tu trebuie să fii Michael, îl aud spunând, iar inima începe să-mi bată foarte repede când intru în hol.

Tatăl meu – Michael – se oprește să mă privească și un timp nici unul dintre noi nu zice nimic. Aveam pregătit un discurs. Aveam de gând să fiu rece și politicoasă. Aveam de gând să-i zic Michael și să pretind că e doar noul prieten al mamei. Dacă ar fi fost cazul, aveam de gând să refuz rugămințile lui de a-mi fi din nou tată. Aveam să-i spun că, datorită faptului că ne-a părăsit, m-am obișnuit să nu am un tată și cu siguranță nu mai aveam nevoie de unul acum. I-aș fi zis că eram dispusă să accept relația lui cu Viv, dar dacă și-ar fi închipuit că vom avea o relație tată-fiică, atunci ar fi fost altă chestie.

Dar asta era înainte să-l văd.

În hol, cu ochii plini de lacrimi, stă un bărbat de vârstă mijlocie care mi se pare atât de cunoscut încât simt că mi se sfâșie inima. Și nu e prietenul lui Viv, nu pentru mine. E tata. Tatăl meu.

— Tată!

Îmi scapă un suspin și în clipa următoare el deschide larg brațele, iar eu alerg spre el și mă agăț de gâtul său, vrând să nu mă mai desprind niciodată din îmbrățișarea lui.

Suspın atât de tare încât nici nu-mi dau seama că și el plânge și, când într-un târziu ne desprindem din îmbrățișare, văd că Viv și Mark au dispărut în bucătărie, iar eu sunt singură cu tata.

— Uită-te la tine! râde el printre lacrimi, ținându-mă să mă vadă mai bine. Uite-o pe fetița mea.

— Nu prea mai sunt fetiță.

Fac un gest spre burta mea și zâmbim amândoi, dar știu că sunt fetița lui. Sunt tot fetița lui!

— Îmi pare rău, șoptește el și zâmbetul îi dispare de pe buze. În toți anii ăștia care au trecut n-am încetat niciodată să mă gândesc la tine și am vrut să-ți scriu sau să-ți telefonez, dar...

— Ssst. Nu-i nimic.

Îl cuprind în brațe ca să-l liniștesc, fiindcă deodată totul este în regulă. Brusc îmi dau seama că nu mai trebuie să port cu mine trecutul. Că e bine să-l las în urmă, să merg mai departe și că singurul lucru important e că suntem din nou împreună. .

Intrăm în bucătărie să vedem ce fac ceilalți și o văd pe Viv stând la masă și ștergându-și lacrimile. Dar zâmbește din toată inima și știu că nici în cele mai îndrăznețe visuri ale ei nu spera să se întâmple asta.

Privindu-i chipul, știu exact ce gândește, căci și eu m-am gândit la același lucru.

Suntem din nou o familie.

Cina e delicioasă. Mark e simpatic și încântător. Viv e absolut înfloritoare în prezența tatei și tata este, ei bine, tata este exact cum mi-am dorit mereu că fie. E interesant și interesat. E inteligent și amuzant, iubitor și afectuos. Mă tachinează blând în legătură cu primul lui nepot și mă face să mă simt prețuită și în siguranță.

— Vezi ce se întâmplă? se întoarce spre Viv. Te las singură cu ea 22 de ani, iar ea se duce și

rămâne gravidă. Chiar așa. Nu pot să am încredere în tine deloc.

Are o voce caldă și un ton glumeț, iar Viv e îndrăgostită până peste cap.

Dar văd că și el o iubește. O privește cu tandrețe când ea se ridică în picioare să ajute la strânsul mesei și, dacă n-aș ști care e treaba, aș zice că sunt proaspăt căsătoriți. Doar că se simt prea bine unul cu celălalt. Atât de bine că parcă ar fi fost împreună dintotdeauna. De parcă n-ar fi fost niciodată cu altcineva.

— Maeve, am binecuvântarea ta, da?

Viv aruncă la gunoi niște resturi de miel marocan.

— Ce? Deci vă căsătoriți?

Credeam că o să-mi fie teamă de asta, dar sunt încântată.

— N-am vrut să spun asta.

Se înroșește, iar eu sunt sigură că se va întâmpla în curând și că, după cum o cunosc eu pe Viv, va aștepta mai întâi nașterea primului ei nepot, va aștepta să treacă emoția acestui eveniment și abia pe urmă va face un anunț despre ei.

— Vreau să spun doar că te bucuri pentru asta, nu-i așa? Că Michael, tatăl tău, a revenit în viața noastră. Vezi cât de mult s-a schimbat?

Pun jos cârpa de vase și o îmbrățișez pe Viv.

— Viv, zic eu, este exact așa cum am sperat să fie tatăl meu și este un bărbat exact așa cum am sperat mereu că vei găsi. Sunt încă uimită că e el.

Și râdem amândouă când, deodată, simt o durere ascuțită în abdomen și mi se taie respirația.

— Ce e? Viv mă apucă alarmată de braț. Maeve? Ce este?

— Nu știu. Nimic. Respir adânc și durerea dispare. Probabil doar o indigestie. Știam eu că am mâncat prea mult.

— Sigur ești bine?

— Sunt bine. Îi zâmbesc, dar sunt îngrijorată. Când ești gravidă nu e de glumit cu durerile ciudate și mă plimb puțin prin bucătărie, fac cafeaua, mă mișc încet și cu grijă, în caz că durerea revine.

Viv se uită la mine îngrijorată când mă întorc în sufragerie și mă așez, dar zâmbesc s-o liniștesc și mă ridic să torn cafeaua.

Și atunci simt că am făcut pe mine.

— Drace!

Mă așez și roșesc instantaneu, apoi simt că-mi vine să plâng. Cum se poate întâmpla așa ceva? Am 33 de ani și ăsta e cel mai jenant lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? Toți trei se apleacă spre mine, dar eu nu o vreau decât pe mama.

Slavă Domnului că e aici.

— Mamă! mă vaiet eu, iar ea își dă seama după expresia de pe chipul meu că trebuie să vorbesc doar cu ea.

Ceilalți pleacă și eu mă uit la ea înspăimântată.

— Cred că tocmai am făcut pe mine, șoptesc rușinată, iar ea începe să râdă.

— Scumpo, eu cred că ți s-a rupt apa.

Zâmbește știutoare și mă ridică să vadă.

— Clar ți s-a rupt apa, zice ea zâmbind și arătând cu mâna spre scaun. E limpede și fără miros. Scumpa mea fetiță, ți-a venit sorocul.

Și când spune asta, simt ceva ce n-am mai simțit de nouă luni.

O durere menstruală.

Mark bagă curios capul pe uşă.

— E totul în regulă?

Viv zâmbeşte, şi la fel şi eu.

— Mark, a sosit timpul.

Dar nu pare deloc că e adevărat, am impresia că doar rostesc aceste cuvinte şi că diseară am să mă vâr în pat lângă Mark, iar mâine totul va decurge normal.

— Timpul să ce? zice Mark neînţelegând, iar Viv râde.

— Să se nască copilul.

Şi brusc Mark începe să se agite.

— Oh, Doamne. Eşti bine? Contractiile, când vin? Fir-ar să fie, nu-mi amintesc, la opt minute sau la cinci? Nu te mişca, de fapt, nu, hai să te plimbi puţin şi încearcă să respiri adânc.

În cele din urmă, când se opreşte ca să respire, eu încep să râd.

— Mark, linişteşte-te. Sunt bine. Contractiile astea nu sunt cine ştie ce, sunt doar ca nişte dureri menstruale slabe, dar mai bine să dăm telefon la spital, fiindcă ştii că Trish ne-a avertizat la cursurile alea că există pericol de infecţie.

— Da, da, să telefonez la spital. O să telefonez.

— Mark. Viv îi ia cu blândeţe telefonul din mână. Cred că ar fi mai bine să telefonez eu.

— E totul în regulă?

Intră şi tata în cameră, iar Viv îi spune care-i situaţia. Sunt surprinsă şi încântată când îi văd zâmbetul larg, până la urechi.

— O să fim bunici, zice el, cuprinzând-o pe Viv pe după umeri. Cine s-ar fi gândit?

— Ce spun? Ce spun?

Mark se agită dând din mâini ca o babă, iar mie îmi vine să-i zic să tacă dracului din gură

fiindcă deja începe să mă enerveze, mai ales că el e calm de felul lui, dar știu că trebuie să aștept până ce-i trece ca să nu țip la el.

— Ssst! Viv încearcă să audă ce zice moașa. Da. Da. Deci cam într-o oră. Bine. Ne vedem atunci.

— Ei? Ei?

— Au zis că ar trebui să te internezi, pentru că există risc de infecție, dar nu trebuie să te îngrijorezi prea tare și, dacă ai vrea să mergem cam într-o oră, ar fi bine.

— Deci lăsați-mă să vă explic clar.

Stau întinsă pe un pat de spital, conectată la un monitor fetal care arată cum contracțiile vin din două în două minute. Mi-au făcut un control pelvian oribil (jur că moașa avea niște degete mai groase decât un salam) și se pare că am o dilatație de doi centimetri și s-ar putea să mai dureze câteva ore până nasc.

— Dacă vrei, poți să te duci acasă, zice ea. Probabil că o să fii gata abia dimineată și cel mai indicat ar fi să dormi, iar acasă ar fi mult mai bine.

— Pot să rămân aici? zic eu șovăind, știind că, după ce-am așteptat nouă luni de zile, numai armata poate să mă scoată din patul ăsta de spital, dacă tot am venit până aici. Dar riscul de infecție?

— E foarte redus, dacă ai grijă, zice ea. Cum dorești, dar eu ți-aș sugera să mergi acasă.

— Cred că am să rămân, zic eu, apoi le explic celorlalți când se întorc că ea mi-a spus c-ar fi mai bine să rămân la spital.

Mă uit la Mark și la tata.

— Vă spun clar de pe-acum, când o să trebuiască să împing, nu vreau să văd pe nimeni aici, poate doar pe Viv. Da?

— Dar eu? spune Mark supărat.

— Deocamdată nu știu, bombăn eu. O să văd

— Nnnnnnnnnnnnnnnnnnnrrrrrrrrrrrrhhhhhhhhhh.

Împing din răsputeri, până mi se umple fruntea de broboane de transpirație, apoi, când în sfârșit contracția începe să se potolească, mă las pe spate, epuizată.

Și încep să plâng.

— Nu pot, suspin eu. Nu pot.

Și chiar nu cred că sunt în stare. Nu cred că o să scap cu viață din toată povestea asta, atât de puternică și îngrozitoare este durerea. Simt că o să plesnesc cu totul și în clipa asta moartea mi se pare o alternativă bună.

— Oh, nu. Fir-ar să fie. Iar vine.

— Haide, Maeve. Haide, Maeve. Bravo, fetițo, bravo. Te descurci excelent. Împinge tare, tare. Încă o dată.

Moașa pare să aibă 12 ani. Cu tenul proaspăt, fără verighetă și cât se poate de suplă. E cu neputință să fi născut vreodată un copil, iar eu mă întreb ce mama dracului își închipuie ea că face, mă freacă pe umăr, mă încurajează, când de fapt e clar că habar n-are că eu sunt pe cale să crăp, că durerea asta este cel mai groaznic lucru cu putință, că eu nu nasc un copil, ci un sac de cartofi din ăia mari, King Edward.

— Nu mă atinge, șuiet eu spre ea când contracția se potolește din nou și Mark se apleacă să-mi șteargă transpirația de pe frunte.

— Hai că poți, zice Mark de lângă patul meu. Îbată demnitatea pe care o aveam s-a dus naibii, iar el privește cum mă sforțez până mă înroșesc ca un rac proaspăt fiert. Mai împinge o dată.

— NNNNNnnnnnnnnnnnnrrrrrrrrrrhhhhhhhhhh ! DU-TE-N MĂ-TA ! țip eu, apoi îi strâng mâna și mai tare. Viv, suspin eu. Unde e Viv? Nu pot.

— Ba da, sigur că poți. Viv dă fuga din hol direct la patul meu și îmi dă părul ud de pe față, apoi mă mângâie pe frunte în timp ce eu încerc să mai prind puteri, nici nu mai știu de unde. Sunt aici, mă liniștește ea.

— Nu pot.

O privesc pe mama și văd dublu. Sunt atât de obosită că văd dublu și știu că nu mai pot. M-am răzgândit. Vreau să mă duc acasă. Vreau să dispară durerea asta. Nu mai vreau copil.

Deodată moașa se uită la monitorul care urmărește evoluția fătului și, poate mi se pare mie, dar parcă a făcut ochii mari. O clipă mai târziu, își face apariția o femeie mai în vârstă – moașa-șefă – care vine direct la patul meu și începe să-mi miște centura de pe abdomen. Centura care urmărește bătăile cordului fetal.

— Haide, Maeve, scumpo, zice ea cu blândețe în timp ce mișcă centura în sus și-n jos, privind cu atenție spre monitor. Încerc să văd la ce se uită, dar sunt prea obosită și mă las pe spate. Bun, zice ea punându-mi mâinile pe coapse ca să mă întorcă ușor. Copilului nu-i place poziția asta, așa că va trebui să te întorcem pe o parte.

Mă întorc greoi, ca un elefant, și atunci mai începe o contracție.

— NUUUUUUUUUUUuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu, tip eu, abia dându-mi seama că, în numai câteva secunde, încăperea s-a umplut de oameni : moaşa, moaşa-şefă, un obstetrician, un pediatru.

E ceva complet suprarealist, de parcă s-ar da o petrecere în jurul patului meu. Îi aud şoptind că nu găsesc bătaile cordului fetal şi văd panica din ochii lui Mark, dar nu-mi mai pasă. Obstetricianul stă între picioarele mele şi văd cu ochii încreţoşaţi de oboseală cum îşi pune delicat o pereche de mănuşi din latex — arată de parcă urmează să dea un important concert de pian la Wigmore Hall.

Îmi zâmbeste.

— Facem doar o mică incizie, zice el. Nu doare deloc.

Mie nu-mi mai pasă. Vreau doar să se termine. Nu-mi pasă de bisturiu sau de cusături. Nu-mi pasă nici dacă se împlinesc cele mai mari temeri ale mele şi-o să fac ceva ce altădată mi s-ar fi părut înfiorător de umilitor, adică să fac c... în mâna lui. Nu mai am nici un pic de decenţă, iar faptul că între picioarele mele larg depărtate stă un bărbat străin mă lasă rece. Nimic nu poate fi mai rău decât durerea acestor contracţii.

Când vine următoarea contracţie, ştiu că am ajuns deja la capăt. Asta e ultima. Ştiu că mai mult de-atât nu mai rezist.

Între picioarele mele, moaşa-şefă i-a luat locul obstetricianului.

— Haide, Maeve, acum e-acum. Bravo, fetiço. Împinge tare, tare. Împinge tare, tare. Încă o dată. Copilul trebuie să iasă. Îi văd capul. I-a ieşit capul.

— Haide, Maeve. Încă o dată.

— Hai că poți, Maeve, repetă și Mark în timp ce eu mă străduiesc să împing din răsputeri, țipând de durere, știind că va fi acum ori niciodată.

— NNNNNNNNNNNNNNNRRRRRRRHHHHH !

Sam

Sam coboară din mașina ei 4x4 (cumpărată special să facă față terenului accidentat de pe cele mai bune străzi din Gospel Oak), îi desface centura lui George, care stă pe locul din spate, și-l așază în siguranță pe un scăunel din bucătărie, apoi iese din nou afară să aducă și cumpărăturile.

Morcovi organici, cartofi organici, broccoli organic, brânză organică, pui organic. Chris a început deja să se întrebe cum de s-au triplat cheltuielile pentru mâncare, deși nu au în plus decât un băiețel de cinci luni și jumătate care nu mănâncă mai mult de câteva linguri. Chris nu înțelege importanța alimentelor organice, să nu mai zicem de prețul lor. Sincer vorbind, nici Sam nu înțelege importanța alimentelor organice, dar se pare că alții da și, dacă ceilalți copii consumă alimente organice, de ce să nu consume și George?

Nu-i vorba că în copilărie alimentele neorganice i-au făcut vreun rău lui Sam – sau vreunei prietene de-a ei –, dar vremurile s-au schimbat și, cu toate că nu-i convine câți bani dă pe ele, nu e dispusă să riște: dacă se întâmplă ceva rău fiindcă i-a dat mâncare „obișnuită” lui George?

La urma urmei, George e dragostea vieții ei. Comoara ochilor ei. Rațiunea ei de a trăi. La început nu simțea așa, nu și-a dat seama de legătura

aceasta dintre mamă și copil. Nu s-a priceput niciodată la nou-născuți, nu s-a simțit niciodată bine cu ei, dar s-a liniștit când prietenele i-au spus că lucrurile se vor schimba când va avea propriul ei copil.

Nu s-a întâmplat așa.

Timp de trei luni de zile George n-a făcut altceva decât să plângă din cauza colicilor și să nu doarmă. Dacă nu dormea, plângea. Dacă nu-i dădea să mănânce, plângea. De fapt, nu se oprea din plâns decât atunci când Sam îl lua la piept în portbebe și ieșea cu el la plimbare.

Cel puțin, se gândea ea, plimbându-se prin Heath până la Kenwood, mai fac și eu puțină mișcare.

Doar că, din păcate, nu era așa. Sam crezuse că dacă hrănește copilul la sân e soluția perfectă pentru a reveni la greutatea normală. Îi spusese niște prietene binevoitoare că ele au reușit să intre în blugii de dinainte de naștere după ce au alăptat șase săptămâni.

Aceleași prietene binevoitoare i-au spus că e minunat să alăptezi, că poți să mănânci cât poțezi și tot slăbești.

Sam s-a pus pe mâncat în neștire. Îi era foame întruna, ciugulea toată ziua și continua și noaptea. Cobora scările adormită, cu George bine strâns la sânul ei, deschidea ca un robot ușa frigiderului și lua ce-i cădea în mână. Felii de brânză. Munți de salată de ton. Cel mai mult îi plăceau iaurturile cu caramel și 98% grăsime, mai ales că a decis să nu ia în seamă faptul că ele conțineau 100% zahăr ca să compenseze lipsa de gust.

Sam a pierdut vreo nouă kilograme și jumătate după ce l-a născut pe George. În opt săptămâni

de alăptat, le-a pus la loc. Și ceva în plus, ca să aibă o treabă. A început să poarte salopete lălâi și nu mai vrut să-și facă griji pentru greutatea în exces. Dacă a fi zeița mamă înseamnă să și *arăți* ca zeița mamă, atunci așa să fie.

Cel puțin, își zice ea zâmbind în timp ce-l privește pe micuț cum încearcă să-și apuce cu mâinile degetele de la picioare, George nu mai plânge cu înaintea. Oricum, nu în timpul zilei. Colicile au dispărut pe la trei luni și, de când l-a trecut pe hrană solidă (știa că trebuie să aștepte până la patru luni, dar George era atât de precoc, atât de sănătos și de viguros și îi era atât de foame, că a hotărât să facă treaba asta pe la trei luni și jumătate), doarme fără să se trezească aproape toată noaptea. Asta dacă nu iei în calcul trezirile de la 2:30, 3, 3:20 și așa mai departe, până la 6 în fiecare dimineață, când Sam decide că s-a săturat și se duce să-l ia în brațe.

L-a dus la clinica de pediatrie la un control să se asigure că semnul din naștere de la ceafă nu e cumva meningită, cum credea ea uneori speriată. Stătea în sala de așteptare, avea ochii încercănați și părul lins și unsuros și se întreba dacă și ea arată la fel de prost ca toate mamele de-acolo, care aveau aceeași înfățișare absentă și obosită.

O femeie clătină sătulă din cap când copilul lui Sam a început din nou să plângă și curând au început și ceilalți ca un cor în fundal. Nu i-am înțeles niciodată pe cei care își bat copiii, se gândea Sam în timp ce-l legăna pe George și încerca cu blândețe să-l liniștească. N-am înțeles cum pot să facă așa ceva. Dar acum, în acea sală de așteptare, neputând să-l facă pe George să tacă, epuizată, cu nervii la pământ, Sam înțelegea.

Știa că ea n-ar face niciodată lucrul ăsta, dar își dădea seama că te poate aduce pe punctul de a o face și că nu lipsește decât un pic să fii în stare de așa ceva.

A căutat în geanta imensă, neagră (chipurile „geantă pentru scutece“, deși avea dimensiunea și greutatea unui mic geamantan plin cu bolovani) și a scos o suzetă din cele paisprezece care zăngăneau pe la fund, ca să-l facă pe George să tacă. Efectul a fost instantaneu.

Femeia cea obosită, care acum își deschiera liniștită nasturii pregătindu-se să alăpteze, a privit-o cu dezaprobare.

— Crezi că suzetele fac bine? a întrebat ea pe un ton moale, inexpressiv.

— Îți salvează viața, s-a apărut Sam.

— Eu cred că sunt un obicei tare prost. Nu te îngrijorează că o să-și sugă degetul când o să se facă mai mare?

Sam ar fi vrut să-i spună „Nu, ia mai du-te dracului! Ce te doare pe tine?“. A înghițit în sec și s-a pomenit spunând pe un ton liniștit:

— Absolut deloc.

— Câteodată mi-aș dori și eu să-l fac pe Oliver s-o primească, a spus femeia în timp ce-l mângâia pe cap pe băiețelul ei care era cam urât și care acum sugea vârtos la sânul ei stâng. Dar nu-l interesează deloc și cred că e mai bine așa.

A zâmbit îngăduitoare spre copilul ei. Era clar că mințea.

— Oh, dacă i-o îndeși mai bine, sunt sigură c-o să reușești, i-a spus Sam râzând ușor cam isteric.

Femeia a amuțit.

Dar din cauza suzetei noaptea apăreau unele probleme. George dormea ca un îngerăș de la 7 seara până la 2:30, după care începea să urle de fiecare dată când îi cădea suzeta din gură. Cam la un interval de douăzeci de minute.

La început, Chris și Sam făceau cu rândul. În weekenduri Sam își puneă dopuri în urechi și-l lăsa pe Chris să facă de serviciu noaptea, în timp ce ea încerca să recupereze din somn, deși practic treaba asta n-a mers niciodată. Țipetele lui George erau mult prea ascuțite ca să nu treacă de cocoșele de ceară (iar ea proceda exact pe dos de cum spuneau instrucțiunile, adică rupea un dop în două, rula ambele jumătăți și le îndesa în urechi cât putea). Sam stătea nemișcată în pat, mult prea obosită ca să se miște, prefăcându-se că doarme.

A devenit un joc. Cine rezistă cel mai mult. Sam pierdea mereu. Întotdeauna se dădea jos din pat bodogănindu-l pe Chris că ea era epuizată și că era rândul lui, ce naiba, tot ea trebuia să facă absolut totul?

Nici măcar nu se mai certau din cauza asta. Nu mai avea forță. Pur și simplu se scula în fiecare noapte la 2:30 și continua să se scoale până nu mai putea, ca să coboare, împleticindu-se de somn, la bucătărie, să încălzească biberonul.

— Cum rămâne cu programul de somn? a zis Chris într-o noapte, căci vorbise cu niște colege care aveau copii și care trecuseră prin aceeași situație. Trebuie să îi iei suzeta și să-l lași să plângă o perioadă de timp.

Au încercat în noaptea aceea. Sam stătea în pat, cu picioarele încrucișate, și-l asculta pe George cum țipă, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji.

Până la urmă, după o oră și paisprezece minute, a sărit în picioare.

— Nu mai rezist, i-a explicat ea lui Chris că o privea zăpăcit, l-a luat în brațe pe George care se făcuse roșu la față și țipa isteric și l-a legănat până s-a potolit.

— Ăsta e cel mai rău lucru pe care puteai să-l faci, a zis Chris calm. Acum l-ai învățat că, dacă plânge, mami o să vină să-l ia în brațe.

— Oh, mai du-te naibii! a zis ea furioasă. E copilul meu și are nevoie de mine. E doar un bebeluș. Toată povestea asta cu programul de somn e o porcărie, nu-i face decât să se simtă abandonat și speriat. Bietul meu copilăș. Bietul meu George. E în regulă. Mami e aici. Mami e aici. Șșșșșș. Îți promit că n-am să te mai părăsesc. Șșșșșș.

N-a vrut să recunoască, dar cumpăraseră cartea și se gândea serios să mai încerce în weekend.

— O caserolă cu linte roșie și legume cu brânză, mormăie ea căutând prin cartea cu rețete pentru copii, apoi îi îndeasă lui George o suzetă în gură și începe să despacheteze cumpărăturile.

George scapă suzeta și începe să scâncească în timp ce Sam desface un pachet cu prăjiturile din orez organic, fără sare, și-i oferă și lui una. El începe să o molfăie și ea respiră ușurată făcându-și de lucru prin bucătărie, pregătindu-se să gătească încă un fel de mâncare. Ținând cartea deschisă cu cotul, Sam se apleacă să ia de pe jos prăjitura de orez pe care George tocmai a scăpat-o. Regula celor cinci secunde. A fost pe podea mai puțin de cinci secunde, așa că i-o dă din nou în gură și doar oftează când acesta o scapă din nou.

— Ți-e foame, scumpule? Georgy? Prăjitură cu orez? Mmmm. Iam iam iam. Uite. Lui mami îi place prăjitura cu orez. Sam se face că mușcă din ea, apoi ia o gură. Nu?

George se uită acum peste umărul ei la luminițele ceasului digital de la cuptorul cu micro-unde.

— Ei bine, atunci o s-o pape mami.

Și, ridicând din umeri, Sam face să dispară prăjitura dintr-o singură înghițitură.

— Mami pregătește linte roșie cu brânză. Ce delicios! Crezi că există ceva mai delicios? Roșu e o culoare, nu-i așa? Sam trăncănește întruna în timp ce deschide cămara și scoate ingredientele. Roșu e culoarea cutiei poștale. E o culoare aprinsă, nu-i așa?

Pe George nu-l interesează câtuși de puțin. Nici pe Sam n-o interesează, dar a citit undeva că cei mai inteligenți copii sunt aceia căroră părinții le-au vorbit în permanență, chiar de la naștere, căroră părinții le-au explicat totul.

Sam e hotărâtă să fie cea mai bună mamă care a existat vreodată. Până acum n-a fost niciodată ambițioasă, n-a știut niciodată ce înseamnă să te lupți în lumea designului, având dintotdeauna creativitatea și abilitatea de a străluci firesc, dar acum, ca proaspătă mămică, e hotărâtă să facă totul cum scrie la carte.

Deja e convinsă că George e un supercopil. Geniul de fiu-meu, îi zicea ea în glumă, dar dacă o asculți atent cum râde, îți dai seama că nu-i așa. *Georgenius*, îl alintă ea în timp ce-l leagă noaptea și-i citește din cartea de povești *Unde este Spot*. (Împotriva voinței ei. Ea a vrut să înceapă cu Rudyard Kipling, dar George a fost mai

încântat de *Unde este Spot și Puișorul Charlie* decât de *Kim*.)

— Cred că e destul de precoce, zice ea înemi când să roșească din falsă modestie, dar eșuăm lamentabil. Sigur o să înceapă să meargă cât de curând. Uitați-vă!

Și toți ochii se întorc spre George care se târăște pe burtă, ridicând capul și privind în jurul fericit, dar categoric nu e nici pe departe pe punctul de a sta în picioare, darămite să mai și meargă.

— Și eu am mers mai devreme? a întrebat pe maică-sa într-una din rarele ocazii când aceasta a trecut să-și vadă primul nepot.

— Draga mea, nu-mi amintesc. Maică-sa nu uitat la ea ca la o nebună. Asta a fost cu ani în urmă. Îmi aduc aminte că erai tare dulce, cu codițele alea, a zis ea zâmbind, după care s-a întins să ia un șervețel ca să-și șteargă încruntată o pată de vomă de pe cămașa de mătase.

— Cum de nu-ți aduci aminte?

Sam a încercat să-și ascundă dezamăgirea, știind că ea nu va uita niciodată acești ani, nu va uita cum progresează George în fiecare zi, dar maică-sa i-a explicat pe un ton iritat cum a trebuit să muncească pentru afacerea familiei, că n-a avut încotro, a trebuit să urmeze niște ordine. Sam a lăsat-o baltă.

— Nu că-mi pasă de mine, i-a spus ea Juliei în seara aceea, ignorând faptul că aceste convorbiri telefonice internaționale, seara târziu, aveau să-l facă pe Chris să se urce pe pereți de supărare. Ci de George. Eu m-am obișnuit cu ideea că nu e o mamă bună, dar ar trebui să-și iubească nepotul, nu?

Julia a oftat.

Cred că e destul de aiurea că nu vine să te ajute și-mi pare tare rău pentru tine. Dar, Sam. Așa e mama ta. Mama ta, pe care o interesează mai mult prânziurile de caritate și bridge-ul. Nu știi tu mereu cât de egoistă e? Poate ai greșit sperând că se va schimba până la urmă.

— Dar el e așa de dulce! Sam a clipit ca să-și țină lacrimile și s-a așezat pe canapea, întorcându-se să se uite la una din numeroasele fotografii cu George care acum erau împrăștiate peste tot în sufragerie pe unde se mai găsea un loc liber. Cum să nu vrea să stea cu el?

— Nu știu. Știu doar că, dacă aș fi fost la Londra, aș fi venit la tine în fiecare zi, și nici măcar nu mi-e rudă.

— E mai bine să-ți fie fin.

— Mie îmi spui? Aș vrea să stau mai mult cu voi, să fiu nășică. Dar așa stând lucrurile, tot ce pot să fac este să-i trimit cadouri de la New York.

— Să știi că nu te-am rugat să-i fii nașă pentru că m-am gândit că o să-i cumperi cadouri scumpe.

— Sper că nu. Oricum, nu m-ai fi rugat dacă era așa. Nu la cât mă plăteau cei de la London Daytime Television.

Au râs amândouă.

— Pe bune, Sam, știu că m-ai rugat din motive îndreptățite. Știu că trebuie să fiu pentru George un părinte spiritual, cea care are grijă de el în caz că... ferească Dumnezeu...

— Da, știu. Exact de-asta te-am rugat. Dar mai vreau ca George să poată veni la tine când o să fie mai mare, să-ți ceară orice.

— Iar eu vreau să-mi păstrez tăria de a spune nu, a râs Julia. Dar, Sam, aș vrea să mai spun un singur lucru despre mama ta... Mama ta rămâne

mama ta, n-o să se schimbe. E un lucru cert și nu trebuie să mai aștepți ceva de la ea.

— Știu, știu. Doar că e atât de dureros. În toți anii ăștia am crezut că am uitat cât am suferit pentru că nu mi-a fost alături, n-a interesat-o, n-a știut să-mi fie *mamă*, pentru Dumnezeu, iar acum, de când îl am pe George, simt că toate resentimentele și supărarea sunt la fel de puternice cum erau acum zece ani.

— Poate că ar trebui să te duci la un doctor

— Doamne! Sam a început să râdă. De cât timp ești la New York? De câteva săptămâni și deja crezi în toate prostiile alea de terapii?

— Nu cred că sunt prostii, a replicat Julia. Avea vrea să fi mers la un specialist cât timp am fost cu Mark. Mi-ar fi dat curajul să plec încă de acum câțiva ani.

— Ce mai face Mark? tatonează Sam. Ai mai auzit ceva?

— Nu. Tu l-ai văzut?

— Surprinzător, nu.

Surprinzător pentru că Mark locuiește la câteva străzi mai încolo, dar Sam a știut întotdeauna că, indiferent cât de mult ar ține la Mark - și chiar ținea - ea va trebui să aleagă și, când el și Julia s-au despărțit, i-a rămas fidelă Juliei.

A urmat o pauză lungă, apoi Julia a zis:

— Se pare că nu mai e mult și ea trebuie să nască.

— Tu ești bine cu... toate?

Bineînțeles că au discutat despre Maeve. Sam și Bella au ascultat-o pe Julia plângând ore în șir. A durat o săptămână. O săptămână de plâns și suferință, apoi Julia a declarat că a trecut peste asta. A spus că lacrimile sunt din cauza

iorului, iar suferința – pentru viața pe care odată credeai că și-o dorea, dar până la sfârșitul săptămânii i-a trecut. Cel puțin așa spunea ea.

La început Bella și Sam n-au crezut-o. Nu puteau să creadă că Julia, care tresărea de durere când vedea copii mici, care petrecea ore întregi în magazine cu articole pentru copii, visând la bebeluși cu mânuțe și piciorușe grăsuții, care era convinsă că motivul pentru care nu putea să rămână însărcinată era Mark, a putut să treacă peste toate astea atât de repede. Atât de ușor. Fără prea multă suferință.

Se pare însă că Julia chiar *trecuse* peste toate astea. Încă îi era greu să creadă că ar putea fi ceva în neregulă cu ea, dar, cu fiecare zi ce trecea, știa că luase decizia corectă. Era exact acolo unde trebuia să fie, făcea exact ce trebuia să facă.

— Ce mă surprinde pe mine, a zis Julia după o pauză, e că eu cred că îmi este într-adevăr bine. N-aș merge până acolo încât să spun că mă bucur pentru el, dar, dacă mi-ai fi spus anul trecut, pe vremea asta, că Mark va avea un copil cu femeia care m-a înlocuit la serviciu...

Amândouă au pufnit în râs de penibilul situației, după care Julia a continuat:

— Te-aș fi luat la palme sau aș fi urlat de furie. Dar chiar mi-e bine. De fapt, sunt... oh, Doamne. Să spun? De fapt mă simt ușurată că nu sunt eu.

— Deci, chiar n-ai de gând să faci copii?

— Nu încă. Aici sunt tot într-un iureș. Muncesc ca o căpiată, ies în fiecare seară. Mă trezesc în fiecare dimineață surprinzător de energică. Sam, în New York alerg toată ziua și mă bucur de fiecare clipă. Ultimul lucru pe care mi-l doresc

acum este să am o burtă mare, un soț plictisitor, să stau în fiecare seară la televizor și să-mi țin un copil toată noaptea, iar eu să nu pot să dorm.

Absentă, Sam și-a mângâiat burta și a oftat.

— Vai de mine, a zis Julia. Scuze. N-am vrut să spun asta. E vorba doar de toate lucrurile astorcasnice. Credeam că mi le doresc foarte mult. Un soț. Un copil. O casă frumoasă. Dar nu le mai vreau. Parcă aș fi fost moartă toată perioada aia cât am fost împreună cu Mark. Nu c-ar fi vina lui. A fost vina noastră. Eram atât de nepotrivii unul pentru celălalt, iar când îmi amintesc de persoana aceea, știu că nu eram eu, doar o umbră de-a mea. Asta e viața pe care vreau s-o trăiesc acum și, dacă pe viitor lucrurile se vor schimba, voi vedea atunci ce e de făcut.

Sam a vrut s-o întrebe pe Julia dacă s-a împăcat cu gândul că s-ar putea să nu aibă copii, dar n-a putut. Nu încă. Iar ea o cunoaște pe Julia. Știe că, asemenea struțului, și-a îngropat teama atât de adânc, încât nu va fi nevoită s-o înfrunte.

— Și minunatul Jack?

— Încă ne vedem, dar numai ca prieteni.

— Cumva prieteni care din când în când mai fac și sex?

Julia a pufnit în râs.

— Și ce alt fel de prieten mai există, rogu-te?

— Știi tu, ăia care arată bine, sunt simpatici și cred că ești cel mai bun lucru care există pe lumea asta de când s-a inventat pâinea feliată?

— Exact. Și nu m-am referit la tine, a pufnit ea.

— Sper că nu. Dar tu și Jack. Nimic-nimic?

— Absolut nimic. Nu sunt pregătită pentru asta, dar e un prieten formidabil.

— Și sexul?

— Ei, fantastic! a râs Julia. Ce mai întrebi?

Sam amestecă niște frunze de spanac organic într-un castron și ezită în fața răzătoarei pentru brânză. Cu siguranță e curată, dar cu siguranță nu e sterilă. Să-și facă griji? Șovăie, întrebându-se dacă s-ar putea întâmpla ceva rău, dar își dă seama că nu și-ar ierta-o niciodată dacă ar apărea vreo problemă din cauza asta. Oftează și pune ibricul pe foc – iarăși –, apoi introduce răzătoarea pentru brânză într-un vas cu apă clocotită, unde o ține timp de zece minute ca să o sterilizeze.

— Chestia asta a devenit o nenorocită de casă a apei, a zis ea furioasă seara trecută, când a intrat Chris, după ce și-a lăsat haina în hol.

Luase capacul sterilizatorului și îl aruncase repede în chiuvetă, dar nu înainte să lase o dâră de aburi pe tot blatul de bucătărie. Asta pe lângă faptul că, în ultimele cinci luni, n-a vrut să încălzească biberoanele în cuptorul cu microunde și le încălzea într-o cratiță cu apă fiartă, ceea ce însemna că toate suprafețele erau mereu ude.

— Nu fac decât să șterg mereu apă, apă, apă, a zis ea exasperată, ștergând urmele pentru a mia oară în ziua aceea.

— Am avut o zi minunată, draga mea, mulțumesc. Chris a preferat să-i ignore comentariile. Sunt foarte obosit și am avut toată după-amiaza întâlniri peste întâlniri cu viitori clienți, dar ce plăcere să mă întorc acasă la frumoasa mea soție și la o delicioasă mâncare gătită.

S-a aplecat s-o sărute, dar ea nu l-a luat în seamă, simțind deja că se înfurie mai tare. „Respiră adânc“, își zicea ea, tăind țelina în bucăți tot mai mici și mai mici. Dar furia era prea mare.

— Ție îți arde de glume tâmpite, a zis ea cu răutate, doar nu tu ai stat închis în casă toată ziua cu un copil care țipă. Habar n-ai cum îmi e mie. Habar n-ai cât de mult muncesc, fără nici un ajutor, și vii tu ca o boare și aștepti să fiu bine dispusă când, de fapt, sunt frântă de oboseală și sătulă până peste cap. Sunt sătulă până peste cap.

— Și eu ce crezi că fac toată ziua? Te porți de parcă în fiecare dimineață plec de-acasă să mă duc la distracție. Nu ești singura care se zbate Sam, nu ești singura care muncește pe brânci.

Chris credea că înțelege prin ce trece Sam, dar, zău, era prea mult pentru un bărbat. Cu el cum rămâne, pentru numele lui Dumnezeu? A avut o zi de coșmar. A muncit pe rupe încercând să termine trei mese și un dulap, iar acum, că a venit acasă, nevastă-sa — pe care n-o mai recunoaște — nu-i acordă nici un pic de atenție sau țipă la el.

Dar pentru Chris era altceva. El nu pricepea de ce, de trei luni de zile, Sam nu fusese în stare să se îmbrace. Însă asta nu era din cauză că ea nu dorea sau era prea obosită, ci pentru că George plângea din răsuputeri. Toată ziua. Nu se potolea decât dacă Sam îl lua în brațe și se plimba cu el pe scări în sus și-n jos sau dacă îl scotea cu căruciorul la plimbare prin Heath. Și ferească sfântul ca ea să se oprească să bea o cafea.

Sam încerca să aibă grijă de George, să țină casa curată, să calce, să gătească mâncare de bebeluși pentru George și mâncare de adulți pentru Chris, iar în tot acest timp să nu își iasă din minți.

Dar cel mai rău lucru dintre toate era singurătatea. Nu-și mai amintea cum e să fii liber. Sau

vesel. Sau să te distrezi. Abia dacă-și mai amintea de când nu mai ieșise din casă.

— Cel puțin tu pleci de-acasă ! a strigat Sam. Cel puțin mai ieși dracului din casa asta. Eu stau închisă aici toată ziua și n-am nici o clipă pentru mine și pe urmă vii tu acasă și faci glume despre mâncăruri gătite. Cum crezi că mă simt ?

— Vrei să comandăm o pizza ? a zis Chris plin de speranță și de remușcări.

A urmat o pauză lungă în care Sam simțea că furia începe să se domolească. S-ar da bătută. De data asta.

— Vezi să fie cu extra *pepperoni*, a bombănit ea în timp ce-și târșâia picioarele să se ducă sus ca să facă o baie.

— Am fost în travaliu patruzeci și șase de ore.

O femeie rumenă în obraji o joacă pe genunchi pe fetița ei cea grăsulie și zâmbitoare, iar Sam încearcă să pară interesată de ce spune.

— Și până la urmă am făcut o cezariană de urgență. Aveau de gând să folosească o ventuză sau forcepsul, dar, slavă Domnului, au renunțat și au trecut direct la bisturiu.

Râse mulțumită și se întinse să mai ia o felie de prăjitură cu morcov, iar Sam își dădu seama că în curând o să-i vină și ei rândul.

— Tu cum ai născut?

Toate privirile s-au întors spre Sam, care tocmai se întreba dacă s-ar putea să-l extragă pe George de sub salteluța de joacă, unde este făcut sendviș între doi copilași care arată la fel de nedumeriți ca și el.

Se uită lung la chipurile curioase ale mamelor care stau de jur împrejur în sufrageria unei străine, apoi zâmbește.

— A fost foarte bine.

Nu le-a mai întâlnit pe femeile astea până acum, pentru Dumnezeu. Cum a născut ea n-are nici o legătură cu ele și, în plus, o plictisește îngrozitor să repete asta în fiecare zi. Nici măcar nu poți să zici că George are o săptămână, atunci

poate că i-ar fi plăcut să vorbească despre durerile nașterii. Are șase luni. De ce naibii o mai întreabă? Și, de fapt, ce caută ea aici, în această încăpere, cu aceste femei pe care nu le cunoaște, prefăcându-se că toate au ceva în comun, numai pentru că au copii cam de aceeași vârstă?

— Ai născut la UCH¹? întreabă una dintre femei și Sam dă din cap că da, apoi sare în picioare — exact la timp — ca să-l scape pe George din strânsoarea unuia dintre copilașii de lângă el.

— Spune-mi că putem să plecăm, îi șoptește la ureche lui George în timp ce-l sărută și-l îmbrățișează, dar George nu dă semne că a auzit.

Oftând cu resemnare, îl pune jos și se așază la locul ei în cercul mamelor.

Grupul mămicilor și copiilor este ultima soluție. Sam credea că e pregătită să fie mamă. A crezut că va fi fericită să se plimbe pe străzi cu copilașul ei înveșmântat în hăinuțe OshKosh B'Gosh, zâmbind binevoitoare trecătorilor. Mama perfectă cu bebelușul perfect.

Își imagina că mergeau la picnicuri în parcul Heath. Visase să se joace cu copilașul ei aruncându-l sus, iar el/ea să râdă neconținut și să o privească cu adorație. Sigur, se așteptase la epuizare fizică și lipsă de somn și a știut că nu va mai avea timp pentru ea (deși nu-și putuse imagina cum va fi), dar nu fusese pregătită pentru atâta singurătate și plictiseală.

Prietenele ei fie au copii mult mai mari și sunt ocupate să-i ducă de la grădiniță la joacă și înapoi, fie n-au copii.

1. University College Hospital.

— Lasă, că o să mai cunoști și alți oameni, îi spusese ră ele. Du-te și tu la grupurile de mame și copii. Sau la masaj pentru copii. Sunt atâtea.

Până acum le-a ocolit pe toate.

Le văzuse în ceainăria din South End Green. Niște mame gureșe ca niște găște, înconjurate de cărucioare și alte lucruri necesare, toate arătând epuizate, dar împlinite. Pe când în Hampstead vedeai grupuri de femei mai elegante, care făceau efortul de a se machia, reușind să-și acopere cearcănele de sub ochi cu fond de ten Touche Éclat.

Iar ea trecea pe lângă ele când se ducea în parcul Heath. Erau grupuri de femei care se strângeau pe terasa clubului One O'Clock, toate zâmbind cu indulgență spre Sam, care trecea pe-acolo târșându-și picioarele, cu căruciorul ei second-hand.

Le evitase fiindcă era îngrozită să fie *mamă*. Deși înțelegea că a fi mamă însemna împlinirea unui vis de-o viață și recunoștea că a fost încântată să-și lase serviciul îndată ce a rămas însărcinată, gândul că va fi mamă tot timpul sau, mai rău, că cine o vede va crede că e mamă tot timpul o umplea de groază. Și confuzie. N-a crezut niciodată că se va simți așa.

A văzut ce li s-a întâmplat altora. Femei care altădată erau normale, inteligente și interesante, cu carieră și opinii și puncte de vedere solide s-au transformat în propriile lor umbre în clipa în care au născut un copil. Nu mai aveau timp să citească ziarele și, chiar dacă reușeau să prindă știrile o dată pe săptămână, nu mai aveau energia să-și formeze o opinie despre ce se întâmplă. Amintirile lor recente păreau să fi dispărut cu desăvârșire. Nu discutau decât subiecte legate

de sugari, copii, îngrijirea copilului și cât de greu găsești o femeie ca să te ajute.

— Ești prea critică, spusese Chris când ea a încercat să-i explice temerile pe care le avea. De unde știi tu că femeile astea sunt niște „mame fără creier“, cum le zici tu așa disprețuitor? De unde știi că nu sunt la fel ca tine? Poate că sunt foarte inteligente și au și ele o carieră. Nu ești mai grozavă decât ele, să știi.

— Știu, a replicat Sam indignată, rușinată, fiindcă știa că el are dreptate.

Asta era și părerea ei.

Dar cinci luni în care toată ziua vorbea singură îi erau de ajuns. Cel puțin, își zicea ea amuzată într-o dimineață, în timp ce trăncănea fără rost despre vopsele cu un George dezinteresat, dacă să folosească un alb învechit sau alb orz, George are avantajul că i se explică totul. În ritmul ăsta, n-o să ajungă doar Georgenius, va deveni un al doilea Einstein. (Chiar dacă va fi specializat în vopsele și piure de legume.)

Știa că trebuie să se schimbe ceva când, plimbându-l pe George pe-afară, a observat mai în față o femeie care împingea un cărucior. Sam a grăbit pasul până ce aproape a început să alerge și a reușit s-o ajungă din urmă. Părea amabilă. Copilașul ei părea să aibă aceeași vârstă cu George, iar ea n-avea deloc privirea aceea obosită. Avea un cărucior pricopsit, pe trei roți, și purta pantofi de sport Adidas. Părea genul de persoană cu care să se împrietenească.

— Bună, a zis Sam zâmbind și ridicând din sprâncene de parcă ar fi vrut să spună „Vai, dar ce coșmar! Copii. Cărucioare. Plânsete. Să încerci să rămâi tânără și în pas cu moda, deși ești mamă.

Tu și cu mine suntem în aceeași barcă, cu siguranță avem atâtea în comun, ce-ar fi să ne plimbăm împreună și poate să bem și un cappuccino după aceea... Uite numărul meu de telefon, sună-mă când vrei. Nu contează, ziua sau noaptea“.

— Bună.

Femeia i-a zâmbit rezervată, ușor cam distantă. Sam a continuat nestingherită.

— Frumos cărucior, îndrăzni ea, aproape fără suflare, căci alergase în ultimele două minute mai mult decât în ultimele cincisprezece luni. Și noi ne-am gândit să luăm unul din asta. Cum ți se pare?

— Foarte ușor, spuse femeia în timp ce Sam se liniștea, reușind să intre în ritm cu ea. Și comod. Îmi place.

— Iar ea e minunată, se gudură Sam, trăgând cu coada ochiului la fetița înfocolită într-o blană de miel care o proteja de frigul de noiembrie. Ce vârstă are?

— Cinci luni. O pauză. Al tău?

— Aproape șase. Trec atât de repede. Nu pot să cred.

— Mmmm.

— Apropo, pe mine mă cheamă Sam. El e George.

— Eu sunt Emma. Ea e Chloe.

— Mergeți în Heath? Am putea merge împreună. Dacă ești. Vreau să zic, dacă vrei.

Emma clătină din cap.

— De fapt, noi mergem în South End Green. Trebuie să fac niște cumpărături. Scuze, mi-a făcut plăcere să te cunosc.

I-a zâmbit și a dispărut după colț cu cărucior cu tot, iar Sam a rămas locului un timp, încercând

să se abțină să nu alerge după ea, să spună că și ea avea de cumpărat niște lucruri. Că ar veni și ea, dar cu siguranță ar părea disperată, iar Sam nu-și dorea sub nici o formă lucrul ăsta.

— Și mie mi-a făcut plăcere să te cunosc, se pomeni Sam strigând în timp ce Emma și Chloe se făceau nevăzute. Crezi că am putea să ne mai vedem?

La această ultimă întrebare, Emma s-a întors spre ea cu un zâmbet, a ridicat din umeri și a clătinat din cap că da, apoi dusă a fost.

Sam rămase locului roșie la față. A recunoscut acel zâmbet. Era zâmbetul pe care îl avea și ea când mame din acelea cicălitoare încercau să se împrietenească cu ea. Era un zâmbet care spunea : nu te gândești să fii prietenă cu mine, fiindcă eu nu sunt ca tine. Sunt mai bună ca tine. Tu ești mamă tot timpul, iar viața mea înseamnă mai mult decât un copil. Tu ești plictisită, singură și disperată, iar eu nu sunt așa (chiar dacă sunt).

Sam întoarse capul și își privi reflexia în oglinda magazinului de vinuri. Pantalonii negri strâmți, altădată mărimea 14, dar care se cam lăsaseră, dacă nu chiar se lăbărțaseră de tot și deveniseră mărimea 18, se temea Sam. Cizme negre fără toc, singurele confortabile, în care putea merge, deși nu prea mai erau la modă. Împingându-l pe George mai aproape de vitrină, își privi chipul și se încruntă.

Atunci își dădu seama de ce Emma i-a aruncat zâmbetul acela strâmb înainte s-o ia din loc. Sam arăta la fel ca femeile acelea disperate pe care ea însăși le evitase. Oh, Dumnezeule! Chiar așa a ajuns?

Asta nu sunt eu, voia ea să strige. Priviți ! Să vă arăt niște fotografii să vedeți cum arăt în realitate, cum arătam. Dar chipul acela disperat care se reflecta în vitrină era chiar al ei și atunci a cedat, în sfârșit, și a decis să se ducă la grupul mămicilor.

Sam reintră în cercul mămicilor și soarbe din cafea. E prima ei întâlnire, deși celelalte mame s-au mai întâlnit de vreo două ori, iar unele dintre ele au fost internate în același spital sau se știu de la cursurile de educație prenatală.

Se simte cam străină, nu o ajută nici faptul că au decis să se întâlnească săptămânal acasă la câte una din ele, și nu se simte în largul ei să stea pe canapeaua unei femei pe care n-a mai întâlnit-o niciodată și să mănânce prăjitura cu morcov pe care una dintre femeile astea – culmea ! – a găsit timp să o facă.

Mai sunt patru mame acolo. Natalie, cu fiica ei, Olivia ; Emily, cu fiul ei, James ; Sarah și fiica ei, Laura ; și Penny, cu Lizzy.

— Ce bine că mai avem un băiat printre noi. Emily se apleacă spre Sam și râde. M-am simțit în inferioritate numerică săptămâna trecută.

— E nemaipomenit, nu, spune Sarah, în a cărei casă se află, câte au avut fete în ultimul timp ? Se pare că voi sunteți singurele care aveți băieți.

Toate murmură, dându-i dreptate.

— Norocul băieților, zice Natalie. Mai bine s-o învăț cât mai repede pe Olivia cum e cu păsărelele și albinuțele.

— Înainte sau după alfabet ? spune Penny zâmbind.

— Fiică-mea e un geniu, pufnește mândră Natalie cu o sclipire în ochi. Ce alfabet? O să scrie primul roman în cel mult un an.

— Ce bine! se amuză Sam. Credeam că sunt singura cu un copil genial.

— Oh, nu. Natalie scutură din cap cu putere. Toate avem copii geniali. Celelalte mame îi dau dreptate râzând. De fapt, ăsta nu e un grup oarecare de mame cu copii. ăsta e un grup special pentru copii geniali. Sincer îți spun. Uită-te la fiică-mea. Vezi ce drăguț îi atârnă limba din gură? ăsta e semn că vrea să vorbească. Învățăm împreună și ce vrea ea să spună este: „Mami, m-am plictisit și nu știu de ce mă obligi să stau pe o salteluță când, din punct de vedere intelectual, sunt cu mult superioară“.

— Cel puțin știu că am nimerit bine, spune Sam.

— Apropo de păsărele și albinuțe – îndrăznește Sarah.

— Iac! face Natalie hotărâtă, iar Sam decide că-i place de ea. Chiar trebuie?

— Mă întrebam dacă ați *făcut*-o până acum.

— Sex? râde Emily. Ai înnebunit?

— Doar nu vrei să spui că te mai doare? întreabă Sam îngrozită.

E drept că sexul era ultimul lucru la care se gândea, dar ea și Chris au reușit s-o facă de câteva ori și, chiar dacă prima dată a fost cam ciudat, categoric n-a fost dureros.

— Nu! Voiam să spun ce rost are, pentru Dumnezeu. Cine-ar vrea?

— Trebuie să spun că sunt de acord cu tine, se bagă și Penny. Nu știu ce scuze să mai găsesc, dar adevărul e că sunt complet epuizată. Și nici

nu mă simt prea sexy cu sânii lăsați și burtă. Vai! Numai la sex nu-mi stă mie gândul. Când mă bag în pat, nu mai vreau decât să dorm.

— Eu, mulțumesc lui Dumnezeu, n-am mai făcut sex deloc, spune Natalie. I-am spus lui Martin că mă dor cusăturile. Ce bine!

Sarah se încruntă spre Natalie.

— Cusăturile? Parcă ziceai că ai făcut cezariană de urgență?

— Și ce-i cu asta?

Toate încep să râdă.

Dar e adevărat, se gândește Sam cu tristețe, chiar acum când râde. Ea și Chris au avut o viață sexuală minunată, nu că acum ar mai ști cum e. Toți îi spuneau că nu mai e la fel după ce te căsătorești, dar la ei nu s-a întâmplat așa. Până să se nască George, încă reușeau să facă sex de cel puțin trei ori pe săptămână. Acum poate să numere pe degetele de la o mână de câte ori a făcut-o de-atunci.

Prima dată când a pus ochii pe Chris era la o petrecere, cu șase ani în urmă. Îi cunoștea aproape pe toți de-acolo și, cu toate că pe vremea aceea era în căutarea unui soț, n-a crezut că va fi o petrecere unde să agațe pe cineva. Julia, care trebuia să apară și ea, n-a mai venit din cauză că era răcită, iar Sam s-a cuplat cu alte două prietene doar așa, ca să nu fie singură.

S-a distrat de minune în seara aceea. A băut cocteiluri de-ai fi zis c-au intrat zilele-n sac, a flirtat nevinovat cu bărbați nepotriviți și a dansat toată noaptea.

Spre sfârșitul serii, se afla în bucătărie. Stătea pe blatul din bucătărie cu picioarele atârând în

fața mașinii de spălat și râdea de eforturile lui Tony – care nu era deloc genul ei – de a intra în vorbă cu ea, când ceva a făcut-o să întoarcă privirea.

Ușa de la intrare s-a deschis și a intrat un tip care i-a tăiat râsuflarea. Zâmbetul i-a dispărut îndată ce s-a aplecat să vadă mai bine. Nu era deloc special. De înălțime medie. Destul de arătos. Zâmbet frumos. Purta o jachetă obișnuită din piele maro. Dar punând toate astea laolaltă, Sam a știut, fără urmă de îndoială, că acest bărbat avea să-i schimbe viața.

— Îl voi avea, s-a gândit ea, doar că, din păcate, a gândit cu voce tare, și l-a lăsat pe Tony nedumerit în bucătărie, de unul singur, iar ea a sărit de pe blat și s-a dus să-și întâlnească destinul.

— Eu sunt Sam.

A întins mâna, iar Chris s-a uitat la ea cu un zâmbet larg. Tocmai își scotea jacheta, dar s-a oprit să dea mâna cu ea. Și nu i-a mai dat drumul.

— Chris.

— Deci mergem, Chris?

Nici nu și-a mai scos jacheta.

S-au dus la un hotel în Swiss Cottage – nu le venise nimic altceva în cap decât un hotel care să fie deschis până târziu. Așezați pe o canapea imensă din pluș, au vorbit despre toate cele. Pe măsură ce vorbeau, Sam devenea tot mai sigură.

Apoi a condus-o acasă, iar ea nu i-a dat nici măcar un sărut de noapte bună. Deși era sigură.

În seara următoare i-a telefonat la ora 6. Între timp, ea luase gripa de la Julia. Stătea în pat cu o cutie de șervețele de o parte, cu telecomanda de cealaltă și o cană cu Lemsip calduț pe noptieră.

— Ce mai faci? a întrebat-o. Sunt gelos, a zis el, după ce ea i-a spus. Aș vrea să fiu și eu acolo, dar am niște treburi de rezolvat.

— Îmi spui și mie ce fel de treburi ai de rezolvat? l-a tachinat ea.

— Da. Am pe cineva. Dar acum nu mai vreau să mă văd cu ea. Și nu cred că e corect să-i spun la telefon, așa că am să iau masa cu ea în seara asta ca să-i spun.

— OK, a spus Sam fericită, fără să se îndoiască de el și fără să vrea să știe mai mult despre această fată necunoscută.

Ea nu mai conta, nu acum.

La 11:15, Chris a sunat din nou.

— Ce faci?

— Ce crezi că fac? a râs ea. Stau tot în pat.

— Sună minunat, a zis el din nou. Vin la tine într-un sfert de oră.

Și-a venit. Și n-a mai plecat niciodată.

Sexul a fost întotdeauna nemaipomenit. Sam se simțea complet satisfăcută când era cu Chris, chiar și după șase ani. Era o legătură fizică extraordinară, indiferent ce se întâmpla în cursul zilei. Niciodată nu se plictiseau, nu devenise o rutină. Senzațiile erau mereu la fel de puternice, chiar și acum, și acesta era felul în care își încheiau ei ziua.

Chiar dacă se certau, tot se împăcau înainte să se culce. Acum, de când s-a născut George, simplul gând de a face sex a devenit obositor și era probabil unul din motivele pentru care lucrurile nu mergeau atât de bine. Pentru Sam și Chris, sexul n-a fost niciodată doar sex: era vorba de apropiere, intimitate, încredere, și nici unul dintre ei nu se mai simțea la fel de când viața lor sexuală o luase pe o pantă descendentă.

Sam se simțea tot mai străină de Chris. Credea că el habar n-are cum e viața ei, cât de prinsă credea ea că e, ce greu îi era să rămână aceeași Sam de odinioară când era îngropată în scutece. Chris simțea cam același lucru, însă din alte motive. De fiecare dată când unul făcea o mișcare greșită, râca dintre ei creștea și, pentru prima dată de când erau căsătoriți, la sfârșitul zilei nu mai reușeau să-și regăsească dragostea pentru celălalt.

Sam încă se uita admirativ la trupul lui când umbla dezbrăcat prin dormitor seara târziu, dar o făcea de obicei cu ochii pe jumătate închiși de somn, când se băga sub pătură și îi spunea mormăind noapte bună.

Îi aprecia trupul, prezența fizică, însă doar atâta timp cât nu venea peste ea. Nu acum, nu când tot ce-și dorea ea era o noapte liniștită, cu un somn neîntrerupt. Nici atunci când tânjea după apropierea unui alt adult și se lupta cu pornirea de a aborda străinii pe stradă. Nici măcar asta nu reușea să-i trezească libidoul.

Sam scutură din cap cu tristețe și revine în prezent, în această sufragerie cu canapele de catifea maro-ciocolatii și pernuțe imprimate cu animale, pe care se odihnesc cinci femei în timp ce bebelușii lor stau liniștiți pe salteluțe asortate pe podea.

— Vai, abia aștept să mă întorc la lucru, spune Natalie. Nu-i așa că e ridicol? Înainte abia așteptam să nasc copilul ca să stau acasă, iar acum sunt disperată să fac și altceva decât să mă gândesc la borcănele HiPP cu hrană organică..

— Mie-mi spui? râde Penny. Deci te întorci?

Natalie ridică din umeri.

— Am șase luni de concediu de maternitate.

— Șase luni!

În cameră se aude un cor de exclamații neîncrezătoare.

— Nu e plătit tot, râde ea. Încă două săptămâni și mă întorc. Știi, chiar credeam că o să mă descurc de minune la treaba asta. Toată viața am așteptat să fiu mamă și adevărul e că aveam de gând să nu mă mai întorc, dar simt că parcă nu îmi mai funcționează creierul. Doamne, o ador pe Olivia, n-aș schimba-o pentru nimic în lume, dar nu mai pot să fiu tot timpul doar mamă. Nu sunt făcută pentru așa ceva. Penny, cred că ești de-a dreptul fantastică, dar n-aș putea să fac ce faci tu.

— Adică să stau acasă și să am grijă de Lizzy? Natalie, nici eu n-aș putea să fac ce faci tu. Nu e vorba că nu mi-e dor să merg la serviciu. Chiar îmi e, dar mi s-a părut mai simplu să renunț, fiindcă mama n-a fost niciodată alături de mine când am crescut și nu vreau ca Lizzy să aibă parte de așa ceva. Le înțeleg perfect pe femeile care simt nevoia să fie recunoscute mai degrabă ca individ decât ca mamă, dar eu am avut parte de această recunoaștere individuală, iar acum doresc să fiu recunoscută ca mamă. Ajunge. Mi-a fost întotdeauna teamă că nu va fi de ajuns, dar este.

Sam se uită la Penny cu admirație. Penny a spus exact ceea ce simte ea. Sau poate exact ceea ce vrea să simtă, fiindcă, deși vrea să-i ofere lui George ceea ce-i lipsea ei în copilărie, crede că acum are și ea nevoie de recunoaștere. Dar speră să-i treacă.

— Trebuie să recunosc, mă simt groaznic de vinovată că nu e de ajuns ceea ce fac, spune Natalie,

apoi începe să râdă. Dar nu într-atât de vinovată încât să stau acasă cu ea toată ziua. Vreau să zic, o fi ea minunată, dar acum momentul cel mai important al săptămânii e să merg la grupul mămiciilor. Nu vi se pare trist? Aș face orice numai să fiu în compania unor adulți.

— Doar că și atunci ajungi să vorbești tot despre copii, râde Emily.

— Așa e, recunoaște Natalie. Dar cel puțin mai conversăm și noi.

— Cu ce te ocupai, Penny? întreabă Sam curioasă.

— Lucram la o bancă.

Sam și-o imaginează pe Penny într-o mare filială a băncii Barclay. Pare genul. Poate că era chiar directoare, căci, în ciuda colanților de pe vremea când era gravidă și a tricoului gri imens, pare să aibă mai multe pretenții.

— La ce bancă?

Ea spune că la o bancă americană de investiții.

— Eram șefă la Fuziuni și Achiziții.

Sam aproape că face atac de cord.

Află că Natalie este director de marketing la o mare companie farmaceutică. Sarah și-a deschis propriul site de modă pe internet, care are atâta succes încât Sam citește mereu despre el în paginile ziarelor financiare. Emily este educatoare.

— Știu, râde Natalie, văzând expresia lui Sam. Suntem aici de toate soiurile, nu-i așa?

— Că bine zici, spune Sam, aproape copleșită de rușine că le-a judecat și le-a învinuit pe aceste femei, presupunând că nu aveau nimic altceva de făcut decât să se ocupe de copiii lor. *Chiar* că bine zici.

Chris ajunge acasă la șapte fără zece, la douăzeci de minute după ce Sam l-a culcat pe George. A întârziat pentru că s-a oprit să-i mai cumpere lui Sam niște tăvițe pentru cuburi de gheață. Ea gătește de zor, pregătind ca pe bandă rulantă porții uriașe de mâncare organică pentru George, pe care apoi le congelează în tăvițe pentru cuburi de gheață.

E vineri seara și a fost o săptămână grea. Înainte de George sau î.G., cum a ajuns să se gândească la perioada aceea, abia aștepta să vină weekendul.

Î.G., vineri seara însemna să iasă la bar cu băieții de la atelier, cu colegi de breaslă și artiști. Stătea să bea câteva rânduri, după care se întâlnea cu Sam să ia masa împreună. Când erau mai tineri, se duceau în West End, mergeau în fiecare săptămână la tot felul de restaurante aglomerate și zgomotoase, după care se duceau uneori la un club, dar în ultimii doi ani s-au mulțumit cu restaurantele din zonă.

Vineri seara însemna pizza, curry sau mâncare chinezească. Stăteau la masă până târziu, cu o sticlă de vin alături, flirtau insinuant, fiindcă știau că vineri seara treaba era sigură și că, oricât

de târziu ar fi stat, oricâtă energie ar fi consumat, toată dimineața de sâmbătă vor dormi până târziu.

Î.G. ieșeau des să mănânce în oraș. Nu unde era scump, ci în localurile bune din apropiere. Se duceau la cafenelele din Highgate sau la restaurantele indiene din Hampstead. Sau gătea Sam. Chris venea acasă și încă de la intrare simțea mirosul îmbietor al mâncărilor pe care le experimenta Sam.

Nimic nu era mai minunat decât să o găsească în bucătărie. Îl făcea să se simtă iubit, prețuit și avea impresia că e într-adevăr acasă, căci mama lui fusese bucătăreasă, iar expresia materială a dragostei ei fusese întotdeauna o masă gătită.

Și îi plăcea să creadă că erau unul dintre cele mai fericite cupluri pe care le cunoștea. Nu unul perfect, n-au fost niciodată perfecți, dar când o privea pe Sam, încă o vedea pe fata care a venit hotărâtă la el, cu șase ani în urmă, la o petrecere; fata cu ochi strălucitori și zâmbet încrezător; fata cu care știa deja după o săptămână că se va însura.

Sam era prietena lui cea mai bună și, mai mult decât atât, cea mai bună parteneră pe care o avusese vreodată. Și era însurat cu ea. Iisuse! Nici că se putea mai bine.

Dar toate astea, își zice el cu amărăciune când vâra cheia în broască, erau înainte de George. Acum constată că s-a însurat cu o *zgripțuroaică* isterică și smiorcăită. Când e acasă, trebuie să aibă grijă tot timpul; e atent să nu facă vreo mișcare greșită care să stârnească o criză de furie din partea ei, așa că se simte tot mai bine când pleacă la serviciu.

Singura bucurie în viața de-acasă e George. *Georgenius*, se gândește zâbind. Gâgălicea aia

bucălată care zâmbește tot timpul. Carne din carnea lui. Cea mai minunată ființă pe care a văzut-o vreodată. Chris intră în cameră și George se luminează la față când îl vede.

Ce poate fi mai minunat decât atunci când Chris stă pe canapea duminica după-amiaza, cu George adormit la pieptul lui, un ghemotoc moale și cald de dragoste pură.

În rarele lor momente de intimitate, Chris și Sam stau amândoi în pat și își zâmbesc unul altuia.

— Îți vine să crezi cât e de *frumos*? spune Sam cu glasul sugrumat de emoție, împreunându-și mâinile ca să se stăpânească.

— Știu. E pur și simplu *minunat*, clatină Chris din cap, nevenindu-i să creadă că au fost în stare să creeze acest copil desăvârșit.

— *Minunat*, repetă și Sam și se uită unul la altul cu ochii plini de dragoste pentru George.

Uneori se privesc peste pătuțul lui, unul de-o parte, altul de cealaltă, și se uită îndelung la el cum doarme dus, cu mânuțele și picioarele desfăcute.

— Crezi că alții își iubesc copiii cum îl iubim noi pe George? șoptește Sam, sigură că nimeni pe lumea asta n-ar putea să-și iubească fiul la fel de mult ca ea.

— Nu sunt sigur, șoptește Chris, dar mă îndoiesc.

George e perfect. Dar relația lui cu Sam nu e nici pe departe așa. Chris nu-și dă seama prea bine ce nu merge, dar știe clar că e ceva. Se simte neglijat. Abandonat. Nedorit. Știe că n-ar trebui să se simtă așa, că, în fond, George are prioritate, dar nu poate să se simtă altfel. Sunt situații când

nu e nevoie decât de o vorbă bună, o privire plină de afecțiune, un sărut drăgăstos, în schimb e întâmpinat cu furie. Cu exasperare. Cu indifeerență.

Chris face tot ce poate. S-a oferit să se scoale ol când George plânge și Sam l-a lăsat uneori, dar se pare că el nu se pricepe la fel de bine, așa că de fiecare dată Sam apare în prag iritată și i-l ia pe George din brațe. Dacă George nu s-ar liniști atât de repede în brațele mamei, Chris s-ar enfuria.

Pe lângă faptul că nu se pricepe să-și liniștească fiul, mai sunt și alte lucruri la care Chris se pare că nu are nici o șansă. Nu știe să pregătească un biberon cu lapte așa cum trebuie (pune prea mult sau prea puțin lapte praf); să încălzească biberonul la temperatura potrivită (ori e prea fierbinte, ori e prea rece); să schimbe un scutec (nu-l strânge cât trebuie); să-i dea să mănânce (Ce naiba, Chris, trebuie să te miști mai repede, altfel o să înceapă să plângă!) sau să-i facă băiță (Tu pe ce lume trăiești?).

Așa că nu se mai oferă s-o ajute, ceea ce o face pe Sam să urle că ea e singura care face toată treaba în casa asta. E o situație fără ieșire.

Măcar de data asta, în casă miroase îmbietor. Miroase ca pe vremuri. Cunoaște acest miros, mirosul de ceapă călită în unt. Îi crește inima de bucurie, crezând că e vorba de o surpriză. Oare în seara asta o va regăsi pe Sam cea de odinioară? O fi pregătit o masă delicioasă pentru el? Vor regăsi magia aceea pe care păreau s-o fi pierdut?

Intră în bucătărie și o găsește pe Sam spălând vasele la chiuvetă.

— Bună, iubito. O sărută pe ceafă. George e în pătuț?

— Știi bine că la șapte fără un sfert e în pat. Unde crezi c-ar putea fi?

Chris se hotărăște să nu ia în seamă tonul tăios. S-a săturat de ceartă. Vrea să se simtă bine în această seară.

— Doarme? Pot să intru la el să-i spun noapte bună?

— Nu. Îmi pare rău. Odată ce-l culc, știi bine cum face. Dacă te vede, o să înceapă din nou să plângă când pleci. Poți să-l trezești dimineață.

— Mda. Bine. Maică-ta vine mâine?

— Da, zice Sam clătinând din cap. A spus că-l scoate ea la plimbare.

— Adică o să rămânem singuri? Doar noi doi? *Liberi?*

— Știu, zâmbește Sam și pentru o clipă își reamintesc de Sam și Chris cei de odinioară, de cât de bine s-ar putea înțelege. Nu-i așa că e grozav? Ce-o să facem?

— Eu știu ce-aș vrea să fac, zâmbește Chris, prinzând-o de mijloc și trăgând-o spre el, frecându-și nasul de gâtul ei.

— Oh, Chris, zice ea îndepărtându-l exasperată.

— Cum adică „Oh, Chris!“? A trecut un *secol*!

Sam vrea să-l contrazică și să-i spună că au făcut sex săptămâna trecută, dar știe că el o să răspundă că pentru ei asta înseamnă un secol, iar ea n-are chef să se certe.

— Bine, zice ea fără tragere de inimă, dar se gândește că poate să inventeze oricând o durere de cap sau să spună că e pe stop mâine-dimineață. În afară de asta ce-o să facem?

Chris îi dă drumul și iese în hol să-și pună haina în cuier.

— Ce făceam noi sâmbăta înainte de George?

— Doamne! Nici nu mai țin minte! Chiar aveam o viață înainte de George?

— Nu sunt sigur, dar știu că există niște fotografii care dovedesc că da.

— Deci, ce făceam? Vorbesc serios.

— Mergeam la cumpărături?

— Uneori, recunoaște ea, amintindu-și când se duceau la Portobello și hoinăreau căscând gura la tot felul de antichități pe care oricum nu și le puteau permite, iar în drum spre casă se opreau să bea un cappuccino și să mănânce niște plăcinte pe Golborne Road. Deși asta nu se întâmpla chiar atât de des. Nu mai mult de patru ori pe an, dacă se gândește bine.

— Ne plimbam prin parcul Heath? Încearcă Chris.

— Nu, asta era sigur *după* George. Ne-am *propus* de multe ori să mergem să ne plimbăm în Heath, dar nu sunt sigură dacă ne-am dus până la urmă.

— Păi nu ne duceam niciodată sâmbătă dimineața. După noaptea de vineri, întotdeauna stăteam în pat până mai târziu.

— Așa e.

Acum Sam își amintește. Își amintește că se trezea dimineața târziu și se lipea de Chris, acoperindu-i spatele cu sărutări ca să-l trezească. Își amintește cum el se întorcea și o trăgea mai aproape cu brațul moleșit încă de somn. Stăteau o vreme așa, apoi Chris deschidea încet ochii și o trăgea spre el s-o sărute.

Făceau dragoste cu pasiune, era minunat. Apoi Chris făcea un duș, ea – o baie rapidă, pe urmă plecau cu mașina în Highgate la All Bar One să ia masa de prânz. După-amiaza, cât timp se mai învârteau prin Village, găseau tot felul de lucruri de cumpărat: cărți, mobilă, mâncare. De multe ori îi însoțeau Julia și Mark și, oricât de prost stăteau lucrurile între aceștia, toți patru se înțelegeau foarte bine. Se cunoșteau de atâta timp că parcă erau o familie. Puteau să-și spună orice, fără să se cenzureze.

Brusc, Sam își dă seama ce dor îi e de Julia. Acum câteva luni, când Julia i-a telefonat să-i spună că rămâne la New York, era atât de entuziasmată și plină de vitalitate, așa cum era Julia pe care o știa Sam, dar pe care n-o mai văzuse atât de veselă de ani buni, că lui Sam nu i-a venit să creadă cât de supărată e, ce greu o să-i fie fără prietena ei.

Dar nici nu-și imaginase vreodată cât de mult i se va schimba viața odată cu nașterea lui George.

— Uite cum facem. Chris se întoarce în bucătărie și ia ziarul. Eu îi dau lui George să mănânce la micul dejun, iar tu poți să mai dormi, și, după ce îl ia maică-ta, vin și eu în pat să mai dormim un pic. Surăde. Sau... *mă rog*, apoi vedem noi ce facem în restul zilei.

— Doamne, oftează Sam. Să lenevim în pat. Ești sigur? „N-o să mă dau jos din pat“, se hotărăște ea. „N-o să cobor în bucătărie să văd dacă Chris se descurcă. Dacă George mănâncă suficient. Îmi bag picioarele. O să dorm și, dacă mâine-dimineață George o să facă mofturi la mâncare, e treaba lui Chris. Nu a mea.“

— Ai nevoie de somn, iubito.

Gândul că mâine-dimineață vor face sex și vor petrece o zi singuri l-a binedispus pe Chris. Brusc, simte că iubește și că este iubit.

— A ce miroase, totuși? Ce pregătești pentru cină?

— Ah, plăcintă cu pește.

— Mmmm. Mamă, n-am mai mâncat de ani de zile. Îmi amintește de copilărie. Ai și mazăre? Sam se uită la el îngrijorată.

— Chris, nu e pentru tine, e pentru George. Adică poți să mănânci și tu, dacă vrei, dar e pasată.

Chris, care acum câteva clipe plutea în al nouălea cer, simte că i se strânge inima.

— Ah. Atunci ce mâncăm?

— Ăăă. Sam se gândește intens. Avem spanac cu cartofi copti sau conopidă cu brânză sau pui la cazoletă.

— Și toate sunt pasate?

Sam se scuză ridicând din umeri.

— Putem să comandăm niște curry.

— Iar?

— Aș putea să mănânc curry în fiecare seară toată săptămâna, replică Sam, ceea ce nu e tocmai adevărat, dar, dat fiind că asta ar fi a treia seară pe săptămâna asta când comandă așa ceva, ar putea să fie. Ai luat tăvițe pentru cuburi de gheață?

Sam scoate capacul de la pasator și se pregătește să porționeze cu o linguriță adâncă în timp ce Chris se duce în hol și aduce o pungă de plastic.

— Șase îți ajung?

— Cred că da. Mersi, iubitule. Și îi trimite o bezea, după care începe să pună în tăvițe peștele pasat, linguriță cu linguriță.

Pe Sam o trezesc plânsetele lui George. Citiu undeva că un copil care se trezește zâmbind e un copil care se simte în siguranță și, deși nu există nici un motiv ca George să nu se simtă în siguranță, îndoiala nu-i dă pace când el se trezește plângând, lucru care se întâmplă atât de des.

Îi e doar foame, își zice ea, întorcându-se pe partea cealaltă, și-l aude pe Chris cum oftează și se dă jos din pat.

— Închide interfonul, îi șoptește ea când el vrea să închidă ușa de la dormitor, știind că n-o să se culce la loc dacă îl mai aude pe George plângând.

Se întinde să ia dopurile de urechi pe care și le îndeasă bine, bucurându-se de o clipă de liniște, fiindcă, deși Chris a închis interfonul, pereții acestei case sunt subțiri și tot se aude plânsul lui George.

Întinsă în pat, deja simte cum îi piere somnul. Nu, își zice ea cu hotărâre. Mă culc la loc. O dor toate oscioarele de oboseală și încearcă să se gândească la plaje însorite, la o apă turcoaz liniștită, la nisip alb și fierbinte și hamacuri care se leagănă ușor, dar de fiecare dată se pomenește că în câteva secunde gândul îi zboară din nou la George.

Stă în pat și somnul îi dispare încet-încet cu fiecare gând. Sper că mănâncă suficient, se gândește ea. Oare i-am spus lui Chris că poate să-i dea din frigider un iaurt pentru copii? Dacă face nazuri și Chris crede că s-a săturat, când eu știu că nu a mâncat de ajuns și trebuie să mai insiști?

La 7:28, își dă seama că nu mai are rost să stea în pat. E complet trează, nu are nici o șansă să mai adoarmă. Se dă jos din pat, își pune halatul afurisind ironia sorții, fiindcă în cursul

săptămânii îi e imposibil să se trezească, iar acum îi e atât de ușor.

Chris ridică privirea surprins. Și prudent. Știe că îl verifică. El și George s-au înțeles bine. George s-a oprit din plâns când i-a dat biberonul și, în afară de faptul că i-a preparat un munte de cereale cu banane (Chris a turnat mult prea mult lapte și apoi a trebuit să mai adauge pudră ca să se mai îngroașe, obținând în final un castron de cereale cu banane cât să sature șase copii înfomețați), totul a fost minunat.

George tocmai a terminat porția de cereale cu banane și acum mănâncă un iaurt pentru copii pe care Chris l-a găsit în frigider.

— Credeam că mai dormi, zice Chris întorcându-se spre ea, cu un aer defensiv, bucurându-se de timpul petrecut cu George, pentru că el, la urma urmei, nu apucă niciodată să stea singur cu copilul. I-a povestit lui George despre munca lui, despre lucrurile pe care le vor face împreună când se va face mai mare. I-a spus cât te chinui și te stresezi când ai propria afacere de confecționat mobilă și l-a avertizat să nu-i calce pe urme, deși a recunoscut că ar fi foarte mândru.

— George și cu mine purtam o discuție ca de la bărbat la bărbat, îi explică el lui Sam, care se liniștește când vede că cei doi băieți ai ei sunt bine, dar, totuși, e cât se poate de vigilentă.

Acoperă fețișoara lui George cu sărutări și-l strânge cu drag de piciorușele grăsuțe.

— Mor după piciorușele astea, îi zice ea strângând din dinți ca să nu le muște, atât de dulce e copilul ei. Mor după piciorușele astea, mârâie ea din nou în timp ce George zâmbește încântat.

Sam umple ibricul cu apă proaspătă, îl aşază pe foc şi pune două felii de pâine la prăjit.

— A naibii să fiu dacă am putut să dorm şi, chiar când m-am hotărât să stau trează, m-a luat o foame cumplită. Vrei pâine prăjită?

— Nu, mersi. La ce oră vine maică-ta?

— A spus că la 9. Sam unge feliile de pâine prăjită cu unt şi se aşază la masă. Îţi vine să crezi ce vreme nenorocită?

Ploaia răpăie puternic în geam.

— Noiembrie la Londra. Ce plăcere!

Poate că tonul lui e ironic, dar el e obişnuit să petreacă fiecare noiembrie, fiecare iarnă în Anglia. Poate că afacerea lui merge din ce în ce mai bine, dar nu vede cum şi-ar putea permite o vacanţă în locuri exotice, multă vreme de-acum încolo.

— Stăteam în pat şi mă gândeam la o plajă. Asta mi-ar prinde bine acum. Un pic de soare. O vacanţă ca lumea. Au trecut ani de zile.

— Am fost la Torquay în primăvară, spune Chris defensiv. N-a fost acum câţiva ani.

— Da, spune ea împăciuitor. *Pare* doar că a fost acum câţiva ani. Crezi că vom mai avea şi noi vreodată un concediu ca lumea?

— Doar dacă putem să-l lăsăm pe George cu maică-ta sau aducem pe cineva să ne ajute.

— Categorie, prima variantă iese din discuţie. O ştii pe mama, s-ar îmbolnăvi de inimă numai dac-ar şti că trebuie să-l ia pe George să doarmă la ea, să nu mai zic de o vacanţă întreagă.

— Mda, ştiu, încuviinţează Chris. Nu-mi vine să cred că îl ia pe George azi. Crezi că e conştientă că va trebui să-i dea să mănânce? Mai bine i-ai arăta cum să încălzească biberonul, să nu-şi rupă vreo unghie şi să te dea în judecată.

— Eh, hai.

Sam trece în defensivă, deoarece, deși e absolut normal ca ea s-o critice pe maică-sa, nu se cuvine ca și Chris să facă la fel. Chris ar trebui doar să o susțină pe Sam și să o aprobe când e într-o pasă critică la adresa maică-sii, iar în rest să-și țină gura.

— Mama nu-i așa de rea.

Chris hotărăște să tacă.

— În orice caz, continuă Sam, când ai spus să aducem pe cineva să ne ajute, la ce te-ai gândit?

— Mă gândeam la o bonă sau ceva de genul asta. *Au pair*.

— Dar am mai discutat chestia asta înainte să se nască George. Nu vreau să mă ajute nimeni. Vreau să-l cresc singură. Le înțeleg pe femeile care-și lasă copiii în grija altcuiva dacă au serviciu, dar atâta vreme cât eu stau acasă, trebuie să fiu lângă el și nu vreau să se amestece nimeni.

— Știu, știu. Chris s-a săturat de discuția asta, dar tot nu poate să înțeleagă de ce ea se împotrivește atâta. Primii cinci ani sunt anii de formare, repetă el. Și mama ta n-a stat cu tine, însă tu n-o să faci la fel cu copilul tău. Mă gândeam că poate te-ai răzgândit între timp, acum că-l ai.

— Ce? Mă hotărâsc așa, brusc, că nu mai am chef să-mi cresc copilul și-mi iau bonă?

— Nu, n-am spus asta. M-am gândit că poate vrei să iei pe cineva să te ajute, poate cineva care să aibă grijă de el câteva zile pe săptămână, ca să mai respiri și tu. Ai putea să mai ieși în oraș cu prietenele. Să te duci la masaj. La cumpărături. Ce vrei tu. Pur și simplu să mai evadezi puțin, să-ți încarci bateriile, să simți și tu din nou că ești om. Mereu mă acuzi pe mine că reușesc să

mă detașez. Spui mereu că tu ești cea care nu simte captivă, dar lucrurile nu trebuie să fie așa, Sam. Nu e nevoie să-ți petreci fiecare clipă din zi cu George. Chris respiră adânc și continuă. Înainte să spui ceva, pe multe dintre femeile pe care le știi tu le ajută mamele lor. Nu vreau să o critic pe maică-ta, dar ea nu prea are instinct matern și, cu toate că ai încercat să ascunzi lucrul ăsta, știu cât te afectează lipsa ei de interes. Treaba-i că ea e prea prinsă cu ale ei și prea egoistă ca să ne fie de un real ajutor cu George. Așa că nu te poți compara cu alte femei, pentru că tu nu ai nici un ajutor. Tot ce vreau să spun e că nu trebuie să te simți vinovată că nu faci totul de una singură. George n-o să sufere și n-o să ajungă ca tine, să-și deteste mama pe care n-o interesează deloc soarta lui, pentru că tu nu ești ca ea.

Vorbește încet ca s-o facă să înțeleagă.

— Tu nu ești ca mama ta, Sam. N-ai fost niciodată. Dacă ai fi semănat cu ea, în primul rând nu m-aș fi îndrăgostit de tine. Cu asta reușește să-i smulgă un zâmbet lui Sam. Nu-i nimic rău dacă recunoști că nu le poți face pe toate de una singură. Dacă arăți că ești vulnerabilă și ceri ajutor. Și, Sam, ai nevoie de o pauză. Pentru tine, pentru mine, pentru noi. Pentru căsnicia noastră.

Chris începe să bată în retragere, șocat de câte a spus, dar mai șocat de calmul cu care le-a spus. Sam e și ea șocată și, sinceră să fie, gândul de a-l lăsa pe George în grija cuiva câteva zile i se pare fericirea pe pământ. De fapt, niciodată nu s-a simțit mai tentată de ceva ca acum.

Însă ea și-a luat un angajament față de George. Și, lucru și mai important, și-a luat un angajament față de ea însăși. Va fi cea mai bună mamă

din lume. Iar singurul lucru de care e absolut sigură e că cea mai bună mamă din lume nu ar plăti pe altcineva să-i crească copilul.

Nici măcar două zile pe săptămână.

— Am cumpărat cea mai divină pijămăluță pentru scumpul meu nepoțel.

Patricia intră pe ușă lăsând în urma ei o undă de parfum Opium.

— Unde e îngerașul meu?

Sam zâmbește în timp ce i-l dă pe George maică-sii, care îi acoperă fețișoara cu o mulțime de pupici, iar el începe să râdă. E o latură a mamei ei pe care n-a mai văzut-o și care o umple de emoție și speranță acum, când o vede. Poate că se înșală. Poate că dacă a fost o mamă rea, nu înseamnă neapărat că va fi și o bunică rea. Poate că Patricia se va schimba până la urmă.

— Deci, ce ai de gând să faci azi?

Sam zâmbește trecându-și degetele prin păr în timp ce se întoarce, sesizând privirea dezaprobatoare a Patriciei, căci maică-sa are concepții învechite: e de părere că întotdeauna trebuie să arăți bine, pentru că *nu se știe niciodată*.

— De fapt, Sam, nu cred că pot să-l iau toată ziua.

Lui Sam îi cade fața, iar Chris se uită la ea cu o privire care parcă vrea să spună „Ți-am zis eu?”.

— Dar ai spus că azi vii să-l iei.

— Știu, scumpo, dar sunt ocupată până peste cap, iar acum lucrurile s-au schimbat. Firește, îl iau o oră, două în dimineața asta, dar după-amiază am o partidă de bridge, lipsește cineva și am promis că vin eu în loc. Nu te uita așa la mine, Sam, am și eu viața mea.

Sam scrâșnește din dinți.

— Iar viața ta este mult mai importantă decât viața nepotului tău, nu-i așa?

— Nu începe iar. Fac și eu cât pot. Doar nu vrei ca eu și tatăl tău să renunțăm la toate pentru tine, oricât de mult ne-am iubi noi nepotul.

— Îl iubiți? Abia dacă-l cunoașteți.

Sam își dă seama că n-are nici un rost să spună lucrurile astea, dar s-a săturat și, chiar dacă nu rezolvă nimic cu izbucnirea ei, trebuie să-și verse focul.

— Ce vorbești, Sam? Află că n-am nevoie de asta acum. Aveam o mie de lucruri de făcut în dimineața asta și nu mai fac nimic pentru că stau cu George, iar tu nu știi decât să mă faci să mă simt vinovată. Îmi pare rău că nu sunt genul de persoană dispusă să stea cu nepotul douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru și-mi pare rău că am și eu viața mea, dar așa sunt eu și trebuie să te împaci cu ideea asta.

Chris iese din cameră clătinând din cap dezgustat. A învățat de mult să nu se bage, dar pur și simplu egoismul mamei lui Sam nu încetează niciodată să-l dezguste. Părinții lui locuiesc în Newcastle, în aceeași casă în care a crescut el și încearcă să vină la Londra de vreo două ori pe lună ca să-l vadă. Știe că, dacă n-ar fi fost distanța dintre Londra și Newcastle, părinții lui ar veni pe la ei în fiecare zi. S-ar oferi să stea cu

copilul în fiecare seară, ar face orice să-și petreacă timpul cu nepotul lor drag. A știut întotdeauna că Patricia și Henry sunt egoiști, dar nu și-a dat niciodată seama cât de egoiști. Și, oricum, toți cei cu care discutau înainte să se nască George ziceau că lucrurile se vor schimba când se va naște copilul.

— Niciodată să nu subestimezi bucuria de a fi bunic, spunea o doamnă care avea un nepot de șase ani. E o dragoste diferită de cea de părinte. E de-a dreptul copleșitoare. Poate pentru că nu implică responsabilități, mă gândesc eu, ești liber să dai tot ce poți, să iubești cu dăruire totală. Așteaptă și-ai să vezi că, după ce se va naște copilul, și părinții lui Sam îl vor iubi la fel de mult cum am făcut și noi.

Cât de mult se înșela.

Nu că ar fi foarte surprins, dar Sam a fost distrusă. Distrusă pentru că și ea credea că Patricia se va schimba. A suportat egoismul mamei ei toată viața, a luptat pentru dragostea ei necondiționată și a renunțat ca la o cauză pierdută abia când l-a cunoscut pe Chris și s-a măritat cu el. Își întemeia propria familie și aceasta era cea care conta, a decis ea.

Sam credea că a rezolvat problema retrăgându-se treptat din viața mamei sale. Dacă înainte le telefona regulat părinților ei, trecea să-i vadă, se consulta zilnic cu mama ei în tot felul de probleme, înainte să se nască George a reușit să reducă toate astea la o singură convorbire la două săptămâni.

Dar George a răscolit aceste neînțelegeri cu părinții. Se confruntase singură cu această suferință, dar acum se lupta din nou cu ea, numai că

de data asta era mai rău, fiindcă era vorba de propriul ei copil. Deși Sam s-a împăcat cu ideea că mama sa nu dorea să-i fie *ei* aproape, nu suporta să știe că maică-sa nu vrea să fie aproape de nepotul ei.

Chris e prudent când vine vorba de părinții ei, parcă ar păși pe un strat de gheață din ce în ce mai subțire. Încearcă să nu spună nimic, să o muștină în tăcere, căci, dacă ar fi să spună ce simte cu adevărat, nu s-ar mai putea abține și întreaga forță a furiei și dezgustului său cu siguranță i-ar îndepărta și mai mult pe el și pe Sam.

Cel mai bine e să iasă din cameră.

— Foarte bine, zice Sam. Nu mai am energie să mă cert cu tine. Sunt epuizată, n-am dormit de nu știu câte săptămâni și credeam că azi o să pot să mă culc și eu ca să recuperez din somn, dar dacă tu trebuie să te duci la *bridge* – scui pă cuvântul cu dezgust –, atunci va trebui să te-nțeleg. La ce oră îl aduci înapoi?

Patricia, care a și uitat de fiica ei, se uită la ceas.

— La 11? Poate reușesc până la 11:30, dacă-ți convine. Mă gândeam să-l iau la o plimbare.

— Foarte bine, murmură Sam. Mă duc sus să fac o baie. Ne vedem mai târziu.

Și se duce sus încercând să-și stăpânească lacrimile care o podidesc, știind că singurul lucru pe care nu-l va face niciodată este să plângă în fața mamei ei, să-i arate cât de mult îi pasă.

În ceea ce-o privește pe Sam, există un singur avantaj. O oră, maxim o oră și jumătate, cât să facă o baie, să sterilizeze biberoanele, să spele castronașele Tommee Tippee și să se aranjeze și

ea cât de cât, înseamnă că nu mai rămâne timp pentru sex. Nici pomeneală.

— Vorbești serios? Tu și Chris aveți probleme? Julia nu-și poate ascunde uimirea din glas.

— Oh, Doamne. N-ar fi trebuit să spun nimic, se plânge Sam în telefon.

— Sam, sunt prietena ta cea mai bună, ce Dumnezeu. Dacă mie nu poți să-mi spui, atunci cui?

— N-am vrut să spun asta, doar că rostită cu voce tare problema pare că... nu știu. Devine... reală.

Răsufală adânc, în parte speriată, în parte eliberată.

Aseară se uitau la televizor. Încă n-au găsit o bonă și, dat fiind că Patricia nu dă semne că vrea să stea cu George sau să se implice cumva, sunt norocoși dacă reușesc să iasă în oraș o dată pe lună. Dacă vin părinții lui Chris, stau ei cu copilul, altfel fiecare seară urmează aceeași rutină: iau cina la ora 8, se uită la televizor până la 9, Sam se culcă la 9:10, promițându-i lui Chris că n-o să adoarmă și o să-l aștepte să vină și el, pentru ca apoi să adoarmă îndată ce pune capul pe pernă.

Dar aseară chiar a fost ceva interesant la televizor. O dramă în două părți despre destrămarea unei căsnicii. Lui Sam i s-a părut captivantă și tulburătoare. A urmărit-o cu sufletul la gură, abia respirând. Așezată pe canapea, ghemuită într-un fel care pentru oricine ar însemna „lasă-mă în pace”, se uita pe furiș la Chris, din când în când, întrebându-se dacă el știa, dacă își dădea

seama cât de aproape de situația lor era acest film, însă el nu se uita la ea.

Sam privea cum femeia din film devenea tot mai nefericită. Soțul ei n-o înțelegea, se înstrăinaseră unul de altul, nu mai aveau nimic în comun și, cu cât se uita mai mult, cu atât înțelegea mai bine. Aceasta era povestea ei.

În noaptea aceea nu prea dormise. Când s-a dus la culcare se simțea rău, știa că mariajul lor se terminase.

— Te simți bine? a întrebat Chris, stând în pragul ușii și privind-o îngrijorat.

— Hmm? Da. Bine. A evitat să se uite la el și s-a furișat pe sub brațul lui să se ducă la baie. Sunt doar obosită.

A umplut cada și s-a băgat în spuma caldă și reconfortantă, privind în gol la placa de faianță crăpată de deasupra robinetului de apă caldă, întrebându-se de ce se simțea atât de detașată.

Căsnicia mea s-a terminat, se tot gândea ea. *De ce nu-mi pasă mai mult?* Oftând, s-a ținut de nas și s-a cufundat cu capul în apa caldă, bucurându-se de liniștea de dedesubt, dorindu-și să rămână așa la nesfârșit.

A scos capul la suprafață, a lăsat să mai curgă apă caldă ca să acopere sonorul televizorului pe care Chris îl pornise în dormitor și a început să-și deruleze în minte filmul vieții lor împreună. Și-a adus aminte cum a fost la început, însă chiar și atunci anumite semne erau evidente și, brusc, cu o claritate șocantă, și-a dat seama că s-a căsătorit cu bărbatul nepotrivit.

Mama ei spusese că nu e suficient de ambițioasă. Un meșter de dulapuri?

— Samantha, pe asta îl plătești să-ți facă un bufet, nu-l iei de bărbat, spusese ea îngrozită când Sam a anunțat că l-a întâlnit pe bărbatul cu care știa că avea să se mărite.

Sam fusese distrusă și disperată să-i demonstreze mamei sale că se înșela, își dă ea seama acum. Chiar dacă, a înțeles ea în final, în timp ce stătea întinsă în cadă, s-a dovedit că mama ei avusese totuși dreptate.

Adevărul e că Chris ar fi *trebuit* să apară în paginile revistelor de decorațiuni interioare. Ar fi trebuit să încaseze mii și mii de lire pentru dulapurile din lemn de nuc și măsuțele din lemn de cireș, să le vândă la Chelsea imediat ce reușea să le termine. Chris Martin ar fi trebuit să fie primul nume pe buzele oricărui designer de interioare care se respectă.

Dar unde era Chris Martin? Era, se gândea ea cu tristețe, exact acolo unde era și acum șase ani, când l-a cunoscut. În același atelier Wandsworth, cu aceiași tâmplari, făcând dulapuri de tot felul.

Sam nu se îndoia că munca lui era frumoasă. Nu se îndoia că era talentat. Dar frumusețea și talentul nu făceau doi bani fără ambiție și, deși Chris ridicase prețurile câte puțin în fiecare an, adevărul e că afacerea lui nu reușea decât să-i mențină pe linia de plutire.

Nu așa trebuia să se întâmple, se gândi ea, cufundându-se din nou cu capul în apă să-și clătească șamponul. Trebuia să se fi îndrăgostit de bărbatul care era el, nu de potențialul lui.

Dar, bineînțeles, stând în cadă, cufundată aproape în întregime în suferință, nefericire și deprimare, Sam a ajuns la concluzia că asta a și

făcut. Că atunci când s-a căsătorit la oficiul stării civile din Chelsea, l-a luat la bine și la rău, însă atunci era al naibii de sigură că va fi mai bine: nu avea nevoie decât de o femeie puternică alături de el. Nu avea nevoie decât de Sam.

Poate că, se gândea ea, propria ei carieră a creat acele circumstanțe atenuante pentru cariera lui. La urma urmei, Sam era în prim-planul lumii designului grafic, modelele ei se găseau în orice casă din țară, salariul ei era mai mult decât suficient pentru toți trei.

Nu i se păruse niciodată un aspect atât de important pe vremea când lucra. Se gândise întotdeauna că la un moment dat Chris o să-și valorifice potențialul și, chiar dacă îi lua mai mult decât crezuse ea, oricum nu conta, fiindcă aveau tot ce le trebuia. Singura problemă ar fi când ar avea o familie, dar chiar și atunci ar găsi ei cum să se descurce.

Iar ea crezuse că au găsit.

Sam și Chris au discutat și au analizat situația lor financiară imediat ce-au aflat că ea a rămas însărcinată. Socotiseră câți bani își permiteau să pună deoparte în fiecare lună și hotărâseră că, deși va fi greu, dacă Sam se decidea să nu se mai întoarcă la serviciu cu normă întreagă (cum se și hotărâse deja), se puteau descurca, cu condiția ca ea să găsească ceva de lucru în timpul liber.

Sam vorbise la niște birouri de consultanță în materie de design și aceștia o asiguraseră că era destul de lucru, dacă se hotăra să înceapă. Adevărul e că toți fuseseră disperați ca ea să lucreze la ei și toți așteaptă ca Sam să-i contacteze când va hotărî că se simte pregătită.

Dacă va hotărî că e pregătită.

Adevărul e că niciodată Sam nu s-a simțit atât de puțin în stare să înceapă ceva.

Deja îi spusese Juliei în seara asta, înainte ca discuția să ajungă la Chris; înainte ca Sam să recunoască faptul că aveau o căsnicie pe ducă. Îi spusese Juliei despre temerile ei, cât de ridicolă se simțea așteptând de la Chris să aducă bani în casă, când ea fusese întotdeauna o feministă convinsă, dar n-avusese încotro și a spus că nu s-a așteptat niciodată să fie atât de frumos să fii mamă, nu se așteptase niciodată că n-o să vrea să se întoarcă la serviciu.

Deși poate că Sam e speriată de perspectiva de a se întoarce la serviciu. Poate că e vorba de ceva mai mult decât de faptul că e mamă. Dacă există cineva care să-și dea seama de asta, atunci aceea e Julia, care o cunoaște pe Sam mai bine decât oricine altcineva și care a fost șocată să audă temerile lui Sam legate de căsnicia ei.

— Nu crezi, zice Julia cu precauție, însă într-un mod plin de înțelepciune, dat fiind că ea nu e mamă (deși a citit toate cărțile despre copii), că poate suferi de o ușoară depresie postnatală?

— Nu fi caraghioasă. Ce naiba te face să spui asta?

Julia se gândește cât de schimbată e Sam acum, cât de mult dă impresia că în viața ei nu mai există lumină. Se gândește la anxietatea care pare să o chinuie pe Sam în permanență când vine vorba de George: a recunoscut cu reținere față de Julia că de fiecare dată când coboară scările cu George în brațe, își imaginează cu groază că se împiedică și că-l scapă din brațe; că atunci

când trece strada e convinsă că o să-i lovească o mașină ; că nu mai citește ziarele fiindcă are impresia că orice știre despre agresarea unui copil este despre George și se pomenește suspinând ore întregi pentru acești copii care sunt și nu sunt de fapt George al ei.

Și Julia știe cât de izolată e Sam, ce mult își dorește compania cuiva, și totuși cât de greu îi vine să plece de-acasă. Înțelege toate astea, dar nu știe cum să spună fără să-și riște prietenia, fiindcă Sam nu e dispusă să audă așa ceva.

— Mi se pare că nu prea ești în apele tale acum, pari cam deprimată. Mă gândeam că poate ar trebui să te duci la un doctor.

— Nici nu mă gândesc, pufnește Sam, așa cum de altfel era de așteptat. Am un copil minunat și sunt absolut în regulă. Singura problemă pe care o am e Chris și, chiar dacă n-am de gând să plec în clipa asta, nu văd cum ar putea această căsnicie să dureze până la sfârșitul anului.

— Ești chiar atât de nefericită ? zice Julia cu un glas plin de tristețe.

— Julia, nici n-ai idee. N-am crezut niciodată că pot fi atât de singură sau de nefericită cu cineva. Singurul lucru care mă menține pe linia de plutire e ideea că există divorțul. Oftează resemnată. Că e doar o chestiune care ține de alegerea momentului potrivit.

Urmează o clipă de tăcere, iar Julia nu știe ce să mai zică.

Chris știe mai bine decât oricine ce înseamnă să nu reușești să te realizezi la adevărata ta valoare. Poate că Sam își imaginează că el e mulțumit să alerge de colo-colo, să trudească la console din lemn de nuc cu incrustații care îți iau săptămâni în șir să le faci și să le vândă pe te miri ce, dar Chris știe exact ce face.

Chris știe ce înseamnă să dai lovitura. Știe ce înseamnă să-ți fixezi prețul pe o piață mai mare, ce înseamnă să ai afaceri profitabile cu magazinele mai mari, ce înseamnă să preiei o echipă și să produci mai mult într-un timp mai scurt.

De-a lungul anilor i-a urmărit pe mulți dintre confrății lui procedând exact așa. Unul dintre ei a renunțat să mai facă dulapuri ca să fabrice mese din lemn masiv de fag – lustruite, moderne, funcționale, cu o foarte ușoară tentă rustică – oribile, după părerea lui Chris, dar care în prezent se găsesc în toată rețeaua Habitat¹ din țară. Dacă Chris n-ar fi fost un cunoscător, Sam ar fi pus mâna pe una din acele mese la un preț de nimic în ianuarie anul trecut.

1. Rețea de magazine specializate în vânzarea de mobilier.

Chris a știut dintotdeauna că are talent. Acordă mai multă atenție detaliului decât confrății lui, iar mobila făcută de el e mai frumoasă decât a lor pusă laolaltă și, cu toate astea, are mai puțin succes decât ei. Până de curând, asta i-a plăcut.

Deoarece Chris cunoaște prețul succesului. Știe că dacă ajungi la atelier la ora 9 dimineața și pleci la 6:30 *cel târziu*, nu vei reuși să dai lovitura. Știe că, dacă vrei să dai lovitura, nu poți lăsa totul la o parte ca să stai în pat cu scumpa ta nevastă sâmbătă dimineața.

Dacă ți-ai propus să dai lovitura, numai asta trebuie să conteze. Însă, când principala ta preocupare este soția ta, mama copilului tău, nu-ți mai rămâne timp pentru altceva.

A văzut că și altora li s-a întâmplat așa. Încep la fel ca el, bucurându-se de fiecare clipă a strădaniei lor, suferind o zi sau două pentru fiecare piesă de mobilier vândută, de parcă au pierdut un braț. Dar când faima și banii îți fac cu ochiul, nu mai e loc de pasiune. Nu mai ai timp să mângâi cu drag picioare netede și lustruite din mahon. Nu mai e loc pentru adevărata măiestrie cu care să faci mobila ce-ți place.

Și nu mai ai loc nici pentru familie.

Chris își iubește familia. Îi iubește pe mama lui, pe tatăl lui, pe cei doi frați ai săi (el e cel mijlociu și nu simte cu disperare nevoia de a se face remarcat, iubit, cum se întâmplă atât de des în astfel de cazuri) și, mai presus de toate, îi iubește pe Sam și pe George.

Dar chiar și înainte să se nască George, Chris era decis să o pună pe Sam pe primul loc. Era hotărât să ia micul dejun cu ea în fiecare dimineață și să vină acasă până la 7 seara.

A hotărât să nu se încarce prea mult la serviciu, astfel încât să-și urmeze pasiunea cu drag și să nu-și petreacă tot timpul liber făcându-și griji pentru comenzile pe care trebuia să le onoreze.

Chris oftează în timp ce ia o bucată de vată și picură cu grijă câțiva stropi de ulei de in, apoi îl întinde încet, cu mișcări senzuale, în formă de opt, pe capacul unui scrin masiv din lemn de cireș. În sus și-n jos. Apoi în cercuri, iar și iar, după metoda franțuzească de lustruit, până ce lemnul capătă o strălucire frumoasă, profundă. Îi place munca pe care o face.

Dar și mai mult îi place să petreacă timpul cu familia.

Însă acum nu mai e atât de sigur. Treptat, a început să accepte mai multe comenzi, forțându-se până la limita puterilor lui. Treptat, și-a dat seama că trebuie să muncească din ce în ce mai mult peste program ca să facă față cererii de mobilier făcut de el. Treptat, a ajuns la ideea unei colaborări cu revista *Universul interioarelor*. Drace! Alții ar face moarte de om pentru o astfel de ocazie.

Și, treptat, a început să-și dea seama că oriunde e mai bine decât acasă. Deoarece casa a devenit o arenă de lupte. De strigăte. De discuții pe ton ridicat. Deoarece, așa cum i-a spus și lui Sam, se simte în propria lui casă de parcă ar păși pe un strat de gheață periculos de subțire. Deoarece pare că nu mai e în stare să zică sau să facă ce trebuie și, de câte ori zice sau face ceva, stârnește priviri de gheață sau oftaturi exasperate din partea nevastă-sii.

Se străduiește să fie un soț bun, un tată bun, dar în ultimul timp începe să-și dea seama că nu

mai e nimic din toate astea. Nu știe să fie un soț bun, altfel Sam nu l-ar trata cu atâta dispreț, și cu siguranță nu știe să fie un tată bun, altfel ea nu ar interveni de fiecare dată să i-l ia pe George.

O vreme a crezut că e normal. Că așa li se întâmplă proaspeților părinți când aduc copilul acasă. A pus totul pe seama hormonilor. Ce ironie, fiindcă toți îi spusese că Sam a avut o sarcină frumoasă, fusese atât de fericită, atât de înfloritoare și plină de viață.

Se gândea că poate acum plătea pentru asta, dar crezuse că va trece.

— Ce naiba, Chris. Ai lăsat scutecul prea larg, îi zicea Sam cu o privire nimicitoare, dându-l la o parte, apoi trecea ea la masa de înfășat ca să refacă, oftând din rărunchi, tot ce făcuse el.

— Tu nu vezi, Chris, apa e prea caldă.

În bucătărie, Sam îl dădea la o parte și, oftând din rărunchi, puneă biberonul în frigider.

El se dăduse tăcut la o parte și ieșise din cameră, crezând că mai mult încurca decât ajuta, apoi, câteva minute mai târziu, în timp ce citea ziarele în sufragerie, Sam a țipat la el că niciodată nu o ajută cu nimic.

Și era din ce în ce mai rău.

Nu că țipa. Parcă se mai domolise, dar atmosfera din casă era încărcată de sarcasm și resentimente. Cu cât stătea mai mult timp pe-acasă, cu atât Chris se simțea mai rău.

În cea mai mare parte a timpului trăia cu un nor de tristețe deasupra capului. O privea pe Sam și nu reușea să înțeleagă ce se întâmplă cu ea. Cu ei. Se uita la George, la ființa aceasta minunată, miraculoasă, și știa că încântarea pe care o împărtășeau în preajma lui, în fața fiecărei

mișcări pe care o făcea ar fi trebuit să-i apropie, nu să-i îndepărteze încă și mai mult.

Singurul loc unde se simte liniștit și relaxat e atelierul lui; cât despre avantajele pe care i le oferă noua lui obsesie pentru muncă – atenția revistei, comenzile numeroase, telefoanele non-stop – sincer vorbind, s-ar putea lipsi de ele.

* * *

— Bună, iubito.

Chris reușește să vorbească pe un ton cald în timp ce Jill Marsh, o clientă mai veche și dragă, îi zâmbește încurajator de cealaltă parte a biroului.

— Jill și Dan ne-au invitat la ceai duminica viitoare. Lily e doar cu câteva luni mai mare decât George și Jill zicea că ei s-ar putea juca, iar noi am putea să vedem masa de sufragerie chiar la ea acasă.

Sam n-a întâlnit-o niciodată pe Jill Marsh, doar a auzit de ea de la Chris. Știe că sunt cam de aceeași vârstă, dar că Jill trăiește bine mersi pe banii soțului ei (unul mare și tare în jurnalism). Știe că Jill se mai ocupă cu designul interior când se simte vinovată că nu muncește și că locuiește în Highgate, într-o casă în stil gotic care a apărut de multe ori în revista *Casa și grădina*.

De asemenea, știe că Chris și Jill au fost întotdeauna prieteni. Lui Jill îi place să le spună oamenilor că ea l-a descoperit pe Chris, afirmație dezmințită doar de faptul că Chris nu e nici pe departe acolo unde ar putea să fie, dat fiind că și-a sacrificat cariera pentru familie. Dar Jill a fost mai influentă decât toți ceilalți clienți laolaltă și datorită ei are acum mai multe comenzi.

Jill a dorit întotdeauna să o cunoască pe Sam. Și Sam a dorit întotdeauna să o cunoască pe Jill, dar s-a ivit mereu câte ceva și nu s-a putut, iar când au fost însărcinate amândouă, Chris transmitea de la una la alta mesaje cu sfaturi și glume.

O dată chiar au vorbit la telefon, iar Sam și-a dat seama că i-ar plăcea de Jill, că ar putea fi prietene. Era chiar înainte să nască Sam, iar Jill a râs și a spus că n-avea rost să noteze totul în jurnal luni de zile și că Sam ar trebui să sune când vor fi pregătiți să iasă în lume și să se întâlnească.

Au trecut șapte luni și jumătate, iar Sam tot nu-i pregătită să iasă în lume, deși Chris e. E gata de orice ca să aducă puțină normalitate în relația lor, să recupereze câte ceva din viața lor de odinioară.

Chris a început să-și dea seama de efectele izolării pe care a impus-o nașterea copilului. A început să-și dea seama cât de nesănătos e să petreci fiecare seară în fața televizorului, apoi să te duci la culcare. Cât de nesănătos e să petreci fiecare seară cu o parteneră care nu pare să te placă prea mult.

Chris simte nevoia unei vieți sociale. Îi e dor să se ducă la cinema. Și, chiar dacă nu l-ar da pe George pentru nimic în lume, știe că ceva trebuie să se schimbe, iar singura soluție care-i vine acum în minte este să încerce să o facă pe Sam să iasă în lume.

Cu cât se izolează mai mult, cu atât devine mai retrasă și mai posacă, iar singurele momente frumoase rămân cele în care își amintește de viața ei de odinioară: când Julia îi telefonează și râsul lui Sam se revarsă până la parter, nefiresc

de strident și de vesel, mai ales că în ultimul timp îl aude atât de rar ; când uită să-l urască pe Chris și acceptă, în acel scurt răstimp, că el e totuși omul cu care s-a măritat, omul pe care îl iubește.

Azi Jill a trecut pe la biroul lui, Jill care nu pare să se fi schimbat câtuși de puțin, care e mama unei fete de un an și două luni pe nume Lily, care a rămas prietenoasă, simpatcă și fermecătoare, cum a fost întotdeauna.

E ca o gură de aer proaspăt.

— OK.

Sam acceptă invitația, negăsind o scuză potrivită. Are rețineri nu fiindcă n-ar vrea să o cunoască pe Jill, ci fiindcă nu e mulțumită de cum arată. După șapte luni și jumătate, sarcina nu mai e o scuză convingătoare pentru kilogramele în plus. A constatat cu uimire și dezgust că i-a căzut foarte mult păr, dar a refuzat să-l tundă, păstrându-și încă pletele lungi, buclate, în amintirea fetei care a fost înainte să se nască George, fata care are de gând să redevină.

Pune receptorul în furcă întrebându-se dacă ar putea să slăbească 5-7 kilograme într-o săptămână ca să încapă în mărimea 16 de la Warehouse (haine cu o croială foarte generoasă, știți doar) sau dacă ar putea să mai facă ceva cu colanții pe care îi are de când era gravidă și care au început să se subțieze periculos de mult între picioare.

Chris pune receptorul jos și-i dă lui Jill vestea bună. Ea bate din palme încântată.

— Mor de nerăbdare s-o cunosc pe Sam. Nu-mi vine să cred că am auzit una de alta atâția ani și acum în sfârșit ne întâlnim. Și am s-o cunosc și

pe dulceața aia de George. Spune-mi, nu-i așa că-l iubești mai mult decât orice?

Când se gândește la George ochii lui Chris se luminează pentru prima dată în toată ziua și abia acum Jill vede diferența, observă cât de posac e în restul timpului.

— Te simți bine, Chris?

— Desigur.

Între ei e o relație profesională, posibil începutul unei adevărate prietenii, dar în nici un caz nu o cunoaște pe Jill într-atât încât să-i facă unele confidențe. Cel puțin până acum.

— Spune-mi un lucru, zice el neputând să se abțină, uitându-se curios la ea, deoarece fetița lui Jill e doar cu șase luni mai mare decât George și totuși ea arată fantastic, arată exact așa cum a fost întotdeauna, chiar mai bine. Mai blândă. Tu cum reușești să arăți atât de bine când ai un copil, cum reușești să te descurci atât de bine și să fii în același timp așa cum erai înainte?

— De ce? întreabă Jill cu blândețe, flatată, dar preocupată.

Chris ridică din umeri și zâmbește.

— Primele luni au fost imposibile, spune ea încet, încercând să ghicească după expresia lui Chris ce ton să folosească, ce să spună ca să-l facă să se simtă mai bine. El devine curios, iar ea continuă să vorbească sperând că e bine ce spune, deoarece sunt lucruri pe care nu le-ar recunoaște în fața oricui. Eram epuizată, deprimată, singură, frustrată.

— Și cum ai reușit să scapi de toate astea? o întrerupe Chris, vrând parcă să audă toate răspunsurile odată, un panaceu rapid pentru propria lui nefericire, deprimare, singurătate și indignare.

Jill ridică din umeri.

— N-aş putea să spun când anume s-a întâmplat. Dacă stau să mă gândesc, după opt sau nouă luni lucrurile au început să se îndrepte. Am constatat că nu mă mai simţeam atât de obosită, nu mai eram atât de supărată şi, pentru că mă simţeam mai în formă, am început să ies şi să fac ce obișnuiam să fac înainte. La asta a contribuit şi faptul că Lily a început să doarmă, însă şi eu am ajuns la un punct în care nu mai puteam să fac totul singură. Am luat pe cineva să mă ajute şi, timp de două zile şi jumătate pe săptămână, aveam din nou viaţa mea. O ador pe Lily. E cel mai frumos lucru din viaţa mea, dar aveam nevoie de ceva şi pentru mine.

— Asta încerc şi eu să-i explic lui Sam. Nu mai e femeia cu care m-am însurat şi are obsesia asta să fie mama perfectă, de aceea nu vrea nici un ajutor. Nu că ne-am putea permite, pufneşte el.

— Păi poate că situaţia se va schimba, dacă va apărea articolul în revistă.

— Ştiu, dar nu e numai atât. S-a schimbat atât de mult. Nu mai zâmbeşte, niciodată nu pare fericită. Şi tu ai fost la fel? Lucrurile astea se vor schimba?

— N-aş zice că am fost nefericită, dar am avut nevoie de luni de zile ca să mă adaptez după ce am devenit mamă. Aş vrea să pot să-ţi spun că într-o zi s-a întâmplat ceva care s-a dovedit a fi un moment de cotitură, dar nu s-a întâmplat nimic atât de dramatic şi de decisiv. Pur şi simplu m-am trezit într-o zi şi m-am simţit mai uşoară. De parcă fusesem în ceaţă şi deodată ceaţa s-a risipit, aveam din nou energie, eram veselă şi cu fiecare zi mă simţeam din ce în ce mai bine.

Chris oftează.

— Aș vrea să se întâmple și cu Sam la fel.

— Are prietene în aceeași situație ca ea? întreabă Jill cu blândețe.

— Nu. Asta e doar o parte a problemei. Stă toată ziua acasă cu George și, când nu e acasă, se duce în parcul Heath, dar oriunde se duce este mai tot timpul singură. Nici nu-i place să se ducă la grupul mămicilor...

— Trebuie să spun că o înțeleg! râde Jill.

— Dar între timp nu se vede cu nimeni. Prietena ei cea mai bună a plecat la New York și eu știu că se simte singură, că are nevoie de prieteni cu copii de aceeași vârstă, însă ea nu face nimic ca să-i cunoască.

— Probabil că nu poate, zice Jill ridicând din umeri. Poate e ușor deprimată și are nevoie să iasă. Oricum, o să treacă. Îți promit eu că o să treacă.

— Crezi?

— Da. Și chiar dacă nu trece, veniți toți la noi duminica viitoare și cred că eu și Sam o să ne înțelegem bine și o să ne împrietenim.

— Pot să te mai întreb ceva? zice Chris zâmbindu-i cu recunoștință. Pe Dan l-a afectat? Ceața aia de care vorbeai. V-a afectat vreodată căsnicia?

Jill se oprește, de data asta neștiind ce vrea Chris să audă, dar trebuie să-i spună adevărul, iar el cu siguranță se va simți ușurat să audă lucrul ăsta.

— Nu. Aș zice că a fost o perioadă într-adevăr grea, dar în nici un caz nu m-am gândit să plec.

Îi zâmbește ca să-l liniștească, sperând că el se va simți mai bine. Cu siguranță îi spusese exact ce simțea nevoia să audă.

— Dar Dan ? zice Chris cu neliniştea citindu-i-se încă pe chip. El s-a gândit ?

* * *

— Eşti sigur că arăt bine ? îi şopteşte Sam lui Chris când ajung la uşa casei lui Jill şi Dan.

Îşi trage tunică neagră (Marks & Sparks – ce noroc cu tunicile astea care ascund atâtea defecte) peste fund şi încearcă să o mai strângă în faţă, dar fără nici un folos, aşa că se înfăşoară mai bine cu haina ca să-şi ascundă dimensiunile.

Chris îl ridică în braţe pe George şi-l sprijină de şold când uşa se deschide şi o fetiţă mică îi priveşte întrebătoare. În spatele ei apare Dan, care zâmbeşte dând-o uşor la o parte, şi îi poartă înăuntru.

— Chris, ce bine că te văd ! Cei doi s-au mai văzut de câteva ori până acum. Ea e Lily. Tu trebuie să fii Sam. Şi chipeşul George. Poftiţi, intraţi. Bine aţi venit !

Sam întinde mâna, dar Dan se apleacă şi o sărută pe obraz, punând un braţ pe umerii ei să o conducă în hol.

Iar Sam simte ceva neaşteptat când el îi pune mâna pe umăr. Ceva ce n-a mai simţit de foarte multă vreme. O roşeaţă în obraji şi un fior pe şira spinării care o excită imediat. Aiurea, îşi zice ea. Un bărbat cât de cât atrăgător este atent şi amabil cu mine, îmi pune mâna pe umăr într-un gest prietenos, ca o gazdă ce este, iar eu sunt pe cale să am primul orgasm pe anul ăsta.

— Sam !

Jill apare din bucătărie şi o îmbrăţişează cu căldură. La rândul ei, Sam o îmbrăţişează cu

entuziasm, căci, deși ar vrea să o urască pe Jill, ar vrea să o urască pentru că e atât de suplă, fericită și strălucitoare, pentru că are o casă atât de frumoasă și un bărbat atât de sexy, își dă seama că nu poate.

— Mă bucur *atât* de mult să te cunosc. Până la urmă v-ați hotărât să veniți? Intrați și luați loc până mă duc să pun ibricul pe foc. Ai văzut în hol piesa de mobilier făcută de soțul tău? sporovăie Jill în timp ce Sam se ține după ea.

— Și aici. Uite. Nu-i așa că e talentat? Nu-i așa că ești norocoasă? Trebuie să-ți spun că pentru cineva care are un copil de... șapte luni și jumătate? Sam încuviințează. Cu un copil de șapte luni și jumătate, arăți superb. Cum naiba faci?

Dacă ar fi venit de la altcineva, Sam s-ar fi îndoit de această afirmație. Aproape sigur ar fi crezut că e sarcastică, dar Jill a fost în aceeași situație și Jill știe ce-ar vrea ea să audă când încă se simte grasă și obosită, însă nu e decât sinceritate în glasul ei și, în timp ce vorbește, vede că Sam se destinde treptat.

— Glumești! râde Sam, dar zâmbetul ei e sincer. Sunt imensă. Uite! Imensă!

— Nu ești, zice Jill. Ești superbă.

— Dar tu? Lily are un an și două luni, iar tu arăți ca un fotomodel.

— Știam eu că o să-mi placă de tine, Sam!

Jill o strânge ușor de braț, apoi se duce la bucătărie să pregătească ceaiul.

— Ce fac cu George?

Chris îl așază pe micuț pe podea, unde acesta stă ca un săculeț, aplecat să studieze cu atenție modelul de pe covorul persan. Cade pe o parte și se rostogolește, apropiindu-și mai mult fața de

model, apoi deschide gurița încercând să mănânce un rotocol roșu apetisant.

— Oh, George, zice Sam ridicându-l de jos și acoperindu-l cu sărutări, maimuțică mică ce ești.

Iar Chris zâmbește privindu-i. Își dă seama că Jill a făcut-o imediat pe Sam să se simtă în largul ei și, când o vede așa, își amintește de vremurile de altădată.

— Chris! strigă Jill din bucătărie. Vino să vezi masa. E aici.

Sam se trage pe marginea canapelei în timp ce Dan intră din nou în sufragerie. Își trage burta, apoi renunță, gândindu-se că e ridicolă. E femeie măritată, ca să nu mai zicem că e și mamă și grasă pe deasupra.

Își trage din nou burta.

Dan se așază lângă ea pe canapea, punându-și picioarele pe măsuta de cafea, iar ea devine brusc conștientă de apropierea lui. Piciorul lui drept chiar atinge coapsa ei mare, dar el nu pare să observe.

Ea nu se gândește decât la asta.

— Lily e lumina vieții mele, oftează el întinzându-se leneș și punând un braț pe speteaza canapelei, dar ce n-aș da să plec într-o vacanță chiar acum.

— Vai, nu-mi spune mie, zice Sam pe un ton care până și ei i se pare sfios.

Fugi de-aici, se gândește ea. Nu fac față unui bărbat periculos de atrăgător care stă atât de aproape de mine și mă face să am gânduri necurate. Nu fugi, se gândește ea. Rămâi ca să-mi amintești sentimentul ăsta, să-mi amintești că e totuși posibil, că nu sunt atât de bătrână și de plictisitoare ca să nu mai simt pasiune.

— Bine. Dan zâmbește, luându-i vorbele în serios, în timp ce ea se întoarce și se uită la el. Chiar acum aș vrea să stau într-un hamac legat de doi palmieri pe o insulă pustie din Caraibe.

— Cu un pahar de punzi cu rom pe care să ți-l aducă un chelner îmbrăcat în costum?

Sam zâmbește bucuroasă că trece peste conversația de complezență, bucuroasă de această falsă intimitate pe care o creează discuția lor.

— Bună idee! râde el. Dar tu?

— Nisip alb, apă de culoarea turcoazului. Super, super, super. Aș vrea să fiu în niște bikini, după ce în sfârșit am scăpat de toate kilogramele pe care le-am pus pe mine în timpul sarcinii — n-a vrut să zică asta, dar voia ca el să știe că ea nu a arătat întotdeauna așa —, să stau în valuri să mă răcoresc.

— Dacă asta e greutatea de după sarcină, ar trebui s-o păstrezi, zice Dan și, chiar dacă Sam știe că el nu face decât să fie drăguț, o parte din ea speră că e mai mult decât atât, speră că el flirtează cu ea. Îți stă bine.

Ea roșește.

— Ce puneți voi la cale acolo?

Jill intră în sufragerie aducând o tavă cu ceai, biscuiți și prăjituri de care Sam decide imediat că n-o să se atingă.

— Mai nimic. Dan se întinde din nou, în timp ce Sam se străduiește să-și alunge roșeața din obraji. Fantazam și noi. Nu v-ar interesa.

Chris ridică din sprânceană a mirare, dar nu zice nimic.

Chris e încântat. Sam cea îmbufnată din ultimele luni s-a schimbat în câteva zile. Totul a început când s-au dus la ceai acasă la Jill și Dan, unde Sam a părut că se bucură de prietenia pe care i-a arătat-o Jill, exact asta a sperat Chris.

Cei patru s-au simțit bine, au spus că se vor mai întâlni, iar Dan a propus să ia masa împreună și să meargă la film într-o seară. A spus că avea niște bilete la avanpremieră filmului *Naufragiatul*, cu Tom Hanks. Chris s-a uitat la Sam așteptând ca ea să refuze, cum face de obicei, pe motiv că nu are încredere să-l lase pe George cu o bonă, dar, spre surprinderea lui, ea a acceptat entuziasmată.

Pe drum spre casă, Sam părea că a fost readusă la viață. Era volubilă, a vorbit întruna, ba chiar a râs. Spontan. De trei ori! În timp ce o privea cu afecțiune, Chris a simțit că toată furia lui se topește și, după ce au ajuns acasă, i-au făcut baie lui George și l-au pus în pătuț, pentru prima dată de când se născuse George, Sam a fost cea care a vrut să facă sex.

Și nu numai că a vrut, dar a fost ca un animal. Nu se mai sătura. Până acum, numai Chris avusesese inițiativa, dar de data asta Sam gemea de

plăcere și își contorsiona trupul în poziții de care el nici nu mai auzise.

A fost o partidă de sex bestială.

Nici nu știa bietul Chris că, în timp ce Sam îl săruta pe gură, ea se gândea de fapt la Dan. Că în timp ce gemea de plăcere sărutându-i sfârcul stâng, ea și-l imagina pe Dan. Că în timp ce cobora cu limba în jos, pe abdomenul lui, ea visa de fapt la Dan.

Închidea ochii și lăsa dorința să-i răscolească trupul, stăpânindu-se cu greu să nu strige numele lui Dan, dar imaginându-și-l la fiecare geamăt, la fiecare fior de plăcere, simțind o pasiune care nu credea că mai există pentru ea.

După aceea, când Chris a adormit, Sam a rămas întinsă în pat cu ochii deschiși, holbându-se la tavan, și s-a lăsat pradă unei fantezii complicate în care Dan se îndrăgostește nebunește de ea și le părăsește pe Jill și pe Lily. Ea, Dan și George ar trăi fericiți până la adânci bătrâneți. Cine știe, poate că Jill și Chris ar putea fi împreună... S-au văzut lucruri și mai și.

A trecut în revistă toate posibilitățile, a cântărit fiecare rezultat, în timp ce Chris se foia și se întorcea alături, iar când a adormit în cele din urmă, la ora 2 dimineața, avea un surâs pe chip.

* * *

În următoarele câteva zile se gândește numai la Dan. În mod ciudat, noua ei pasiune o determină să fie mai drăguță cu Chris. Acum recunoaște că s-a măritat cu cine nu trebuia. Nu e vina lui, dar n-a fost să fie și, știind acest lucru, e capabilă să se poarte cu el cu blândețe, cu respect, fiindcă

el, la urma urmei, nu știe că ea doar așteaptă momentul prielnic.

Cu siguranță că Dan simte același lucru. Ea petrece ceasuri întregi gândindu-se la după-amiază aceea, la fiecare privire, fiecare surâs, fiecare gest. Mai țineți minte cum a sărutat-o când s-au văzut? Desigur, e un gest mult prea intim, unul rezervat femeilor pe care le consideră coplesitor de frumoase. Desigur, era vorba despre ea.

Vă amintiți cum a venit și s-a așezat lângă ea, atingându-și coapsa de a ei? E un semn, fără îndoială. Vă amintiți când i-a spus că îi stă bine cu greutatea pe care o are? Greutatea! Îi stă bine! O plăcea așa cum era! Categorie flirta. Se cuprinde cu brațele și zâmbește, simțind o căldură care îi învăluie trupul. Categorie flirta cu ea și categoric el simte același lucru.

O parte din Sam așteaptă ca el să sune, dar e dezamăgită când telefonul sună și e altcineva. De fiecare dată când se aude soneria telefonului, tresare. De fiecare dată când răspunde, ezită, apoi își țuguie buzele în receptor, având grijă să aibă o voce senzuală și provocatoare.

— Alo, zice ea pe un ton cald când sună telefonul în această dimineață, rugându-se să fie Dan, rugându-se ca el să se gândească la ea la fel de mult cât se gândește ea la el.

— Alo. Eu sunt. Ce s-a întâmplat?

E Chris.

— Nu s-a întâmplat nimic. De ce?

— Ai o voce ciudată. Parcă nu erai tu.

— Și parcă cine aș fi fost?

— Sincer să fiu, parcă erai iepurașul ăla din reclama la ciocolata Caramac.

Un zâmbet i se întinde pe chip. Exact asta și intenționase.

— Da? Vocea ei întruchipează însăși inocența. Ce măgulitor! Trebuie să încerc să-mi sune vocea așa mai des.

— Hmmm. Sună *foarte* interesant, zâmbește Chris, gândindu-se la nevasta lui cea frumoasă și sexy în pat în noaptea aceea. Ar avea efecte neașteptat de plăcute.

— E totul în regulă?

Vocea ei a revenit la normal. Sam nu vrea să-l încurajeze pe Chris să aibă gânduri pofticioase în mijlocul zilei.

— Da! Tocmai am vorbit cu Jill. Biletele la *Naufragiatul* sunt pentru ora 6:15 duminică seara, ceea ce înseamnă că putem să luăm masa după aceea. Jill zicea să mergem la Montana.

— Super! Se simte din nou entuziasmul în vocea lui Sam, în timp ce ea deja își face planuri cu ce să se îmbrace. Sună minunat!

— Ești sigură că maică-ta n-o să ne facă iar figura și să ne spună că seara e ocupată?

— Nu. Am pus-o să jure. Sigur o să stea cu copilul, dar trebuie să ne întoarcem până la 11.

— 11? șuieră Chris surprins. Iisuse! E destul de târziu, nu?

Sam își îngăduie un zâmbet.

— Se pare că pentru noi, în momentul ăsta, ora 8 e al naibii de târziu.

— Mă bucur că ai spus-o tu și nu eu.

— De ce? De obicei tu ești cel care zice asta. Care e diferența?

— Diferența e că, atunci când o spun eu, tu începi să te iei de mine că nu înțeleg ce obosită ești.

— Păi chiar că nu înțelegi, se burzuluiește Sam, dar Chris refuză să fie provocat.

— Sam, nu trebuie să ne certăm și-acum.

Ea bombăne un pic în sinea ei și, cu toate că îi vine greu să se abțină de la o ceartă bună, de data asta se dă bătută. La urma urmei, are lucruri mai importante la care să se gândească.

Cum ar fi cu ce să te îmbraci când urmează să te vezi cu omul care s-ar putea să fie iubirea vieții tale.

Pantaloni negri. (Rămași de când era gravidă, dar merg.)

O tunică din catifea roșu burgund, care vine surprinzător de bine, cu un decolteu adânc care lasă să se vadă despicătura dintre sâni. (Achiziție nouă.)

Cizme negre cu tocuri înalte ca să adauge cei câțiva centimetri de care are atâta nevoie. (Achiziție nouă.)

Ce alte lucruri mai faci înainte să-l vezi pe omul care s-ar putea să fie iubirea vieții tale?

Faci o programare la coafor și, în sfârșit, îți iei adio printre lacrimi de la buclele tale blonde și lungi care îți stăteau atât de bine la 20 de ani, când aveai părul des și strălucitor, păr care a devenit gras și aspru de când ai un copil și începe să aducă a oaie deghizată în miel.

Te duci cu fiu-tău la sala de gimnastică și îl parchezi la creșă, apoi plătești o sumă scandalos de mare pentru abonamentul pe un an (ai putea plăti lunar prin debit direct și ai putea opri debitul direct când – inevitabil – după șase săptămâni nu te mai duci, dar te gândești că, dacă îl plătești

pe tot odată, o să te simți atât de vinovată, încât o să te duci în fiecare zi tot restul vieții).

Faci o programare la salonul de cosmetică în timp ce te afli în sala de gimnastică. Te hotărăști să-ți epilezi picioarele, să-ți îndepărtezi mustața prin electroliză și să-ți faci și un machiaj cu produse Clarins, dacă tot ești acolo. Te străbate o undă de vinovăție când cosmeticiana zâmbește și spune că pe soțul tău îl așteaptă o surpriză, o clipă ești tentată să-i spui totul – nu-i așa că-i mai ușor să te destăinuie unei străine și nu-i așa că parcă e ceva reconfortant la femeia îmbrăcată în halat alb? –, dar reușești să nu spui nimic despre iubirea vieții tale.

Conduci spre Sainsbury's în Camden Town și te aprovizionezi cu produse Heinz care nu îngrașă, ciocolate cu caramel Pofitim, prăjituri din orez cu caramel 98%, fără grăsime, și felii de brânză prea bune ca să fie adevărate. Până să ajungi la ieșire, îți dai seama că Pofitim nu înseamnă să mănânci trei prăjituri împachetate separat în timp ce împingi căruciorul printre rafturi, așa că pui la loc, cu părere de rău, brânza și prăjiturile din orez și te întorci la raionul de fructe, unde înlocuiești frumușel produsele respective cu grepfruturi și mere.

Mergi pe Hampstead High Street, afurisindu-i pe designerii care fac lucruri atât de strâmte în ziua de azi. (Nu se poate să ai mai mult de mărimea 16. În nici un caz. Afurisiții ăia de designeri încearcă să încurajeze slăbănoagele să cumpere de acolo.) În final te consolezi cu niște cizme cu toc înalt, perfecte (Nine West), care arată și mai bine cu un superb top de la Monsoon, cu numele tău scris pe el, și-ai găsit ținuta perfectă.

O suni pe cea mai bună prietenă a ta, care între timp a devenit o împătimită a petrecerilor și în prezent o ține din bairam în bairam la New York, și-i lași mesaje disperate pe robot, rugând-o să te sune, fiindcă trebuie să spui cuiva, altfel plesnești.

Când vezi că prietena ta cea mai bună nu sună, scoți din sertar vechea agendă de telefon și cauți prin ea pe cineva, pe *oricine*, să suni să-i spui ce noroc a dat peste tine. Apoi îți dai seama ce deplasat ar fi să suni pe cineva cu care n-ai mai vorbit de luni de zile, să-i destăinui povestea căsniciei tale groaznic de nefericite și motivul noii tale fericiri.

Așa că pui copilul în cărucior (încă o dată), pornești pe Mansfield Road spre Green și te oprești chiar la intrarea într-o cafenea (ai vrea să stai afară, dar vremea posomorâtă și umedă de decembrie nu te îndeamnă să bei un cappuccino pe terasă, oricât de caldă ar fi ceașca), îl așezi pe fiu-tău într-un scaun înalt și-i dai o sticlă cu suc și un biscuit cu conținut redus de zahăr ca să stea liniștit, iar tu visezi.

— Mă scuzați. Locul ăsta e ocupat?

Sam e întreruptă din visare de o femeie înaltă cu un portbebe prins la piept, din care abia se zărește un nou-născut mititel, liniștit, probabil adormit.

Sam îi zâmbeste și dă din cap, deși nu e prea sigură că vrea să-i fie invadat spațiul. Nu azi. Dar nu asta spera ea de atâtea luni de zile? Nu dorea ea o prietenă cu copil mic care să locuiască în zonă? Cineva care să semene foarte bine cu această femeie? De ce trebuia să se întâmple

tocmai azi, când e ocupată să se gândească la alte lucruri, fericită că stă aici singură, pierdută în gândurile ei despre Dan?

— Sunt extrem de invidioasă. Femeia se așază zâmbind în timp ce desface cu dexteritate port-bebeul și îl dezbracă pe bebelușul încă adormit de salopeta de iarnă galben pal. Arată spre George, care mozolește biscuitul și bolborosește doar pentru el, privind la toate figurile din jurul lui. Noi suntem încă în faza în care plângem toată noaptea și abia aștept să o scot din nesuferitul ăsta de portbebe și s-o așez într-un scaun înalt.

Sam îi zâmbește prietenește, aducându-și bine aminte cum era George pe vremea aceea.

— Nu e totul numai distracție și jocuri. O să înceapă să meargă de-a bușilea și n-o să pot să-l las o clipă singur.

Vine o chelneriță.

— Eu aș dori un cappuccino, spune femeia.

Chelnerița se uită întrebătoare la Sam, iar Sam mai comandă unul, hotărâtă să mai rămână puțin fiindcă era curioasă să afle mai multe despre această femeie.

— Îmi pari cunoscută, spune Sam. Ești de pe-aici?

— Da. Din Estelle Road. Tu?

— Din Oak Village.

— Vai, e atât de frumos acolo! Sunt îndrăgostită de căsuțele acelea ca niște cutii de ciocolată. Sunt la fel de frumoase pe dinăuntru cum sunt pe dinafară?

— Sunt superbe, râde Sam. Dar mărimea nu e una dintre calitățile lor.

— Ah, da. Așa e. Casa noastră e una dintre acelea în stil victorian, vechi și plicticoase, dar e

imensă în realitate. Vai, nu-i așa că sună groaznic? De fapt, înainte a fost casa prietenului meu, deci am voie să fiu puțin surprinsă de dimensiunile ei. Îți par cunoscută probabil pentru că sunt din partea locului. Iisuse, singurul lucru care mă împiedică să-mi pierd mințile e faptul că ies din casă și fac o plimbare de patru ore. Orice ca să-l fac pe îngerașul ăsta să mai tacă din gură.

Sam râde văzând-o atât de sinceră.

— Nu știu. Am sentimentul că te-am mai văzut undeva, dar poate că pe-aici. Ce vârstă are îngerașul tău... e fetiță?

— Da. Ea e Poppy. Are șapte săptămâni. Al tău?

— Îl cheamă George. Are aproape nouă luni.

— Spitalul University College?

— Desigur. Și tu?

— Da. Am vrut să ne ducem la celălalt, dar am auzit că aveau niște probleme cu personalul.

— Am auzit și eu lucrul ăsta, murmură Sam aprobator. Cunosc o tipă care a făcut cezariaună și douăzeci și patru de ore n-a venit nimeni măcar să se uite la ea. Prietenul ei a fost nevoit să-i schimbe așternuturile și să-i aducă mâncare de-acasă. Îți închipui?

— Și eu am auzit! Femeia începe să râdă. E prietena unei prietene. Cred că o cheamă Eleanor.

— Nu, zice Sam zâmbind. Pe asta o cheamă Janine.

Femeia râde.

— Crezi că a devenit una din poveștile alea apocrife?

— Nu știu, dar de obicei miturile astea urbane nu se nasc din chestii groaznic de jenante, cum ar fi să leșini după ce ai fumat marijuana în baie, acasă la părinții prietenului tău?

— Oh, Doamne! Mi-o amintesc pe asta! Mie îmi place aia cu tipa care a făcut c... pe acoperișul serei în timp ce părinții prietenului ei luau masa de prânz.

Se amuză amândouă.

— Chiar așa s-a întâmplat! insistă Sam făcând pe serioasă.

— Oh, da? Nu cumva... erai *tu*? și râd amândouă din nou.

— Nu-i ciudat că întotdeauna e vorba de părinții prietenului? zice femeia. Cine naiba se gândește la chestiile astea?

— Cine naiba știe!

— Cui naiba-i pasă?

Și zâmbesc amândouă una la cealaltă, știind cumva că asta e mai mult decât o coincidență, că trebuiau să se întâlnească în această după-amiază și că asta va fi începutul unei adevărate prietenii.

Poate că nu știu prea multe una despre cealaltă – nici măcar numele –, dar Sam pare deja că și-a găsit noua CMBP – cea mai bună prietenă – și poate că nu e chiar ca Julia (de care lui Sam îi e dor în fiecare zi), dar e destul de aproape.

— Eu sunt Sam, zice ea știind că pe fruntea ei nu mai scrie disperare și că tipa asta n-o să se sperie de oferte premature de prietenie.

— Mă bucur să te cunosc, Sam. Femeia întinde mâna și Sam i-o strânge cu fermitate. Eu sunt Maeve.

— Nu-mi venea să *cred*, țipă ea la Chris când acesta vine acasă. Adică ce trebuia să spun?

Deși Chris nu era sufletul ei pereche, iar ea și-a ratat căsnicia pentru că s-a măritat cu cine nu trebuia, nu însemna că nu pot fi prieteni, iar Sam ardea de nerăbdare să bârfească cu cineva.

Singurii oameni în care avea încredere, în afară de Chris, erau Julia și Bella, iar Julia, evident, nu era tocmai o variantă la momentul ăsta. Ar fi fost o variantă minunată dacă Sam ar fi urât-o pe Maeve și dacă ar fi putut s-o sune pe Julia să-i spună că a întâlnit-o pe misterioasa Maeve și stai să vezi ce nemernică e și, Doamne, ce urâtă, e categoric *rea*, dar firește că nu putea să spună toate astea.

Ar fi putut să-i spună Bellei, dar Bella și Julia sunt practic nedespărțite și problema e că, într-un astfel de trio, indiferent cât de bine intenționate ar fi, invariabil una rămâne pe dinafară și, din păcate, din cauza geografiei, aceea pare să fie Sam. N-are de gând să-i facă Bellei confidențe, fiindcă precis se scapă și-i spune Juliei. Oricum, secretele n-au fost niciodată punctul forte al Bellei.

— I-ai spus că știi cine e?

— Vai de mine! făcu Sam. A fost groaznic. Voiam să-i spun, fiindcă era atât de drăguță, dar am cam rămas fără grai și, când a vrut să știe ce s-a întâmplat, i-am zis că tocmai am avut un bufeu.

— Și ea ce-a spus?

— M-a întrebat dacă sunt gravidă din nou.

— Și tu ce i-ai zis?

— I-am zis că nu se poate, decât dacă nu cumva cu Duhul Sfânt.

Chris o ia pe Sam de mână și o privește în ochi cu cel mai seducător zâmbet.

— S-a întâmplat acum două seri, așa că nu e tocmai adevărat. Și putem să repetăm oricând performanța, dacă vrei.

— Nu fi prost. Își trage mâna dintr-a lui ca un copil rău. Ideea e că mă simt groaznic. Ce-o să-i spun Juliei?

— De ce trebuie să-i spui Juliei?

Vocea lui Chris e mai aspră acum, s-a simțit rănit de refuzul ei, de faptul că îl respinge mereu.

— Julia e cea mai bună prietenă a mea.

— Dar asta nu e decât o femeie oarecare pe care ai cunoscut-o la cafenea, spune el iritat. Nu înțeleg de ce faci atâta caz din chestia asta. Ce mare brânză?

Sam oftează.

— Uite că e mare brânză, Chris, fiindcă mie mi-a plăcut de ea. Credeam că putem fi prietene.

— Încă puteți fi.

— Dar ce să-i spun Juliei?

— De ce trebuie să-i spui ceva Juliei?

— Fiindcă e cea mai bună prietenă a mea.

Chris nu-și mai poate ascunde exasperarea.

— De ce ți-e teamă? Pentru Dumnezeu, Sam! De luni de zile tuni și fulgeri că te simți singură, că te plictisești să ai grijă de copil toată ziua și că ți-e dor de Julia fiindcă acum nu mai ai o prietenă apropiată și că până acum nu ți-ai dat seama cât de mult ai nevoie de o astfel de prietenă, iar acum în sfârșit ai cunoscut pe cineva cu care te-ai putea împrieteni, iar tu nu vrei, fiindcă ți-e frică de ce-ar zice vechea ta prietenă? Câți ani ai? Șase? Dar poate, poate, continuă el, sătul să-și mai ascundă supărarea, te simți bine singură. Poate că erai plictisită și singură fiindcă e mai ușor să-ți plângi de milă când ai o viață plictisitoare și e ușor să-i faci pe alții să te compătimească. Mult mai ușor decât să faci efortul să te trezești, să ieși și să cunoști și alți oameni.

— Ticălosule, șuieră ea. Habar n-ai cum e viața mea. Habar n-ai, fiindcă tu pleci în fiecare zi. Nu tu trebuie să faci toată treaba în casă, să ai grijă

de George, să gătești și să mai și trăiești în tot timpul ăsta. Cum îndrăznești să mă acuzi că sunt o... o *victimă* – spune ea cu năduf –, când nu ești tu în locul meu? Cum îndrăznești?

E atât de furioasă că îi dau lacrimile. Furioasă și umilită. Fiindcă, desigur, știe că el are dreptate.

— *Victimă*, zice Chris gânditor chiar înainte să iasă ca să se ducă în altă cameră să citească ziarele, să încerce să se calmeze, să pretindă că are o căsnicie mai bună decât este. Interesant cuvânt ai folosit! Și ce e și mai interesant e că l-ai rostit chiar tu.

Iese pe ușă chiar când o cană Emma Bridgewater se îndreaptă zburând spre capul lui și se face țândări de pragul ușii cu o bufnitură puternică și o explozie de ceramică alb-albastră.

— Mmm, ce deșteaptă ești! zice el calm, cu o privire inexpressivă, uitându-se țintă la Sam, care acum stă în bucătărie și plânge, nevenindu-i să creadă ce-a făcut. *Asta* chiar c-o să ne facă pe-amândoi să ne simțim mult mai bine.

Cu aceste cuvinte spuse pe un ton plin de sarcasm, închide ușa după el.

Sam nu mai vorbește cu Chris în seara asta. Se duce sus, umple cada cu apă și se gândește cât de norocoasă e că l-a găsit pe Dan, ce insuportabil ar fi fost dacă nu și-ar fi întâlnit destinul.

Când avea 11 ani și era singură, neînțeleasă, la începutul acelei perioade întunecate de la 12 la 18 ani, a inventat un prieten imaginar. Știa că e caraghios pentru una de vârsta ei. La urma urmei, asta era o chestie de copil de 5 ani, dar cumva o consola ideea că exista cineva acolo care

o iubea cu adevărat, care să o liniștească atunci când părinții ei o certau și îi spuneau că nu se străduiește *îndeajuns*.

Prietenul ei imaginar – îl chema Jed – era dragostea pe care o așteptase dintotdeauna. Era o încrucișare între Sting și furnica Adam. Purta jeansi strâmți, ghete DM, avea părul scurt și țepos și îi ura pe părinții ei aproape la fel de mult ca și ea.

Se simțea în deplină siguranță și absolut protejată când era Jed în preajmă. Țesea fantezii complicate, atât de vii că uneori avea impresia că erau reale, despre dragostea lui Jed pentru ea și dragostea ei pentru Jed.

Întinsă în cadă, prizonieră într-o căsnicie nefericită căreia îi face față încercând să nu se mai gândească la ea, nici nu-i trece prin minte că acum, după douăzeci de ani, face exact același lucru.

Deși, ar spune ea pufnind indignată, cum ar putea să fie la fel când Dan este *real*? Dan nu e un prieten imaginar. E bărbatul pe care trebuia să-l întâlnească cu șase ani în urmă, bărbatul cu care trebuia să se fi măritat. Iată cum a făcut-o să se simtă numai atingându-și coapsa de a ei. Uite cum îi ocupă fiecare gând.

Asta trebuie să fie o realitate.

Pe măsură ce trec zilele și se apropie duminică seara, Sam e tot mai convinsă că ar fi fost mult mai bine ca ea și Chris să fi fost prieteni.

Acum își dă seama că întotdeauna asta a fost problema cu relația lor. Cu toate că în trecut avuseseră parte de o viață sexuală incredibilă (deși nu prea își mai amintește acum de ea), motivul pentru care și-a dat atât de repede seama că el era bărbatul cu care avea să se mărite – sau cel puțin motivul pe care *a crezut ea* că-l știe – a fost că se simțea bine cu el.

De la bun început simțise că lui putea să-i spună orice. Putea să-i spună cele mai intime și mai ascunse secrete ale ei și el înțelegea. Își amintește de prima seară când s-au întâlnit, cum au mers la hotel și au stat de vorbă ore în șir, își aduce aminte cât au discutat amândoi, cât de multe aveau să-și spună, că nici unul nu mai știa ce să zică mai întâi.

Adevărul e, realizează ea acum, că până la sfârșitul acelei seri a avut impresia că-l știa pe Chris de-o viață întreagă. Și nimic nu se schimbase în privința asta. Desigur, treceau printr-o perioadă proastă și nu se mai împăcau la fel de bine ca înainte, păreau că nu se mai înțeleg, dar

În principiu erau încă prieteni și abia acum, că dăduse de gustul pasiunii, înțelegea la ce renunțase.

Renunțase la emoții.

Renunțase la serile când stătea și aștepta să sune telefonul, lucru care, deși chinuitor de cele mai multe ori, o aducea în culmea fericirii în rarele ocazii când bărbatul de atunci o suna în sfârșit.

Renunțase la provocări.

Iar Chris n-a fost niciodată o provocare. Chris era doar genul de băiat cumsecade. Arăta bine, era plăcut, avea simțul umorului, exact cum scrie în anunțurile matrimoniale. El n-a avut niciodată calitățile pe care le are Dan. Nu era sexy și seducător, misterios și periculos. Se gândește la Dan și o trec fiori.

Dacă ai impresia că-l cunoști pe un om de-o viață întreagă nu e un motiv să te și căsătorești cu el, se gândește ea cu părere de rău. Ar fi trebuit să știe treaba asta. Ar fi trebuit s-o asculte pe Bella, care spunea că ea n-o să se mărite decât atunci când îl va găsi pe făt-frumos-cel-luminos care s-o cucerească definitiv.

Uită-te la Bella acum, se gândește ea. O fi ea încă singură la 34 de ani, da' nu-și trăiește viața din plin? În fiecare seară e prin baruri sau la petreceri. Flirtează cu tipi misterioși și periculoși, tipi ca Dan, și face sex nebun în camere necunoscute. Până și Julia face cam același lucru acum. Ea de ce alesese viața asta plictisitoare de femeie măritată? Când se cantonase ea în viața asta casnică, de familie, atât de nesuferită și de suburbană?

Dacă ar putea, ar schimba totul în viața ei. Mai puțin pe George. George, care doar se uită la ea și-i topește inima. Zâmbindu-i larg, îl ia în brațe să-l alinte, însă el începe să urle supărat că e luat de lângă jucăria lui preferată – mai nou, duza de la aspirator. Îl smotocește bine câteva secunde înainte să-l pună la loc pe covor, unde cade pe furtun, fericit c-a scăpat.

Ăsta e motivul pentru care n-a făcut încă nimic, o știe prea bine.

George.

De-asta n-a putut să discute cu Chris, să-i spună că vrea să se despartă, că are nevoie de mai multă libertate.

Deși e convinsă că s-a căsătorit cu cine nu trebuia, Sam nu poate să-l părăsească pur și simplu, nu când știe că și Chris îl adoră pe George la fel de mult ca ea, când Chris îl trezește dimineața în weekend și-i cântă melodia *I Love You* de la *Barney*¹, după care îl ia să-i pregătească micul dejun. Nu când ochii lui strălucesc de bucurie atunci când Sam îi povestește încântată vreun lucru pe care l-a făcut George în ziua respectivă.

Cum să i-l ia pe George lui Chris? Apoi cât l-ar afecta pe George să provină dintr-o familie destrămată? Nu vrea ca el să fie pasat de la unul la celălalt, să-și petreacă jumătate din vară cu ea și cealaltă jumătate cu Chris. Vrea să-i asigure lui George cea mai bună educație de care e în stare și asta presupune să fie și cu mami, și cu tati. Cu amândoi.

De aceea nu poate să spună nimic. Nu încă. Chiar dacă știe că un copil nu este un motiv să rămâi cu cineva. Că a avea niște părinți care

1. *Barney și prietenii*, emisiune pentru copii.

locuiesc împreună într-o casă plină de tristețe și neînțelegeri este desigur mai rău decât să trăiești în două case separate, însă pline de dragoste și bucurii.

George nu e un motiv pentru ca ei să rămână împreună, dar deocamdată ea nu se poate hotărî să facă ceva în privința asta. Altădată, când se simțea tristă, deprimată sau deznădăjduită, obișnuia să spună: „O să treacă și asta“, dar acum s-au scurs deja opt luni și tot n-a trecut. O parte din ea era încă optimistă, o parte din ea încă mai spera că totul se va rezolva, dar asta se întâmpla desigur înainte ca Dan să-i reaprindă acele sentimente.

Dacă ar fi să recunoască cinstit, acele sentimente i le stârnise domnul Brennan, obstetricianul ei, dar atunci fusese doar o pasiune copilărească, o pasiune aproape *inevitabilă*, dacă obstetricianul se întâmplă să fie, mă-nțelegi, un bărbat. Cu domnul Brennan n-a avut fantezii, în orice caz, nu fantezii de durată, prelungite, complicate, bazate clar pe o situație reală și care, prin urmare, puteau deveni realitate. Fanteziile ei legate de domnul Brennan nu semănau deloc cu cele despre Dan.

Sam își dă seama că, dacă nu l-ar fi cunoscut pe Dan, ar fi putut foarte bine să-și petreacă tot restul vieții alături de Chris. În fond, n-ar fi avut cum să tânjească după ceva ce nu cunoștea. Și-ar fi văzut mai departe de-ale ei foarte fericită, poate ar fi avut mai mulți copii și n-ar fi știut niciodată ce înseamnă adevărata pasiune.

Dar acum, că l-a întâlnit pe Dan, există un singur lucru de care e absolut sigură: că e doar o chestiune de timp.

— Arăți foarte bine pentru o seară la cinema, a remarcat Chris evident surprins când Sam cobora scările.

Patricia își iți capul de după ușa de la bucătărie, unde îi dădea lui George biberonul, și ridică din sprâncene zâmbind.

— Draga mea, te-ai machiat cumva? Mă bucur să văd că arăți și tu bine din nou.

Sam bombăni nemulțumită și coborî în hol să-și ia geanta.

— Mamă, trebuie să se culce până la 7. Nu mai târziu, bine? Nu-l lăsa să se joace mai mult, că o să obosească prea tare și o să facă tărăboi.

— Draga mea, am mai făcut asta și altă dată, știi bine. Așa că stai liniștită. Duceți-vă și distrați-vă.

— Bine, dar dacă se trezește – în mod normal n-ar trebui, de obicei doarme bine, nu? Se uită la Chris ca să-i confirme ce spune. Dacă totuși se trezește, să-i dai niște lapte, e un biberon în frigider. De fapt, mai bine dă-i apă. În fine, lapte sau apă. Nu vreau să se-mbolnăvească, dar cred că trece printr-o fază de creștere mai intensă și pare că-i e foame tot timpul. Poate ar fi bine să-i mai dai niște lapte acum...

— Plecați odată, zise Patricia iritată. O să fie bine. Mă descurc eu. Sunt și eu mamă, așa că nu-ți mai face atâtea griji. Cu tine m-am descurcat destul de bine, nu crezi?

— Discutabil, bombăni Chris, iar Patricia îl săgetă cu privirea.

— Gata, plecăm, spuse Sam și se repezi la George să-l acopere cu pupici. Pa, maimuțică mică, mami te iubește, să fii cuminte și să dormi bine.

— Să mergem, murmură Chris, uitându-se la ceas. O să întârziem.

Și acum, în întunericul din sala de cinematograf, Sam e din nou foarte conștientă de coapsa lui Dan care o atinge ușor pe a ei.

Îi fusese rău așteptând să-l vadă din nou, fusese îngrozită că se va purta ca o puștoaică de 16 ani și că n-o să fie în stare să-l privească în ochi, iar când s-a îndreptat spre ei să-i salute, s-a simțit îngrozitor de timidă.

Jill o sărutase pe obraz și o îmbrățișase călduros, iar ea se întorsese spre Dan așteptându-se să facă același lucru, însă el o cuprinsese în brațe și-i șoptise la ureche „Bună, frumoaso“. Ar fi rămas în brațele lui toată noaptea. Era atât de mare, de înalt și de puternic, iar ea se simțea în îmbrățișarea lui ca o fetiță în brațele salvatorului ei. Se desprinsese de el cu părere de rău, întorcându-se repede spre Jill, conștientă că ar putea bănui ceva și dorind să o liniștească, pentru că nu voia ca ea să știe. Nu încă.

— Am întârziat? spusese Sam zâmbind, sperând să dea impresia că se grăbiseră și de aceea abia mai putea respira.

— Deloc. Noi am ajuns mai devreme. Jill și-a petrecut brațul pe după al ei și i-a condus spre foaier. Mă bucur să vă văd.

Dan dăduse fuga după pop-corn. Sam se dădea în vânt după pop-corn, dar a refuzat, pentru că nu dorea ca el să creadă că e lacomă, iar când Dan s-a întors cu trei cutii mari pentru el, Jill și Chris, i-a șoptit conspirativ că putea să ia dintr-a lui, iar ea s-a simțit prețuită, bucurându-se de atenția specială pe care i-o acorda.

A intrat prima pe coridorul îngust, neștiind cine venea imediat în spatele ei, însă rugându-se să fie Dan. *Te rog, Doamne*, implorase ea. *Dacă e să fie așa, dacă eu și Dan suntem meniți să fim împreună, te rog, fă să stea lângă mine. Te rog, dă-mi un semn că și el simte la fel.*

S-a strecurat pe lângă picioarele celorlalți ca să ajungă la locul ei și a simțit cum o cuprinde un val de bucurie când s-a întors și l-a văzut pe Dan chiar în spatele ei. *Îți mulțumesc, Doamne*, spusese ea. *Acum știu.*

Acum stă și se prefacă că e fascinată de cât de bine joacă Tom Hanks în film, în realitate neputându-se gândi la altceva decât la coapsa lui Dan care o atinge pe a ei, neputând face altceva decât să aibă grijă să vâre mâna în punga cu popcorn în același timp cu el pentru ca mâinile lor să se întâlnească și astfel să se întoarcă unul către celălalt, să se privească și să-și ceară scuze zâmbind.

În afară de priviri, acele zâmbete intime trădează mult mai mult decât o simplă scuză. Aproape că-și ține respirația, așteptând ca el să facă ceva prin care să-i arate ce simte. De fiecare dată când întinde mâna să ia popcorn, se așteaptă ca el să i-o mângâie ușor sau chiar să-și frece un deget de mâna ei, dar el n-o face, iar ea înțelege că și el e la fel de nesigur.

Se gândește chiar s-o facă ea, dar știe că e prea devreme și, deși e absolut sigură că el se simte atras de ea – altfel de ce ar fi îmbrățișat-o atât de călduros? –, nu e sigură că și el a gândit lucrurile la fel. Nu că s-ar îndoi de sentimentele lui, dar bănuiește că el nu e tocmai pe aceeași frecvență, nu încă.

E doar o chestiune de timp.

— Nu-i așa că-i cel mai grozav film pe care l-ați văzut vreodată?

Jill e extraordinar de încântată și de emoționată și abia așteaptă să comenteze filmul.

— A fost un film incredibil, o aprobă Chris. Atât de realist că mi-a adus aminte de *Titanic*. Realismul și *grandoarea*. Ție cum ți s-a părut, Sam?

— Mi s-a părut — dă ochii peste cap — cel mai plictisitor film pe care l-am văzut vreodată. Dacă ar fi durat o oră și jumătate, poate mi-ar fi plăcut mai mult, pentru că au fost și momente care nu mi-au dispăcut, dar trei ore? Zău așa. M-am străduit să n-adorm.

— Sunt perfect de acord, râde Dan. Cred că-i cel mai neinteresant film pe care am avut ghinionul să-l văd vreodată.

— Mda, e clar că voi doi aveți gusturi proaste, zice Jill zâmbind, în timp ce Sam simte că o cuprinde un val de căldură când aude că ei și lui Dan li se spune „voi doi“.

Până la restaurant merg în mașini separate, Sam și Chris tăcuți, deoarece Sam privește zâmbind pe fereastră și se gândește la Dan. Chris îi mai aruncă o privire din când în când, întrebându-se dacă se simte bine și de ce pare atât de absentă, dar astă-seară e cu siguranță mai fericită, iar el nu vrea să riște s-o stârnească cu vreo remarcă nepotrivită.

Se așază și comandă un Chablis pentru Jill și Chris și un Bordeaux pentru Dan și Sam, care e tot mai încântată să constate că are atâtea în comun cu Dan, mult mai multe, se pare, decât s-ar zice că are Jill.

— Ce noroc că te-am găsit pe tine! spune Jill când Sam își exprimă preferința pentru vinul roșu.

Dan strâmbă întotdeauna din nas când trebuie să bea vin alb, așa că fie comandăm fiecare câte o sticlă și le lăsăm pe jumătate pline, ceea ce e o mare risipă, fie comandăm câte un pahar din vinul casei, care e oribil.

— Nici măcar nu-mi mai amintesc când am ieșit în oraș ultima dată, spune Sam, trimițându-i lui Dan un mesaj subtil, prin care să-i dea de înțeles că mariajul lor nu e atât de minunat pe cât pare, ca să nu mai spun când am băut vin.

— Și a cui e vina?

Cuvintele și expresia lui Chris sunt nevinovate, dar el s-a săturat să fie mereu învinovățit pentru toate. Din fericire, Sam e prea bine dispusă ca să riposteze.

— Probabil a mea. De când cu George, sunt atât de obosită încât mi-e groază că un pahar de vin o să mă dea gata.

— Atunci ai grijă, spune Dan zâmbind și îi ia paharul. Nu vrem să adormi la masă.

— Nu mai spune! râde Sam și-l lovește în glumă. În seara asta sunt plină de energie, nici o șansă să adorm.

— Bine, zice Jill. Pentru că în seara asta ne vom simți bine cu toții, mai ales că ieșiți așa de rar în oraș. Mie mi-au trebuit luni de zile până m-am hotărât să o las pe Lily în grija cuiva și, taman când am decis că trebuie să începem să ne trăim viața din nou și că nu toate bonele care se prezentau la interviu erau un potențial pericol pentru copilul meu, n-am mai găsit pe nimeni. Voi ați găsit o bonă permanentă?

— O avem pe mama lui Sam, exclamă Chris, care nu-i nici pe departe permanentă. Probabil

că seara asta e... a câta? A treia? A patra oară când stă cu copilul?

— De fapt maică-mea e un antitalent, spune Sam mâhnită. Toată lumea ne-a spus că se va schimba când va deveni bunică și că se va îndrăgosti de nepotul ei, dar au trecut deja opt luni și încă mai așteptăm să se întâmple lucrul ăsta.

— Și mama lui Dan e exact la fel, spune Jill. Știu că mă repet, dar pe ea n-o interesează decât afurisitul ei de tenis.

— Pe mama bridge-ului, recunoaște Sam ridicând din umeri.

Jill continuă.

— O vede pe Lily probabil o dată la câteva săptămâni, iar când sună, face tot felul de aluzii ridicole că sunt o noră rea și singurul motiv pentru care nu stă cu Lily e că sunt eu prea ocupată și nu vrea să mă deranjeze.

Pe măsură ce vorbește începe să se enerveze și să ridice vocea.

— Hai, Jill, liniștește-te.

Dan își dă seama că se ambalează singură și că e gata să facă o criză.

— Scuze, dar mă scoate din sărite. Afurisite soacrele astea. Nimic din ce fac nu pare s-o mulțumească. Presupun că într-o bună zi va trebui să mă obișnuiesc cu ideea.

— Știi că asta n-are de-a face cu tine, zice Dan. E doar o femeie nefericită și n-ai ce-i face. N-o să se schimbe niciodată.

— Exact asta îi spun și eu lui Sam, zice Chris. Dar Sam se încăpățânează să-i facă pe plac sau să spere că într-o bună zi când se va trezi o va descoperi pe bunicuța cea blândă cu părul cărunt

prins în coc, ceea ce, evident, nu se va întâmpla niciodată.

— Probabil e o chestie tipic feminină. Știu că încerc să schimb pe toată lumea sau cel puțin sper că se va schimba.

— Poate că te obsedează ideea de a deține tu controlul, râde Chris.

— A, da. Dan aruncă o privire cunoscătoare. E culmea că spui asta.

— Cum se chema piesa aia? râde Sam. *Te iubesc, ești perfectă, dar mai bine schimbă-te.* În fond asta facem, nu?

— Asta faceți voi două, spune Chris. Nu cred că toată lumea procedează la fel.

— Nu, amice, îl dezaprobă Dan clătinând din cap. *Toate* femeile fac asta. La început, când le întâlnești, fac pe drăgălașele și pe inocentele, dar după ce te-ai însurat cu ele, devin niște cotoroaște.

— Ce drăguț ești tu, râde Jill. Data viitoare când ieșim în oraș să-mi amintești să te las acasă. Ridică o sprânceană. Se zice că înainte să te căsătorești cu cineva e bine să vezi ce prieteni are, pentru că poți să-ți dai seama după anturaj ce fel de persoană e, iar eu sunt convinsă că poți să cunoști un bărbat după mama pe care o are. Poate că atunci trebuia să mă fi gândit un pic mai bine.

Dan dă semne de iritare și Jill bate în retragere.

— Scuze, scuze. N-am vrut, dragă, glumeam și eu cu tine.

Îl sărută pe obraz și el se destinde vizibil, în timp ce lui Sam îi vine să plângă în fața acestui gest de o familiaritate fățișă.

— Mă duc la toaletă, spune ea ridicându-se de la masă și aproape luând-o la fugă.

În fața oglinzii stă și se privește parcă de-o voșnicie, fără să se gândească la nimic, apoi brusc o năpădesc o mulțime de gânduri.

Ce credeai ? E un bărbat însurat și e fericit. De ce nu a îndepărtat-o când ea a vrut să-l sărute ? Dar e soția lui, ce naiba ! Asta nu înseamnă că nu ne gândește la tine. Nu înseamnă că n-ar vrea să-l săruți. Uite câte aveți în comun. Gândește-te la coapsa lui lipită de a ta. Gândește-te cum a potrivit el lucrurile ca să stea lângă tine la cinematograful. Da. Categorie și el simte același lucru ca și tine.

Acum, că și-a recăpătat liniștea, se întoarce calmă la masă, cu un surâs întipărit pe chip.

* * *

Dacă nu văd nici o mașină roșie în următoarele douăzeci de secunde, înseamnă că Dan mă iubește.

Dacă reușesc să evit toate crăpăturile din asfalt până la următoarea bordură, înseamnă că suntem făcuți să fim împreună.

Dacă George doarme cel puțin o oră și jumătate, înseamnă că și Dan stă și se gândește la mine.

Începe să devină ridicol.

De trei zile Sam se gândește numai la Dan. Dimineața se trezește când George începe să plângă, îl ia în brațe și îl așază pe scăunelul lui total năucă, tot cu gândul la Dan.

Visătoare, îi dă Weetabix cu lingurița, mândindu-l pe toată fața, fiindcă e tot cu gândul la Dan.

Îl plimbă pe George încolo și-ncoace prin parcul Heath și în tot acest timp visează la un viitor alături de Dan.

Sam e mai sigură acum decât a fost înainte. A văzut cum îi zâmbea, cum o sorbea din priviri când vorbea. Jill și Chris ajunseseră să discute aprins despre interioare, iar Jill îi dădea lui Chris niște sugestii legate de marketing și PR, în timp ce ea rămăsese cu Dan, așa cum se și aștepta.

Dan o privise adânc în ochi și încet, ferit de urechile celor doi, îi pusese tot felul de întrebări despre ea. O întrebase despre copilăria ei, despre mama ei, despre anii răzvrătiți ai adolescenței. O întrebase despre munca ei, despre țelurile și temerile ei. Dar, mai presus de toate, o întrebase despre Chris. Cum s-au cunoscut, ce gândea ea, dacă a făcut alegerea potrivită.

Întrebările lui erau mult mai personale decât te-ai aștepta de la cineva pe care l-ai întâlnit doar de două ori. Iar modul în care o întrebase, felul în care se concentra asupra ei, de parcă nu mai vedea nimic în preajma lui, o flatase, o incitase și o vlăguise. Mai ales întrebările despre căsnicia ei.

Simțea că încearcă să afle totul despre ea, să vadă în sufletul ei. Și de ce ar fi făcut-o, dacă n-ar fi știut la rândul lui că ea era dragostea vieții lui? Dar ea trebuia să fie foarte atentă. Nu-i putea spune că avea o căsnicie nefericită, nu când era Chris de față și nu încă, dar putea să dea de înțeles prin propoziții scurte și ridicând resemnată din umeri că nu era dispusă să răspundă.

Nu-l putea învinovăți pe Chris, nu-l putea vorbi de rău, nu putea, mai presus de toate, să se pună într-o lumină proastă, însă ce își dorea ea cel mai

mult era să-i pună exact aceleași întrebări lui Dan, să facă exact la fel. Dacă el i-ar fi spus că și căsnicia lui e terminată, ar fi recunoscut și ar fi spus și ea același lucru. Dacă i-ar fi spus că o iubea pe Jill, dar că nu mai era *îndrăgostit* de ea, și ea ar fi spus că simte același lucru. Dacă i-ar fi spus că se gândea să o părăsească, Sam i-ar fi spus că și ea avea de gând să facă exact același lucru.

Dar de fiecare dată când încerca să-i pună o întrebare, el venea cu o alta, și abia când a sosit timpul să plece acasă și-a dat seama că știa la fel de puține lucruri despre el ca la început.

Iar el știa practic totul despre ea.

Probabil pentru că mă iubește, se gândește ea zâmbind, aruncând niște pampersi în căruciorul pentru cumpărături în timp ce George gânuște fericit așezat pe locul pentru copii. Ridică privirea și e absolut convinsă că el o iubește dacă ea ajunge la capătul culoarului înainte ca bătrâna în impermeabil roșu care abia își târșăie picioarele să ajungă la celălalt. E cât pe ce să nimească într-o bandă rulantă când își dă seama cât de caraghioasă e.

O iubește.

De-acum nu mai e nevoie de jocurile astea stupide.

— Alo, Sam?

George stă pe scăunelul lui înalt și vrea să se aplece în față în timp ce Sam încearcă să așeze tava ca să-i dea să mănânce.

— Un moment, un moment, strigă ea și lasă telefonul jos ca să-i potrivească bretelele de pe umeri. Hai, puiule. Fii cuminte și papă chifteluțele astea delicioase de pește pe care ți le-a făcut mami. Iam iam. Mmm. Delicios. Îi dă să mănânce cu lingurița în timp ce ridică receptorul. Îmi cer scuze, spune ea la telefon, grăbită să îndese bucățele de chifteluțe în gura lui George, care așteaptă cu ea căscată precum o păsărică. Alo?

— Să înțeleg că sunt delicioase chifteluțele tale?

— Se duc pe gât ca unse, zice ea, încercând să-și dea seama a cui e vocea aceasta care îi sună atât de cunoscută. Și cine vrea să știe?

— Nu-mi vine să cred că nu știi, când doar ieri am stat de vorbă.

Ieri? Ieri a fost duminică. Încearcă să-și aducă aminte dacă ieri a vorbit cu cineva, dar nu. Nu-și aduce aminte nimic.

— Ieri?

— Sam! Sunt Dan.

Scapă lingurița, care din fericire nu face nici un zgomot, căci e făcută dintr-un cauciuc portocaliu cu turcoaz, iar George scâncește nemulțumit, nerăbdător să mai primească o înghițitură.

— Dan, ce mai faci?

Se gândește să-și prefacă vocea să sune ca a iepurașului din reclama la Caramac, dar e prea târziu. Acum ar suna prea aiurea și înjură în gând că a prins-o pe picior greșit, că Dan a trebuit s-o asculte în timp ce era așa *mămoasă* și nu o sirenă sexy, voluptuoasă. Dar, la urma urmei, contează că a sunat-o. Dorințele ei au devenit în sfârșit realitate și el a sunat-o.

— Foarte bine. Am nimerit într-un moment nepotrivit?

De parcă Dan ar putea să nimerească vreodată într-un moment nepotrivit.

— Nu, deloc.

— Uite, sper să nu ți se pară prea îndrăzneț din partea mea, dar vinerea viitoare este ziua lui Jill și m-am gândit să-i fac cadou o pictură sau un desen cu casa noastră, pentru că îi place atât de mult și, fiindcă știu că tu ești grafician, m-am gândit că poate cunoști pe cineva care se pricepe să facă așa ceva.

— Mă pricep eu.

Cuvintele îi zboară înainte să aibă timp să se gândească la ce spune.

— Serios? Se simte o ușurare și o bucurie în glasul lui. Știa ea! Știa că nu era decât un pretext pentru a o revedea! Am vrut să te rog pe tine, dar eram sigur că o să mă refuzi. Vai, Sam. E fantastic. E cam din scurt totuși, ziua ei e peste două săptămâni. Ai putea să termini până atunci?

— Nici o problemă. În ultima vreme n-am mai făcut altceva decât să am grijă de George.

— Ei, haide. Acum chiar că minți. Atunci cum e cu chifteluțele alea delicioase pe care le-ai făcut? Probabil ți-a luat ceva timp.

Ea râde.

— A, da. Uitasem de ele. Vezi cât de palpitantă e viața mea? Am grijă de copil și gătesc.

— Jill doar se face că gătește. Are patru rețete care-i ies la perfecție și cam atât. Nu pot spune decât că soțul tău e un bărbat într-adevăr norocos.

Sam nu-și mai încape în piele de mândrie.

— Cu lingușeala ajungi departe.

— Chestia asta, râde el, n-ar trebui s-o spui unui bărbat ca mine.

Sam simte că se îmbujorează. Asta se cheamă flirt. E ceva ce n-a mai făcut de ani de zile. De mult timp, încă dinainte să apară Chris. Dar ce e mai important e că flirtează cu *Dan*! Sau, mai bine spus, Dan flirtează cu ea.

Ceea ce nu e deloc același lucru.

Încearcă să flirteze și ea, să spună ceva la fel de inteligent sau de insinuant, dar își dă seama că nu-și găsește cuvintele. Totul se întâmplă mult mai repede decât se așteptase și, deși e în culmea fericirii, se simte nepregătită și schimbă vorba, încercând să aducă conversația pe un făgaș mai convenabil pentru ea.

— Deci, ce-ar trebui să fac cu casa? Ai niște fotografii după care să mă orientez?

— Am câteva de la începutul anului. Ce zici dacă trec să ți le aduc mai târziu? Ești acasă?

O, Doamne! Trebuie să se spele pe cap. Să facă curat prin casă. Să cumpere ceva și să-l plimbe puțin pe George.

— Sunt acasă toată după-amiaza. Treci puțin mai târziu.

— La 4 e bine? Aș putea veni să bem un ceai.
Sam nu poate să-și șteargă surâsul de pe față.

— E foarte bine la 4. Dacă ești sigur.

Nesiguranța plutește în aer.

— Da, sunt sigur. Eu vin cu fotografiile, iar tu pregătești chifle prăjite cu unt.

— Oh, ha, ha. Ai noroc dacă primești câțiva biscuiți pentru copii.

— Nici o problemă. Cam asta primesc și acasă. Ne vedem mai târziu.

Și-a închis.

La 13:45 sună cineva la ușă. Drace! Ea e în baie, cu o mască pe față, cu părul dat cu balsam pentru vârfuri despicate, iar George doarme dus în camera lui. Iese din cadă, ia repede un prosop și dă fuga jos, cu apa șiroind pe covoraș când deschide ușa.

În prag era Maeve cu Poppy.

— Ah, zâmbește Maeve stânjenită. E clar că nu-i cel mai potrivit moment pentru o vizită, nu?

În oricare alt moment Sam ar fi extrem de încântată, dar nu azi. Nu acum, când George s-ar putea trezi în orice clipă, iar ea profită de răstimpul ăsta ca să se pregătească.

Știe că Dan glumea când a pomenit de chiflele preparate în casă, dar vrea să-i arate că e posibil să fii o femeie sexy, superbă, o mamă minunată și o soție desăvârșită în același timp. Are de gând să facă repede niște briose cu banane, asta după ce face curățenie lună prin casă.

— Vai de mine, se vaită Sam. Mi-ar plăcea tare mult să vă invit înăuntru, însă am o întâlnire în

după-amiaza asta și trebuie să mă pregătesc înainte să se trezească George. Dar voi sunteți bine?

— Foarte bine, zâmbeste Maeve. Poppy e o scumpă, iar eu mă plictisesc și, pentru că tot eram prin zonă, m-am gândit să trec pe la tine. Dar nu-i nici o problemă. Rămâne pe altă dată.

Se întoarce să plece.

— Nu, stai așa.

Sam își face un calcul rapid. Dacă Dan vine la patru, îi va da fotografiile imediat, apoi vor sta de vorbă, apoi... o, Doamne! Dacă se întâmplă ceva? Nu, se hotărăște ea pe loc. Cel mult se vor săruta, dar chiar și la gândul unui eventual sărut i se înmoaie picioarele. N-o să mă culc cu el, nu în casa asta și nu încă, își spune ea hotărâtă. Doar un sărut. La 5 George trebuie să bea ceaiul, la 6, să facă baie, așa că, indiferent ce se întâmplă, până atunci el o să plece, dar asta tot nu înseamnă că mai am timp de Maeve.

Dar oare ar trebui să mă văd cu Maeve? se gândește ea. Maeve nu știe de legătura mea cu Julia, dar e așa drăguță! Ar putea deveni prietena mea cea mai bună! O, Doamne, ce să fac?

— Ce faci mâine-dimineață?

— Ca de obicei, spune Maeve. Mă plimb pe străzi și acostez orice mămică drăguță cu care m-aș putea împrieteni. De ce?

Sam râde.

— Treci mâine să bem o cafea. La 9:30 e bine? Maeve se strâmbă.

— Îngerășul meu doarme cam până la ora 10. Fir-ar să fie. E atât de enervant să-ți faci programul în funcție de orele de somn.

— Nu-i nimic. Ce zici de 10:30?

— Perfect. Ne vedem atunci.

Pe la 15:34 Sam e gata. Casa strălucește de curățenie, totul e lustruit perfect, iar pe masa de la bucătărie a așezat un vas cu trandafiri.

Poartă niște jeanși noi și un pulover lung, albastru, ca să-i acopere colăceii de grăsime de pe șolduri și coapse, care au început în sfârșit să dispară, acum, că noua ei pasiune i-a redus pofta de mâncare la zero.

S-a machiat foarte ușor și discret, vizibil doar dacă te uiți de aproape.

O lumânare parfumată cu aromă de vanilie arde pe polița caloriferului din hol, în bucătărie miroase îmbietor a brișe cu banane, iar masa din sufragerie a fost lustruită cu un spray de mobilă cu miros de lavandă.

Sam a folosit toate trucurile din dotare – a pus chiar și bețișoare de scorțișoară în cuptor – pentru a-și face casa primitoare, pentru a se reinventa în imaginea perfectă a vieții de familie.

Dacă vreun agent imobiliar ar încerca să vândă casa în după-amiaza asta, ar primi probabil o ploaie de oferte.

Se leagănă ușor în balansoarul din camera lui George, privindu-l cum lovește într-o jucărie muzicală, dar abia dacă sesizează vocea înregistrată, de obicei iritantă, cu accent nazal american: *Puppy. Kitten. Hello, Baby.*

La 15:55 sună telefonul. E Dan.

— Îmi pare tare rău, spune el, fără să pară foarte stânjenit, ci mai bine zis grăbit. A intervenit ceva și am de rezolvat o problemă. O să fiu plecat toată ziua, așa că ți le las în cutia poștală în seara asta când mă întorc, e bine așa?

— Desigur, spune ea senină, reușind să-și ascundă dezamăgirea, dezolarea pe care o simte brusc. E foarte bine așa. Nici o problemă.

Pune receptorul jos și cu greu își stăpânește lacrimile. E ridicol. Asta nu înseamnă că el n-o iubește, doar că n-a avut încotro. Măine va suna. O să găsească el un alt pretext, fiindcă Sam își dă bine seama că nu e decât un pretext. Putea să nu vină deloc, meditează ea, înseninându-se puțin. Ar fi putut să trimită fotografiile prin poștă sau ar fi putut să treacă să le lase într-o seară când era și Chris acasă. S-a autoinvitat la ceai ca să stea cu mine. A intervenit ceva ce nu suferă amânare, își spune ea, privind în gol spre George. Va mai găsi el un motiv.

Iar ea trebuie să găsească altceva la care să se gândească. El îi ocupă prea multe gânduri și, chiar dacă asta o bucură de cele mai multe ori, i se pare în același timp obositor. Se hotărăște ca în după-amiaza asta să ia o pauză, să nu se mai gândească la el.

O sună pe Maeve.

— Ce surpriză plăcută! Azi m-am plictisit îngrozitor.

Maeve împinge căruciorul în hol și o ia pe Poppy în brațe, îndreptându-se apoi spre bucătărie cu acea siguranță pe care o au proaspetele mămici în prezența altor mămici. Când se vizitează, se poartă ca la ele acasă, deschid ușile dulapurilor și își iau singure bavețele, biberoane și șervețele pentru copii. Când sunt în casele altora adoptă o atitudine familiară care întotdeauna îi lasă pe soți cu gura căscată în rarele ocazii când se întâmplă să fie și ei de față.

— Ce *lipsă de politețe*! șușotesc nemulțumiți bărbații când proaspetele mămici caută să-și adune toată familia, inclusiv soții, duminica la ceai. Și-a

băgat nasul în toate dulapurile noastre, *îți vine să crezi?* Nu putea *să ceară voie*? N-a învățat-o nimeni cum să se poarte?

Iar proaspetele mămici ridică din umeri, fiindcă ele înțeleg lucrurile într-un fel în care știu că n-o vor face niciodată soții lor.

Așadar, Maeve intră în bucătărie, urmată de Sam, exclamând încântată când vede un scaun pliant sprijinit într-un colț, unde o așază pe Poppy prinzând-o bine în curele și-i zdrăgănește o jucărie (stând pe podea, lângă scaun) ca s-o amuze și s-o liniștească.

— Să-ți aduc ceva? întreabă Sam punând ibricul pe foc. Poppy are nevoie de ceva? Am o grămadă de feluri de lapte praf. George era atât de alergic, că a trebuit să încerc toate produsele de pe piață, așa că am orice dorești.

Maeve ridică întrebătoare din sprânceană.

— Aptamil?

— Am.

— Lapte de soia?

— Am.

— A-ha. Dar... Nanny?

— Bineînțeles că am Nanny. Formula cu laptele de capră a fost singura pe care a tolerat-o micuțul meu alergic la lactoză.

Maeve se strâmbă.

— De unde știi că e alergic la lactoză?

— La toate celelalte îi apărea o eczemă oribilă pe față.

— OK, zice ea ridicând din umeri.

— De ce?

— Nu înțeleg cum de nimeni din generația noastră nu făcea alergie la lactoză și brusc unul

din doi copii în ziua de azi nu o suportă sau e alergic sau mai știu eu ce.

Sam nu înțelege unde bate Maeve, care crede cu tărie că intoleranța la lactoză e doar o aiureală a unor mame nevrozate.

— Probabil că acum folosesc mai mulți aditivi, spune Sam. Dumnezeu știe cât mi-aș dori să nu fie așa, să-i pot da lui George formula obișnuită.

— La fel e și cu alimentele alea organice, continuă Maeve, pornită de data asta. Noi nu aveam mâncare organică, nu? Și ne-a dăunat cumva? Nici vorbă. Nu înțeleg ce rost are să cheltuiești de trei ori mai mult pe mâncare organică.

— O, Doamne, oftează Sam. Știi ce? Să fiu a naibii dacă nu-ți dau dreptate, dar uite, și deschide frigiderul făcându-i semn lui Maeve să arunce o privire. Lapte organic. Brânză organică. Pâine organică. Legume organice. Nu e aiură? Și eu sunt de aceeași părere, dar le cumpăr pentru că așa face toată lumea.

— Scuze, scuze. Maeve simte că se înroșește de jenă. Habar n-avea că Sam era genul ăsta, Sam părea atât de... *normală*. Nu trebuia să spun nimic. Dacă nu-mi țin gura...

— Ba trebuia să spui, fiindcă ai dreptate. Deci, ce vrei să bei?

Sam deschide ușa de la dulap și se întoarce așteptând un răspuns, dar nu primește nici unul.

Maeve stă în fața frigiderului cu ușa larg deschisă, uitându-se cu o figură confuză și puțin surprinsă.

— Sam, știu că s-ar putea să ți se pară o întrebare tâmpită, dar de ce ții șapte mii de tăvițe pentru cuburi de gheață îndesate în congelator?

Pe Sam o pufnește râsul.

— Nu sunt pentru gheață. Am citit un articol genial în care zicea să congelezi mâncarea pregătită pentru copil în tăvițe pentru cuburi de gheață. E uimitor. De câte ori trebuie să gătesc, golesc doar două sau trei și gata. E simplu.

— Dar, Sam, zice Maeve, încercând să-și stăpânească un zâmbet, deși nu prea reușește, trebuie să le pui în pungi de plastic după ce îngheață, nu să le ții în tăvițele pentru gheață.

— Nu mă omorî. Sam se uită îngrozită la teancurile de tăvițe cu mâncare pentru copil, îndesate atât de bine că n-a mai rămas un milimetru. Nimeni nu mi-a spus chestia asta.

— Vai, îmi pare rău, pufnește Maeve. Râd pentru că și eu aș fi făcut exact la fel, dar am văzut la cineva. Cred că ai dat o avere pe toate tăvile astea.

Sam zâmbește, dându-și seama de prostia pe care a făcut-o.

— Nu chiar o avere, dar destul de mult. Vai, ce proastă sunt! Nu-mi vine să cred că nu mi-a trecut prin minte.

— Deci nu sunt singura căreia i s-a atrofiat creierul de când a născut?

— Bineînțeles că nu. Dar credeam că am ascuns lucrul ăsta destul de bine. Deci. De băut. Ce dorești? Se întoarce spre dulap. De mușetel? Măr? Măceșe? Mentă? Se uită la figura uluită a lui Maeve și izbucnește în râs. Glumeam, spune ea, uitând aproape de tot de Dan. Ceai sau cafea?

— Aș zice ceai, dar nu mă las pe mâna ta, și-apoi mi-ar prinde bine niște cofeină, așa că mai bine fă-mi o cafea. Tare. Două lingurițe pline, cu lapte.

— Două lingurițe? Ești sigură?

— Da. Recuperez ultimele luni când n-am avut voie să beau deloc. Deci... Maeve se uită prin bucătărie. E superbă, cum mă și așteptam, dar parcă ziceai că nu te-ajută nimeni.

— Păi nu.

— Cred că glumești. Mă ia deja amețeala. Cum naiba reușești de una singură să păstrezi atâta curățenie? Nimeni nu e în stare. O privește pe Sam cu atenție. Ești cumva gospodina perfectă sau ceva de genul ăsta?

— Crede-mă, râde Sam, nici pe departe. Urma să mă întâlnesc... Își dă seama că nu poate să spună adevărul, dar nici nu poate să mintă cu nerușinare, în orice caz nu o nouă prietenă. Un prieten de-al nostru m-a rugat discret să-i desenez casa pentru ziua de naștere a soției și mi-a fost atât de rușine că a mea arată ca după bombardament încât în după-amiaza asta am făcut curățenie fulger. Dacă te face să te simți mai bine, află că niciodată casa asta nu arată așa.

— OK. Asta mă face să mă simt un pic mai bine. Deci te pricepi să desenezi?

— Am fost grafician.

— Și acum?

— Acum sunt o mamă care trebuia să se întoarcă la serviciu după trei luni, dar de atâția ani de zile eram atât de nemulțumită la firmă, încât n-am mai putut continua. Așa că sunt o mamă cu normă întreagă care nu câștigă nimic, trebuie să-și găsească o ocupație ca să nu înnebunească și e nemulțumită că soțul ei nu aduce atâția bani în casă pe cât și-ar dori. Sunt o mamă care va trebui să ia măsuri și asta cât mai rapid.

— Cu tine nu trebuie s-o iau pe departe, râde Maeve. Dacă te consolează cu ceva, te înțeleg.

— Dar tu, tu te întorci la serviciu?

— Așa ar trebui. Înainte s-o am pe Poppy mă gândeam că o să mă întorc, mi se părea că bat pasul pe loc dacă nu mă duc la serviciu, dar acum nu știu dac-aș putea s-o las. Termenul ăsta de trei luni se apropie și nici nu-mi vine să cred că spun asta, dar adevărul e că mă simt împlinită ca mamă. Oftează. Am muncit ani de zile să-mi construiesc o carieră și, chiar când am zis c-am reușit, am rămas însărcinată. Am crezut că Poppy o să fie o chestie temporară, dar pur și simplu nu-mi lipsește deloc adrenalina de la serviciu și chiar mă simt bine acasă, cu Poppy. Am lucrat în televiziune, adaugă Maeve după un moment de gândire.

— Știu. Privirile lor se întâlnesc și Sam își dă seama că acum e momentul să spună adevărul. O, Doamne. Jură-mi că n-o să fugi dacă îți spun cum am aflat.

— Jur pe ce-am mai sfânt că mi-ar lua cel puțin zece minute s-o iau la sănătoasa, ținând cont că trebuie s-o îmbrac pe Poppy cu salopeta de iarnă, s-o așez în cărucior și să-i prind centura.

Glumește, dar e curioasă. De unde-ar putea Sam să știe că a lucrat în televiziune?

Sam oftează. Îi place mult de Maeve. Se simte foarte bine când e cu ea. Știe că ar putea să devină foarte bune prietene. Dar mai știe că Maeve ar putea să i-o reteze scurt, chiar înainte să fi început ceva.

— Îl știi pe prietenul tău?

— Pe Mark? Da, foarte bine.

— O știi pe fosta lui prietenă?

— Pe Julia? Da. Nu prea bine.

Vorbește din ce în ce mai rar pe măsură ce începe să înțeleagă.

— Julia e, ăă. Cum să-ți spun... Sam face un efort. ...cea mai bună prietenă a mea.

— Ah! Maeve se lasă pe speteaza scaunului. Asta înseamnă că ai o problemă serioasă cu mine și că mă urăști de moarte și de fapt m-ai invitat aici doar ca să-mi smulgi pe furiș un fir de păr ca să faci o păpușă *voodoo* după ce plec?

Sam nu se poate abține să nu râdă.

— M-am gândit că poate tu o să ai o problemă serioasă cu mine, spune ea. Pentru că eu încă mai vorbesc cu Julia. Mult. Doar că nu-mi plac lucrurile încurcate.

Maeve se gândește puțin, apoi zice:

— După câte am înțeles eu, Julia și Mark au fost extrem de nefericiți ani de zile și amândoi și-au închipuit că un copil le va salva relația.

Sam încuviințează.

— Iar acum, de când stă la New York, Julia se distrează ca pe vremuri, iese în fiecare seară cu diverși tipi, frecventează baruri de noapte și face din sex un mod de viață.

Sam clatină din cap.

— Și, cu toate astea, probabil că i-a fost foarte greu când a aflat despre mine și Mark. Și Poppy – Sam e cât pe ce să dea din cap că știe, dar se abține, fiindcă nu dorește să o trădeze pe Julia –, dar îmi închipui că acum nu prea îi mai pasă. Doar dacă nu cumva bat câmpii.

— Deloc. Aș zice că de fapt ai nimerit-o.

— Și ai de gând s-o suni pe Julia să-i spui totul despre mine?

— A, nu. N-aveam de gând. Nu știu ce îi voi spune Juliei despre tine.

Maeve se apleacă și pune mâna pe brațul lui Sam, iar vocea ei devine brusc de o sinceritate profundă.

— Ce-ar fi să nu ne mai întâlnim o vreme, să vedem cum evoluează lucrurile?

Sam zâmbește, cuprinsă de un val de ușurare.

— Dar asta nu e o relație, o previne ea.

— Categoric nu. Maeve zâmbește. Doar ne vedem din când în când. Nu trebuie să știe nimeni. A, și încă ceva. Fără MAP-uri.

— MAP-uri?

— Manifestări de afecțiune în public.

— S-a făcut, draga mea prietenă, spune Sam întinzând mâna și strângând-o cu putere pe a lui Maeve, în timp ce-și zâmbesc reciproc.

O oră mai târziu sunt tot la masa din bucătărie, când sună cineva la ușă. Sam sare în picioare, se duce să deschidă și constată că în prag e Dan.

În timp ce lui Sam i se taie respirația, Dan afișează zâmbetul lui sexy, se scuză și îi povestește că s-a dus să-i ia un interviu unei vedete americane de rock care are spectacol în oraș, dar acesta a avut un conflict cu un ziarist de la un tabloid, programat chiar înaintea lui, și de aceea n-a mai vrut să dea nici un interviu.

— Și pentru cine luai interviul?

Sam e așa de impresionată că abia mai respiră.

— Pentru *Telegraph*. Tocmai am vorbit cu redactorul-șef. O să scriu în schimb despre toanele celebrităților. Ironic, evident.

— Evident.

— Când nu găsește subiecte, un liber profesionist se distrează. Așa că iată-mă.

— Se *distrează*? Sam nu se poate stăpâni și, stând în pragul ușii, cu o mână în șold într-o poză

sugestivă, cu o sprânceană ridicată, își amintește că Maeve e în bucătărie și brusc ar vrea ca ea să plece, să fie în orice altă parte, dar nu acolo.

— Ce miroase așa bine?

Dan nu prinde momeala, iar Sam e surprinsă, dezamăgită, dar apoi își amintește că nici ea nu intrase în jocul lui în discuția pe care o avuseseră la telefon mai devreme și știe că acum i-o plătește.

Îl iartă.

— Brioșe cu banane. Zâmbește în timp ce se dă înapoi și-l poartă înăuntru. Sunt cu o prietenă. Vino să ți-o prezint.

Maeve îl măsoară cu atenție pe Dan din cap până-n picioare. Cunoaște genul ăsta de bărbați. S-a culcat cu astfel de bărbați de atâtea ori. E seducător și periculos, iar ea (spre ușurarea lui Sam) e rezervată când îi răspunde la salut și tăcută în timp ce stă la masă și o privește pe Sam cum se transformă în prezența acestui bărbat.

E un bărbat care se simte bine în pielea lui, reflectează ea, când el își întinde picioarele în față și se lasă pe speteaza scaunului în timp ce Sam se agită pe lângă el. Poate chiar prea bine. Se așteaptă ca toată lumea să-l iubească, iar Maeve nu s-a priceput niciodată să iubească astfel de bărbați. Să se culce cu ei, da. Să-i iubească, nu.

Însă el e, fără îndoială, periculos de atractiv.

Iar Sam, fără îndoială, i-a picat în plasă cu totul.

Nu-i de mirare că s-a omorât atât cu casa, că a copt brioșe cu banane.

Pentru Dan erau toate.

Dan termină de mâncat brioșa cu banane, o copleșește cu laude pe Sam care aproape că i se topește în brațe și se întoarce spre Maeve să-i pună

tot felul de întrebări șarmante și dezarmante. O întreabă cine e, unde locuiește, ce face, ce vârstă are Poppy, cum a născut.

În momentul ăsta Maeve, care și așa nu se simte deloc în largul ei în situația de față, observă că Sam e exasperată de atenția pe care i-o acordă Dan. N-o să intru în jocul ăsta, se gândește ea, ridicându-se să plece.

Dă mâna cu Dan, zâmbind forțat, și o îmbrățișează pe Sam. Știe că Sam e pe un teren nesigur cu tipul ăsta. Știe că e orbită de șarmul lui, că nu-și dă seama cât de periculos poate fi, că ar putea să riște totul pentru o aventură cu acest bărbat.

Dar, mai mult decât atât, își dă seama că el nu simte același lucru pentru ea. Sam e îndrăgostită, dar el nu. Lui îi place să fie în centrul atenției, îi place s-o încurajeze pe Sam, dar pentru el nu e decât un joc și tot ce-i poate oferi e doar o aventură trecătoare.

Oare Maeve o cunoaște suficient de bine pe Sam ca să-i spună? Și dacă da, ce Dumnezeu o să-i spună?

— Știi de ce-mi aduce mie aminte?

Julia a mai auzit-o pe Sam vorbind așa. Nu cu mulți ani în urmă, dar o cunoaște pe Sam mai bine decât oricine și își amintește că Sam a râvnit întotdeauna ce nu poate obține. Julia a fost lângă ea când ultima ei mare iubire s-a dovedit a fi cea mai mare porcărie din viața ei.

— Îmi amintește de povestea cu Paolo.

Paolo fusese instructorul de gimnastică al lui Sam. Toate fetele din clasă erau leșinate după italianul de un metru optzeci, care era extrem de încântat de treaba asta, dar nici una nu se îndrăgostise atât de tare ca ea.

Sam venea la fiecare oră, avea grijă să stea în față și în curând a devenit clar favorita lui. Paolo le spunea celorlalte să se uite la Sam, o aproba clătinând din cap, îi făcea cu ochiul, îi zâmbea și stătea cu ea de vorbă după ore.

Sam era o femeie obsedată. O femeie posedată.

Singurul avantaj, glumea ea mai târziu, a fost că în viața ei n-a fost atât de suplă ca atunci.

Își petrecea tot timpul la gimnastică. Curând avea să-i facă propuneri să iasă la o cafea, apoi să bea ceva după ore. Sam era surprinsă că Paolo accepta, dar Julia îi tot spunea să fie atentă, că

el e un bărbat căruia îi plăcea să umble femeile după el, care o încuraja pe Sam să-i satisfacă orgoliul, dar de fapt nu-l interesa persoana ei.

Într-o seară a reușit să-l seducă. Sexul a fost oribil. Nici măcar n-a fost interesant. Paolo s-a îmbrăcat și a plecat imediat după aceea, iar ea a rămas întinsă în pat, ușurată că el nu mai era acolo, întrebându-se cum de lucrurile merseseră atât de prost.

Nu a înțeles imediat, dar cu timpul și-a dat seama că Julia avusese dreptate. El era un tip care flirta tot timpul, un bărbat dependent de atenția femeilor, care ar fi mers oricât de departe ca să se asigure că acele femei erau încă îndrăgostite de el, fără să țină cont de sentimentele care puteau să apară pe parcurs.

N-a fost surprinsă să descopere mai târziu că el avea de mult timp o iubită și doi copii.

E surprinsă însă să-i audă numele chiar acum când vorbește la telefon cu Julia, când în sfârșit a decis să vorbească și să-i povestească totul. Știa că Julia nu va fi de acord, știa că nu va înțelege, dar nu se aștepta la asta.

— Paolo? Nici nu se compară cu Paolo! Cum poți să spui așa ceva, când nici măcar nu l-ai cunoscut?

— Tocmai mi-ai spus că practic e însurat și e fericit...

— N-am spus că e fericit, o întrerupe Sam furioasă.

— Nu, dar încă e împreună cu soția lui și pare că se înțelege bine cu ea – la urma urmei te-a rugat să faci un tablou pentru ziua ei de naștere, deci nu pare că sunt pe cale de a divorța în viitorul apropiat.

— Ei, și? Asta nu înseamnă că sunt fericiți.

— Nu, dar sunt împreună. Oricum, el e însurat, fericit sau nefericit, și totuși îți dă de înțeles că vrea să fie cu tine, flirtează cu tine în fața nevestii și a soțului tău. Chiar îmi pare rău să spun asta, Sam, dar nu cred că un om de bun-simț ar face așa ceva.

Sam pufnește, nevenindu-i să creadă.

— Un om de bun-simț? Hai că ești caraghioasă. Și dacă am dreptate? Dacă știe că s-a însurat cu cine nu trebuie, la fel ca mine, și nu se poate abține în prezența mea?

— Sam, spune Julia cu blândețe, dacă ar fi fost așa, dacă ar fi crezut că s-a căsătorit cu cine nu trebuie și nu poate renunța pentru că are un copil, tot nu ar face acele aluzii, nu te-ar încuraja așa cum o face. Toată povestea asta îmi aduce aminte de Paolo. Îmi dă impresia că e un tip extrem de nesigur, care e căsătorit și destul de fericit, dar care ori are tot felul de aventuri pentru că e dependent de sex și încearcă să se justifice spunând că își iubește soția și copilul, iar aventurile îi satisfac o nevoie fizică, ori e un tip extrem de nesigur care n-o să-și înșele niciodată nevasta, dar căruia îi place să știe că ar putea s-o facă dacă ar vrea și încurajează orice femeie care îi acordă cea mai mică atenție. În orice caz, nu văd cum ar putea toată povestea asta să aibă un rezultat fericit. Dacă chiar vrei să afli ce cred eu, să știi că mi se pare o altă pasiune gen Paolo, iar el n-are nici un alt gând decât să se lase adorat de tine.

— Știam eu că nu trebuia să-ți fi spus, zice Sam pusă pe harță. Știam că n-o să înțelegi.

— Îți spun eu ce nu înțeleg, Sam. Nu înțeleg cum poți să crezi despre Chris că nu e omul potrivit, când ați fost împreună șase ani, iar el se poartă frumos cu tine și tu îl iubești, deși acum spui lucrurile astea. Singurul motiv pentru care te simți atât de neîmplinită este, cred eu, că suferi de o depresie postnatală, te simți groaznic și cauți ceva sau pe cineva pe care să dai vina, iar Chris este cel mai la îndemână, așa că dai vina pe el.

Sam se gândește să închidă telefonul, să-l trântască furioasă, dar apoi se hotărăște să-i spună și ea Juliei vreo câteva și încearcă să o întrerupă.

— N-am terminat, zice Julia. Dacă îl părăsești acum pe Chris, o să regreti toată viața. Credeam că vă înțelegeți mai bine. Mi s-a părut că în ultimele săptămâni ți-ai mai revenit, că ți-ai mai recăpătat din energie și am crezut că ieși din chestia asta, dar acum îmi dau seama că totul nu e decât din cauza unui escroc. Sam, ești măritată. Ai un copil. Când ai de gând să-ți asumi responsabilitatea pentru viața ta?

Sam nici măcar nu așteaptă să facă o pauză de efect. Trânțește telefonul și izbucnește în lacrimi.

Cinci minute mai târziu sună Chris.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, suspină ea, neputând să-i spună adevărul. E din cauza hormonilor.

Chris n-o mai întreabă nimic, cunoaște foarte bine izbucnirile astea lacrimogene din cauza *hormonilor*.

— Biata de tine. Să-ți aduc ceva când vin acasă?

— Nu. O să mă simt mai bine.

— Uite, tocmai m-a sunat Jill să-mi spună că i-ar plăcea să ne întâlnim cu toții și m-am gândit că, dacă tot n-are cine să stea cu copilul, poate ar fi bine să-i invităm la noi la masă. Drept mulțumire că și ei ne-au invitat la ceai. Ce părere ai?

— Da, zice Sam fără să stea pe gânduri. Bună idee! Vineri e ziua ei de naștere, deci ce-ai zice de duminica viitoare? Nimic special, spune ea plănuiind deja un festin ales cu care să-l impresioneze pe Dan. Doar o masă obișnuită.

— Minunat! O sun și-i spun. Să știi că mă bucur să aud că ți-ai mai revenit. Sunt atât de fericit că vrei să ieși, că am început să ne întâlnim și noi cu alți oameni.

— Numai cu Jill și cu Dan.

— E un început. Și sunt convins că Maeve asta îți priește. Încep să-mi dau seama cât de greu trebuie să-ți fi fost de când a plecat Julia. Ai devenit alt om de când ai cunoscut-o.

— Da? Râde în sinea ei de ironia situației, fiindcă Dan e cel care a schimbat-o, dar ce bine că și Maeve a intrat în viața ei cam în același timp.

— Da. De fapt, mi-a venit o idee. Ce-ar fi să-i invităm și pe Maeve cu Mark? Cred că Mark s-ar înțelege bine cu Jill și cu Dan, dar, evident, eu n-o cunosc pe Maeve. Crezi c-ar merge? Sau, ezită el, ar fi prea neplăcut pentru tine să-i vezi pe Maeve și Mark împreună?

— Cred că-i o idee strălucită! Maeve era aici alaltăieri când a trecut Dan și mi s-a părut că se înțelege.

Știe că lucrurile nu stau chiar așa și că Maeve nu părea să-l agreeze chiar atât de mult pe Dan,

dar cu siguranță n-o să se observe când vor fi toți șase împreună.

Poate că înainte de discuția pe care a avut-o azi cu Julia la telefon, s-ar fi simțit aiurea să-i vadă pe Maeve și Mark împreună, i s-ar fi părut că e o trădare față de Julia, dar nu acum.

Acum își ascunde supărarea făcând pe grozava și decide că Maeve îi va lua locul Juliei în toate privințele.

* * *

Ce bine că e duminică!

Luni, marți și miercuri dimineată a terminat tabloul cu casa lui Dan și a lui Jill. Miercuri după-amiază s-a întâlnit cu Maeve la Clubul One O'Clock din parcul Heath, apoi au petrecut restul zilei acasă la Maeve, așezate pe podea, în sufragerie, în timp ce Poppy stătea întinsă pe jos și George mergea de-a bușilea.

Sam credea că se va simți ciudat când va intra în casa Juliei, știind că ea nu mai locuiește acolo, dar, după primul șoc, și-a dat seama că Maeve se simțea mult mai bine în acea casă decât se simțise Julia vreodată. Maeve umpluse fiecare cameră cu cărți, tablouri și flori, transformase o casă goală într-un adevărat cămin.

Casa prinsese viață de când se mutase Maeve aici și, pentru prima dată, Sam a înțeles ce voia Julia să spună când zicea că nu s-a simțit niciodată bine acolo, că se simțea copleșită de imensitatea ei.

Casa era impunătoare, dar Maeve o făcuse intimă, o făcuse a ei.

Senzația aceea ciudată la care se așteptase Sam a durat cam cinci minute. Cinci minute în care s-a plimbat prin încăperi, aducându-și aminte de vremurile de odinioară, întrebându-se de ce i se părea că totul se petrecuse cu foarte mult timp în urmă.

Îi invitase la masă duminică seara, spusese că știa că Maeve și Dan nu se agreeau, dar că Jill era minunată și, oricum, i-ar plăcea ca Maeve să-i cunoască bine pe amândoi, era sigură că ea își va schimba părerea despre Dan.

În plus, voia ca Maeve să-l cunoască pe Chris. Atunci cu siguranță Maeve va vedea de ce Sam era atât de convinsă că nu mai merge căsnicia lor. Iar dacă Maeve o să fie cea mai bună prietenă a ei, va trebui să o sprijine pe Sam fără reținere când o să se-mpută treaba.

Maeve fusese încântată și îi telefonase imediat lui Mark la birou. El a insistat să vorbească cu Sam, care aproape a început să plângă când i-a auzit vocea familiară și caldă, a pus încet receptorul în furcă, simțindu-se iubită și în siguranță.

Jill sunase să întrebe dacă avea nevoie de ceva, dacă voia să facă budincă sau vreun aperitiv, apoi s-a oferit să facă o budincă din pâine cu unt, confirmând amuzată ceea ce spusese Dan: era singura budincă pe care știa s-o facă, dar îi ieșea fantastic.

Pe moment, Sam s-a întristat după telefonul lui Jill. Dacă n-ar fi avut de gând să-i ia bărbatul, cu siguranță s-ar fi împrietenit cu ea. Sam se arată prietenoasă față de Jill, dar nu foarte mult. Cordială, dar nu exuberantă. Sam trebuie să păstreze

o anumită distanță, altfel știe că nu va mai putea niciodată să fugă cu bărbatul ei.

Acum, în această seară, mai e un sfert de oră până când vor începe să sosească musafirii. Somonul e la marinat pe blatul din bucătărie, legumele sunt gata tăiate și bucățite, iar pâinea *ciabatta* cu măslina așteaptă să fie încălzită la cuptor.

Chris așază cu grijă sticlele de vin în frigider și verifică stocul pentru cocteiluri. Apă tonică? Este. Sifon? Este. Suc de portocale? Este. Limonadă? Este. Abia așteaptă, a și uitat cât de mult îi plăcea să se întâlnească cu prietenii, cât de des o făceau înainte să se nască George.

Zâmbește admirativ când Sam intră în bucătărie. Arată surprinzător de bine: un top verde închis cu mărgeluțe îi ascunde șoldurile care nu mai sunt atât de pline și fusta în clini, lungă până la pământ, foșnește sexy în timp ce se mișcă.

— Arăți minunat.

O sărută pe obraz și se întoarce s-o îmbrățișeze, dar ea zâmbește și se îndepărtează, prefăcându-se că verifică marinata de somon. Nu și-a cumpărat această ținută pentru Chris, normal, dar cu toate astea e important că îi place și lui; o face să se simtă și mai sexy decât atunci când s-a uitat în oglindă să vadă cum arată în seara asta.

Sună cineva la ușă și Chris iese să deschidă, urmat de Sam, cu inima bătând să-i spargă pieptul de nerăbdare, cu respirația deja precipitată de emoție.

Jill face o grimasă și începe să se scuze de îndată ce se deschide ușa.

— N-am știut ce să facem, spune ea ținând în mână budinca de pâine cu unt și arătând spre Lily care e somnoroasă, îmbrăcată în pijamale și-l ține pe tati de după gât, încercând să nu adoarmă. Nemernica aia de bonă a telefonat abia când ar fi trebuit să ajungă și ne-a spus că o doare capul și nu poate să vină. N-am știut ce să facem, așa că am venit și cu pătuțul de voiaj. Va trebui s-o instalăm aici. Îmi pare atât de rău.

— Nu vă faceți griji. Sam îi poștește înăuntru. N-o să-i fie greu când o să vă întoarceți acasă?

— Probabil că da. Jill face o grimasă. Dar ce să facem? Întotdeauna e un coșmar când îi dăm programul peste cap, dar să sperăm că va dormi în mașină până acasă, după aceea o s-o ducem direct în pat, la culcare. Îmi pare rău. Unde putem s-o instalăm?

Jill, Dan și Sam urcă scările în vârful picioarelor, fără să facă zgomot, și instalează pătuțul chiar la ușa camerei lui George.

— Nu vreau s-o pun în camera lui George, șoptește Jill. Nu vreau să-l trezesc, dar aici e bine și e întuneric.

— Ce facem cu interfonul?

— Nici o problemă. Noi nu mai folosim. O auzim noi.

— Bine, dar hai să lăsăm întredeschisă ușa de la camera lui George, pentru orice eventualitate.

— Zău, nu e nevoie.

— O să fiu mai liniștită așa.

Sam deschide încet ușa și o lasă puțin crăpată.

Jill rămâne s-o instaleze pe Lily. Dan coboară în urma lui Sam pe scara întunecată și-i pune mâna pe umăr chiar când erau pe la jumătatea

treptelor. Se opresc amândoi, iar pe ea o cuprinde un val de amețeală, fiindcă știe că a sosit momentul. Momentul pe care îl aștepta. Răspunsul la visurile ei.

Se întoarce spre el ca într-un vis, totul petrecându-se cu încetinitorul. Dan se apropie încet de ea, iar ea rămâne nemișcată, cu ochii închiși, cu capul înclinat într-o parte. O sărută ușor pe colțul gurii. Cu capul tot înclinat, ea așteaptă mai mult, dar deschide ochii când simte că umbra lui se îndepărtează.

— Voiam doar să-ți mulțumesc, șoptește el. Pentru tablou. E superb.

— Oh, mulțumesc.

Vorbește în șoaptă, așteptând mai mult, o continuare a aceluia sărut.

— Nu, vorbesc serios. Ești incredibil de talentată.

— Cu complimentele poți ajunge departe, spune ea cu un surâs care îi joacă pe buze.

— Pun pariu că așa le spui tuturor bărbaților, o tachinează el.

Și iat-o. Iată invitația. Cea căreia nu-i mai poate rezista.

— Nu, șoptește ea privindu-l adânc în ochi, doar ție.

— S-a întâmplat ceva? șoptește Jill pe un ton destul de vesel, coborând scările în spatele lor.

Sam e furioasă și jenată deopotrivă. Dacă a auzit? Dacă i-a văzut? Nu. Imposibil. N-ar fi atât de veselă în fața unui bărbat care o înșală.

— Nu, scumpo, spune Dan. Tocmai îi spuneam lui Sam că e incredibil de talentată.

Jill duce repede mâna la gură.

— Nu pot să cred că eu nu ți-am spus nimic, Sam! Îmi place foarte mult! Ești incredibilă! E cel mai frumos cadou pe care l-am primit de ziua mea și nu pot să cred că l-ai făcut chiar tu! Îți mulțumesc!

O îmbrățișează pe Sam, care o bate ușor pe spate cu reținere, așteptând să termine.

— Vezi și tu că a avut succes, spune Dan zâmbind, iar Sam îi zâmbește și ea peste umărul lui Jill, moment în care sună cineva la ușă și coboară cu toții scările.

— Vai, ce bine îmi pare să te văd, îi spune Sam lui Mark și îl bate ușor pe spate cu afecțiune. Mi-a fost dor de tine.

Mark ridică din umeri cu o sclipire în priviri.

— Ei? N-ai mai sunat... n-ai mai scris... ce puteam să cred?

— Mă simt vinovată, spune ea când își dă seama tresărind că Mark are dreptate.

— Nu e nevoie, o ceartă el cu blândețe. Știu cum e când se încheie o relație. Știu că nu trebuie să iei partea cuiva, dar e greu să n-o faci. În plus, tu ai fost întotdeauna cea mai bună prietenă a Juliei. Trebuia să-i iei partea chiar dacă — o împinge în glumă cu umărul — eu eram cel cu care doreai să rămâi prietenă.

— Intră, spune ea, luându-l de braț. Vino să-ți fac cunoștință cu prietenii mei. Apoi îi urmează pe Maeve și pe Chris în sufragerie.

La început doamnele domină conversația. Ghinionul cu bona lui Jill aduce în discuție și alte povestiri despre necazurile cu femeile care au grijă de copii, iar bărbații ascultă amuzați în timp

ce ronțăie chipsuri Pringles și alune și își umplu paharele.

Apoi e rândul bărbaților, care se grupează și discută de-ale lor, începând cu meciul zilei, trecând la neînțelegerile pe care le au cu nevestele lor obsedate de copii, dezvăluindu-și treptat lătura mai sensibilă în timp ce schimbă păreri și se laudă cu bucuriile de care au parte ca tați.

Maeve și Jill se înțeleg imediat foarte bine. Sam se străduiește să se relaxeze și să li se alăture, dar, în timp ce discută cu ele, e conștientă de prezența lui Dan, care stă în fața ei. Nu încercă în mod conștient să-i surprindă privirea, ci se preface în continuare că se mai uită la Chris, dar privirea ei se mută după aceea la Dan, sperând să o surprindă pe a lui, să schimbe pe furiș un surâs.

Încă simte o căldură în colțul gurii, unde a sărutat-o el. Încearcă să-și concentreze atenția spre Jill și Maeve, prefăcându-se că ascultă ce-au mai făcut la cursurile Gymboree¹, dar în același timp se gândește la sărutul lui, întrebându-se ce s-ar fi întâmplat dacă Jill nu i-ar fi întrerupt, întrebându-se cât de departe ar fi mers pe acele scări întunecoase unde era cât pe ce să fie surprinși.

— Iubito? Ne așezăm la masă?

Chris e înfloritor în rolul său de gazdă binevoitoare și îi conduce pe toți la masă, arătându-le musafirilor unde să stea fiecare.

Dacă Dan mă iubește, o să-mi zâmbească înainte să se așeze.

1. Program de învățare și recreere destinat copiilor foarte mici.

— Mark, ce-ar fi să stai în stânga lui Jill, iar tu, Dan, așază-te în dreapta lui Sam.

Dan se uită la Sam și zâmbește.

Mulțumescu-ți, Doamne. Promit că o să mă duc la biserică.

Seara e foarte reușită. Maeve încă nu știe cu să creadă despre Dan și nu-i scapă faptul că Sam îl urmărește peste tot cu privirea, că atenția ei e concentrată aproape numai asupra lui Dan.

La un moment dat, Maeve se face că scapă pe jos un șervețel, convinsă fiind că îl va surprinde pe Dan punându-i mâna pe picioare lui Sam pe sub masă, dar, aruncând o privire rapidă într-acolo, își dă seama că se înșală.

E surprinsă. Cu atât mai mult acum, când l-a cunoscut pe Chris. Era atât de evident că Sam flirtează cu Dan și că dorește mai mult de-atât, încât Maeve crezuse că probabil e ceva în neregulă cu soțul ei. Desigur, ar fi trebuit să fie un tip arogant, antipatic, fără farmec.

Nu se așteptase la Chris, nu se așteptase ca el să fie întruchiparea bărbatului de treabă și nu-i scapă faptul că el o privește întruna pe Sam, plin de dragoste, speranță și nedumerire.

Își dă seama clar că el încă își iubește soția și suferă pentru că ea nu-i dă atenție, deși nu s-a prins de pasiunea ei tot mai mare pentru Dan. Maeve testează apele, încearcă să afle ce știe, dacă bănuiește ceva. Așteaptă până când Jill e absorbită în conversație cu Mark, iar Sam e pierdută în admirația pentru Dan, apoi se întoarce spre Chris.

— De cât timp îi cunoașteți pe Jill și pe Dan?

— Pe Jill o știu de mult, de la serviciu. Dar am devenit prieteni de familie de puțin timp.

— Hmmmm. Jill e minunată.

— Nu-i așa? Mă bucur că vă înțelegeți.

— Dar Dan? Ce poți să-mi spui despre el?

— E un tip de treabă, zice el, cu o expresie total inocentă. Amândoi sunt foarte de treabă.

Ea nu mai insistă.

— Cine dorește budincă? Jill a făcut o budincă de pâine cu unt, spune Chris recunoscător când se termină somonul, iar conversația începe să lăncezească.

La masă se aud murmure de aprobare, iar Maeve strânge câteva farfurii și o urmează pe Sam în bucătărie.

— Vă supărați dacă dăm o fugă până sus să vedem ce face Lily? întreabă Jill, vârând capul pe ușă.

— Nici o problemă!

Sam se forțează să zâmbească în timp ce Jill și Dan dispar pe scări în sus.

Mark și Chris adună ultimele farfurii și le urmează pe fete în bucătărie.

— Mă bucur să te văd, amice, zice Chris, ți-am simțit lipsa. Am un vin de Porto vechi pe care l-am oprit pentru situații speciale și cred că în seara asta ar trebui să-l desfacem. E un Fonseca din 1987. Ce părere ai?

— Cred că într-adevăr ar trebui să-l desfacem, zice Mark. Îl ții în cramă, nu?

Râd amândoi de această glumă veche pe care obișnuiau să și-o spună. Chris zicea mereu că subsolul său umed și murdar care avea într-un colț un raft Habitat vechi și rahitic, unde ținea sticlele de vin, e crama lui. Iar cramei profesioniste

pe care o avea Mark și care adăpostea sute de vinuri rare, de colecție, îi ziceau amândoi raftul ăla nasol pentru vinuri.

— Vii și tu?

Chris deschide ușa și începe să coboare treptele.

— Vin imediat.

Mark duce farfuriile la chiuvetă și se întinde să o sărute pe Maeve pe gât.

Sam îi vede și zâmbește. Niciodată nu i-a văzut așa pe Mark și pe Julia. Niciodată n-a văzut astfel de gesturi de afecțiune între ei și i se pare liniștitor și încurajator să vadă că doi oameni pot fi atât de fericiți, atât de îndrăgostiți.

Așa o să fie și ea cu Dan. Asta îi rezervă viitorul.

— Ești groaznic, se aude o voce slabă în bucătărie și toți trei tresar, apoi încep să râdă văzând interfonul pornit pe pervaz.

Sam se duce să-l închidă. În fond, nu e prea frumos să tragi cu urechea.

Până să ajungă la interfon, se aude din nou vocea lui Jill.

— Amărâta aia de Sam e leșinată după tine, iar tu o încurajezi, răutate ce ești.

Toți trei încremenesc stupefiați.

— Am văzut, se aude vocea lui Dan, cu un amestec de râs și compasiune. Vaca aia amărâtă are orgasme multiple de câte ori se uită la mine.

— Oh, nu fi rău. Mi se pare chiar drăguț.

— Numai pentru că arată cum arată. Dacă ar fi avut un metru șaptezeci și ar fi arătat superb, nu ți s-ar mai părea chiar atât de drăguț.

Râd amândoi pe înfundate în timp ce lui Sam aproape că-i vine să vomite. Vrea să-l închidă, să

pretindă că nu s-a întâmplat nimic, dar nu se poate urni.

— Așa e. Dar fii bun. Și n-o mai prosti. Știu că ăsta e jocul tău preferat, dar încep să mă calce pe nervi privirile alea de cățeluș.

— Știu, e cam patetic, nu-i așa? Ești geloasă, spune Dan pe un ton blând. Vino încoace.

Auzindu-i cum se sărută, Sam se smulge din inerție și închide interfonul, după care se întoarce și vede expresia de uimire de pe chipurile lui Maeve și Mark.

— Pe mine mă scuzați, șoptește ea și iese în fugă din bucătărie. Cred că-mi vine să vomit.

Singura salvare a fost că Chris nu a auzit.
Cel puțin așa își zicea Sam.
Întruna.

Restul serii a fost, nici nu-i de mirare, aproape un dezastru. Jill și Dan au coborât la parter, unde i-au găsit pe toți, mai puțin pe Chris, palizi și tremurând. Sam nici n-a putut să se uite la ei și, pretinzând că are o migrenă, în câteva minute s-a retras în dormitor, unde a zăcut chircită în poziția fătului, copleșită de atâta rușine și umilință încât nu mai era în stare să facă nimic altceva decât să geamă.

Jill și-a dat seama imediat ce s-a întâmplat. Intrase în bucătărie să o întrebe pe Maeve dacă Sam se simte bine și se uitase atentă la interfonul care era închis, pe pervazul ferestrei. A pălit vizibil când s-a întors spre Maeve și a întrebat-o cu glasul pierit:

— Interfonul...?

Ar fi vrut să spună mai mult, dar privirea oțelită a lui Maeve a redus-o la tăcere.

— Da, a zis Maeve, interfonul.

S-a uitat la ea cu dispreț, iar Jill s-a întors fără să mai zică nimic și i-a șoptit ceva lui Dan. Câteva minute mai târziu și-au luat rămas-bun

de la Maeve și Mark, fără să-i privească în ochi, au luat-o pe Lily, care era foarte obosită și nemulțumită, și au plecat.

Singurul care habar n-avea ce se întâmplase era Chris.

— Ce s-a întâmplat? a zis el după ce Jill și Dan au plecat. Am greșit cu ceva? Sau tu, Mark? I-ai supărat? I-ai speriat?

Făcea haz, așa cum obișnuia altădată cu Mark, dar zâmbetul lui n-a reușit să scoată nimic de la Mark, care a ridicat din umeri și a clătinat din cap.

Mark și Maeve au plecat la scurt timp după aceea.

Chris a făcut ordine fără să scoată o vorbă și, când a terminat, a luat o ceașcă de ceai și trei pastile de Nurofen Plus pentru Sam. A așteptat puțin la ușa dormitorului, ezitând să intre, ascultând-o cum geme, apoi a intrat încet și s-a așezat pe pat lângă ea.

— Cum te simți? a zis el, mângâind-o pe spate. Ți-e chiar atât de rău?

— E *groaznic*, a gemut ea.

Și a izbucnit în lacrimi.

Chris o freca ușurel pe spate, mișcând mâna ritmic, în cercuri lente, până ce suspinele s-au transformat în sughițuri. Ei fi era atât de rușine că abia îndrăznea să se uite la el.

Cât despre Chris, el și-a dat seama că se întâmplase ceva. O fi el mai nesimțitor, dar nu era prost. Indiferent ce credeau ceilalți, el observase că Sam se lumina toată când Dan era prin preajmă și își dădea seama că pe-ascuns ea nutrea o pasiune copilărească pentru el. Dar Chris credea în căsnicia lor, credea în Sam și știa că o să treacă.

Știa și că se întâmplase ceva. Ar fi putut ghici, dar nu voia să meargă mai departe, nu voia să se gândească la ce s-a putut întâmpla. Îi era do ajuns să vadă că seara aceea aproape sigur pusese capăt pasiunii ei. Că, indiferent ce-o fi fost, a trecut. Brusc și definitiv.

S-a terminat.

Și asta era singurul lucru care conta pentru Chris.

Sam nu doarme prea mult în noaptea asta. Spre deosebire de alte dăți. În loc să viseze la Dan, ea îi aude vocea, cu tonul acela superior, iar și iar și iar. Încearcă să și-l scoată din cap și se străduiește să se concentreze asupra altor lucruri, dar vocea lui îi revine mereu în minte.

Vaca aia amărâtă are orgasme multiple de câte ori se uită la mine.

Oh, Doamne. Oh, Doamne. Sam se face mică, fizic, pentru că se simte atât de umilită, atât de înșelată, atât de proastă că a putut să-și imagineze altceva și nu a văzut că Dan voia să o ducă de nas.

Și, mai rău decât atât, el văzuse cum e ea în realitate. Ea crezuse că e sexy, voluptuoasă, superbă, iar el credea că e ridicolă.

Vaca aia amărâtă.

Văzuse persoana pe care ea se temuse că ceilalți o vor vedea: nevasta grasă, suburbană. De râsul lumii. Știa ce gândește el: ea era doar o glumă, un nimic, un obiect ridicol.

Patetică.

E cea mai urâtă seară din viața mea, se gândește Sam. Niciodată n-am să pot să mă împac cu chestia asta. Niciodată n-o să mai pot să dau

ochii cu Maeve și Mark. Niciodată n-am să trec peste asta.

La 4:34 Chris începe să sforăie ușor. Sam se ridică în pat și îl privește, îi privește trupul cum se mișcă ușor în timp ce sforăie, cum spatele lui se ridică și coboară încet și așteaptă să simtă ura aceea.

Stătuse trează atâtea luni așteptând ca el să înceapă să sforăie. Așteptase ca el să-i justifice iritarea, furia. Întinsă în pat, îl tot boscorodea să tacă și-l ura pentru că nu era omul cu care trebuia să se fi măritat.

În noaptea asta așteaptă ca toate aceste sentimente să se revolte în ea ca o fiere și e uimită că nu simte nimic. E Chris, se gândește ea în timp ce lacrimile îi umplu ochii. Țsta e spatele lui; spatele pe care îl știu atât de bine, că aș putea să găsesc fiecare aluniță de pe el cu ochii închiși. Țsta e părul lui, părul ăsta des și creț pe care l-aș recunoaște dintr-o mare de oameni. Familiaritatea și siguranța pe care i le inspiră bărbatul acesta pe care ea îl cunoaște aproape la fel de bine ca pe sine însăși devin dintr-odată atât de copleșitoare încât simte că se sufocă de atâta emoție.

Oh, Doamne, se gândește ea clătinând din cap cu uimire. Unde mi-a fost capul? Ce-am făcut?

— Chris? șoptește ea întinzând mâna să-l atingă.

— Scuze, mormăie Chris întorcându-se pe partea lui, atât de obișnuit să fie înghiontit și boscorodit dimineața devreme, încât acum o face în mod automat.

Sam zâmbește în timp ce lacrimile încep să i se rostogolească pe obraz și se ghemuiește în spatele lui, cu genunchii adunați pe după picioarele lui, înconjurându-l cu brațul peste piept.

— Mmm, murmură Chris, trezindu-se o clipă din somn.

— Te iubesc, șoptește ea zâmbind în timp ce oroarea serii trecute începe să se risipească treptat.

Îl prinde mai strâns, ținându-se de el, știind că el e sprijinul ei, că va avea întotdeauna grijă de ea, că o va salva întotdeauna.

Soțul meu, se gândește ea îngropându-și fața în părul lui și inspirând adânc, mulțumind cerului că el n-a auzit, că nu știe nimic.

Tatăl copilului meu.

Omul pe care îl iubesc.

* * *

Maeve își face apariția peste trei zile. A așteptat cât a crezut de cuviință, dat fiind că Sam nu i-a răspuns la telefon, dar vrea neapărat să o vadă înainte de Crăciun.

— Am vrut să sun mai întâi, spune ea, deschizând fermoarul de la salopeta de iarnă a lui Poppy, dar m-am gândit că o să găsești tu vreo scuză ca să nu vin și eram îngrijorată pentru că... mă rog... știi tu. Cum ai...

Maeve pare încurcată, dar Sam râde ținând ușa larg deschisă.

— Sunt bine, zice ea. O cafea?

Maeve o urmează în hol, îngrijorată că Sam se preface. Doar Maeve a fost acolo în seara aceea.

A auzit. Își închipuie ce umilită trebuie să se simtă Sam.

Sam e ocupată să prepare cafeaua în timp ce Maeve o mută pe Poppy în balansoar, o fixează cu centura de siguranță și o liniștește, apoi se întoarce și o privește pe Sam.

— Sam? Ești bine? Sigur? Știi, am auzit și eu în seara aia. A fost groaznic și eu aș fi terminată dacă mi s-ar fi întâmplat așa ceva, dar mie nu-mi pasă, să știi, înțeleg, doar că-mi fac griji pentru tine.

Sam se așază la masă cu două cani de cafea și un zâmbet amar.

— Nici nu pot să mă gândesc, recunoaște ea, pentru că de fiecare dată când mă gândesc, simt că mi se face rău.

— Trebuie să-ți spun că tipul e un nenorocit. Să știi că întotdeauna am fost de părerea asta. Atunci când ne-am întâlnit aici, mie mi s-a părut că e un porc și se vedea că nu voia decât să te ducă de nas...

— Stop, face Sam ridicând mâna, fiindcă singurul lucru pe care nu suportă să-l mai audă este că Dan a dus-o de nas pe biata Sam.

— N-am vrut să spun asta, zice Maeve pe un ton serios. Am vrut să spun că era atras de tine.

— Ba nu era, oftează Sam întinzând mâna și strângând-o pe Maeve de braț. Știu că nu era, dar stai liniștită, nu trebuie să spui asta ca să mă faci să mă simt mai bine. Cred că cel mai rău lucru este că mă simt atât de prost. Am fost obsedată de el în ultimele săptămâni, gândindu-mă că m-am măritat cu cine nu trebuie și că Dan m-ar face fericită, dar n-a fost decât o pasiune

copilărească dusă mult prea departe și... Se uită la Maeve cu o privire stăruitoare. Și sunt măritată, ce mama dracului. N-ar trebui să am astfel de pasiuni. Ce naiba înseamnă *chestia* asta?

— De unde naiba vrei să știu eu? zice Maeve ridicând din umeri și râd amândouă.

— În noaptea aia m-am gândit ore întregi la chestia asta, zice Sam obosită. Și știi ce, când m-am măritat cu Chris, m-am gândit că n-o să mă uit niciodată la un alt bărbat. Și n-am făcut-o. Timp de șase ani nu m-a interesat câtuși de puțin. Dar cred că mă simțeam atât de grasă și neatrăgătoare și plictisitoare, iar pe Dan părea să-l intereseze persoana mea, iar faptul că cineva poate fi interesat de mine mi s-a urcat la cap și am pierdut simțul realității.

— În plus, adaugă Maeve cu blândețe, nu înseamnă că dacă ești măritată sau, cum e în cazul meu, dacă ai un partener nu te mai uiți în altă parte.

— Serios? Vrei să zici că și tu te uiți după alții? Chiar dacă îl ai pe Mark?

— Nu tot timpul, dar am avut și eu destule fantezii. E vorba de opțiune, nu-i așa? Pun în balanță ceea ce am și ceea ce aş putea pierde. N-am crezut niciodată că voi alege să am un partener și un copil în loc să fac sex nebun cu bărbați răi, dar acum, că-i am pe Mark și pe Poppy, n-aș lăsa pe nimeni să pună în pericol ceea ce am.

Sam clatină din cap gânditoare.

— Ai dreptate. Eu mi-am dat seama abia în noaptea aia. A fost nevoie de Dan ca să apreciez ceea ce am. Câtă dreptate ai! Ar fi trebuit să o las ca pe o fantezie și nu să încerc să o transform într-o realitate posibilă.

— N-aveai ce să faci. Te-a înșelat. Tu te simțeai ca un rahat, iar el pe asta s-a bazat.

— Nu-i așa?

— Daaa. Nenorocitul.

Sam oftează.

— Am fost atât de proastă.

— Cum a rămas cu Chris? Poate că nu e momentul potrivit s-o spun acum, dar cred că s-a comportat minunat.

— Este minunat, zâmbește Sam. Cred că uitasem cât de minunat e, până pe la ora patru și jumătate luni dimineată. Oh, Doamne. Face o grimasă. Cred că Julia avea dreptate.

— În legătură cu ce?

— Spunea la un moment dat că s-ar putea să sufăr de depresie postnatală și, deși nu cred că a fost chiar atât de rău, jur că în ultimele câteva luni parcă eram într-o ceață. Uram viața și căsnicia pe care o aveam, îl uram pe Chris. Singurul pe care nu-l uram era George, el era singurul lucru bun și perfect, însă eu eram convinsă că se terminase cu căsnicia mea, că totul ar fi bine dacă n-ar fi Chris.

— Și-acum te-ai răzgândit?

— Parcă aş merge într-o cu totul altă direcție. Umilința aceea imensă – se cutremură din nou când își aduce aminte – m-a făcut să pun la îndoială totul. Presupun că este exact cum ai spus tu, dar în cazul meu nu era vorba de a pune în balanță ce puteam să pierd, ci de a reanaliza lucrurile și de a înțelege ce recunoscătoare ar trebui să fiu.

— Ai reușit să-ți învingi ura așa, peste noapte?

Lui Maeve nu prea îi vine să creadă, dar e și curioasă în același timp. Sam pare să aibă o strălucire pe care Maeve n-a mai văzut-o până acum.

— Știu. Sună aiurea. Dar e ca și când totul a dispărut. Toate acele resentimente. Furia față de Chris. Nu era vorba de Chris, era vorba de mine, și nici măcar nu sunt foarte sigură că era vorba de mine. De fapt, cred că era probabil o chestie chimică. Și poate că n-a dispărut cu totul, poate că e doar o amânare temporară, dar e atât de bine să simt că-l iubesc din nou pe Chris, să mă trezesc dimineața și să mă simt fericită, optimistă.

— Nu mi-am dat seama, spune Maeve. Aș vrea să-mi fi spus.

— N-am spus nimănui. N-am știut. Dura de atâta timp încât mi se părea normal. Am uitat că viața poate fi altfel.

Maeve surâde.

— Deci, dacă ar fi să spunem adevărul, ar trebui să-i mulțumești lui Dan că ți-a salvat căsnicia și te-a însănătoșit. Dacă aș fi în locul tău, i-aș trimite o felicitare. Ba mai bine flori, de ce nu?

— Du-te dracului! râde Sam.

— Du-te tu dracului! i-o întoarce Maeve, punând mâinile la urechile lui Poppy ca să n-audă. Și te rog frumos să nu mai vorbești urât în fața copiilor.

* * *

Chris și-a recăpătat soția și viața de odinioară. Acum vine acasă și o găsește pe Sam zâmbitoare, pe acea Sam pe care a iubit-o întotdeauna. E grijulie, afectuoasă, luminoasă, iar el știe că de data asta nu e așa din cauza altcuiva din afara căsniciei lor.

Doar dacă nu o luăm în considerare pe Maeve. Maeve, cea care i-a luat locul Juliei în mai multe privințe decât și-ar imagina.

Sam era hotărâtă să nu-i telefoneze Juliei, era prea mândră, fusese prea convinsă că are dreptate. A trecut o săptămână. Apoi două. Apoi deodată s-au făcut două luni și Sam era disperată. Îi era dor de ea. O avea pe Maeve, dar Julia știa totul despre ea, Julia fusese alături de ea și în trecut. Nu era același lucru. Încercase să-i telefoneze, ridicase receptorul și începuse să formeze numărul de atâtea ori, dar mândria o oprise să meargă până la capăt, să se scuze.

Într-o seară stătea și se uita la niște fotografii cu ea și Julia, fotografii vechi de ani de zile și, înghițindu-și mândria, a ridicat receptorul și a sunat.

— M-am purtat îngrozitor, a spus ea plină de remușcări. Ai avut dreptate, m-am înșelat și trebuie să mă ierți, fiindcă mi-e dor de tine și nu vreau să te pierd.

— Și mie mi-e dor de tine, a zis Julia și amândouă au zâmbit printre lacrimi. Oricum, a continuat Julia, știu ce căpoasă ești, dar până la urmă îți vii în fire.

Au vorbit mult timp. Sam i-a povestit despre Chris, cum a ieșit ea din întuneric la lumină, iar Julia n-a părut deloc surprinsă.

— Bine, bine, a mormăit Sam. Știu că ai avut dreptate și în privința asta, dar ajunge cât am vorbit despre mine, tu ce mai faci? Cum mai merge viața ta amoroasă, cea sălbatică și rea?

— De fapt, a zis Julia cu sfială, nu e nici prea sălbatică și nici prea rea.

Sam a amuțit.

— Nu cumva ai cunoscut pe cineva?

— Pe nimeni. E vorba de Jack. Suntem din nou împreună.

— Ah, a zis Sam cu indiferență. De data asta pentru cât timp?

— Nu, nu. De data asta e altceva. Ne vedem iar *în exclusivitate*.

— Oh, Doamne, te exprimi atât de americaneste. Presupun că expresia îi aparține.

— Firește, a râs Julia. Dar e... drăguț.

— Dacă e drăguț înseamnă că e bine.

— Da. În mod ciudat, a zis Julia visătoare.

— OK. Sam a respirat adânc. Fiindcă văd că te simți atât de bine, vreau să-ți mărturisesc ceva.

— Ce? a întrebat Julia nerăbdătoare.

— O cunoști pe Maeve?

— Maeve, aia roșcată? Prietena lui Mark? Mama copilului lui Mark?

— Aha.

— Ce-i cu ea?

— M-am cam *împrietenit* cu ea.

— Și?

— Și mă simțeam cam prost din cauza asta. Am vrut să știi și tu.

— Oh, ce naiba! Credeam că vrei să-mi spui ceva de rău. De ce să te simți prost din cauza asta? Am întâlnit-o o dată, cu mult timp în urmă, și e minunată. Înțeleg foarte bine de ce vrei să fii prietenă cu ea.

Sam oftează ușurată.

— N-am vrut să te simți trădată sau mai știu eu cum.

— Trădată? Dar cât de prietene sunteți? Sper că nu a devenit cea mai bună prietenă a ta?

— Nu fi caraghioasă, spune Sam, gândindu-se că a spus destule pentru o singură zi. Ne vedem ocazional la o cafea, atâta tot.

— Ei, atunci e bine.

Nu e nevoie să-i spună Juliei tot adevărul. Nu e nevoie să-i spună Juliei că, de fapt, Maeve a devenit confidenta ei, sufletul ei pereche, sora ei. Că Maeve, fără știrea ei, a ajutat-o pe Sam să iasă din butoiul cu melancolie.

Toți patru – Maeve, Poppy, Sam și George – au devenit de nedespărțit. Au luat cu asalt cluburile One O’Clock, cursurile Gymboree, locurile de joacă de la Tumble Tots și sălile de gimnastică pentru copii și au început să cunoască și alte femei ca ele.

De ziua lui Maeve, Sam i-a făcut pe furiș o fotografie lui Poppy, apoi i-a dat lui Maeve un desen delicat și frumos cu fetița ei, încadrat minunat de o ramă simplă, din lemn, pe care Sam a pictat-o cu fluturași și curcubee.

Maeve a arătat-o tuturor, iar Sam a început să facă asta și pentru alții, la început din amuzament, să-și ocupe timpul cât dormea George, dar Maeve a dojenit-o că nu e mai practică, a discutat cu ea și a stabilit un preț.

Cincizeci și cinci de lire!

Sam a amuțit la auzul unui astfel de preț. Nimeni n-ar da atâția bani, zisese ea, dar se înșelase, iar comenzile erau tot mai multe și mai urgente.

— Ți-am spus eu că n-o să fie nevoie să te mai întorci la serviciu, zicea Maeve când Sam se plângea că s-a îngropat în atâtea tablouri cu bebeluși.

Însă lui Sam îi plăcea, *plus* că mai câștiga și bani, *plus* că putea să lucreze la masa din bucătărie în timp ce George se târa de-a bușilea la picioarele ei.

* * *

— La mulți ani, iubito!

Chris o sărută pe Sam pe buze în uralele lui Maeve și Mark.

— La mulți ani! repetă și aceștia, ciocnind paharele de șampanie și întinzându-se peste masă să o sărute pe Sam pe obraz.

S-au îmbrăcat elegant și au ieșit în oraș. Așa cum trebuie. Nu la pizzeriile din zonă, ci la Belvedere, în Holland Park. La un restaurant pentru ocazii speciale. Un restaurant în care să te simți special.

Și într-adevăr se simt special. Sam, în fusta ei din șifon până la genunchi și o șemizetă, cu o pereche de cercei cu diamante – cadou de la Chris –, iar Maeve într-un costum strâmt, roz închis, cu părul ei roșu strâns la spate într-un coc impresionant.

Sam soarbe din șampanie și zâmbește.

— 34 de ani. A mai trecut un an de la ultima mea aniversare. Mi se pare că au trecut zece.

— Nu mă mir. Uită-te ce s-a întâmplat în anul ăsta, zice Chris.

— Georgenius! exclamă Sam și Chris în același timp, cu glasurile pline de dragoste și afecțiune.

— E uimitor. Sam scutură din cap. Uimitor cum îți se poate schimba viața într-un singur an.

— Gândește-te numai, zice Chris. Pe vremea asta, anul trecut, erai însărcinată în opt luni? Erai cât o balenuță...

— Du-te naibii!

Ea îl lovește, însă zâmbind, fiindcă a pierdut toată greutatea din timpul sarcinii și, spre încântarea ei (dar nu și a lui Chris), are sânii mai mici decât îi avea la început.

— Bine, bine. Cât un delfinaș?

— E mai bine așa, surâde ea.

— Cât un delfinaș care dădea pe gât sirop Gaviscon de parcă ar fi fost șampanie...

— *Touché!*

Ridică paharul.

— ...și care habar n-avea dacă o să aibă băiat sau fată.

— Viața dinainte de George. Ea clatină din cap nevenindu-i să creadă. Nu pot să cred că am avut o viață înainte de George. Ce an!

— Știu cum e, zâmbește Maeve în timp ce Mark o înconjoară cu brațul și o sărută pe tâmplă. Viața înainte să ai copii. Un vis îndepărtat.

— Dar n-aș schimba-o pentru nimic. Nu mi-aș schimba viața pentru nimic în lume.

— Nici pe Chris? zice Mark zâmbind.

— Mai ales pe Chris. Ea surâde și se întoarce să-i dea lui Chris un sărut apăsător pe buze, iar acesta zâmbește la rândul lui. Te iubesc, îi șoptește ea la ureche înainte să se îndepărteze de el.

— Și eu te iubesc, îi șoptește el.

— Fir-ar să fie!

Sam se apleacă și scormonește în geantă după telefonul mobil care sună, iar cei din jur se uită la ea dezaprobat. E nevoită să-l țină deschis, vrea ea să explice, fiindcă are un copil acasă și

trebuie să poată fi contactată în caz de urgență, dar bineînțeles că nu poate să spună asta la tot restaurantul și bineînțeles că nu găsește mobilul.

— Rahat!

Întoarce geanta cu fundul în sus și o golește pe podea, apoi se apleacă să ia telefonul mobil, deschizând repede clapeta înainte să vadă dacă e numărul de acasă.

— Alo?

Își ține respirația o secundă, rugându-se să nu fie bona, să nu se fi întâmplat ceva rău.

— *Mulți ani trăiască, mulți ani trăiască, laaa muuulți aaani!* Îmi pare rău că nu te-am sunat mai devreme, zice Julia veselă. Am filmat toată dimineața. Ce mai faci? Te-am deranjat? Ești în vreun restaurant superelegant, gata să fii linșată că ai mobilul deschis?

— Nu, se amuză Sam. Adică da. Cam așa. Așteaptă o clipă să ies afară.

Își împinge scaunul la loc sub masă și se scuză față de ceilalți ridicând din umeri, apoi iese repede afară.

E o seară frumoasă de primăvară. E abia aprilie, dar e cald, iar în parc au apărut lalelele și narcisele – e aproape vară.

— Îți vine să crezi? râde Julia la telefon. Îți vine să crezi câte s-au întâmplat de anul trecut?

— Știu. Chiar vorbeam despre asta.

— Îmi pare rău că nu sunt acolo cu tine, însă am un cadou pe care am vrut să ți-l trimit prin poștă săptămâna trecută, dar nu l-am trimis, o s-o fac în după-amiaza asta, dar mai e vorba și de altceva, un alt fel de cadou. Mă rog, nu e tocmai un cadou, e ceva ce vreau să te întreb pe tine.

Deși nu-i stă în fire, Julia pare emoționată.

— Nu pot să-ți promit că am să răspund da, dar poți să mă întrebi orice vrei.

— OK. Julia inspiră adânc. Vrei să fii nașă?

— Ce?

— Vrei să fii nașă? repetă ea și emoția îi crește în glas.

— Adică... nu cumva ești... vrei să spui...?

Sam nu vrea să zică ce anume, fiindcă precis a înțeles greșit, cu siguranță e imposibil.

— Așa e! Sunt *însărcinată*! Îți vine să crezi?

— Cu Jack?

— Cu Jack, firește!

— Dar cum?

— Habar n-am. Credeam că am vreo infecție la stomac fiindcă vomitam întruna și până la urmă m-am dus la un doctor și, când mi-a spus că s-ar putea să fiu *însărcinată*, i-am zis că e absurd, ca să nu zic imposibil.

— Nu înțeleg.

— Nici eu nu înțeleg și nici doctorul. Se pare totuși că se întâmplă frecvent treaba asta. Stresul provocat de dorința de a rămâne *însărcinată* poate chiar să împiedice concepția și zice că sunt foarte multe femei ca mine care rămân *însărcinate* abia atunci când nu se mai gândesc.

— Și în câte săptămâni ești?

— Șase. Nu trebuie să spun nimănui până când fac douăsprezece săptămâni, dar dacă nu pot să-i spun celei mai bune prietene ale mele, atunci cui?

— Oh, Doamne! Sam începe să țipe. E cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată de ziua mea!

— Deci, vrei? râde Julia.

— Ce să vreau?

— Vrei să fii nașă?

— Firește că vreau să fiu nașă! strigă ea în timp ce-i dau lacrimile. Voi fi cea mai bună nașă care a existat vreodată!

Cuprins

Julia	9
Maeve	165
Sam	319

ÎN COLECȚIA „CHIC“

au apărut :

- Helen Fielding – *Bridget Jones: La limita rațiunii*
Lauren Weisberger – *Diavolul se îmbracă de la Prada*
Sophie Kinsella – *Poți să ții un secret?*
Sophie Kinsella – *La cumpărături cu sora mea*
Lauren Weisberger – *Vreau să fiu V.I.P.*
Marian Keyes – *Lucy Sullivan se mărită*
Plum Sykes – *Blonde de milioane*
Allison Pearson – *Nu știu cum reușește*
Marian Keyes – *Vacanța lui Rachel*
Helen Fielding – *Jurnalul lui Bridget Jones*
Lauren Henderson – *Ex-ii anonimi*
Sophie Kinsella – *Mă dau în vânt după cumpărături*
Sophie Kinsella – *La cumpărături în rochie de mireasă*
Sophie Kinsella – *Supermenajera*
Marian Keyes – *Pepenașul*
Plum Sykes – *Divorțul în înalta societate*
Francesca Clementis – *Divorțul perfect*
Sophie Kinsella – *Goana după cumpărături
la New York*
Holly Peterson – *Dădacul*
Lauren Henderson – *Margarita cu gheață*
Marisa Mackle – *Un tip la înălțime*
Oksana Robski – *Ca\$ual*
Bridie Clark – *Pentru că-și permite*
Lauren Henderson – *Rochia neagră de latex*
Sue Margolis – *Gucci Gucci Coo*
Marian Keyes – *Sushi pentru începători*
Emma McLaughlin, Nicola Kraus – *Jurnalul unei dădace*
Lauren Henderson – *Femeie. Albă. Moartă*
Marian Keyes – *E cineva acolo?*
Lucy Cavendish – *Femeia invizibilă*

Jane Moore – *Clubul sofiilor nr. 2*
Sophie Kinsella – *La cumpărături cu bebe*
Wendy Holden – *Nevestele din Bath*
Lauren Henderson – *Prea multe blonde*
Jane Green – *Jemima J.*
Catherine Alliott – *Trei într-un pat*
Jane Green – *Eu și soacră-mea*
Wendy Holden – *Școală pentru sofi*
Jane Green – *Babyville*

în pregătire:

Sophie Kinsella – *Îți amintești de mine?*
Jane Fallon – *Cum să scap de Matthew*
Beth Harbison – *Clubul dependentelor de pantofi*

www.polirom.ro

Redactor: Ioana Oprica

Coperta: Radu Răileanu

Tehnoredactor: Cornelia Păduraru

Bun de tipar: septembrie 2008. Apărut : 2008
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. Box 268
700506, Iași, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00 ; (0232) 21.41.11 ;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33,
O.P. 37 • P.O. Box 1-728, 030174
Tel.: (021) 313.89.78 ; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Tiparul executat la S.C. LUMINA TIPO s.r.l.
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, București
Tel./Fax: 211.32.60, 212.29.27, E-mail: office@luminatipo.com

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA